

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Kapıyı Çalınca

ROMAN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://irantey.org>

PEGASUS

Bütün bunlar nasıl oldu? Bir zamanlar Amerika'nın en sevdiği dizinin yıldızı olan Georgie York, ünlü kocası tarafından terk edildi, sinema kariyeri karaya oturdu, herkesin gözü önünde küçük düşürüldü ve babası onu çıldırtıyor...

Peki şanssız yıldız bu durumdan kurtulmak için ne yapmalı? Kesinlikle Vegas'a gitmeli ve orada nefret ettiği eski rol arkadaşı yakışıklı "kötü çocuk" Bram Shepard'la karşılaşp başına bir sürü dert açmamalı! Daha ne olduğunun farkına bile varmadan Georgie York kendini bir gecede sahte bir evlilik, sahte bir koca ve belki de (belki de değil!) sahte bir seks hayatı edinmiş olarak buluyor.

Bütün bu karmaşaya bir de onları sürekli takip eden paparazziler, Bram'in bir kâbustan fırlamış kadar huysuz kâhyası, Georgie'nin sert mizaçlı babası, eski kocasının kendini hayır işlerine ve dünyayı kurtarmaya adanmış seksi ve güzel yeni karısı ve gizli planları olan buz gibi bir stüdyo yöneticisi de eklenince işler iyice çığırından çıkıyor! Georgie'nin bencil ve kendini beğenmiş eski rol arkadaşı-yeni kocasıysa bütün bunlar olup biterken kendinden başka kimseyi önemsemiyor.

İki düşman bu kez kendilerini spot ışıklarının her zaman üzerlerinde olduğu ve en güçlü duyguların bile kendilerini şaşırtıcı bir biçimde gizleyebildiği bir şehirde, ellerinde bir senaryo olmadan buluveriyorlar...

Aşk Kaprısı
Çalınca

Pegasus Yayınları: 243

Bestseller Roman: 76

AŞK KAPIYI ÇALINCA

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Özgün Adı: WHAT I DID FOR LOVE

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem

Yayınevi Editörü: Yusuf Tan

Kitap Editörü: Zeynep Tür

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.

No:12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2010

2. Baskı Mart 2010

ISBN: 978-605-4263-49-3

PEGASUS YAYINLARI © SUSAN ELIZABETH PHILLIPS-2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

*Aşk
Kapıyı
Çalınca*

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Kate Fleming / Anna Fields'in anısına

*Arkanda bıraktığın sessizliğı doldurmak için kelimeler
yetersiz kalacaktır. Kaybın bizim için büyük bir acı ve seni
kelimelerle anlatabileceğimizden daha fazla özliyoruz.*

Bölüm 1

Nisan akşamüstü havasına adımını attığı ilk anda, çakallar çevresini kuşatmışlardı. Georgie, Beverly Bulvarı'ndaki parfüm dükkânına daldığında sadece üç taneydiler, ama şimdi L.A. sokaklarına salınmış on beş, yirmi –ya da belki de daha fazla– vahşi ve uluyan çakaldan oluşan bir sürü, kılıflarından çıkardıkları fotoğraf makineleriyle Georgie'nin kemiklerindeki son et kalıntılarını da kemirmek için fırsat kolluyorlardı.

Fotoğraf makinelerinin flaşları gözlerini kör ediyordu. Kendi kendine, ne yaparlarsa yapsınlar onlarla baş edebileceğini hatırlattı. Son bir yıldır yaptığı bu değil miydi zaten? Kaba saba sorular –çok fazla, çok hızlı, çok gürültülü– savurmaya başlamışlardı bile; kelimeler anlamsızca üst üste biniyorlardı. Biri eline bir şey –bir bulvar gazetesi– tutuşturdu ve kulağına, “İşte, bu son nokta, Georgie,” diye seslendi. “Ne diyeceksin?”

Georgie otomatik olarak önüne baktı ve *Flash*'in ön sayfasındaki ultrason fotoğrafındaki bebeği gördü. Lance ve Jade'in bebeği. Aslında onun olması gereken bebek.

Kan beynine hücum etti. Flaşlar patladı, fotoğraflar çekildi ve Georgie'nin eli, ağzına gitti. Onca ay boyunca kendini tuttuktan sonra, birden yolunu kaybettiğini hissetti ve gözleri yaşlarla doldu.

Kameralar her şeyi yakalamışlardı; ağzını kapatan elini, gözlerindeki yaşları. Sonunda çakallara, son bir yıllarını adadıkları

şeyi vermişti: Otuz bir yaşındaki, komik Georgie York'un darma duman olan hayatının fotoğraflarını.

Gazeteyi yere attı ve kaçmak için arkasım döndü, ama onu kapana kısırmışlardı. Geri geri gitmeye çalıştı, ama arkasında, önünde, her yerdeydiler; sıcak flaşları ve kalpsiz haykırılarıyla çevresini kuşatmışlardı. Biri ayağına bastı. Diğeri dirseğini tuttu. İyice bastırdılar ve havasını çalarak onu nefessiz bıraktılar...

Hemen yandaki restoranın giriş basamaklarındaki Bramwell Shepard, yaşanan çirkin sahneyi izliyordu. Patırtı koptuğunda, öğle yemeğinden çıkıyordu ve neler olduğunu anlamak için üst basamaklarda duraksamıştı. Georgie York'u birkaç senedir görmemişti. Zaten son karşılaşmaları da anlık bir karşılaşmadan ibaretti. Şimdi, paparazzi saldırısını seyrederken, eski, buruk hisleri geri geliyordu.

Basamaklardaki konumu, ona kaosu rahatça gözlemleme fırsatı sağlamıştı. Paparazzilerin bir kısmı kameralarını başlarının üzerine kaldırırken, diğerleri lenslerini Georgie'nin yüzüne tutuyorlardı. Georgie çocukluğundan beri basınla haşır neşirdi, ama hiçbir tecrübe onu, bu son sene yaşadığı hengameye hazırlayamazdı. Ortalıkta onu kurtarmak için hazır bekleyen kahramanların olmaması çok yazıktı.

Bram'in sekiz mutsuz yılı Georgie'yi zor durumlardan kurtarmakla geçmişti; ancak Georgie'nin cesur Scooter Brown'unun centilmen Skip Scofield'ını oynadığı günler çoktan geride kalmıştı. Bu defa Scooter Brown'un kendi kışını kurtarması ya da daha doğrusu babacığının gelip onu kurtarmasını beklemesi gerekecekti.

Paparazziler Bram'i fark etmemişlerdi. Bu günlerde radar ekranlarında Bram'e yer yoktu, ama onu Georgie'yle aynı kad-

raja alabileceklerini bilseler, durum değişirdi. *Skip ve Scooter* televizyon tarihinin en başarılı sit-com'larından biri olmuştu. Sekiz sene yayında kaldıktan sonra, yayından kaldırılmasının üzerinden de bir sekiz sene geçmiş olmasına rağmen, halk onları unutmamıştı. Ne de olsa söz konusu olan, gerçek hayattaki ismiyle Georgie York tarafından canlandırılan, Amerika'nın en sevdiği iyi kızı Scooter Brown'du.

Daha iyi bir erkek, Georgie'nin içinde bulunduğu ıkmazı üzüntüyle seyrederdi, ama Bram, kahramanlık rozetini sadece ekranda taşımıştı. Ona bakarken dudakları büküldü. *Söylesene, Scooter, şu cesur, her şeyi başarırım tavrın son günlerde işe yarıyor mu?*

Birden iş irkinleşmeye başlamıştı. Paparazzilerin iki tanesi itiliş kakışmaya başladılar ve ilerinden biri Georgie'ye fena bindirdi. Georgie dengesini kaybetti ve düşecek gibi oldu. Düşerken, kafasını kaldırdı ve işte o anda, Bram'i fark etti. İçine düştüğü deliliğin, vahşi çekişmenin, ve delice itiliş kakışın, arbede ve kaosun arasında, yaklaşık on metre uzağında duran Bram'i görmüştü. Yüzünde ani bir şaşkınlık belirdi. şaşırmasının nedeni düşüşü değil –bir şekilde dizleri yere çarpmadan doğrulmayı başarmıştı– Bram'i görmesiydi. Gözleri birbirine kenetlendi, kameralar Georgie'nin burnunun dibine kadar girdiler ve yüzüne yansıyan yardım yakarışı, sanki onu yeniden bir çocuğa dönüştürüverdi. Bram, hiç kıpırdamadan ona bakıyordu. Tek göre-bildiği, Noel ağacının altında ona da bir hediye kaldığını umar gibi bakan jelibon yeşili gözleriydi. Sonra bakışları bulutlandı ve Bram, genç kadının ondan medet umamayacağını –ve onun her zamanki gibi pisliğin teki olduğunu– idrak ettiği ana bizzat şahit oldu.

Georgie ne bekliyordu ki? Ona ne zaman ve hangi konuda güvenebilmişti? Komik kız yüzü nefretle büzüldü ve dikkatini yeniden kameralarla mücadelesine çevirdi.

Bram, altın bir fırsat kaçırdığını geç de olsa fark edip merdivenlerden inmeye başladı, ama bekleyişi fazla uzun sürmüştü. Georgie ilk yumruğu atmıştı bile. İyi bir yumruk sayılmazdı, ama işe yaramış, paparazzilerin bir kısmı arabaya binmesini sağlayacak bir üçgen oluşturarak yoldan çekilmişlerdi. Georgie kendini arabaya attı ve araç sadece bir iki saniye içinde kaldırım-
dan ayrıldı. O, savruk hareketlerle Los Angeles'in öğleden sonra trafiğine dalar-
ken, paparazziler de kurallara aykırı park edilmiş siyah ciplerine koşturdular ve peşi sıra yola koyuldular.

Restoranın vale servisi Audi'sini getirmek için tam o anı seç-
mese, Bram, büyük olasılıkla bu olayı zihninden atardı. Ama di-
reksiyon başına geçerken, merakı baskın çıkmıştı. Bir boyalı ba-
sın prensesi, saklanacak bir yeri kalmayınca, yaralarını sarmak
için nereye koşardı?

Öğle yemeği fiyaskoyla sonuçlanmıştı ve boş zamanını dol-
duracak daha iyi bir uğraşı yoktu. Bu yüzden paparazzi alayının
peşine takılmaya karar verdi. Prius'u göremese de, paparazzi-
lerin trafikteki hareketlerinden Georgie'nin arabasını deli gibi
sürdüğünü tahmin edebiliyordu. Georgie Sunset'e doğru dön-
müştü. Bram radyoyu açıp kapattı. Halihazırdaki durumunu
düşündü. Zihninde ilginç bir senaryo tasarlamaya başladı.

Bir süre sonra, paparazzi alayı kuzeye uzanan Pasifik Sa-
hil Otobanı'na daldı. Ve o zaman, Bram'in aklı başına geldi.
Georgie'nin olası varış noktası. Başparmağını, direksiyona sür-
tü.

Hayat, ne ilginç tesadüflerle doluydu.

Georgie teninden soyunup kurtulmak istiyordu. Artık Georgie York
olmak istemiyordu. O kendine saygısı ve haysiyeti olan biri ol-
mak istiyordu.

Prius'un filmle kaplı camlarının ardında, elinin tersiyle burnunu siliyordu. Bir zamanlar bütün dünyayı güldürürdü. Şimdi ise, bütün çabasına rağmen, kalp kırıklığı ve aşağılanmanın poster kızına dönüşmüştü. Boşanma fiyaskosunda bulduğu tek teselli paparazzilerin onu hiçbir zaman başı öne eğik resimlememiş olmalarıydı. Hayatının en kötü gününde –kocasının onu Jade Gentry için terk ettiği günde– bile peşine düşen çakallar karşısında Scooter Brown'un alametifarikası olan gülümsemesini ve kibirli, burnu bir karış havada tavırlarını takınabilmişti. Ancak bugün, gururundan geriye kalan son kırıntılar da elinden alınmıştı. Ve Bram Shepard bu sahneye şahit olmuştu.

Midesi kaynıyordu. Onu en son birkaç sene önce, bir partide görmüştü. Çevresi kadınlarla çevriliydi; şaşılmalı bir durum değildi, elbette. Ve Georgie derhal oradan ayrılmıştı.

Bir korna öttü. Boş eviyle ya da artık hayatının büyük kısmını kaplayan acımayla yüzleşecek takati kalmadığı için, kendini eski dostu Trevor Elliott'ın Malibu'daki sahil evine giden yolda bulmuştu. Yola çıkalı en az bir saat olmasına rağmen kalp atışları henüz düzene girememişti. Hayatta en çok değer verdiği iki şeyi yavaş yavaş kaybetmişti: Kocasını ve gururu. Kariyerinin kademe kademe dağılıp gidişini de sayarsa, üç şey demek daha doğru olurdu. Ve şimdi de bu. Jade Gentry, Georgie'nin hasretini çektiği bebeği taşıyordu.

Kapıyı Trevor açtı. "Deli misin sen?" Onu bileğinden yakalayıp serin hole çektikten sonra kafasını dışarı uzattı. Ama evin L biçimli girişi, Georgie'yi, arabalarını Pasifik Sahil Otobanı'nın yamacına çeken paparazzilerden korumaya yetecek kadar mahremiyet sağlıyordu.

"Güvenli, merak etme," dedi. Son günlerde hiçbir şey güvenli gelmediği için, bu aslında ironik bir cümleydi.

Trevor elini tıraşlı kafasında dolaştırdı. "Bu akşamın

E!News’unda, evlendiğimizi ve senin hamile olduğunu duyuyoruz artık.”

Georgie, Trevor’ın peşinden içeri girerken, *Keşke*, diye düşündü.

Onunla, on dört sene önce, Trevor’ın Skip’in yarım akıllı arkadaşı Harry’yi oynadığı *Skip ve Scooter*’ın setinde tanışmıştı. Trevor ikinci sınıf rollerden uzun zaman önce sıyrılmış ve on sekiz yaşındaki erkeklerin bayıldığı başarılı ve iğrenç bir komedi dizisinin yıldızlığına terfi etmişti. Georgie geçen Noel ona üzerinde OSURUK ŞAKALARINA YOKUM yazan bir tişört hediye etmişti.

Bir yetmiş beşi geçmeyen boyuna rağmen, Trevor’ın orantılı bir vücudu ve her durumda üste çıkmayı başaran şapşal bir eziği oynamasına izin veren hoş, biraz budalaca yüz hatları vardı. Georgie aslında bunu içinden gelerek söylemese de, “Öyle paldır küldür gelmemeliydim,” dedi.

Trevor plazma TV’deki beyzbol maçının sesini kısıtı ve arkadaşına kaşlarını çatarak baktı. Georgie doğal olarak her zaman incecik olan dansçı vücudunun bile kaldıramayacağı kadar zayıfladığının farkındaydı. Midesinin sürekli isyan etmesinin nedeni, anoreksiya değil, kalp acısıydı.

Trevor, “Son iki telefonuma dönmemenin özel bir nedeni var mı?” diye sordu.

Georgie güneş gözlüklerini çıkarmaya yeltendiyse de, son anda bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Hiç kimse –palyaçonun yakın dostu bile– bir palyaçonun gözyaşlarını görmek istemezdi. “Ben kendinden başka kimseyi düşünemeyecek kadar kendisiyle meşgul biriyim.”

“Bu doğru değil.” Trevor’ın sesi sempati yüklüydü. “Bir içkiye ihtiyacın var gibi duruyorsun.”

“Dünyada kendimi iyi hissetmeme yetecek kadar alkol olduğunu sanmam... Yine de, evet.”

“Helikopter sesi duymadım. Haydi, terasa çık. Ben de margaritaları hazırlayayım.”

Trevor mutfakta gözden kaybolurken, Georgie sonunda gözlüklerini çıkardı ve paparazzi saldırısının izlerinden kurtulmak için, kendini benekli mozaik zeminde, banyoya doğru yürümeye zorladı.

Kilo verince, yuvarlak yüzünün avurtları çökmüştü. Geniş ağzı olmasa, gözleri suratını tamamen kaplayacaktı. Dümdüz, kızıl kahve saçlarını kulaklarının arkasına itti. Moral kazanmak ve yüzündeki yeni sert hatları biraz yumuşatabilmek umuduyla, saçlarını ince uzun perçemli, yanaklarına doğru içe kıvrılan bir modelde kestirmişti. *Skip ve Scooter* günlerinde, koyu renk saçlarını palyaçolara özgü havuç kırmızısı renge boyamak ve sık permalı kullanmak zorunda kalmıştı, çünkü yapımcılar, *Annie*’nin Broadway uyarlamasındaki mega-başarılı performansının üzerinden para kazanmak istiyorlardı. O aşağılayıcı saç modeli, onun komik-kız görüntüsüyle Skip Scofield’ın rüya gibi yakışıklılığı arasındaki tezatın altını da iyice çiziyordu.

Georgie’nin oyuncak bebeklerinkini andıran yanakları, iri yeşil gözleri ve geniş ağızıyla her zaman çelişkili bir ilişkisi olmuştu. Sıra dışı yüz hatları ona şöhret sağlamıştı, ama Hollywood gibi, süpermarket kasiyerlerinin bile sarışın bombardan seçildiği bir şehirde, güzel olmamak kolay iş değildi. Gerçi artık umursadığı da yoktu. Ama Lance Marks’ın, yani şehrin en büyük aksiyon-macera süperstarının karısı olduğu dönemde, kesinlikle umursamıştı.

Her tarafından yorgunluk akıyordu. Altı aydır tek bir dans dersine bile katılmamıştı; artık onun için yataktan çıkmak bile büyük bir olaydı.

Göz makyajındaki hasarı elinden geldiğince toparlayıp oturma odasına döndü. Trevor amip biçimli, altmışlara özgü mobilyalarla dekore ettiği bu eve kısa süre önce taşınmıştı. Sehpanın

üzerinde açık duran kitaba –Amerikan sit-com tarihiyle ilgili bir kitaptı– bakılırsa, hatıralar yolunda gezintiye çıkmış olmalıydı. *Skip ve Scooter*’ın orijinal kadrosunun fotoğrafı, Georgie’ye bakıyordu. Gözlerini kaçırdı.

Terası çevreleyen yüksek bitkilerle donatılmış beyaz mermer saksılar, evi kumsalda yürüyüş yapan meraklı gözlerden saklıyordu. Georgie sandaletlerini çıkardı ve kendini mavi-kahve-rengi çizgili sandalyelerden birine attı. Beyaz, boru biçimindeki tırabzanların ötesinde okyanus göz alabildiğince uzanıyordu. Biraz ötede birkaç sörfçü göze çarpıyordu, ama deniz bugün doğru dürüst sörf yapmak için fazla sakindi ve sörfçülerin tahtaları, suyun üzerinde amniyotik sıvının içinde süzülen fetüsler gibi bir alçalıp bir yükseliyorlardı.

Bir acı dalgası Georgie’nin nefesini kesti. O ve Lance, rüya gibi bir çifttiler. Lance, çirkin ördek yavrusu görüntüsünün altında kalan güzel ruhunu görebilen maço prensti. Georgie ise ona ihtiyaç duyduğu istikrarlı aşkı sunan, hayran eş. İki senelik flörtleri ve bir yıllık evlilikleri boyunca, magazinciler yakalarından bir an bile düşmemişlerdi. Yine de Georgie, Lance onu Jade Gentry için terk ettiği zaman yaşayacağı kargaşaya hazırlıklı değildi.

Tek başına kaldığı zaman, yatağına uzanıyor ve neredeyse hiç kıpırdamadan yatıyordu. İnsan içine karıştığı zamanlarda ise yüzüne sahte bir gülücük yapıştırıyordu. Ancak kafasını ne kadar dik tutarsa tutsun, acıma hikâyeleri sadece kötüye gidiyordu.

Boyalı basın haykırıyordu:

Cesur Georgie’nin Kalp Sancısı

Lance’in, “Jade Gentry’yle tanışana kadar gerçek aşk nedir bilmiyordum,” Açıklaması, Cesur Georgie’yi İntihara Götürebilir

Georgie Yitip Gitiyor! Arkadaşları Hayatından Endişe Ediyorlar

Her ne kadar Lance'in sinema kariyeri çok daha parlak olsa da, Georgie de Amerika'nın gözbebeği Scooter Brown'du ve Lance böyle çok sevilen bir televizyon ikonunu terk ettiği için halkın tepkisini çekmişti. Karşı saldırıya geçmekte de gecikmemişti. *"Adını vermek istemeyen kaynaklar, Lance'in çocuk sahibi olmak istediğini; ancak Georgie'nin kariyeriyle bir aile kurmaya vakit ayıramayacak kadar meşgul olduğunu ifade ediyorlar."*

Georgie, bu yalan yüzünden Lance'i asla affetmeyecekti.

Trevor üzerinde iki margarita kadehi ve bir içki şişesi duran beyaz deri tepsiyi dengelemeye çalışarak terasa çıktı. Bütün nezaketiyle, Georgie'nin güneş gözlüklerinin ardında parlayan yaşları görmezden geldi. *"Barımız resmen açılmıştır."*

"Teşekkürler, dostum." Georgie, buz gibi margarita kadehini aldı ve Trevor'ın tepsiyi beyaz teras masasına bırakmak üzere arkasını dönmesinden istifade ederek, yanaklarını kuruladı. Ona ultrason fotoğrafından bahsedemezdi. En yakın arkadaşları bile, bebek sahibi olmanın onun için ne anlama geldiğini anlayamıyorlardı. Bu sır gibi sakladığı bir acıydı. O günkü fotoğrafların bütün dünyaya ifşa edeceği bir sır.

"Çocuk Oyuncağı'nı geçen hafta tamamladık," dedi. "Bir fiyasko daha." Üst üste üç gişe hezimetini kaldıracak durumda değildi ve Çocuk Oyuncağı gösterime girdiği zaman olacağı buydu, biliyordu. İçkisini tadına bakmadan masaya bıraktı. "Babam çıkacağım bu altı aylık tatilden hiç hoşnut değil."

Trevor lale biçimli plastik koltuklardan birine çöktü. *"Neredeyse anne karnından çıktığından beri çalışıyorsun. Paul'ün seni biraz rahat bırakması şart."*

"Evet, emin ol öyle olur."

"Seni zorlaması hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyorsun. Tek kelime daha etmeyeceğim."

"Sakin." Georgie, Trev'in babasıyla yaşadığı zorlu ilişki konusunda genel ve değişmez kanısını çok iyi biliyordu. Kollarını, karnına çektiği bacaklarına sardı. "Haydi, sıkı bir dedikoduyla kafamı dağıt."

"Rol arkadaşım her gün biraz daha deliriyor. Bir daha o kadınla film çevirmeyi düşünecek olursam, lütfen öldür beni." Trev tıraşlı kafasını gölgeye sokmak için sandalyesini oynattı. "Eskiden Bram'le çıktıklarını biliyor muydun?"

Georgie midesinin kasıldığını hissetti. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

"Bram evinin..."

Georgie elini kaldırdı. "Dur. Bram Shepard'dan bahsetmek istemiyorum. Hele bugün." Bram, o öğleden sonra onu çiğ çiğ yemelerini seyretmiş ve yüzündeki gülümsemeyi bir an bile kaybetmemişti. Tanrım, bunca seneden sonra bile ondan nefret ediyordu.

Neyse ki Trev onu sorguya çekmeden konuyu değiştirmişti. "USA Today'in geçen haftaki anketini görmüşsündür, herhalde. En beğenilen kadın sit-com kahramanlarıyla ilgili olanı. Scooter Brown, Lucy ve Mary Tyler Moore'dan sonra üçüncü gelmiş. Barbara Eden'ı bile sollamışsın."

Anketi Georgie de görmüş, ama bir türlü önemseyememişti. "Scooter Brown'dan nefret ediyorum."

"Ondan nefret eden tek insan sensin. O bir ikon. Onu sevmek Amerikan karşıtı bir tavır."

"Dizi biteli sekiz sene oldu. Neden kimse unutamıyor?"

"Yerkürenin dört bir yanında tekrar tekrar yayınlandığı için olamaz mı?"

Georgie güneş gözlüklerini kafasına kaldırdı. "Dizi başladığında, henüz on beş yaşında bir çocuktum. Bittiğindeyse topu topu yirmi üç yaşıyordum."

Trevor arkadaşının kırmızı gözlerini fark ettiyse de yorum yapmadı. "Scooter Brown'un yaşı yok. O bütün kadınların en iyi arkadaşı. Ve bütün erkeklerin gözde bakiresi."

"Ama ben Scooter Brown değilim. Georgie York'um. Hayatım dünyaya değil, bana ait."

"Şansın açık olsun."

Georgie bunu daha fazla yapamayacak, dış güçlere sürekli tepki vermeye devam edemeyecekti. Kendi karşı güçlerini harekete geçirmekten aciz olmaya, sürekli başkalarına göre davranmaya. Ve hiçbir zaman harekete geçememeye. Dizlerini iyice kendine çekerken, neşelenmek umuduyla, manikürçüsünden ayak tırnaklarına çizmesini istediği gökkuşaklarına baktı. Bunu şimdi yapmazsa bir daha asla yapamazdı. "Trev, ikimizin biraz... Yani büyük bir aşk yaşamamıza ne dersin?"

"Aşk mı?"

"İkimiz." Ona bakmadığı için, gözlerini gökkuşaklarına sabitlemişti. "Herkesin gözü önünde birbirimize âşık olsak. Ve belki..." Kendini zorlayarak, "Trev," dedi. "Bunu uzun zamandır düşünüyorum. Delice bulacağından eminim. Evet, delice. Ama... Eğer bu fikirden çok nefret etmezsen... Düşünüyordum da... Belki de en azından evlenme olasılığımızı değerlendirmeliyiz."

"Evlenmek mi?" Trevor ayaklarını yere vurmuştu.

Trevor en sevdiği arkadaşlarından biriydi, evet, ama bu Georgie'nin yanaklarının alev alev yanmasına mani değildi. Baştan ayağa küçültücü anlarla dolu bir yılda, fazladan bir anın lafı mı olurdu? Dizlerini saran kollarını çözdü. "Bunu böyle pat diye ortaya atmamam gerektiğini biliyorum. Tuhaf olduğunun da farkındayım. Gerçekten tuhaf. İlk düşünmeye başladığımda bana

da öyle geliyordu... Ama objektif olarak değerlendirdiğimde, çok büyük bir olumsuzluk görmedim.”

“Georgie, ben *gay*’im.”

“Sen *gay* olduğu dedikodusu yapılan birisin.”

“Ama gerçekten de *gay*’im.”

“Ama bunu o kadar iyi saklıyorsun ki, neredeyse hiç kimse bilmiyor.” Bacaklarını sandalyenin yan tarafına sarkıtırken, Georgie’nin bileğindeki taze çizik sızladı. “Bu olay, dedikodulara da son noktayı koyar. Kabul et, Trev. O kardeşlik cemiyeti tipleri, karşı takımda oynadığını anlarılarsa, kariyerin sona erer.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Trevor tıraşlı kafasını ovaladı. “Georgie, senin hayatın sirk alanı gibi. Seni ne kadar seversem seveyim, ringe sürüklenmek istemem.”

“Benim söylemeye çalıştığım da bu ya. İkimiz birlikte olursak, sirk de sona erer.” Trevor arkasına yaslanınca, Georgie yanına gitti ve önünde diz çöktü. “Trev, sadece bir düşün. Her zaman çok iyi anlaştık seninle. Hayatlarımızı, birbirimizin müdahalesi olmadan, istediğimiz gibi sürdürebiliriz. Düşünsene, o zaman daha da özgür olursun. İkimiz de özgür oluruz.” Yanağını kısa bir an için arkadaşının dizine yasladı, sonra doğruldu ve topuklarının üzerine oturdu. “Sen ve ben, Lance ve ben gibi sıra dışı bir çift değiliz. Trevor ve Georgie bir arada çok sıkıcı bir çift olur. İlk birkaç ayın sonunda, basın bizi rahat bırakacaktır. Hiç dikkat çekmeyiz. İlgileniyormuş gibi yapmak zorunda kaldığın o kadınlarla çıkmaktan da kurtulursun. İstedğin insanla birlikte olabilirsin. Evliliğimiz senin için mükemmel bir koruma olur.” Ve tabii Georgie için de öyle olacaktı. Dünyanın acıma partisine son vermesi için süper bir yol. Georgie, saygınlığını geri kazanmakla kalmayacak, bir kez daha bir erkek için duygusal bir uçurumdan aşağı atlama ihtimalinden kendini korumasına yardım edecek bir sigortası olacaktı.

“Bir düşün, Trev. Lütfen.” Çocuk konusunu açmadan önce, Trevor’ın bu fikre alışmasını bekleyecekti. “Bunun ne kadar öz-gürleştirici olacağını bir düşün.”

“Seninle evlenmeyeceğim.”

“Ben de.” Terasın diğer ucundan tanıdık bir erkek sesi yükseldi. “İçkiyi bırakmayı tercih ederim.”

Georgie derhal ayağa fırladı ve Bramwell Shepard’ın kumsaldan terasa çıkan merdivenleri tırmanışını izledi. Bram üst basamaklara gelince, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle durdu.

Georgie derin bir iç çekti.

“Sohbetinizi bölmeyeyim.” Bram korkuluğa yaslandı. “Doğrusu, Scooter ve arkadaşlarının, cinsel organlarındaki tüyleri boyamak konusundaki tartışmalarından sonra, kulak misafiri olduğum en ilginç sohbet bu oldu. Trev, nonoş olduğunu neden daha önce söylemedin? Şimdi artık halkın karşısına asla birlikte çıkamayacağız.”

Georgie’nin aksine, Trevor sohbetlerinin sekteye uğramasından rahatlamışa benziyordu. Margarita kadehini, Bram’in güneşte parlayan başına doğru uzattı. “Son erkek arkadaşımı sen ayarlamıştın.”

“Feci sarhoştum herhalde.” Eski rol arkadaşı Georgie’yi baştan ayağa süzdü. “Feci demişken, çok kötü görünüyorsun.”

Georgie oradan bir an önce uzaklaşmalıydı. Evin arka tarafına açılan kapıya baktı, ama kendisine duyduğu saygının külleri arasında, cılız da olsa bir köz yanmaya devam ediyordu. Bram’in kaçtığını görmesini istemiyordu. “Burada ne arıyorsun?” diye sordu. “Tesadüfen gelmiş olamazsın.”

Bram başıyla içki şişesini işaret etti. “İkiniz o pisliği gerçekten içmiyorsunuz değil mi?”

“Gerçek içkilerimi nerede sakladığımı hatırladığından eminim.” Trev, Georgie’ye endişeli bir bakış attı.

“Daha sonra.” Bram, uzun vücudunu Georgie’nin az önceye kadar oturduğu sandalyeye bıraktı. Baldırlarına yapışan tüyler, minicik pırlantalar misali parlıyordu. Rüzgâr, altın-bronz karışımı bakımlı saçlarıyla oynuyordu. Georgie midesinde bir kıpırtı hissetti. Güzel, sefahat düşkünü bir melek.

Bu imge, tarihin en başarılı televizyon dizilerinden birinin sonunu getiren fiyaskonun hemen ardından yazılan bir makalelendi. Georgie yazıyı hâlâ hatırlıyordu.

Bram Shepard’ı cennette hayal etmek hiç zor değil. Kutsal şarabın tamamını içse, cici melekleri baştan çıkarsa ve gökyüzünde oynanan bir poker partisinde kaybettiklerini yerine koymak için kutsal arpa çalsa bile, o kusursuz yüzüyle diğer melekler onu bir türlü dışlayamazlar. Güneşe çok yakın uçarak ve sonra fütursuzca denize dalarak bütün sürüyü tehlikeye atmasını izliyoruz. Ancak melekler cemiyeti, gözlerindeki lavanta tarlalarından ve saçlarının arasına dokunmuş güneş ışınlarından öylesine büyülenmiş haldeler ki, günahlarını kolayca affediyorlar. Ta ki son tehlikeli hatası hepsini, çamura saplayana kadar.

Bram kafasını sandalyenin arkasına yaslamıştı. Bu duruşuyla hâlâ kusursuz olan profili iyice ortaya çıkmıştı. Otuz üçüncü yaşı, zevk peşindeki gençliğinin yumuşak hatlarını sertleştirmiş, tembel ve ışıltılı güzelliğini daha da etkileyici hale getirmişti. Sarı saçlarının arasında yer yer bronz tutamlar parlıyor, insanlara güvensizliği kilise korosu çocuklarınınkini andıran lavanta gözlerine yansıyor ve kusursuz sayılacak kadar simetrik ağzının köşeleri, alaycı bir gülümsemeyle bükülüyordu.

Vicdandan ve ahlâk duygusundan bu kadar yoksun birinin, Trevor'la konuşmalarına kulak misafiri olması, Georgie'yi hasta ediyordu. Kaçamazdı henüz, ama bacakları pes etmek üzereydi. "Neden buradasın?" Lale biçimli sandalyelerden birine oturdu.

"Ben de sana bunu anlatacaktım," dedi Trev. "Bram zaman zaman kumsalın alt tarafındaki diğer evimi kullanıyor. Hani şu satmaya çalıştığım ev. Kendini işe alınmaz duruma soktuğu için, ortalıkta aylak aylak dolaşıp canımı sıkımdan daha iyi bir uğraşı kalmadı."

"Tam olarak işe alınmaz durumda değilim." Bram kumlu bileğini diğerinin üstüne attı. Ayaklarının kavisleri bile, bir hançerin bıçak kısmı kadar zarif bir kıvrıma sahipti. "Daha geçen hafta, yeni bir reality şovda kendimi rezil etmem için teklif aldım. Telefon geldiğinde kafam iyi olmasaydı, büyük olasılıkla kabul ederdim. İyi oldu aslında." Zarif elini şöyle bir salladı. "Çok çalışmam gerekirdi."

"Anladık," dedi Trev.

Georgie'nin gözleri telaşla kumsalı taradı. Burası özel bir kumsaldı, ama basın Bram'le fotoğrafını çekmek için her şeyi yapardı. Skip ve Scooter'ın bunca zaman sonra herkesin görebileceği bir yerde bir araya gelmeleri. Bram Shepard gibi kötülüğü su götürmez birinin kamusal kabusunun bir parçası olması düşüncesi bile, Georgie'nin midesinin kaynaması için yeterliydi.

Bram arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Bu haliyle, güneşin tadını çıkaran bir aristokrata benziyordu, ki aslında asalak bir baba tarafından Chicago'nun güney yakasında yetiştirilmiş, lise terk biri olduğu düşünülünce, bu büyük bir yanılsamadan başka bir şey değildi. "Umarım jiletlerini saklamışsındır, Trev. Hayatın indirdiği ağır darbelerden sonra, herkes Scooter'ın ölmek için can attığını konuşuyor. Oysa bence evlendiği o morondan kurtulduğu için kutlama yapmalı. Jade Gentry kendini Bay Baştan-Ayağa Amerikalı'ya kaptırabildiği için aklını kaçırmış

olmalı. Bana doğruyu söyle, Scoot. Lance Marks şeyini kaldıramıyor, değil mi?”

“Bakıyorum hâlâ kusursuz bir beyefendisin. Ne kadar güven verici.” Georgie kaçtığı hissini vermeden oradan uzaklaşmanın bir yolunu bulmaya mecburdu. Sandalyesinden ağır hareketlerle kalkıp sandaletlerini bulmak için etrafa bakındı. Ama çok geçti; sandaletleri nereye bıraktığını hatırlayamıyordu.

Bram gözlerini açtı ve normal şartlarda son derece akli başında olan pek çok kadını bile mahveden alaycı gülümsemesiyle, “Okuduğuma göre, mutlu çiftimiz başarıyla reklam edilen hayır işlerine devam etmek için gene kendilerini yaban ellere atmışlar...”

Lance ve Jade balaylarını Tayland’da bir yardım faaliyetinde geçirmişlerdi. Georgie basın bültenlerini asla unutmuyacaktı: “Ünümüzü, Jade’in destek verdiği büyük bir soruna, çocukların seks endüstrisinde kullanılmalarına dikkat çekmek için kullanmak istiyoruz.”

Georgie’nin destek verdiği bir sorun falan yoktu. Ya da en azından girişimleri, cömert birkaç çek yazmanın ötesine geçmiyordu. Ayakkabılarını bulmak için telaşla çevresine bakındı.

Bram uzun parmağıyla, Georgie’nin biraz önce oturduğu sandalyenin altını işaret etti. “Çocuk seksi turizmine engel koyan yasalara destek verme kampanyaları, insanın içini ısıtıyor. Duyduğum kadarıyla, onlar Kongre’yle mücadele ederken, sen de Fred Segal’de tam gaz alışverişle meşgulsün.”

Ve o anda, Georgie kontrolden çıkıverdi. “Senden gerçekten nefret ediyorum.”

“İmkânsız. Scooter, sevgili Skip’inden asla nefret etmez. Hele Skip sekiz senesini onu o küçük, delice sorunlarından kurtarmak için heba etmişken.”

Georgie sandaletlerini kapıp tekini ayağına geçirdi.

“Kes şunu, Bram,” dedi Trev.

Ama Bram’ın onunla işi bitmemişti. “Anne Scofield’ın kürkü üzerindeyken göle düşüşünü hatırlıyor musun? Ya da onun geleneksel Noel partisinde fare kafesini açışını?”

Georgie oltaya gelip tepki vermezse, Bram eninde sonunda susacaktı.

Ama Bram her zaman ağır işkenceden keyif almıştı. “Düğün günümüzde bile başını belaya sokmayı başarmıştın. O bölümü çekmememiz gerçekten iyi oldu. Duyduğuma göre, balayımızda seni hamile bırakacakmışım. Kanal fişimizi çekmese, küçük bir Skip’e babalık edecektim.”

Georgie’nin öfkesi patlak verdi. “Küçük bir Skip değil. İkiz olacaktı. Bir kız, bir erkek, ikizlerimiz olacaktı. Belli ki kafan bu küçük detayı anımsamayacak kadar iyiymiş.”

“Çok masum bir peydahlama olacağından hiç şüphem yok. Scooter’ı çıplak düşünebiliyor musun? Ve...”

Georgie daha fazla dayanamadı ve sandaletinin teki elinde, teki ayağında olduğu halde eve doğru hamle yaptı.

“Yerinde olsam gitmezdim,” dedi Bram tembel tembel. “On dakika önce, yolun karşı tarafındaki çalılıkların arasına süzülen bir fotoğrafçı gördüm. Birileri arabayı görmüş olmalı.”

Georgie kapana kısılmıştı.

Bram, çok sayıdaki sevimsiz alışkanlığından birini yerine getirerek, onu dikkatle süzdü. “Şans eseri, sigaraya başlamış olamazsın değil mi, Scoot? Bir sigaraya ihtiyacım var ve Trev misafirleri için bir karton sigara bulundurmamakta direniyor. Tam bir izci çocuk.” Biçimli kaşlarından birini havaya kaldırmıştı. “Tabii kendi cinsinin üyeleriyle yaptığı kötü alışkanlıklarını saymazsak.”

Trevor gerilimi yatıştırmaya çalışarak “Ona katlanmamın tek nedeni gizliden gizliye bronz bedenini arzulamam,” dedi.

“Heteroseksüel olması çok yazık.”

Georgie, “Sen onu arzulamaya tenezzül etmeyecek kadar müşkülpesentsindir,” diye lafı yapıştırdı.

Trev kuru bir sesle, “Bir daha bak istersen,” dedi.

Bu hiç adil değildi. Bram’ın aşırılıkları yüzünden çoktan ölmüş olması gerekirdi, ancak Georgie’nin *Skip ve Scooter*’dan anımsadığı kemikli vücudu sertleşmiş, zarafeti sert kaslara ve uzun tendonlara dönüşmüştü. Beyaz tişörtünün altında, kolu-nun üst kısmını saran, eski bir kabileye ait bir dövme vardı. Laci-vert yüzücü mayosu uzun mesafe koşucularına özgü, gergin ve uzun kaslarını ortaya seriyordu. Gür, bronz rengi saçlarını dağınık kullanmayı severdi ve bir zamanlar, en az akşamdan kalma halleri kadar ayrılmaz bir parçası olan solgun teni de kaybolmuş-tu. Kötü bir ün gibi üstüne yapışıp kalan çöküntü havası dışında, Bram Shepard insanı şaşırtacak kadar sağlıklı görünüyordu.

Trev, ağız sulandıran bir skandalı ifşa ediyorlarmış gibi abartılı bir fısıltıyla, “Artık vücut çalışıyor,” dedi.

“Bram hayatında bir gün bile spor yapmamıştı,” dedi Georgie. “O kasları ruhundan geriye kalanları satarak elde etmiştir.”

Bram gülümsedi ve serseri melek suratını Georgie’ye çevirip, “Trev’le evlenip gururunu geri kazanma planını anlatsana,” dedi. “Her ne kadar mahrem yerlerindeki tüylerin boyanması konusu kadar ingiç olmasa da...”

Georgie dişlerini sıktı. “Tanrıya yemin ederim, herhangi bi-rine tek bir söz dahi edecek olursan...”

“Etmeyecek,” dedi Trevor. “Bramwell’imiz hiçbir zaman kendinden başka biriyle ilgilenmemiştir.”

Bu o kadar doğruyd ki. Georgie yine de, bu kadar küçük düşürücü bir konuşmaya şahit olmasını içine sindiremiyordu. O ve Bram, genç adamın on yedi yaşından, yirmi beş yaşına kadar süren bir dönemde birlikte çalışmışlardı. On yedi yaşındayken

bencilliği düşüncesizlikten kaynaklanıyordu, ama ünü yayıldıkça, tavırları kasten ve iyice pervasız bir hal almıştı. İnsanları iyiden iyiye küçümseyen ve ben-merkezci birine dönüştüğünü görmek hiç zor değildi.

Bram dizini kendine çekti. "Gerçek aşktan ümidi kesmek için biraz genç değil misin?"

Georgie kendini en az yüz yaşında hissediyordu. Peri masalı evliliği, kariyerini düşünmek yerine kurduğu, kendine ait bir aile kurma ve onu seven bir erkeğe sahip olma hayallerine son noktayı koyarak tükenmişti. Güneş gözlüklerini yeniden indirirken dışarıda dört dönen çakallarla tam karşısında oturan canavarın oluşturdukları tehditleri tarttı. "Seninle bu konuyu konuşmaya hiç niyetim yok."

Trevor, "Rahat bırak onu, Bram," dedi. "Yeterince zor bir sene yaşadı zaten."

"Tapılan biri olmanın en kötü tarafı," dedi Bram.

Trev sinirli bir tavırla burnunu çekti. "Neyse ki senin bu konuda endişe duymana gerek yok."

Bram, Georgie'nin masaya bıraktığı margaritayı aldı, bir yudum içti ve tadını alınca yüzünü buruşturdu. "Halkın bir ünlünün boşanmasını bu kadar kişiselleştirdiğini hiç hatırlamıyorum," dedi. "Kafayı yemiş hayranlarının arasında kendini ateşe veren kimse olmadığı için şaşıyorum doğrusu."

"İnsanlar kendilerini Georgie'nin ailesi gibi hissediyorlar," dedi Trevor. "Scooter Brown'la birlikte büyüdüler ne de olsa."

Bram kadehini bıraktı. "Benimle de birlikte büyüdüler."

"Ama Georgie ve Scooter temelde aynı insanlar," dedi Trevor. "Sen ve Skip değilsiniz."

"Tanrı'ya şükür." Bram koltuğundan kalktı. "O tutucu ve cicili bicili hıyardan hep nefret ettim."

Oysa Georgie, Skip Scofield'ı severdi. Onunla ilgili her şeyi sevdiği gibi. Kocaman kalbini, sadakatini, Scooter'ı Scofield ailesinden koruma çabasını. Zaman içinde, Scooter'ın aptal, yuvarlak suratına ve lastik bir bantı anımsatan ağzına âşık oluşunu. Kameralar stop ettiği zaman dönüştüğü adam dışında, Skip'le ilgili her şeyi severdi.

Üçü eski hallerine dönmüşlerdi. Bram saldırıya geçerken, Trevor her zamanki gibi Georgie'yi savunuyordu. Ama Georgie artık bir çocuk değildi ve kendi kendini savunması gerekiyordu. "Skip'ten nefret ettiğini hiç sanmıyorum. Bence sen her zaman Skip olmak istedin, ama bunu o kadar beceremedin ki, ondan nefret ediyor rolü yapmak zorunda kaldın."

Bram esnedi. "Belki de haklısındır. Trev, evde birilerinden kalma ot olmadığına emin misin? Ya da en azından bir sigara falan?"

"Eminim," dedi Trevor telefon sesiyle aynı anda. "Ben telefona bakarken birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Ve içeri gitti.

Georgie, Bram'ı kişiliğinden dolayı cezalandırmak istiyordu. "Bugün ölebilirdim. Hiçbir şey yapmadığın için teşekkürler."

"Gayet iyi idare ediyordun. Üstelik baban olmadan. İşte bu gerçek bir sürpriz oldu."

Georgie ona baktı. "Ne istiyorsun, Bram? İkimiz de burada bitmenin rastlantı sonucu olmadığını biliyoruz."

Bram ayağa kalkıp korkuluklara doğru yürüdü ve aşağıya, kumsala baktı. "Eğer Trev senin o acayip teklifini kabul edecek kadar aptal olsaydı seks hayatın için ne yapacaktın?"

"Doğru ya. Bu tam seninle tartışmak isteyeceğim bir konu."

"İçini dökmen için benden daha uygun biri var mı ki? Yolun başında ben de oradaydım, hatırlasana."

Georgie daha fazla tahammül edemeyecekti. Hışımınla arkasına, Fransız tarzı teras kapısına döndü.

"Sadece meraktan soruyorum, Scoot," dedi Bram arkasından. "Trev seni reddettiğine göre, sıradaki Bay Georgie York adayı kim?"

Georgie alaycı bir gülümseme takındı ve arkasına dönüp, "Kendi hayatın tam bir keşmekeşken, o koca, şeytani kafanı benim geleceğim için endişelenmeye yorman ne tatlı bir davranış!" dedi. Elleri titriyordu, ama neşeli görünmeye çalışarak el sallayıp içeri girdi. Trev telefonu kapatmıştı, ama Georgie ona fikrini en azından değerlendirmesini rica etmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitik durumdaydı.

Pasifik Palisades'e vardığında, öylesine kasılmıştı ki her yanı ağrıyordu. Avlusunun önünde park halinde bekleyen fotoğrafçıyı yok sayarak daha önceki evinin yüzme havuzuna sığabilecek büyüklükteki mütevazı, sözde-Akdeniz tarzı çiftlik evine doğru kıvrılan araç yoluna saptı. Lance'le birlikte yaşadıkları evde kalma fikrine dayanamamıştı. Bu kiralık evin iri kıyım mobilyaları küçücük odaları için fazla ağır, odaların tavanları da kaba görünümlü ahşap kirişler için fazla alçaktı, ama Georgie daha iyisini arayıp bulacak durumda değildi.

Yatak odasının pencerelerinden birini araladıktan sonra, telesekreteri kontrol etti.

"Georgie, o aptal gazeteyi gördüm ve..."

Sil.

"Georgie, çok üzgünüm..."

Sil.

"O herif pisliğin teki, evlat, sen..."

Sil.

Arkadaşları iyi niyetliydiler –en azından çoğu– ama sonu

gelmeyen sempatileri, Georgie'yi boğuyordu. Sürekli sempati toplayan değil, değişiklik olsun diye, bir kez de dağıtan kişi olmak istiyordu.

“Georgie, beni hemen ara...” Babasının gevrek sesi odayı doldurmuştu. “*Flash*’in yeni sayısında seni üzecek bir resim var. Hazırlıksız yakalanmanı istemiyorum.”

Çok geç, babacığım.

“Bu duruma karşı durabilmen çok önemli. Aaron’a bir e-posta gönderdim ve web sayfanda, dünyaya Lance adına ne kadar sevindiğini ilan eden bir mesaj yayınlamasını istedim. Eminim biliyorsundur ki...”

Georgie sil düğmesine abandı. Babası neden bir defa olsun, menajer gibi değil, babası gibi davranamıyordu? Georgie kariyerini inşa etmeye beş yaşında, annesinin ölümünden bir yıl sonra başlamıştı. Babası bütün seçimlerde ona eşlik etmiş, ilk televizyon reklamlarını planlamış ve onu *Annie*’nin Broadway uyarlamasındaki başrolü almasına olanak sağlayan şans ve dans derslerini almaya zorlamıştı. Diğer pek çok çocuk yıldızın ebeveynlerinin aksine, babası parasının akıllı uslu değerlendirilmesine büyük özen göstermişti. Onun sayesinde, Georgie’nin bir daha çalışmaya ihtiyacı olmayacaktı ve babasının parasına göz kulak olmasına büyük minnet duysa da, gerçek bir babaya sahip olmak uğruna, parasını son kuruşuna kadar kaybetmeye razıydı.

Lance’in sesini duyunca, telefonda bir adım uzaklaştı. “Georgie, benim,” diyordu yumuşak sesiyle. “Dün Filipinler’e vardık. *Flash*’teki hikâyeyi yeni duydum. Henüz görüp görmediğini bilmiyorum. Sen okumadan, ben kendim haber vermek istedim. Jade hamile...”

Georgie mesajı sonuna kadar dinledi. Lance’in sesindeki suçluluk duygusunu, yakarışı ve saklayacak kadar usta bir aktör olmadığı gururu duyabiliyordu. Hâlâ onu terk ettiği için affedil-

mek istiyordu. Basına Georgie'nin çocuk istemediği konusunda yalan söylediği için. Lance bir aktördü ve aktörlere özgü herkes –kalbini kırdığı kadın da dahil herkes– tarafından sevilme ihtiyacına sahipti. Suçluluk duygusundan arınmak için, Georgie'nin ona yardım etmesini bekliyordu. Ama Georgie bunu yapamazdı. Ona her şeyini vermişti. Sadece kalbini, bedenini değil, sahip olduğu her şeyi... Ve sonuç ortadaydı.

Kanepeye çöktü. Tam bir sene olmuştu, ama hâlâ yerinde sayıyordu. Yine ağlıyordu. Bunu ne zaman aşacaktı? Dünyanın ona yakıştırdığı "ezik" sıfatının hakkını vermekten ne zaman vazgeçecekti? Böyle giderse, içini kemiren bu acı galip gelecek ve olmak istemediği bir insana dönüşecekti. "Kazanan" sınıfına girmesini –ve öyle hissetmesini– sağlayacak bir şeyler yapmalıydı; herhangi bir şey.

Bölüm 2

Scooter Brown olsa ne yapardı? Georgie'nin kendi kendine sorup durduğu soru buydu. Zaten kendini Sarmaşık'ın terasını çevreleyen meşhur beyaz ahşap çitlerin hemen yanındaki bir masada bulması da böyle oldu. Bakımevine verilmemek için, Scofield Malikânesi'nin hizmetkârlar bölümüne saklanmayı tercih eden o yürekli yetim kız, Scooter Brown olsa, kaderinin dizginlerini eline alırdı. Ve Georgie'nin de aynı şeyi çoktan yapmış olması gerekirdi.

İsim sahibi bir rap'çiye ve çok beğenilen bir talk-show sunucusuna el sallayıp eski bir *Grey's Anatomy* yıldızına öpücük gönderdi. Sadece Vortex Stüdyoları'nın yeni başkam Rory Keene, bir yetenek ajansının yetkilisiyle ettiği sohbele kendini fena kaptırmış olduğu için Georgie'nin gelişini fark edemedi.

Georgie'nin yeni listesindeki birinci madde şuydu: *Kusursuz bir erkekle görün*. Lance'in bebeğinin ultrason resmine bakarken çekilmiş aşağılayıcı fotoğrafları dört bir yanda çarşaf çarşaf yayınlanırken, saklanmaktan vazgeçmeli ve aylardır yapması gereken şeyi yapmalıydı. Bugünkü öğle yemeği randevusunun, herkese o ağlamaklı ifadesini unutturacak kadar çarpıcı olması gerekiyordu.

Ne yazık ki, ilk randevusu için seçtiği kusursuz adam henüz gelmemiş ve onu iki kişilik masada tek başına oturtmak zorunda bırakmıştı. Georgie, bir iki dakika kendiyile baş başa kalmaktan olabildiğince hoşnut görünmeye çabalıyordu. Trevor'a kızamaz-

dı. Belki onu evlenmeye ikna edememişti, ama Trevor en azından birkaç haftalığına sirk sahnesine dahil olmaya razı gelmişti.

Sarmaşık, Los Angeles'ın gözde adreslerinden biriydi; kapısının önündeki daimi paparazzi ordusuyla görmek ve görülmek için kusursuz bir yerdi. Sarmaşık'ta yemek yiyip çektikleri ilgi-den rahatsız olmuş gibi görünen ünlüler, dünyanın en iki yüzü insanlarıydılar. Özellikle de kaldırımında ya da işlek Robertson Bulvarı boyunca uzanan çitin arkasındaki açık terasta oturmayı tercih edenler.

Georgie beyaz bir şemsiyenin altına yerleşmişti. Öğle yemeğinde şarap içmesi, dertlerini alkolde boğmaya çalıştığı izlenimini yaratabileceği için buzlu çay siparişi verdi. İki kadın çitin diğer tarafında, kaldırımında durmuş ona bakıyorlardı. *Trevor ne-relerde kalmıştı acaba?*

Planı gayet basitti. Halkın gözünden kaçmak yerine, herkes tarafından görülmeye davetiye çıkaracaktı, ama bunu kendi şartlarıyla yapacaktı. Hayatın tadını çıkaran bekâr bir kadın olarak. Birkaç haftasını kusursuz bir erkekle, sonraki birkaç haftayı bir başkasıyla geçirecekti. Hiçbiriyle ciddi bir aşk ilişkisi hissi uyandıracak kadar uzun süre görüşmeyecekti. Sadece eğlence, eğlence, eğlence ve onu gülerken, kahkahalar atarken gösteren –ve halkla ilişkiler uzmanının dört bir yana dağıtıldığından emin olacağı– fotoğraflar. Reklam yapmak için can atan ve oyunun kurallarını bilen bir düzine yakışıklı aktör tanıyordu. Trevor kampanyasının çıkış noktası olacaktı. Bir de dakik olmak konusunda bu kadar beceriksiz olmasa...

Tabii bir de, gönüllü olarak reklam malzemesi olma fikri Georgie'ye bu kadar tiksindirici gelmese...

Beş dakika geçmişti. Georgie yetenekli stilistin bu durum için özellikle seçtiği kıyafeti giymişti. Korsaj kısmı kırmızı kalın biyelerle süslenmiş, dar ve kısacık eteğiyle, ağaçtan dökülüyormuş havası verilmiş bronz ve kahverengi yapraklardan oluşan

siyah, kolsuz bir elbise. Bilekten bağı kahverengi dolgu topuklu pabuçlarıyla kehribar küpeleri, ona fırfırlardan ve sürtük kılıklarından çok daha fazla yakışarak, rahat ve sıra dışı bir zevk sahibi görüntüsünü tamamlıyorlardı. Bu kıyafetle, kaybettiği kiloları başarıyla kamufle etme fırsatı da bulmuştu.

Sekiz dakika olmuştu. Rory Keene sonunda onu fark etti ve dostça el salladı. Georgie de karşılık verdi. Rory on beş sene önce –Skip ve Scooter’ın ikinci sezonu sırasında– mütevazı bir yapım asistanıyken, bugün artık Vortex Stüdyoları’nın başkanı ve Hollywood’un en güçlü kadınlarından biriydi. Georgie son iki filminin gişe fiyaskolarının ve en son filminin daha da beter bir hasılat vaat ediyor olmasının üstüne, bu kadar etkili birinin, ona bir eziğe bakar gibi bakmasından nefret ediyordu. İyi de, bu yeni bir durum değildi ki!

Hiçbir zaman yenilgiyi kabullenen biri olmamıştı ve şimdi de, onlardan biri gibi düşünmekten vazgeçse iyi olacaktı. Ah bir de on dakikadır orada, tek başına bekliyor olmasaydı.

Georgie üzerine toplanan bakışları fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyordu, ama ter dökmeye başlamıştı. Sarmaşık’ta tek başına olmak, insanlardan kaçmaya denkti. Cep telefonunu çıkarmayı düşündü, ama buluşmak üzere olduğu kişiye rahat vermiyormuş gibi görünmek de istemezdi.

Terasın karşı tarafındaki bir masada, incecik, güzel fakat ifadesiz yüzlü, özenle giyinip süslenmiş bir grup mirasyedi genç kız oturuyordu. İçlerinde yıldızı sönmüş bir rock yıldızının, bir stüdyo patronunun ve uluslararası bir alkolsüz içecek markasının sahibinin donuk kızları da vardı. Kızlar ünlü olmalarıyla ünlüydüler; resimlere ağızları sulanarak bakan sıradan kadınlar için muhteşem, fakat alınması imkânsız olan son moda her şeyin ikonlarıydılar. Hiçbiri baba parasıyla yaşadıklarını kabul etmek istemezdi; bu yüzden mesleklerini “çanta tasarımcısı” olarak adlandırmaya bayılırlardı. Ama asıl işleri fotoğraf çektir-

mekti. Liderleri –yani alkoksüz içecekler imparatorluğunun mirasçısı– masalarından kalktı ve parlak bir Ferrari misali kayarak Georgie’ye yaklaştı.

“Merhaba. Adım Madison Merrill. Daha önce tanışmamıştık.” Sokağın karşı tarafında kalan paparazzilerin uzun lensleri için kalçasını yana eğdi ve Stella McCartney tasarımı, kısacık elbisesini iyice gözler önüne serecek bir pozda durdu. “*Şehir’de Yaz* filminde size bayıldım. Neden büyük bir başarı yakalayamadı anlayamıyorum. Romantik komedilere bayılırım.” Kusursuz alnunda küçük bir kırışıklık oluştu ve sonra aceleyle ekledi: “Yani demek istediğim, ciddi şeyleri de severim, bilirsiniz işte, Scorsese falan...”

“Anlıyorum.” Georgie kıza neşeli bir gülümsemeyle baktı ve paparazzilerin muhteşem sayılabilecek kadar fotojenik Madison Merrill’i, iki kişilik bir masada tek başına oturan kemikleri çıkmış Georgie York’la aynı karede fotoğraflamak için deklanşörlerine sarıldıkları görür gibi oldu.

“*Skip ve Scooter* da harikaydı.” Madison, masanın üzerindeki şemsiyenin yüzünü gölgelemesine mani olmak için birkaç adım geri çekildi. “Dokuz yaşındayken en sevdiğim TV programıydı.”

Kız, kurnazlık etmek için fazla aptaldı. L.A’de ön planda kalmak istiyorsa, bu konuda çalışması gerekecekti.

Madison boş sandalyeye baktı. “Arkadaşlarımın yanına dönmeliyim. Birlikte yemek yiyeceğiniz kimse yoksa, siz de bizimle oturabilirsiniz.” Bu son cümleyi soru sorar gibi vurgulamıştı.

Georgie, kehribar küpelerinden biriyle oynayarak, “Ah, hayır,” dedi. “Toplantısı biraz uzamış. Bekleyeceğime söz verdim. Erkekler...”

“Tahmin ederim.” Madison gazetecilere el salladı ve kalçalarını savurarak masasına döndü.

Georgie, neonlarla süslü bir ok masanın diğer tarafındaki boş sandalyeyi işaret ediyormuş gibi hissediyordu. Dünyanın dört bir yanından binlerce –hatta milyonlarca– erkek, Scooter Brown’la öğle yemeği yemek için birbirlerini çiğnerlerdi, ama o seçe seçe, sözüne güvenilmez en yakın dostunu seçmişti.

Georgie’nin garsonu tam üçüncü kez masaya yaklaştı. “Sipariş vermek istemediğinizden emin misiniz, Bayan York?”

Georgie kapana kısılmıştı. Kalamazdı. Ama gidemezdi de. “Bir buzlu çay daha, lütfen.”

Garson gözden kayboldu. Georgie bileğini kaldırdı ve göstere göstere saatine baktı. Daha fazla erteleyemezdi. Telefon gelmiş gibi yapması gerekecekti. Önce kaygılanmış gibi, sonra da hiç kimsenin yara almamasından rahatlamış gibi görünecek ve tabii müthiş anlayışlı olacaktı.

Ekildi! Esrarengiz Erkek, Georgie’yle Randevusuna Gelmedi!

İki kişilik bir masada tek başına otururken çekilmiş resmini hayal edebiliyordu. Bu kadar basit bir plan, nasıl olur da böyle çabuk geri teperdi? Diğer ünlüler gibi çevresinde bir yığın insanla dolaşmaya başlasa iyi olacaktı, ama ücretli asalaklarla çevrili olmaktan oldum olası nefret ederdi.

Cep telefonuna uzanırken, havada belli belirsiz bir değişiklik olduğunu, restoranın terasında görünmez bir elektrik akımının dolaştığını hissetti. Kafasını kaldırdı. Kanı donmuştu. Bramwell Shepard içeri girmişti.

Terasın dört bir yanındaki bütün gözler pinpon maçı izler gibi, Bram’le Georgie arasında gidip gelmeye başlamıştı. Bram, sürgün edilmiş Avrupalı bir hükümdarın ikinci oğlu gibi giyinmişti. Tasarımcı elinden çıkma bir ceket –büyük olasılıkla Gucci-, bir seksen beşlik boyunu iyice ön plana çıkaran harika bir kot pantolon ve hiçbir şeyi zerre kadar umursamadığını simgeleyen

solmuş, siyah bir tişört. Bir çift erkek manken onu gıptayla izliyorlardı. Madison Merill yoluna çıkmak için sandalyesinden doğruldu. Ancak Bram, kimseye aldırmadan Georgie'nin masasına yürüyordu.

Paparazziler haftanın –hatta belki de ayın– karesini yakalamak için yola atılınca, korna ve fren sesleri yükseldi. Dizilerinin sona ermesinden bu yana hiç bir araya gelmemişlerdi. Bram masaya ulaştı, şemsiyenin altına uzandı ve Georgie'nin dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. “Trev gelemedi,” dedi. Çevredeki meraklı kulakların duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuşmuştu. “Kaçınılmaz son dakika durumları.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.” Aslında inanabiliyordu. Bram ondan bir şey istiyordu; belki de herkesin gözü önünde olay çıkarmasını bekliyordu. Donmuş dudaklarına kameraların gülümseme olarak kayda geçecekleri bir ifade yerleştirmek için kendini zorladı. “Ona ne yaptın?”

“Ne kadar şüphecin. Zavalılığın duştan çıkarken beli tutulmuş.” Bram, en az Georgie'ninki kadar alçak bir sesle cevap verirken, yüzünde en baştan çıkarıcı gülümsemesiyle karşısındaki sandalyeye yerleşmişti.

“O zaman neden beni arayıp iptal etmedi?”

“Kötü anıları canlandırmak istemedi. Hani Ezik Lance'in evliliğini iptal edişi gibi. Trev düşünceli bir adamdır.”

Georgie'nin gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı, ama fısıltısı zehirliydi. “Beni oyuna getirmeye çalışıyorsun. Biliyorum.”

Bram çok eğleniyormuş gibi neşeli bir kahkaha koyuverdi. “Paranoyaklık bu olsa gerek. Ve nankörlük. Trev acı içinde kıvranyorken bile senin burada tek başına oturmanı istemedi. Bunu bilmiyor olabilirsin, Scoot, ama şehirdeki herkes sana üzülüyor zaten ve Trev seni, senin kendini utandırdığından daha fazla utandırmak istemedi. Ve bu yüzden beni aradı.”

Georgie yanağını, avucuna yasladı ve Bram'e sahte bir şefkatle baktı. "Yalan söylüyorsun. Trev, sana olan hislerimi herkesten daha iyi bilir."

"Seni bu durumdan kurtarmaya razı geldiğim için şükran duymalısın."

"O zaman neden yarım saat geciktin?"

"Oldum olası zamanla başımın belada olduğunu sen de bilirsin."

"Saçma!" Georgie kameralar için yanakları acıyana kadar gülümsedi. "Sadece gösterişli bir giriş yapmak istedin. Sonunda beni harcamak bile olsa."

Bram de gülümsemeye devam ediyordu. Georgie kafasını yana yatırıp gülünce, masanın üzerinden uzanıp çenesinin altını gıdıkladı. Yeniden *Skip ve Scooter* oluvermişlerdi.

Garson geldiğinde, kaldırımdaki fotoğrafçı kalabalığı sokağa saçılmış, Georgie'nin midesi düğüm düğüm olmuştu. Birkaç dakikaya kalmaz bu fotoğraflar dünyanın dört bir yanında bilgisayar ekranlarında çiçek gibi açacak, sirk yeniden kaynamaya başlayacaktı.

Bram zarif bir el hareketi eşliğinde, "Scooter için yengeç köftesi," dedi. "Benim için de buzlu bir Scotch. Laphroaig. Ve istakozlu ravioli." Garson masadan uzaklaştı. "Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım var."

Georgie'nin elini tuttu ve baş parmağını parmak eklemlelerinin üzerinde dolaştırdı. Georgie, bu beklenmedik dokunuş karşısında teninin yandığını hissetti. Bram'in parmağının alt kısmında bir nasır hissetmişti, ama nasıl oluştuğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bram zorlu bir çevrede büyümüş olabilirdi, ama hayatı boyunca hiçbir zaman çok çalışmamıştı. Neşeli bir kahkaha attı. "Senden nefret ediyorum."

Bram, buzlu çayından bir yudum alıp dudaklarını büktü. "Hislerimiz karşılıklı."

Bram'ın ondan nefret etmek için nedeni yoktu. O tek başına televizyon tarihinin en başarılı sit-com'larından birini mahvederken, Georgie iyi askeri oynamıştı. *Skip ve Scooter*'ın ilk iki senesi boyunca, Bram sadece zaman zaman uygunsuz davranışlar sergilemişti. Ancak seneler geçtikçe iyice kontrol edilemez bir hal almış, Skip ve Scooter'ın ekrandaki ilişkisi romantik bir yola saparken, Bram iyi vakit geçirmekten başka bir şey düşünemez olmuştu. Parasını kazandığından daha büyük bir hızla, gösterişli arabalarla, tasarımcı işi kıyafetlere ve çocukluğundan beri çevresinde olan bir asalaklar ordusunu beslemeye çar çur etmişti. Kadrodakiler onun sete safhoş mu ayık mı geleceğini kestiremezlerdi. Hatta bazı günler hiç görünmediği bile olurdu. Sayısız araba parçalıyor, dans klüplerini kırıp döküyor ve bu fütursuz tavırlarını törpülemek yolundaki bütün girişimleri elinin tersiyle itiyordu. Onunla hiçbir şey güvende değildi; ne kadınlar, ne itibar, ne de ekiptekilerden birinin uyuşturucu zulası.

Daha karanlık bir karakteri canlandırıyor olsa, dizi, sekizinci sezonun sonunda ortaya çıkan seks kaseti skandalını atlatabilirdi, ama Bram mazbut ve iyi çocuk Skip Scofield'ı oynuyordu. Scofield servetinin genç varisi. En sadık hayranları bile, gördükleri karşısında öfkeye kapıldılar. *Skip ve Scooter* birkaç hafta sonra, ona halkın öfkesini ve diziyile bağlantısı olan herkesin nefretini kazandırarak, yayından kalktı.

Yemekleri Georgie daha fazla katlanamayacağını fark edene kadar devam etti. Çatalını henüz el sürülmemiş yengeç köftesinin yanına bıraktı, saatine baktı ve Noel Günü ne yazık ki sona ermiş gibi görünmeye çalışarak, "Ah, çok fena," dedi. "Gitmem gerek."

Bram ravioli'sinin son lokmasını çatalına geçirip Geogie'ye

uzattı. “Bu kadar çabuk değil. Sarmaşık’tan tatlı yemeden gidilmez.”

“Sakin bu komediyi uzatmaya kalkışma.”

“Dikkat et. Mutlu yüz ifadeni kaybediyorsun.”

Georgie ravioli’yi güçlkle yuttu ve gülümsemesini yeniden yüzüne yapıştırdı. “Parasız kaldın değil mi? Babam benim paramla iyi yatırımlar yaptı, ama sen seninkini çar çur ettin. Bunu bu yüzden yapıyorsun. Sözüne güvenilir biri olmadığın için kimse sana iş vermek istemiyor ve yeniden ayağa kalkabilmek için reklama ihtiyacın var.” Bram hâlâ çalışıyordu, ama son günlerde sadece çok küçük roller alabiliyor, ahlâki anlamda zayıf tipleri oynuyordu: Aldatan bir koca, şehvet düşkününü bir sarhoş. Dış dokunur kötü adam rollerini dahi alamıyordu. “O kadar çaresiz durumdasın ki, basının bana gösterdiği ilgiden istifade etmeye bile razısın.”

“İşe yaradığını sen de kabul etmelisin. *Skip ve Scooter* yeniden bir arada.” Bram elini kaldırıncı garson hızlı adımlarla yanlarına geldi. “Sıcak çikolata soslu cevizli pasta alacağız. İki kaşık lütfen.”

Garson uzaklaşınca, Georgie öne eğildi ve sesini iyice alçaltarak, “Senden neden nefret ediyorum? Dur da tek tek sıralayayım. Çocukluğumu çekilmez...”

“Dizi başladığından on beş yaşındaydın. Tam olarak çocuk sayılmazdın.”

“Ama Scooter on dört yaşındaydı ve çok saftım.”

“Katılıyorum.”

“O aptal şakalarıyla beni bütün kadronun, çekim ekibinin, basının, *herkesin* önünde utandırdığın için senden nefret ediyorum.”

“Sürekli kanacağın kimin aklına gelirdi?”

“Senden sette saatler boyunca beklemek zorunda kaldığım için nefret ediyorum.”

“Profesyonellik dışı olduğunu kabul ediyorum. Ama burnunu kitaplardan çıkarmazdın; bu yüzden eğitimini bir üst düzeye taşıdığım için bana teşekkür etmen gerek.”

“Ve tabii bir de diziye yayından kaldırtan ve bana milyonlara mal olan o pespaye davranışın var.”

“Sana mı? Ya kendi kaybettiğim milyonlar?”

“Bak en azından bunun için sevinebiliyorum.”

“Pekâlâ, sıra bende.” Bram’in gülümsemesi ipek kıvamını almıştı. “Sen, kendini beğenmiş erdem abidesinin tekiydin. Herkesin bir tanesi, bütün zamanların en büyük ispiyoncusu. En ufak bir yakınmanda, babacığın Paul’ü yapımcılara koşturur ve kıyameti kopartırdın. Her şey küçük prensesinin gönlüne göre olmalıydı.”

Georgie’nin gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi, ama gözleri öfke saçıyordu. “Hiç alakası yok.”

“Ayrıca bencil bir oyuncuydun. Her zaman senaryoya bağlı kalman gerekiyordu; doğaçlamaya hiç yer bırakmıyordun. Boğucuydu.” Bram bir kez daha çenesinin altını gıdıkladı.

Georgie, genç adamın baldırına hiç kimsenin göremeyeceği okkalı bir tekme indirdi. Bram’in yüzü buruşmuştu, ama genç kadının elini okşadı. “Doğaçlama yapmak istemenin tek nedeni, rolünü ezberlemeyi becerememendi.”

“Ne zaman diziye konfor alanından çıkarmaya kalksam, beni sabote ettin.”

“Anlaşmamamak sabotaj demek değildir.”

“Beni basın önünde küçük düşürdün.”

“Seks kasetinin ortaya çıkmasından sonra!”

“Ne seks kaseti ama... Kıyafetlerim üzerimdeydi.”

“Onunkiler değildi ama.” Georgie gülümsemesine sınırsız tutunmaya çalışarak, “Haydi açıkça söylesene,” dedi. “Benden senden daha çok param ve daha çok yıldız gücüm olduğu için nefret ediyordun.”

“Ah, evet. Broadway’deki zihinlere kazınmış *Annie* çıkışını nasıl unutabilirdim ki?”

“Senin okulu asıp sokak köşelerinde aylaklık ettiğin dönemdi.” Georgie çenesini eline dayadı. “Sahi sonunda lise diplomanı alabildin mi?”

“Bak, bak, bak... Ne ilginç...”

Sohbetlerine öylesine dalmışlardı ki, masalarına yaklaşan uzun boylu, havalı sarışını fark etmemişlerdi. Rory Keene, klasik Fransız stili ve asil hatlarıyla güçlü bir stüdyo yöneticisinden ziyade Doğu Yakası sosyetesinin bir üyesi görüntüsü çiziyordu. Ama *Skip ve Scooter*’ın yapım asistanlığını üstlendiği tek sezonda bile sinir bozucu olmayı başarmıştı.

Bram ayağa fırladı ve kadının yanağına bir öpücük kondurdu. “Rory, seni görmek ne hoş. Her zamanki gibi çok güzelsin. Yemeğin nasıldı?”

“Çok hoş. İkcinizin ellerinizde dolu silahlarınız olmadan aynı masada oturabildiğinize inanamıyorum.”

Georgie, Scooter sırtıyla, “Benimki çantamda,” dedi.

Bram kolunu Georgie’nin omzuna attı ve, “Köprü’nün altından çok sular aktı,” dedi. “Barış imzalayalı uzun zaman oluyor.”

“Gerçekten mi?” Rory küçük çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve Bram’i uzun uzun süzdü. “Georgie’ye iyi bak. Bu şehirde iyi insan sayısı çok sınırlı ve onlardan birini daha kaybetmeyi kaldıramayız.” Başıyla küçük bir selam verip döndü ve restoranın terasında uzaklaştı.

Bram’in gülümsemesi kaybolmuştu. Georgie’ye baktı, “Rory

ve sen ne zamandır böyle iyi arkadaşsınız?"

"Değiliz."

Bram, Georgie'den izin istemeden, Rory'nin peşinden gitti.

Bram'le birlikte olmak, her zamanki gibi, tüketiciydi. Bu yüzden birkaç saniye kendiyi baş başa kalıp şarj olmak Georgie için bulunmaz fırsattı. Tatlısı gelmişti. Midesi isyan bayraklarını açmıştı yine. Bakışlarını başka bir yöne çevirerek, babasının *Skip ve Scooter*'ın deneme senaryosunu getirdiği günü düşündü. O gün, hayatının sonsuza dek değişmek üzere olduğundan bihaberdi.

Dizinin saçma çıkış noktası, mükemmel bir sit-com malzemesi olmuştu. Scooter Brown, kapağı Chicago'nun gösterişli Kuzey Kıyısı'ndaki lüks Scofield Malikânesi'ne atan, on dört yaşında cesur bir yetimdi. Bir zamanlar o malikânede çalışmış, ancak uzun zaman önce izini kaybettirmiş olan üvey kız kardeşine ulaşarak bakımevine verilmekten kurtulmaya çalışıyordu. Gidecek hiçbir yeri olmadığı için malikâneye saklanmış, ancak bir süre sonra, Scofield servetinin tek varisi, on beş yaşındaki kendini beğenmiş Skip tarafından bulunmuştu. Skip, istemeye istemeye de olsa, hizmetkârlarla birlikte, Scooter'ı ebeveynlerinden saklamak için çevrilen dalaverelere dahil olmuştu.

Kimse dizinin bir sezondan uzun ömürlü olacağını tahmin etmemişti, ama oyuncu kadrosunun sıra dışı bir kimyası vardı ve yazar ekibi yaratıcı konular yakalamayı başarmıştı. Daha da önemlisi, ana karakterleri başlangıçtaki basmakalıp görüntülerinin çok ötesinde derinleştirmeyi becermişlerdi.

Georgie, Bram'a hırçın bir gülümsemeyle baktı. "Rory'nin kıcını yalaman bitti mi?"

"Sigara almaya gittim."

"Eminim öyledir."

"Sigara almaya ve kış yalamaya. Aynı anda çok iş bitirmeyi

severim. Cehennemdeki öğle yemeğimizin sonuna geldik mi?"

"Daha başlamadan gelmiştik."

Bram, vale servisi Georgie'nin arabasını getirene kadar içe-ride onunla beklemekte ısrar etti. Georgie kendini olacıklara hazırladı ve tam tahmin ettiği gibi, daha kaldırıma adım attıkları anda, çakallar çevrelerini sarıverdiler. Bram, sözüm ona korumacı bir tavırla kolunu Georgie'nin omzuna attı –Georgie o kolu ısırılmamak için kendini zor tutuyordu– elini havaya kaldırdı ve kameralara göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. Gazetecilerin gürültülerini bastırmak için sesini yükselterek, "İki eski dost bir öğle yemeği için bir araya geldiler, o kadar," dedi. "Altında daha fazlasını aramayın."

"İkinizin birbirinizden nefret ediyor olmanız gerekirdi."

"Savaş baltanızı gömdünüz mü?"

"Çıkıyor musunuz?"

"Georgie, Lance'le konuştun mu? Bram'le görüştüğünü biliyor mu?"

Bram, Georgie'nin tamamen sahte olduğunu adı gibi bildiği mutsuz bir ifade takındı. "Bizi rahat bırakın, çocuklar. Bu sadece bir öğle yemeği. Ve sakın *Skip ve Scooter*'ın devamının çekileceği dedikodularına kulak asmayın."

Devamının çekilmesi mi?

Paparazziler deliye döndüler.

"Senaryo hazır mı?"

"Kadronun diğer üyeleri anlaşma imzaladı mı?"

"Çekimler ne zaman başlıyor?"

Bram, Georgie'yi kalabalığın arasından geçirip arabasına götürdü. Georgie genç adamın parmaklarını arabanın kapısına sıkıştırmak istedi, ama Bram fazla hızlıydı. Georgie restorandan uzaklaşırken kendini gülümsemeye ve gazetecilere el sallamaya

zorladı, ama görüş alanlarından çıktığı anda bir çığlık koyuverdi.

Dizinin ne yeniden çekileceği vardı, ne de bu konuda herhangi bir dedikodu. Bram bunu onu cezalandırmak için uydurmuştu.

Bölüm 3

Georgie cumartesi günü arabasını, Temescal Canyon Road'un biraz dışına, kirli mavi Bentley'yle kırmızı Benz Roadster'ın arkasına park etti. Paparazziler önceki gecenin kulüp faaliyetlerini takiplerinin ardından hâlâ uykuda oldukları için henüz istenmeyen refakatçileri yoktu. "Geç kaldın!" dedi Sasha o arabadan inerken. "Ne o? Yoksa Bramwell Shepard'la öpüşüp koklaşmakla mı meşguldün?"

"Evet, aynen öyle," dedi Georgie arabasının kapısını çarparken.

Sasha güldü. Uzun boyu, incecik yapısıyla her zamanki gibi inanılmaz görünüyordu. Beyaz, kapüşonlu bir *sweat-shirt* ve gri bir pantolon giymişti. Kahverengi düz saçlarını at kuyruğu yapmış, başına yüzünü gölgeleyen pembe bir güneşlik geçirmişti.

"Sasha'ya kulak asma," dedi yakın dost çemberinin en yaşlı ve gerçekten akli başındaki tek üyesi olan April. Üzerinde kocasının son turnesinden siyah bir tişört vardı. "Daha otuz saniye önce geldi."

"Uyuyakalmışım," dedi Sasha. "Genç insanlar bunu hep yapar."

April ellili yaşlarının başındaydı; güzel, belirgin yüz hatları, dramatik sayılabilecek kare biçimli bir çenesi ve hak edilmiş bir doyumunu yansıtan bir ışıltısı vardı. Uzun senelerdir Georgie'nin stilisti, ama daha da önemlisi çok sevgili bir arkadaşıydı. April gölgeli sarı saçlarını arkaya attı ve Sasha'ya tatlı bir gülümse-

meyle baktı. “Rüya gibi bir uyku çektim. Ne de olsa dün gece çok ateşli bir seks yaptım.”

Sasha’nın kaşları çatıldı. “Ya, evet, Jack Patriot’la evli olsam ben de ateşli seks yapardım.”

“Ama değilsin, öyle değil mi?” dedi April kendini beğenmiş bir tavırla.

Otuz sene kadar önce April çok ünlü bir rock-and-roll grubunun üyesiydi, ama şimdi o günler geride kalmıştı. Şimdi artık efsanevi rock yıldızı John Patriot’ın eşi ve Ulusal Futbol Ligi’nin ünlü oyun kurucularından birinin annesiydi. Üstelik yakın zamanda büyükanne de olmuştu. Georgie’ye yaptığı jestler dışında stilistik de yapmıyordu.

Georgie saçlarını kulaklarının arkasına attı ve başına bir beyzbol şapkası geçirdi. Arabasından içi su şişeleriyle dolu sırt çantasını aldı. İçlerinde sırt çantası taşımayı sorun etmeyen bir tek o vardı; bu yüzden bütün suyu o taşırdı. Fazlasıyla zayıflamasının ardından, arkadaşları onu bu kalori-tüketicisinden vazgeçirmeye çalışmışlardı, ama Georgie boyun eğmemekte ısrar ediyordu.

Bazen kız arkadaşı olmayan kadınların hayatla nasıl baş ettiklerini merak ederdi. Her ne kadar sık sık ayrı coğrafyalara düşseler –ve bu cumartesi yürüyüşlerini ancak nadiren gerçekleştirebilseler– de hayatında onu asla yüzüstü bırakmayacak insanlar, kız arkadaşlarıydı. Sasha, Chicago’da yaşıyordu. April da L.A.’deydi, ama vaktinin büyük kısmını Tennessee’deki aile çiftliğinde geçiriyordu. Grubun bebeği Meg Koranda yine seyahatleydi. Ve hiçbirisi tam olarak nerede olduğundan emin değillerdi.

Sasha onları başlangıç noktasına götürdü. Eski liderleri Georgie ayak uydurabilsin diye, her zamanki öldürücü temposuna kaptırmamaya özen gösteriyordu. “Haydi, bize Bram’le neler oldu, anlat,” dedi.

“Gerçekten, Georgie, ne yaptığını sanıyordun?” dedi April kaşlarını çatarak.

Georgie çantasını sırtına takarken, “Kazaydı,” dedi. “En azından benim açımdan. Onun açısından önceden düşünülüp taşınmış bir şey olduğu kesin.” Bir dizi farklı erkekle çıkma planını ve Sarmaşık’ta olanları anlattı. Trevor’a yaptığı evlenme teklifini pas geçmesinin arkadaşlarına güven duymamasıyla bir ilgisi yoktu. Tek derdi en yakın dostlarının bile, tahmin ettiklerinden daha hastalıklı bir durumda olduğunu görmelerini istememesiydi. Kanyonun üzerindeki açık sırta ulaştıklarında, nefes nefese kalmıştı.

Sabah serinliğinden eser kalmamıştı ve Santa Monica Körfezi’nden Malibu’ya kadar bütün sahil şeridini görebiliyorlardı. Ceketlerini çıkarmak ve bellerine bağlamak için kısa bir mola verdiler. Sasha çantasından iki çikolata çıkarıp, birini –asıl niyetini ele vermemeye çalışarak– Georgie’ye uzattı. Ama Georgie başını salladı ve, “Bu sabah kahvaltı ettim. Gerçekten,” dedi.

“Bir kaşık yoğurt,” dedi April.

“Koca bir kutu,” dedi Georgie. “Her gün daha iyiye gidiyor. Ciddiyim.”

Ona inanmıyorlardı.

“Ben açlıktan ölüyorum,” dedi Sasha.

O şekerlemesini ısıtırken, ne Georgie ne de April, Holiday Sağlıklı Beslenme Merkezi’ nin kurucusu Sasha Holiday’in çikolata yerine bir dilim meyve ya da bir Holiday Enerji Bar’ını dişlemeyi tercih etmesi gerektiğini söylemediler. Sasha gizli bir abur cubur düşkünüydü ve bunu sadece onlar biliyorlardı. Zaten vücudu da onu ele vermeyecek kadar formdaydı.

Sasha şekerleme paketini beyaz tişörtünün içine sokunca, esnek kumaşın altında bir yumru oluştu. “Bu işi detaylarıyla ele alalım. Belki de Bram’i görmek o kadar da kötü bir fikir değildir.

Herkesin dikkatini dağıtmaya, Lance ve Azize Jade konusunun cazibesini azaltmaya yarayabilir." Bir ısırık daha aldı. "Ayrıca, Bram Shepard şehirdeki en seksi kötü çocuk."

Georgie, Bram hakkında iltifat sayılabilecek tek bir söz dahi duymak istemiyordu. "Gişede aynı derecede seksi olduğu söylemez," dedi. "Üstelik biz yemek yerken uyuşturucu satıcısının teki tepemizde bitmediği için şanslı sayılırım."

Sasha şekerlemesini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sırt çantasının fermuarını açıp su şişelerini çıkarmak üzere Georgie'nin arkasına geçti. "Trev, Bram'in senelerdir uyuşturucu kullanmadığını söylemişti."

"Trev'i kandırmak kolay." Georgie şişesinin kapağını çevirerek açtı. "Bram'den bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sabahımı mahvetmesini izin vermeyeceğim, tamam mı?" Mahvettikleri yeter zaten, diye düşündü.

Sonraki iki mili, çınarın etrafını, meşenin ve körfezin çevresini dolaşan yangın yolunda yürüyerek geçirdiler. Georgie mahremiyet duygusunun tadını çıkarıyordu. Sığ bir dere yatağına ulaştılar. Sasha bacaklarını esnetmek için eğildi. "Süper bir fikir var. Önümüzdeki hafta sonu hep birlikte Vegas'a gidelim."

April suyun kenarında diz çöktü. "O şehir bana iyi gelmiyor. Hem zaten Jack'le planlarımız var."

Sasha homurdandı. "Çıplak planlar."

April sırtıttı, Georgie de gülümsedi. Ama için için aşınası olduğu o ihanet duygusuyla dolmuştu. Bir zamanlar, o da, tıpkı April'in Jack'inkinden emin olduğu gibi, Lance'in aşkından emindi. Ve sonra Lance, Jade Gentry'yle tanışmış ve her şey değişmişti.

Lance ve Jade Ekvator'da birlikte film çekiyorlardı. Lance, cesur bir paralı askeri, Jade de ahmak bir arkeologu canlandırıyor. Ki egzotik güzelliği göz önüne alındığında, bunun keli-

menin tam anlamıyla bir saçmalık olduğu söylenebilirdi. Lance ilk başlarda Georgie'yi aradığı zaman, Jade'in kendini hayır işlerine fazlasıyla kaptırdığını, ekip üyeleriyle doğru dürüst kaynaşmadığını, vaktinin büyük kısmını üzerinde çalıştığı hayır işleri yüzünden telefonda geçirdiğini ve repliklerini bile ezberlemediğini anlatmıştı.

Ancak bir süre sonra bu hikâyelerin sonu gelmişti. Ve Georgie durumu fark etmemişti.

Sasha'ya döndü. "Vegas gezisi kulağa hoş geliyor. Ben gelirim." Georgie York ve ışıltılı arkadaşının Günah Şehri'nde alem yaparken çekilmiş fotoğraflarını görür gibiydi. Olur da bu seyahatin arkasına bir dizi yeni flört eklemeyi başarır, "Georgie'nin Sonu Gelmeyen Kalp Kırıklıkları" manşetleri, yerini "Georgie'nin Vahşi Geceleri"ne bırakabilirdi.

Sahsa, "Kızlar Sadece Eğlenmek İster" şarkısını mırıldanmaya başlamıştı bile. Georgie de dans ediyordu. İyi bir fikirdi. Harika bir fikir. Kesinlikle tek ihtiyacı buydu.

"Chicago'ya dönmek zorundaydım da ne demek?" Altı gün sonra, Georgie cep telefonuna adeta tıslıyordu. Bellagio'nun Le Cirque restoranındaki masada –Sasha'nın Vegas tatillerinin başlama vuruşunu yapmak üzere onunla buluşuyor olması gerektiği yerde– tek başına oturuyordu.

Sasha'nın sesi kulağa her zamanki alaycı tavrının aksine, son derece huzursuz geliyordu. "Sana üç mesaj bıraktım. Neden beni geri aramadın?"

Çünkü Georgie cep telefonunu yanlışlıkla valizinde bırakmış ve ancak restorana inerken geri alabilmişti.

Sahsa, "Depoda yangın çıktı," diye devam etti. "Hemen geri dönmek zorunda kaldım."

“Herkes iyi mi?”

“Evet, ama zarar büyük, Georgie. Vegas gezisinin benim fikrim olduğunu biliyorum. Böyle bir durum olmasa seni hayatta ekmezdim ama...”

“Saçmalama. Ben başımın çaresine bakarım.” Sasha kriz durumlarında serinkanlılığını korurdu, ama gerçekte görünmeye çalıştığı kadar çetin ceviz değildi. “Sen kendine dikkat et ve daha fazla bilgi edindiğin zaman beni de ara. Söz mü?”

“Ararım.”

Georgie telefonu kapatınca, bakışlarını otelin Bellagio Gölü’ne bakan, ipek tavanlı, mücevhere benzeyen yemek salonunda gezdirdi. Misafirlerden bazıları onu süzüyorlardı ve Georgie o anda, bir kez daha, iki kişilik bir masada tek başına oturduğunu fark etti. Su kadehinin yanına yüzlük bir banknot bıraktı ve restoranın yıldızlarla bezeli girişinden, kumar salonuna geçti. Kollu kumar makinelerinin yanından geçerken, başını önüne eğdi.

“Yemin ederim, sen beni takip ediyorsun.”

Hızla arkasına dönünce, Bram Shepard’ı az önce çıktığı restoranın bitişiğindeki Circo’nun önünde dururken buldu. Kot pantolonu, Fransız tarzı kol düğmeli ve ince çizgili şık gömleği içinde –ki rahatlıkla zarafetin karması insana korkunç gelmeliydi– muhteşem görünüyordu. Kumarhanenin ışıklandırması lavanta renkli gözlerini cıvaya dönüştürmüştü. Dünyanın Yedi Harikası’ndan biri gibiydi; aradaki tek fark asit yağmurlarının onu fazla matlaştırmış olmasıydı.

“Bu kesinlikle bir tesadüf olamaz,” dedi Georgie.

“Aslına bakarsan, öyle.”

“Ya, tabii.” Georgie birileri onları görmeden oradan uzaklaşmak için hızla harekete geçtiyse de, Bram’in ona yetişmesi çok sürmedi. “Bir iş aldım.”

"Umurumda değil, git başımdan."

"Kurumsal bir parti. Bir şirketin kokteyl partisinde misafirlerle sohbet etmek için yirmi beş bin dolar aldım."

"Tam olarak bir iş sayılmaz."

"Benim için iş."

"Gayet mantıklı." Georgie hayatını bu şekilde kazanan en az bir düzine üçüncü sınıf ünlü tanıyordu, ama hiçbir gerçeği kabul etmezdi.

Adımlarını sıklaştırdı, ama çok geçti. Dikkatleri üzerlerine toplamaya başlamışlardı bile. Önceki haftaki öğle yemeğinin o haftanın boyalı basınında çarşaf çarşaf yer bulmasından sonra, bu büyük bir sürpriz değildi aslında. Georgie kontrol edebileceği olumlu hikâyeler istemişti, ama Bram Shepard'la ilgili hiçbir şey kontrol edilebilir ya da olumlu olamazdı.

Bir rock grubunun bir Nickelback parçasını çalmakta olduğu daire biçimindeki bir barın yanından geçtiler. Georgie artık kaçamayacağını anladığı için yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırmıştı. İnsanların onu kolayca itip kaktıkları günlerin geride kaldığını ona anlatmasının zamanı gelmişti. "Dur, tahmin edeyim," dedi makinelerin arasında dolaşırlarken. "Yaşlı başlı bir şirket yöneticisinin üçüncü karısının odasına gitmek üzere-sin. Ekstra hizmetlerin için sıkı bir ücret alacaksın."

"Sen de gelmek ister misin? İkimizi bir arada götürmek için ne kadar sökülür bir düşünsene..."

"Beni düşündüğün için teşekkürler, ama senin aksine ben hâlâ fena halde zenginem; bu yüzden henüz kendimi satacak kadar alçalmadım."

"Kimi kandırıyorsun? Seni *Güzel İnsanlar*'da gördüm. O saçma filmi yapmak için kendini sattın."

Babasını o filmin hata olduğuna ikna etmeye çalışmıştı, ama Paul York kulak asmamıştı. Başarısızlık, Georgie'nin bedenine

kötü bir parfüm gibi yapışmaktaydı.

“O film için kostümlerini her kim yaptıysa, dava etsen iyi olur.” Bram, yirmi bir masasının Asya kökenli güzel krupiyesine göz kırptı. “Göğüs kısmın yerine bacaklarına odaklansalar daha iyi olurmuş.”

“Hazır kusurlarımı sıralarken pörtlek gözlerimi ve lastiğe benzeyen ağzımı da unutma. Ve...”

“Senin gözlerin pörtlek falan değil. Ayrıca lastiğe benzeyen ağzı, Julia Roberts’a hiç zarar vermedi.”

Ama Georgie, Julia Roberts değildi.

Bram’ın bakışları genç kadının üzerinde dolaştı. Georgie uzun boylu bir kadındı, ama Bram ondan yine de bir kafa boyu uzundu. “Bu arada, bu akşam çok güzel görünüyorsun. Sıksıklığın bile belli olmuyor. Stilistiğini hâlâ April yapıyor olmalı.”

“Evet, öyle.” Gerçi, üzeri Jackson Pollock’ın siyah beyaz boya sıçratma desenlerinden biriyle süslü V yakalı bu elbise tamamen Georgie’nin kendi seçimiydi. Elbise omuzlarından aşağı dümdüz iniyor ve kalçasını saran düşük kemeriyle uçarı kız havası yaratıyordu. Georgie, saçlarını yüzüne düşecek şekilde içe doğru şekillendirmiş, kıyafetini bir çift kalın bilezikle tamamlamıştı.

Bram, onu aleni biçimde süzmekte olan sarışına bakarak, “Anlat bakalım,” dedi. “Ava devam mı, yoksa seninle evlenecek aptal erkeği bulabildin mi?”

“Düzinelerce. Neyse ki aklım zamanında başıma geldi. Küçük bir elektrik şoku terapisi müthiş şeyler başarabiliyor. Sen de denemelisin.”

Bram genç kadının kürek kemiklerinin ortasına hafifçe vurdu. “Şu kadarını söyleyeyim Scoot. Kendini o utanç verici durumlara düşürmek konusunda hâlâ bir numarasın. Trev’le yaşadığınız o şefkat dolu anın üstüne gelmek, aylardır başıma gelen en güzel şeydi.”

“Ve bu da senin küçük, daracık hayatının aslında ne kadar hüznü olduğunu gösterir.”

“Kalabalık lobiye ulaşmışlardı. Dale Chihuly’nin cam çiçeklerinin süslediği göz alıcı, gösterişli tavanın dekorun geri kalanıyla tam olarak örtüştüğü söylenemezdi, ama yine de çok güzeldi. İnsanlar derhal fısıldaşmaya başladılar ve onları süzmek için meşgalelerine ara verdiler. Georgie en büyük gülümsemesini takındı. Bir kadın, fotoğraflarını çekmek için cep telefonunu kaldırdı. Harika! İşte bu harikaydı.

“Haydi, çıkalım buradan.” Bram onu kolundan tuttu ve kalabalığın arasından geçirdi. Georgie daha ne olduğunu anlamadan Jo Malone’un *Tuberoze*’u gibi kokan bir asansöre bindiler. Bram elindeki kartı kumanda panelinden geçirdi ve bir düğmeye bastı. Aynayla kaplı duvarlarda kendi yansımalarını görüyorlardı; büyümüş bir Skip ve Scooter. Georgie bir saniyenin onda biri kadar süren bir zaman diliminde, anneleri ve babaları şehirde bir gece geçirirken ikizlere kimin baktığını merak etti.

Asansör harekete geçmişti. Georgie, Bram’ın yanından uzanıp otuzuncu katın düğmesine bastı.

“Saat daha on bir bile olmadı. Haydi, önce biraz eğlenelim.”

“İyi fikir. Şok tabancamı yanıma alayım.”

“Her zamanki gibi iğneleyicisin. Göz alıcı bir paketin var, Georgie, ama içinde hediye falan yok. Eminim Ezik Lance’in seni bir kez olsun çıplak görmesine de izin vermemişsindir.”

Georgie avuçlarını yanaklarına yasladı. “Kıyafetlerimi çıkarmam mı gerekiyordu? Neden bunu kimse söylemedi?”

Bram omzunu asansörün duvarına yaslayıp bir ayağını diğerinin önüne attı ve uzmanlık alanı olan iç eritici bakışlarını Georgie’ye dikti. “Ne isterdim biliyor musun? Keşke elime fırsat geçmişken Jade Gentry’yi götürseymişim... O kadın safi seks.”

Bu yorumun Georgie'yi yıkması gerekirdi, ama söz konusu olan Bram'di; bu yüzden savaşıma güdüsü derhal devreye girmişti. "Senin Azize Jade'le hiç şansın olmadı. O bütün erkeklerini birinci sınıf ünlülerden seçer. Ve Lance'in son filmi seksen yedi milyon dolar hasılat yaptı."

"Şanslı pislik. O herif rol bile yapamıyor."

"Senin inanılmaz gişe hasılatlarına karşılık, değil mi? Gerçi kabul etmem gerekir ki, çok iyi görünüyorsun." Georgie elini çantasına vurdu. "Hatırlat da becerikli estetik cerrahının adını almadan gitmeyeyim."

Bram doğruldu. "Jade birkaç sene önce beni aramıştı, ama ben konuya o kadar ilgisizdim ki onu geri aramadım bile. Uyuşturucu insan beynini asıl böyle mahvediyor işte; ama hiç kimse'nin aklına çocukları bu konuda uyarmak gelmiyor." Asansörün kapısı yirmi sekizinci kata açıldı. Bram, Georgie'nin dirseğini tuttu. "Parti zamanı. Haydi."

"Almayayım."

Bram onu dışarı çekti. "Haydi ama. Canım sıkkın."

"Benim problemim değil." Georgie gösterişli koridorun ortasında uzanan kalın tüylü halıda ayak diremeye çalışıyordu.

Bram kolunu daha sıkı kavradı ve, "Trev'in evinde kulak misafiri olduklarımı unutmuş gibisin," dedi. "Yoksa, bana kul köle olman gerektiğini bilirdin."

Georgie, Bram'ın kedi fare oyunlarına bu işin sonunun nereye çıktığını görebilecek kadar sık hedef olmuştu ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Bram koridorun köşesini dönerken, "Üzgün ve çaresiz durumdaki Georgie York'un bir erkeğe onunla evlenmesi için yalvardığı hikâyesiyle ne kadar para kazanabileceğim konusunda bir fikrin var mı?"

"Sen bile böyle bir şey yapmazsın." Oysa, yapabilirdi.

“Sanırım bu senin kölelikte ne kadar iyi olacağına bağlı. Umarım seksi iç çamaşırları giymişsindir; çünkü kucak dansı havasındayım.”

“Senin için bir iki telefon açarım. Vegas umutsuz kızlarla kaynıyor.”

Genç adam bir kapıyı tıklattı. “Bunu sadece sana itiraf ediyorum, Scoot, gırtlığımdan aşağı boşalttıkları onca martini yüzünden kafayı bulmuş durumdayım. Kucak dansın sırasında tamamen ayık olmak istediğim için, gecenin kalan kısmında so-dadan başka bir şey içmeyeceğim.”

Hiç de sarhoş görünmüyordu, ama Georgie geçmiş tecrübeleriyle, Bram’in dili dolanacak kıvama gelmeden büyük miktarlarda alkol tüketebildiğini çok iyi bilirdi. Büyük ihtimalle kucak dansı konusunda dalga geçiyordu, ama bu, şantaj olarak kullanacağı aynı oranda hain bir planı olmadığı anlamına gelmezdi. Georgie ciddi bir sorunla karşı karşıya olabilirdi ve bununla baş etmenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Kapı açıldı ve mermer, altın yaldızlar, taze çiçekler ve içerdeki erkek sayısından biraz daha az sayıda ve birbirinden güzel, genç kadınla dolu geniş bir daireye adım attılar. Erkeklerin boy ortalamasına bakılırsa, riyakâr görünümlü, pahalı takımlar giymiş, gösterişli saatler takmış, endişeli ifadeli birkaç menajer dışında, odadakilerin büyük kısmı basketbolcu olmalıydı.

“Scooter!” Basketbolculardan biri ayağa kalktı ve altın kaplama dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle, “Tanrım, gerçekten harika görünüyorsun!” dedi. “Haydi, buraya gel ve bir şeyler iç.”

Bram elini şöyle bir savurdu ve, “İşte hayranların,” dedikten sonra, kadınların öbeklendiği bara doğru yürüdü.

Onu sadece boş bir otel odasının beklediğini bilen ve odada Bram’in dikkatini çekecek sayısız kadının olduğunu gören Geor-

gie, bir süre burada takılmasından bir zarar gelmeyeceğini düşündü. Ayrıca, Bram'ın kaçtığını düşünmesini de istemiyordu. Kısa süre içinde, odadaki erkeklerin çoğunun Knicks oyuncusu olduğunu öğrendi. Daireye girdiği zaman ona seslenen adam şapşalın tekiydi, ama arkadaşı çok hoş bir adamdı. Kerry Cleveland seksi rastalı saçları, uzun koyu renk kirpikleri ve bulaşıcı bir coşkusu olan bir adamdı. İlk çikolata martinisinin yarısına geldiğinde, Georgie iyi vakit geçirdiğini fark etti. Kameraların varlığından korkmasına da gerek yoktu. Bram de çevresinde pervane olan genç kızların ilgisine kapılmış haldeydi.

Saat ikiye doğru, parti özel bir oyun odasına kaydı. Kerry, Georgie'ye barbut oynamayı öğretti. Aylardan beri ilk defa gerçekten eğleniyordu. Bram yanına geldiğinde ortaya bir miktar para sürmüştü. "Önündekinin beş yüz dolarlık pul olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım ve umurumda değil. Fazla gerginsin."

"Ben senin gergin olduğunu hiç sanmıyorum, Bram." Sesi sigaradan çatlamış, son derece çekici bir kızıl, kolunu Bram'e dolamaya yeltendi, ama Bram onu geri püskürtmeyi başardı ve krupiyeye oyuna girdiğini söyledi.

Zar atma sırası Georgie'ye gelince, Bram çiplerini *Geçmeyiniz Çizgisi'*ne sürdü. Georgie'nin altı beş atmasıyla, masadan tezahüratların yükselmesi bir oldu. Bir tek Bram karşı bahse girmişti.

"Çok fena," diye fısıldadı Georgie. "Para sıkıntın olduğunu biliyorum, ama doğru müşterileri buldukları zaman çok iyi para kazanan erkek fahişeler olduğunu duymuştum."

"Beni her zaman kollarsın zaten."

"Arkadaşlar bunun içindir."

Kızıl saçlı kadın Bram'ın ilgisini çekme girişimlerinden vazgeçmiyor, Bram ise kadını görmezden gelmeye devam ediyordu. Kadın bir süre sonra gözden kaybolduysa da, elinde iki martini

kadehiyle geri geldi. Birini Bram'ın eline tutuşturdu. Tam diğeri-
ni dudaklarına götürecekken, Bram kadehi kadının elinden alıp
Georgie'ye uzattı. "Belki biraz gevşemene faydası olur."

Bu reddediliş kızıl saçlı kadını fena bozguna uğratmıştı. O
kadar ısrarcı olmasa, Georgie kadın için üzülebilirdi. Bram zarla-
rı attı ve yedi tutturdu. Artık kâr ve zararı başa baş durumdaydı;
Georgie ise birkaç bin dolar kaybetmişti. Ama umurunda değil-
di. Eğleniyordu. Martinisini yudumladı ve sıra Kerry'ye gelince
tezahürata başladı.

Zaman akıp giderken, dünya rengârenk bir kaleydoskopa
dönüşmeye başlamıştı. Zarlar masanın kenarına çarpıyor, çubuk
yeşil çuhanın üzerinde dolaşıyor, pullar şıkırdıyordu. Birden,
her şey, hatta Shepard bile gözüne güzel gelmeye başlamıştı. Bir
zamanlar küçük bir ekran sihri yaratmışlardı. Herhalde bunun
bir anlamı vardı. Yanağını ona yasladı. "Artık senden nefret et-
miyorum."

Bram kolunu genç kadının omzuna attı ve en az onun kadar
mutlu bir sesle "Ben de senden nefret etmiyorum," dedi.

Güzel bir dakika geçti ve sonra, Bram hiç nedensiz geri çe-
kildi. O uzaklaşırken, Georgie itiraz etmek istedi, ama kendini
bunu yapamayacak kadar iyi hissediyordu.

Göz ucuyla, Bram'ın kızıl saçlı kadına yaklaştığını gördü.
Öfkeli görünüyordu. Böyle güzel bir gecede neye kızmış olabi-
lirdi ki?

Zar tekrar tekrar atıldı. Bram yeniden yanı başında belirdi.
"Gitmemiz gerek."

Ertesi gün öğleden sonra uyanma gafletine düşene kadar,
Georgie'nin hatırlayabildiği son şey bu oldu.

Bölüm 4

Georgie inledi. Başı zonkluyordu; ağzının içi asitle kaplanmış gibiydi ve midesinin olması gerektiği yerde bir atık tankı vardı sanki. Dizlerini karnına doğru çekerken, poposu Lance'in olduğu tarafa sürtündü. Teni ılık ve...

Hayııııırrr!

Yüzünün yastığa gömülü olmadığı taraftaki gözünü açtı.

Acımasız öğleden sonra güneşi perdelerin arasından içeri süzülüyor ve Bellagio'daki dairesinin yatak odasının halısının üzerindeki beyaz dantel sutyenine vuruyordu. Önceki geceki yüksek topuklu pabuçlarının teki bir erkek pantolonunun altından kaçamak bir bakış atıyordu.

Lütfen, ah, lütfen o kot pantolon dün geceki tatlı basketbolcuya ait olsun.

Yüzünü yastığa gömdü. Ya değilse? Ya gerçekte...

Olamazdı. O ve basketbol oyuncusu... Kerry, evet, adı buydu. Barbut masasında epeyce flört etmişlerdi. Flört etmek o kadar iyi gelmişti ki! Ondan yaşça küçük bir adamsa ne olmuştu yani?

Pekâlâ, çıplaktı ve bu tuhaf bir durumdu. Ama Lance artık birlikte olduğu son erkek değildi ve bu da bir ilerleme sayılırdı, öyle değil mi? Midesinden nahoş bir gurultu yükseldi. Gözünü tekrar açtı. Daha önce birkaç defa akşamdan kaldığı olmuştu, ama hiçbirisi böyle değildi. Hafızasından silinen herhangi bir şey olmamıştı.

Adamın bacağı kalçasına sürtündü. Sıra dışı sayılacak kadar kaslı bir bacadı bu, kesinlikle bir sporcu bacağıydı. Konsantre olmak için kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, hatırlayabildiği son şey Bram'ın koluna yapışıp onu dışarı sürüklemesi idi.

Kerry peşinden gelmiş olmalıydı. Evet, Kerry'nin onu Bram'den çaldığını hatırladığından emindi. Oraya, gün doğana kadar sohbet ettikleri odaya gelmişlerdi. Kerry onu güldürmüş ve tanıdığı kadınlardan daha metanetli olduğunu söylemişti. Georgie'nin insanların farkına varabildiklerinden daha zeki, yetenekli ve çok daha güzel olduğunu söylemişti. Lance'in onun gibi bir kadını terk etmesinin aptallık olduğunu. Birlikte çocuk yapmaktan bahsetmişlerdi; Lance'in soluk benizli çocuklarının aksine, iki ırkın özelliklerini de taşıyan çocuklar... Güzel çocuklarının resimlerini en yüksek değeri biçene satmaya ve parayı bir hayır kurumuna bağışlamaya karar vermişlerdi. Bu, Drudge Report'un ortaya çıkardığı, Jade Gentry'nin yardım bahanesiyle topladığı paraları kendine bir yat almak için harcadığı yolundaki söylentilerin üzerine özellikle dokunaklı gelecekti. Sonra Georgie bir Oskar kazanacak, Kerry ise Süper Kupa'yı alacaktı.

Pekâlâ, sporları birbirine karıştırmıştı, ama beyni zonkliyordu, midesi kaynıyordu ve sert bir diz kalçasına iyice yaslanmış durumdaydı.

Kendini bu sefil durumdan kurtarması gerekiyordu, ama bunun için öncelikle kafasını çevirmesi ve göreceği şeyin sonuçlarına katlanması şarttı. Suya ihtiyacı vardı. Ve Tylenol'a. Koca bir şişe.

O anda kafasına içkinin tek başına böylesi bir amneziye neden olmayacağı dank etti. Bu sıradan bir akşamdan kalma durumu değildi. Uyuşturulmuştu. Ve bütün tanıdıkları arasında sadece bir kişi, bir kadını uyuşturacak kadar küçülebilirdi.

Bütün gücünü toplayıp dirseğini adamın göğsüne indirdi.

Adam acı dolu bir, "Off," sesi çıkardı ve yatak örtüsünü de beraberinde götürerek yattığı yerde döndü.

Georgie yüzünü yastığa gömdü. Adam kalkarken, yatak sarıldı. Georgie adamın banyoya giderken yere sürttüğü ayaklarının seslerini duydu. Kapı kapanır kapanmaz yatak örtüsünü hızla çekti ve kalkıp oturmaya çalıştı. Oda sallanıyordu. Midesi bulandı. Yatak örtüsüne sarınıp güçlükle de olsa ayağa kalktı ve yalpalayarak ikinci banyoya gitti. Lavaboya yaslandı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

İlaçla uyutulsa ve yatakta yanında bir yabancıyla uyansa, Scooter ne yapardı? Ya da o bir yabancı değilse. Scooter hiçbir şey yapmazdı, çünkü böyle korkunç bir şey asla başına gelmezdi. İnsanı gerçek hayatın savurduğu pisliklerden korumak için var güçleriyle debelenen bir yazar ekibi olunca, cesur ve iyimser olmak kolaydı.

Ellerini indirdiği zaman, aynada, Courtney Love'ın eski hallerini anımsatan korkunç bir manzarayla karşılaştı. Bir cadı-ninkinden farksız görünen kızıl kahve saçları bile, boynundaki sakal yanığını saklamaya yetmiyordu. Yeşil gözlerini çevreleyen kurumuş rimel kalıntıları, bol yosunlu bir gölün çevresini sarmış çamur öbeklerinden farksızdı. Geniş ağzının kenarları aşağı bakıyordu ve teni bozuk yoğurt rengindeydi. Kendini bir bardak su içmeye zorladı. Tuvalet malzemelerinin tamamı diğer banyodaydı. Yine de yüzünü yıkadı, otelin gargarasıyla ağzını çalkaladı.

Kapının diğer tarafında onu bekleyen şeyle yüzleşmeye h  n  z hazır hissetmediği için, saçlarını arkaya atıp mermer küvetin kenarına oturdu. Birini aramak istiyordu, ama şu anda Sasha'nın başına daha fazla dert a  amazdı. Meg'e ulaşamazdı ve bu had aşma olayını, hayal kırıklığına uğrayacağını çok iyi bil-diği April'la paylaşamazdı. Eski rock-and-roll kızı, Georgie'nin

duygusal pusulasına dönüşmüştü. Babasına gelince... Bunu asla yapamazdı.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve yatak örtüsüne iyice sarındı. Yatak odası boştu, ama yerdeki kıyafetleri görünce, bütün umutları suya düştü. Halının üzerinde hışırtilar çıkararak ilerledi ve kendini oturma odasına attı.

Pencerede, sırtı ona dönük halde duruyordu. Uzun boy-luydu, ama bir NBA oyuncusu kadar değil. Karşısındaki adam, Georgie'nin en korkunç kâbusuydu.

"Kahve gelene dek tek kelime dahi etme," dedi arkasına dönmeden. "Ciddiyim, Georgie. Şu anda seninle uğraşamam. Tabii eğer bir sigaran yoksa."

Georgie öfkesinin uyandığını hissetti. Kanepeden bir yastık kaptı ve Bramwell Shepard'ın karmakarışık kumral saçlarına nişan aldı.

Bram eğilince yastık pencereye çarptı.

Georgie üstüne atlamaya yeltendi, ama tam Bram ona dönerken, yatak örtüsünün ucuna bastı ve örtü beline kadar indi.

"Ört şunları," dedi Bram. "Başımızı yeterince belaya soktu-lar zaten."

Georgie, genç adamın bir kenara terk edilmiş ayakkabı te-kiyle daha isabetli bir atış yaptı.

"Ah!" Bram göğsünü ovalayarak öfkeli görünme cüretini gösterdi. "Seni ben uyuşturmadım. İnan bana bir kadını ilaçla uyutacak olsam, bu sen olmazdın."

Georgie örtüyü koltuk altlarına sıkıştırdı ve atacak başka bir şey bulmak için çevresine bakındı. "Yalan söylüyorsun. İçkime ilaç katıldı."

"Evet, katıldı. İkimizinkine de... Ama ben katmadım. Meredith, Marilyn ya da Mary her kimse işte, o kattı."

“Kimden bahsediyorsun?”

“Dün geceki partideki kızıldan. Bize getirdiği içkileri hatırlıyor musun? Birini ben aldım, diğerini de sana verdim... Hani kendisi için getirdiğini...”

“Neden kendini uyuşturmak istesin ki?”

“Bu hoşuna gittiği için...”

Georgie, hayatında ilk defa Bramwell Shepard’ın doğruyu söylüyor olabileceği hissine kapılmıştı. Kadının üzerine yürüyüşünü ve ne kadar öfkeli görüldüğünü hatırlıyordu. Yatak örtüsünü yukarı çekti ve Bram’in üzerine yürüdü. “O içkilerin ilaçlı olduğunu biliyor muydun? Biliyor olmana rağmen, mani olmadın, öyle mi?”

“Bilmiyordum. Kendiminkini bitirip sana bakana ve tamamen dağılmış halde olduğunu görene dek, bilmiyordum.”

Kapı vuruldu ve bir ses, “Oda servisi,” diye seslendi.

“Yatak odasına dön,” diye tısladı Georgie. “Ve bornozu bana ver. Magazincilerin her yerde muhbirleri var. Elini çabuk tut!”

“Bana bir emir daha verecek olursan!”

“*Lütfen*, elini çabuk tut seni *bok* kafalı!”

“Sarhoş halini daha çok sevmiştim.” Bram bornozu çıkarıp genç kadına attıktan sonra gözden kayboldu. Georgie yatak örtüsünü koltuğun arkasına sakladı ve bornozun kuşağını bağlayarak kapıya yürüdü.

Garson tekerlekli servis arabasını iterek içeri girdi ve altın yaldızlı bir avizenin altında duran yemek masasını hazırladı. Georgie banyoda düşün açıldığını duydu. Geceyi yalnız geçirmediği haberi derhal yayılacaktı. Neyse ki, kiminle geçirdiğini bilen yoktu ve bu, işine yarayabilirdi.

Garson nihayet işini tamamlayıp odadan ayrılınca, kendine bir kahve doldurdu ve pencerenin yanına gitti. Kendini topladı.

ması gerekiyordu. Aşağıda, Bellagio'nun çeşme şovunu izlemek için bir araya toplanmış turistleri görebiliyordu. Önceki gece o yatak odasında neler olmuştu? Hiçbir şey hatırlayamıyordu. Sadece ilk seferini hatırlıyordu...

Tanıştıkları gün, Georgie on beş, Bram ise on yedi yaşındaydı. Yakışıklılığı, Georgie'nin aklını başından almıştı, ama Bram onu sıkıntılı bir homurtu eşliğinde, kibirli lavanta gözlerinin şöyle bir süzerek başından atmıştı.

Babasının Bram'le ilgili uyarıları, Georgie'nin ona olan aşkını kamçulamaktan başka bir işe yaramamıştı. Bram küstah, asık suratlı, disiplinsiz ve büyüleyici –on beş yaşındaki bir romantik için tam bir yaban sümbülü– idi, ama o ilk sene boyunca, çekimde olmadıkları zamanlarda Georgie'yi görmezden gelmek dışında bir şey yapmamıştı. Georgie, düzinelerce gençlik dergisinin kapağını süslüyor olabilirdi, ama hâlâ şeker yeşili gözleri, şekerleme misali yanakları ve oyun hamurunu anımsatan bir ağzı olan, sıska bir çocuktur. Ağır çekim makyajı yüzünden, cildi her dem sorunluydu ve kıvrık, turuncu renkli Yetim Annie saçları daha da küçük görünmesine neden oluyordu. Birkaç şirin genç aktörle flört etmek bile öz güvenini güçlendirmeye yaramıyordu; çünkü bu randevuları, reklam olsun diye, babası ayarlıyordu. Paul York geri kalan zamanlarda, kızını Hollywood'un ahlâksızlıklarından uzak tutmak için adeta eve hapsediyordu.

Bram'in göz alıcı yakışıklılığı, kibirli tavırları ve sert sokak çocuğu halleri, Georgie'nin bütün fantezilerini süslüyordu. Daha önce hiç bu kadar vahşi ve birilerini memnun etme duygusundan bu kadar arınmış birini tanımamıştı. Bram'in dikkatini çekebilmek için aşırı yüksek sesle gülerdi. Ona hediyeler, mutlaka dinlemesi gereken bir CD, en iyisinden gurme çikolataları ve asla giymediği komik tişörtler alırdı. Ona anlatmak üzere fıkralar biriktirir, bütün fikirlerine katılır, Bram'in ondan hoşlanması

için elinden geleni yapar ve kameralar kayıta olmadığı sürece, görünmez kalırdı.

Bram'ın zorlu çocukluğu ve takınmaya çalıştığı cilalı zengin çocuk havası arasındaki tezat Georgie'yi büyülüyordu. Büyüdüğü şehirdeki arkadaşlarından, yani sürekli sette takılan gürültücü serserilerden duyduğu yarım yamalak bilgileri birleştirerek, Bram'ın geçmişini anlamaya çalışıyordu.

Bram, Chicago'nun Güney Yakası'nda büyümüştü. Annesi o yedi yaşındayken aşırı dozda uyuşturucudan hayata veda ettiğinden beri, kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmıştı. Sorumsuz ve bira için bile kız arkadaşlarından medet uman, yarı zamanlı ressam babası da o on beş yaşındayken ölmüştü. Bram kısa süre sonra okuldan ayrılmış ve tek başına mücadele etmeye başlamıştı. Bir gün, gönüllü olarak çalışan kırk yaşlarında zengin ve boşanmış bir kadın, Bram'i fark etmiş, onu kanatlarının altına ve belki de yatağına almıştı. Georgie yatak kısmından hiçbir zaman emin olamamıştı. Kadın, Bram'in sert köşelerini törpülemiş ve onu modellik yapmaya ikna etmişti. Bir gün, Chicago'daki üst düzey bir erkek mağazası onu bir reklam kampanyası için işe alınca, Bram kadından ayrılmıştı. Aldığı oyunculuk derslerinin sayesinde, zaman içinde yerel tiyatro kumpanyalarından birinde birkaç rol kapmış ve sonunda kendini Skip rolü için seçmelerde bulmuştu.

Dizinin dördüncü sezonu başlarken, Georgie kendi kendine Bram'e artık bir baş belası olmadığını ve on sekiz yaşında, arzu uyandıracak bir kadına dönüştüğünü göstermeyi kafaya koymuştu. Çalışmaya temmuz ayında, Chicago'daki çekimlerle başlamışlardı. Bram'in serseri arkadaşlarından biri, Michigan Gölü'nde bir cumartesi gecesi içki gezisi yapmak için bir yat kiralamıştı. O hafta sonu babası New York'ta olacağı için, Georgie de partiye gitmeye karar vermişti.

Büyük bir özenle hazırlanmıştı. Leopar desenli askılı bir elbise ve platform topuklu sandaletler giymişti. Yata adımını attığı anda, kadınların çoğunun şortlarının üstüne birer bikini üstü geçirdiklerini fark etmişti. Teknenin ses sisteminden gümbür gümbür R. Kelly yayılıyordu. Kadınların çoğu yirmili yaşlarda, ipeksi saçlı, uzun bacaklı ve çok seksi tiplerdi, ama Georgie'nin elinde de şöhret kartı vardı. Daha tekne iskeleden ayrılırken, kadınlar Bram'in çocukluk arkadaşlarını bir kenara bırakıp Georgie'nin çevresini sarmışlardı.

"Yeğenim için bir imzanızı alabilir miyim?"

"Oyunculuk dersi falan alıyor musunuz?"

"Bram'le çalıştığınız için çok şanslısınız. O bu gezegenin en seksi adamı!"

Gülümseyerek imza dağıtırken, Georgie'nin gözleri Bram'i arıyordu.

Bram nihayet kamaradan çıkabilmişti. Kırış kırış bir şort ve bronz rengi bir polo tişört giymişti. İki kolunda da birer kadın, elinde bir içki, dudaklarının arasında bir sigara vardı. Georgie onu o kadar çok istiyordu ki, içi acıyordu.

Ay yükselmiş, parti hız kazanmıştı. Tam da babasının onu uzak tutmak istediği türde bir partiydi bu. Kızlardan biri bikini-sinin üstünü çıkardı. Erkekler tezahürata başladılar. Kadınların iki tanesi öpüşmeye başladılar. Lezbiyen olsalar, Georgie için hiç sorun olmazdı, ama değildiler ve kadınların erkeklere gösteri olsun diye birbirlerini öpmeleri ona iğrenç gelmişti. Birbirlerinin göğüslerini okşamaya başlayınca, Georgie kendini, bir düzine kadar misafirin barda ve deri kanepelerde takıldığı iç salona attı.

Havalandırma ayak bileklerine soğuk hava üflüyordu. Bu akşam için büyük umutları vardı, ama Bram onunla konuşmamıştı bile. Işık sesleri iyiden iyiye yükselmişti. Georgie oraya ait

değildi. Kamera önünde komiklikler yapmak dışında hiçbir yere ve hiçbir şeye ait değildi.

Kapı açıldı ve Bram salına salına basamakları indi. Bu kez yalnızdı. Bram kendini Georgie'nin biraz ötesinde ayakta durduğu bir koltuğa bırakıp onu baştan ayağa süzerken, genç kızın içinde onun peşinden gelmiş olabileceği umudu yeşermiştir. Zengin çocuğu Skip modeli saçları, altın ışıklar saçan kirli sakalı ve gömleğinin kolunun altından bir görünüp bir kaybolan yeni dövmesiyle, Georgie'nin aklını başından alıyordu. Bram bacağını koltuğun yan tarafına atıp içkisinden büyükçe bir yudum alırken, onu süzmeye devam ediyordu.

Georgie zekice bir şey söyleme çabasıyla, "Harika parti," dedi.

Bram her zamanki sıkkın bakışlarından birini attı, bir sigara daha yaktı ve dumanın arasından gözlerini kısarak baktı. "Davetli değildin."

"Yine de geldim."

"Demek Babacık şehir dışında."

"Babamın her dediğini yapmam."

"Bana hiç öyle gelmiyor."

Georgie omuz silkti ve sakın görünmeye çalıştı. Bram sigarasını haliya silkeledi. Georgie, Bram'in ondan bu kadar nefret etmesi için, daha fazla para kazanması dışında –ki bu da onun suçu değildi– ne yaptığını hiçbir zaman anlayamamıştır.

Bram içkisiyle kapıyı işaret etti. "Parti senin için biraz fazla vahşi bir hal aldı sanırım."

Georgie kızların kendilerini rezil etmelerini seyretmenin moralini bozduğunu söylemek isterdi, ama Bram onu zaten aşırı ahlâk düşkününü buluyordu. "Hiç değil."

"Sana inanmıyorum."

"Beni tanımıyorsun. Sadece tanıdığını sanıyorsun." Gizemli görünmeye çalışmıştı ve belki de amacına ulaşmıştı; çünkü Bram onu ilk defa gerçekten görüyormuş gibi süzüyordu.

Turuncu bukleleri, rüzgârla iyice kontrolden çıkmışlardı, ama makyajı gayet iyi durumdaydı. Gözlerine bronz tonlarda bir far, dudaklarınaysa renksiz bir parlatici sürmüştü. Leopar desenli askılı elbisesi, Scooter Brown'un giyeceği türde bir şey değildi ve Georgie aradaki farkı iyice ortaya çıkarmak için sutyenin içine takviye yapmıştı. Ancak Bram'ın bakışları göğüslerine takılınca, sahte olduklarını fark ettiği hissine kapıldı.

Bram sigarasının dumanını üfledi. "Her iddiasına girerim, hâlâ bakiresindir."

Georgie gözlerini çevirdi. "On sekiz yaşındayım. Bekâretimi kaybedeli birkaç sene oldu." Yalan söylerken kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Öyle diyorsan, öyledir."

"Benden büyük bir adamdı. Kim olduğunu söylesem tanır-sın, ama söyleyecek değilim."

"Yalan söylüyorsun."

"Güçlü kadınlara takıntılı biriydi. Ondan bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım." Georgie sesinin her şeyi görmüş geçirmiş gibi çıkmasından hoşnuttu, ama Bram'ın alaycı gülüşü iç rahatlatıcı değildi.

"Babacığın senden büyük bir adamın yanına yaklaşmasına bile izin vermez. Seni gözünün önünden bir an bile ayırmıyor."

"Bu akşam buraya geldim ama değil mi?"

"Evet, sanırım geldin." Bram içkisini bitirdi, sigarasını söndürdü ve ayağa kalktı. "Haydi, gidelim o zaman."

Georgie özgüveninin ellerinin arasından kayıp gittiğini hissederek öylece bakakalmıştı. "Gitmek derken?"

Bram başıyla bir çapa resminin oyulduğu ahşap kapıyı işaret etti. "Şuraya."

Georgie ona tereddütlü bir bakış attı. "Ben..."

"Unut gitsin." Bram omuz silkti ve dönüp gitmek üzere harekete geçti.

"Hayır. Geliyorum."

Ve gitti. Öylece. Ondan hiçbir şey istemeden, Bram'in peşi sıra ilk kamaraya daldı.

İki kişilik yatakta yarı çıplak bir çift yatıyordu. Kimin geldiğini görmek için kafalarını kaldırdılar.

Bram, "Toz olun," dedi.

Yataktan fırladılar.

Georgie de peşlerinden gitmeliydi, ama gitmedi. Aksine, üzerinde leopar desenli elbisesi, ayaklarında platform topuklu sandaletleri, turuncu saçlarını sımsıkı tutan burgu tokalarıyla öylece durdu ve kapının arkalarından kapanmasını izledi. Bram'in neden böyle birdenbire onunla ilgilenmeye başladığını sormadı. Böyle peşinden gitmekle kendini nasıl bir konuma düşürdüğünü sorgulamadı bile. Durdu ve Bram'in onu kapıya yaslamasına izin verdi.

Bram ellerini, genç kızın başının iki yanına yasladı. Baş parmağını saçına dolayıp bir tutam çekti. Georgie yüzünü buruşturdu. Bram başını yana eğdi ve onu açık ağzıyla öptü. Ağzında içki ve sigara tadı vardı. Georgie, öpüşüne sahip olduğu her şeyle karşılık verdi. Çenesindeki sakallar yanağına battı. Dişleri birbirine çarptı. Georgie'nin istediği de buydu. Bram'in onu, kurgulanmış karmaşalardan kurtarmak zorunda kaldığı bir çocuk gibi değil, bir kadın olarak görmesi.

Bram genç kızın elbisesinin eteğini tutup yukarı çekti. Georgie'nin içinde incecik bir külot vardı ve Bram'in şortunun fermuarı çıplak vücudunu çizdi. Ona göre biraz fazla hızlı gidi-

yordu ve yavaşlamasını rica etmek istiyordu. Başka biri olsa, derhal iter ve onu eve bırakmasını isterdi. Ama karşısındaki Bram'di ve evi neredeyse başka kıtadaydı. Parmaklarını külotunun içine sokmasına ve ona istediği gibi dokunmasına izin verdi.

O daha ne olduğunu anlamadan, Bram küçük külotundan kurtulmuş ve onu yatağa çekmişti. "Yat."

Georgie yatağın kenarına ilişip teknenin motorunun titreşimlerini incecik elbisesinin altında hissederken kendi kendine, bunun hayalini kurduğu şey olduğunu hatırlattı. Bram elini şortunun cebine attı ve bir prezervatif çıkardı. Gerçekten olacaktı işte.

Kabinin soğuk hava üfleyen klimasına rağmen, Georgie'nin teni nemlenmişti. Bram'in şortunu çıkarmasını izledi, penisine dik dik bakmamaya çalıştı. Ancak erkekliği tamamen uyanmış durumdaydı ve Georgie kendini ona bakmaktan alamıyordu. Bram tişörtünü kafasından sıyrınca, sarı tüylerin parladığı bronz tenli göğsü açığa çıktı. Genç adam prezervatifi paketinden çıkarırken, Georgie gözlerini tavana dikti.

Yatak yüksekti ve Georgie'nin kalçalarını kenara çekmek için, Bram'in çok fazla uzanması gerekmedi. Elini genç kızın dizlerinin altına takıp bacaklarını ikiye ayırdı ve aralarına girdi. Ona bakarken bakışları dumanlı, ifadesi kararlıydı. Georgie ise çaresiz denecek kadar açıktı ve hayatında hiç bu kadar kırılgan hissetmemişti.

Bram ellerini genç kızın bacaklarının üst tarafından kalçasına doğru kaydırdı ve poposunu hafifçe kaldırdı. Georgie'nin ağırlığının büyük kısmı dirseklerine binmişti. Tuhaf pozisyonundan dolayı boynu acıyordu. Prezervatiften lastik, Bram'dense bira ve tütün kokusu, az da olsa başka bir kadının parfümünü alıyordu. Bram, kendini genç kızın içine iterken parmaklarıyla kalçalarını sımsıkı kavradı. Georgie'nin canı yanmıştı. Yüzünü buruşturdu. Tekne sallandı; Bram içine iyice girdi. O içine girip çıkarken,

Georgie'nin kafası duvara çarpıyordu. Boynunu bükte, ama bir faydası olmadı. Bram ileri geri gidip geliyordu. Tekrar tekrar. Georgie, genç adamın soluk yüzünün kusursuz, simetrik kemiklerine, yanaklarını kesen elmas biçimli gölgelere bakıyordu. Nihayet, Bram titremeye başladı.

Georgie'nin dirsekleri onu taşımaz olmuşlardı. Arkaya düştü. Birkaç saniye sonra Bram kendini geri çekti ve Georgie'nin bacaklarını haliya bıraktı. Bacakları öylesine kasılmıştı ki, Georgie dizlerini bir araya getirmekte güçlük çekti. Bram kamaranın içindeki küçük banyoya gitti. Georgie eteğini aşağıya çekti ve kendi kendine bu işin sonunun iyi olabileceğini söyledi. Şimdi artık Bram onu bambaşka bir açıdan görmek zorunda kalacaktı. Konuşacak, birlikte zaman geçireceklerdi.

Dudağını ısırdı ve titreyen bacaklarının üzerine basmayı başardı. Bram banyodan çıktı ve bir sigara yaktı. "Sonra görüşürüz," dedi ve kapı arkasından kapandı.

Kilit yerine otururken, Georgie'nin bütün hayalleri yerle bir olmuştu ve o anda Bram'ın tam olarak nasıl biri –kaba, ben merkezci ve egoist pisliğin teki– olduğunu, nihayet, gördü. Ve tabii kendisinin ne kadar ilgiye muhtaç ve aptal olduğunu da. Utançla dizlerinin üzerine çöktü. Kendine duyduğu nefret, göğsünün içinde alev alev yanıyordu. İnsanlar hakkında, hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği kameralara aptal mimikler yapmaktı.

İntikam istiyordu. Onu hançerlemek istiyordu. Ona işkence etmek, öldürmek, canını yakmak. Tıpkı Bram'ın onun canını yaktığı gibi. Nasıl olup da ona âşık olduğunu sanabilmişti?

Bunu izleyen sezon bir hayli eziyetli olacaktı. Kayıтта olmadıkları anlarda, Georgie, Bram'e görünmezmiş gibi davranıyordu. İşin ironik yanı, bu berbat gerilimin ekrana muhteşem bir kimya olarak yansımasıydı. Reytingleri hızla artıyordu. Georgie kadrodaki ve ekipteki arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ya da kayıt-

ları izliyordu. Bram'den ve o gün sete gelen küfürbaz ahabplarından uzak durmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Nefreti, onu koruyacak kadar büyük ve katı bir maddeye dönüşmüştü.

Bir sezon diğerini izledi ve yayındaki altıncı senelerinde Bram'in soytarlıkları reytingleri olumsuz etkilemeye başladı. İçkinin sel gibi aktığı partiler, pervasız araba kullanmalar ve uyuşturucu dedikoduları. İyi çocuk Skip Scofield'in hayranları mutlu değillerdi, ama Bram yapımcıların uyarılarına kulak asmıyordu. Sekizinci sezonun sonunda, seks kaseti patlak verdiğinde, her şey tepe taklak oldu.

Kaset, bir seks kasetine göre bayağı derli toplu sayılırdı, ama neler olduğunu gizleyecek kadar derli toplu da değildi. Basın deliye döndü ve hiçbir hasar kontrolü durumu geri çeviremedi. Kanal patronları Bram Shepard'ın soytarlıklarına doymuştu. *Skip ve Scooter* yayından kalktı.

"Lanet olsun!"

Bram içeri girince, Georgie elinde olmadan yerinden sıçradı. Sekse fazla düşkün o genç serseriyle, şimdinin sağlıklı ve yetişkin erkeğini bağdaştırabilmek için bir iki saniye durması gerekti. Bram üzerine Georgie'ninkinin eşi bir otel bornozu geçirmişti ve saçları ıslaktı. Georgie kendi on sekiz yaşındaki halinin intikamını almayı her şeyden çok istiyordu.

Bornozunun kuşağına fazladan bir düğüm daha atarken, Bram'in yüzü hiç olmadığı kadar asıktı. Saat ikiye geliyordu, ki bu, bu sefil günün yarısını geride bıraktıkları anlamına gelirdi. "Çöpte prezervatif gördün mü?"

Georgie eline sıçrayan sıcak kahvenin de etkisiyle irkildi. Kalbi duracak gibi olmuştu. Telaşla yatak odasına koştu ve çöp kutusunu aradı, ama tek bulabildiği kendi külotu oldu. Hızla oturma odasına döndü. Bram kahve fincanıyla onu işaret etti. "O pislik çuvalı eski kocanla son yatışından sonra test yaptırdığını söylesen iyi olur."

“Ben mi?” Georgie ona bir ayakkabı daha savurmak istiyordu, ama ortalıkta ayakkabı falan yoktu. “Sen yürüyen her şeyle yatarsın. Fahişeler. Striptizciler. Havuz oğlanları.” *Yersiz fantezileri olan on sekiz yaşında fahişeler...*

“Hayatım boyunca hiç havuz oğlanıyla yattığım olmadı.”

Bram nam salmış bir heteroseksüeldi, ama Georgie onun hedonist doğası göz önüne alındığında her şeyin mümkün olabileceğini düşünüyordu.

Bram karşı saldırıya devam etti. “Motorumun en üst seviyede çalışmaya devam etmesi için ne gerekiyorsa yapıyorum ve su kadar temizim. Ama tabii ezik Lance ve yerine koyduğun diğer şeker-popolu çocuklar her kimse, onlarla yatmadım.”

Georgie buna inanamıyordu. “Ne yani sürtük olan ben miyim? On dört yaşından beri tek haneli sayı görmedin sen.”

“Ve her iddiasına girerim ki sen hâlâ tek haneli sayılardasındır. Otuz bir yaşındasın. Bir psikoloğa göründün mü?”

Babasının aşırı korumacı tavrı sayesinde, Georgie topu topu dört erkekle birlikte olmuştu ve Bram sözüm ona ilk ve görünüşe göre son sevgilisi olduğuna göre, toplam sayı henüz değişmemişti. “On sevgili. Yani sürtüklük kupası sende kalabilir. Ayrıca ben de su kadar temizim. Şimdi defol. Bütün bu hikâye hiç yaşanmadı.”

Ama Bram’ın dikkati yemek masasına kaymıştı. “Bloody Mary’leri unutmuşlar. Lanet olsun.” Servis tabaklarının kapaklarını kaldırmaya başladı. “Dün gece hayvandan farkın yoktu. Pençelerin sırtımda, iniltilerin kulağımda.” Oturunca, bornozu erkeksi bacağına tamamen açıkta bıraktı. “Sana yapmam için yalvardığın şeyler.” Çatalını bir mango dilimine sapladı. “Ben bile utandım.”

“Hiçbir şey hatırlamıyorsun.”

“Pek fazla bir şey değil.”

Georgie ona tam olarak ne hatırladığını anlatması için yalvarmak istiyordu. Bram ona saldırmış olabilirdi, ama nedense bu ihtimal, kendini gönüllü olarak teslim etmiş olması kadar korkunç gelmiyordu. Başının döndüğünü hissedip masaya oturdu.

“Vahşi bir aygır olduğumu söyledin,” dedi Bram. “Bunu hatırladığından eminim.”

“Ben de hatırlamadığından eminim.” Georgie neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı, ama onu bildiklerini anlatma kıvamına nasıl getireceğini bilmiyordu. Bram omletini yemeğe başlamıştı bile. Georgie bir parça ekmekle midesini yatıştırmaya çalıştı.

Genç adam karabiberliğe uzandı. “Eee, doğum kontrol hapı kullanıyorsundur herhalde, değil mi?”

Georgie ekmeği masaya atıp ayağa fırladı.

Bram lokmasını çiğnemeyi bıraktı. “Georgie.”

“Belki hiçbir şey olmamıştır.” Georgie parmakların dudaklarına bastırdı. “Belki de o kadar kendimizden geçtik ki, uyuya kaldık.”

Bram de ayağa fırlamıştı. “Ne yani? Söylemeye çalıştığın...”

“Sorun olmaz. Olmamalı.” Georgie odanın içinde bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı. “İhtimal ne kadar ki? Hamile kalmam imkânsız.”

Bram deli deli bakıyordu. “Hap kullanmıyorsan pekâlâ kalabilirsin.”

“Öyle bir şey olsa bile... Biz... Ben onu veririm. Çatal dilli, kuyruklu bir bebeği almak isteyecek kadar çaresiz birini bulmanın zor olduğunu ben de biliyorum, ama eminim bir şeyler bulurum.”

Bram’ın yanaklarına yeniden renk gelmişti. Yerine oturdu

ve kahve fincanını eline aldı. “Yıldızlara yakışacak bir performans.”

“Teşekkürler.” Georgie’nin küçük intikamı çocukça olabilirdi, ama neşesi bir çilek yiyebilecek kadar yerine gelmişti. Ama hiçbir zaman kollarına alamayacağı bir bebeğin ılık ve somut varlığını düşününce, ikinci bir çilek yiyecek hali kalmadı.

Bram kendine bir kahve daha doldurdu. Düşmanlık duygusu içini kemiriyordu ve evliliğinin yıkılmasından beri ilk kez herhangi bir şeye karşı bu kadar güçlü hisler besliyordu.

Bram peçetesini attı. “Ben giyinmeye gidiyorum.” Bakışları Georgie’nin bornozunun açık yakasına kaydı. “Tabii eğer sen...”

“Bu hayatta asla.”

Genç adam omuz silkti. “Çok yazık. Şimdi bir arada iyi olup olmadığımızı asla öğrenemeyeceğiz.”

“Ben muhteşemdim. Sense, her zamanki gibi bencildin.” İçindeki keskin sızı, Georgie’ye eski halini anımsatmıştı.

“Bundan şüpheliyim.” Bram sandalyesini geri iterek ayağa kalktı ve yatak odasına yöneldi. Georgie kendini bir tane daha yiyebileceğine ikna etmek için çileklere bakıyordu. Yüksek perdeden bir küfürle düşüncelerinden sıyrıldı.

Bram hışımla oturma odasına döndü. Pantolonunun fermuarı, gömleğinin de düğmeleri açıldı. Georgie bu yapıyı göğsü, Bram’in gençliğinin kemikli vücuduyla örtüştürmekte güçlük çekiyordu.

Bram, elindeki kağıdı genç kadının burnuna doğru tuttu. Georgie onun küçümseyici bakışlarına ve alaycılığına alıştı, ama onu bu kadar üzgün gördüğünü hiç hatırlamıyordu. “Bunu kıyafetlerimin altında buldum.”

“Ne o? Şartlı tahliye memurundan bir not mu?”

“Henüz eğlenebilir durumdayken, keyfini çıkar.”

Georgie dikkatle kağıda baktı, ama gördükleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Neden birileri evlilik lisanslarını buraya bıraktınlar ki? Bu..." Gırtlığının tıkanıldığını hissetti ve nefes alamaz oldu. "Hayır! Bu bir şaka, değil mi? Lütfen bana bunun hastalıklı şakalarından biri olduğunu söyle..."

"Ben bile bu kadar hasta değilim."

Bram'ın yüzü kül rengiydi. Georgie ayağa fırladı ve kağıdı genç adamın elinden koparırcasına aldı. "Biz..." Kelimeyi söylemekte bile güçlük çekiyordu. "Evlenmiş miyiz?"

Bram yüzünü buruşturdu.

"Ama bunu neden yapalım ki? Senden nefret ediyorum."

"Dün gece içtiğimiz o kokteyller, karşılıklı nefretimizi ikimize de unutturacak kadar çok mutluluk hapiyle doluydular sanırım."

Georgie'nin nefesi hızlanmıştı. "Bu imkânsız. Vegas kanunlarını değiştirdiler. Okuduğumu hatırlıyorum. Bu tarz şeyler olmasın diye, evlilik lisans ofisi geceleri kapatılıyor."

Bram'ın dudakları bir çizgi gibi gerilmişti. "Biz ünlüyüz. Görünüşe bakılırsa bizim için kuralları esnetecek birilerini bulmuşuz."

"Ama... Belki de yasal değildir. Belki de bu bir şaka sertifikası falandır."

"Parmaklarını Nevada'nın resmi eyalet mühründe dolaştır ve sana lanet olası bir şaka gibi gelip gelmediğini söyle."

Mührün çıkıntılı yüzeyi, Georgie'nin parmak uçlarına süründü. Bram'e saldırdı. "Bu senin fikrindi, biliyorum."

"Benim mi? Çaresizlik içinde koca arayan sensin." Gözlerini kıstı ve işaret parmağını Georgie'nin suratına doğru salladı. "Beni kullandın."

"Hemen avukatımı arıyorum."

“Senden önce ben benimkini arıyorum.”

İkisi de en yakındaki telefona koştular, ama Bram’in bacakları daha uzundu ve telefona ilk ulaşan o oldu. Georgie hemen çantasına koştı ve cep telefonunu çıkardı. Bram numaraları tuşlamaya başlamıştı bile. “Bu kayda geçecek en kolay iptal olsa gerek.”

Kayıt kelimesi, Georgie’nin içini ürpertmeye yetmişti. “Bekle!” Cep telefonunu bıraktı ve hızla Bram’in yanına koşup otel telefonunu elinden çekti.

“Sen ne yapıyorsun?”

“İzin ver düşünüyüm.” Ahizeyi yerine bıraktı.

“Sonra düşünürsün.”

Bram bir kez daha telefona uzanacak oldu, ama Georgie elini ahizenin üstüne yerleştirmişti bile. “Evlilik –iptal– halka mal olacak bir kayıt olacak.” Boşta kalan elini karman çorman saçlarının arasına daldırdı. “Yirmi dört saat içinde herkes duyacak. Helikopter ve araba takiplerinin eksik olmayacağı bir medya sirki kopacak.”

“Sen buna alışkınsın.”

Georgie’nin parmakları buz kesmişti; midesi bulanıyordu. “Yeni bir skandal daha yaşamak istemiyorum. Kaldırımında tökezleyecek olsam birileri kendimi öldürmeye çalıştığım haberini yapıyor. Bu olayı duysalar ne yaparlar bir düşünsene.”

“Benim sorunum değil. Ezik’le evlenerek bu işi başına kendin açtın.”

“Ona Ezik demekten vazgeçsen diyorum.”

“Seni terk etti. Neden umursuyorsun ki?”

“Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Ondan kendi adıma nefret etmiyorum,” dedi Bram kinayeli bir sesle. “Ondan senin adına nefret ediyorum. Çünkü gö-

rünüşe bakılırsa sen bunu yapmaktan acizsin. Adam tam bir süt çocuğu...” Bram, Georgie’yi itip telefonda uzaklaştırmak yerine eğilip ayakkabısını aldı ve çoraplarını bulmak için çevresine bakınmaya başladı.

Georgie onun avukatıyla telefonda olmadığından emin olamadığı için, peşinden yatak odasına gitti. “Bir hikâye uydurana kadar hiçbir yere gidemezsin.”

Bram çoraplarını bulmuş ve giymek için karyolanın ucuna oturmuştu. “Benim bir hikâyem var.” İlk çorabını ayağına geçirdi. “Sen umutsuz ve acınası bir kadınsın. Seninle acıdığım için evlendim ve...”

“Bunu söylemeyeceksin...”

Bram diğer çorabını da giydi. “Ve şimdi artık ayıldığım için, böyle sefil bir hayata uygun olmadığımı anladım.”

“Dava açarım. Yemin ederim.”

“Biraz mizah duygusu kazansan diyorum...” Bram’in kendi tavırlarında mizahtan eser yoktu. Ayakkabısını ayağına geçirdi ve diğer tekini bulmak için oturma odasına gitti. “İşi şakaya vuracağız. Çok fazla içki içtiğimizi ve *Skip ve Scooter*’ın tekrar yayınlarını seyretmeye daldığımızı söyleyeceğiz. Nostaljiye kapıldığımızı ve o an için iyi bir fikir gibi geldiğini...”

Bu, Bram için uygun bir hikâye olabilirdi, ama Georgie için değildi. İlaç katılmış içki gerçeğini anlatsa bile, ona kimse inanmazdı. Hayatının sonuna dek, kaybeden ve yalnız kadın etiketini taşıyacaktı. Tuzağa düşmüştü ve en hain düşmanının insafına kaldığını görmesine izin veremezdi. Yumruklarını bornozunun ceplerine yerleştirdi. “Dün geceki adımlarımızın izlerini süreceğiz. Nerede olduğumuza dair bir ipucu mutlaka vardır. Herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

“Onu bana ver, koca oğlan, ipucu sayılır mı?”

“En azından saygın biri gibi görünmeye çalışsan diyorum.”

“O kadar iyi bir aktör değilim.”

“Her tür karanlık tipi iyi tanırsın. Evlilik belgemizin ortadan kaybolmasını sağlayacak birilerini mutlaka tanıyorsundur.”

Georgie, Bram’in onu başından atmasını bekliyordu. Ancak, genç adamın gömlek düğmelerini ilikleyen eli durmuştu. “Birkaç defa bir araya geldiğim bir adam var. Eski bir meclis üyesi. Ünlülerle takılmaya bayılıyor. Çok uzak ihtimal, ama belki şansımızı deneyebiliriz.”

Daha iyi bir fikri olmadığı için, Georgie kabul etmek zorunda kaldı.

Bram elini cebine attı. “Görünüşe bakılırsa, bu sana ait.” Avucunu açtı ve plastikten yapılma tek taş bir “elmas”ı olan ucuz metal halkayı Georgie’ye uzattı. “Zevksiz olduğumu söyleyemezsin.”

Bram yüzüğü ona doğru atarken, Georgie kasasında kilitli duran iki karatlık nişan yüzüğünü hatırladı. Lance, sanki Georgie’nin takmaya devam etmek isteyeceği bir şeymiş gibi, nişan yüzüğünün onda kalmasını söylemişti.

Georgie plastik elmaslı yüzüğü cebine attı. “Sahte mücevher kadar iyi ‘seni seviyorum’ diyebilecek başka bir şey yoktur.”

Georgie, Vegas’a özel bir jetle geldiği için, Bram’in arabasını kullanmaları gerekecekti. Genç kadın duşunu alırken, Bram de otelden kimselere görünmeden ayrılmaları için gerekli ayarlamaları yaptı. Georgie gri, pamuklu bir pantolon ve beyaz bir bluz –yanında getirdiği en az dikkat çekecek kıyafet buydu– giydi. Yatak odasından çıktığında Bram’in, “Arabamı otelin arka tarafında bekletiyorlar,” dediğini duydu.

“Hizmetli asansörüyle inelim.” Alnını ovaladı. “Bu iş, Ross’la Rachel’in yeniden bir araya gelişlerine benziyor. Aynı şey onların da başına gelmişti...”

“Tek fark gerçekte Ross ve Rachel diye birilerinin olmaması.”

Asansörle birinci kata inerlerken, her ikisi de suskundu. Georgie ona gömleğinin düğmelerini yanlış iliklediğini söyleme gereği bile duymadı.

Servis koridoruna girdiler ve doğruca çıkışa yürüdüler. Bram kapıyı açınca, öğleden sonranın yakıcı sıcağı yüzlerine vurdu. Genç kadın güneş yüzünden yüzünü buruşturup dışarı çıktı

Ve burnunun dibinde bir flaş patladı.

Bölüm 5

Paparazzilerin

Darth Vader'ı Mel Duffy, onları kamerasının lensine hapsetmişti. Georgie bir kez daha bedeninden ayrıldığı ve bütün felaketi yukarılarda bir yerden izlediği hissine kapılmıştı.

"Tebrikler," dedi Duffy kenara çekilirken. "İrlandalı büyü-kannemin dediği gibi: *Talihsizliklerden yana fakir, kutsanmadan yana zengin olun...*"

Bram eli kapıda, gömlek düğmeleri yamuk iliklenmiş, çenesi sımsıkı kapalı halde öylece duruyordu. Olayı Georgie'ye bırakmış gibiydi. Georgie çakalların onu bu defa da alt etmelerine izin vermeyecekti. En başarılı Scooter Brown tebessümünü takındı ve, "Büyükannenin iyi dileklerini almak çok güzel," dedi. "Ama bu tebrik niye?"

Duffy kilolu, al yanaklı ve hurpani sakallı bir adamdı. "Evlilik belgenizin bir kopyasını gördüm ve töreni gerçekleştiren adamla konuştum. Justin Timberlake'in pasaklı versiyonuna benziyor." Duffy bir taraftan resim çekmeye devam ediyordu. "Bir saat içinde her yer bu haberle çalkalanıyor olacak; bu yüzden hikâyenin aslını bana anlatsanız iyi edersiniz. Size harika bir düğün hediyesi göndereceğime söz veriyorum." Açısını bir kez daha değiştirdi. "İkiniz ne zamandır..."

"Hikâye falan yok." Bram elini Georgie'nin beline sardı ve onu binanın içine çekti.

Duffy haneye tecavüz yasalarını yok sayarak kapıyı kapan-

madan hemen önce peşlerinden içeri daldı. "Lance'le konuştu mu? Bundan haberi var mı?"

"Geri çekil," dedi Bram.

"Haydi, Shepard. Kuralları sen de en az benim kadar iyi bilirsin. Bu, bu yılın en büyük hikâyesi."

"Geri çekil, dedim." Bram, Duffy'nin makinesine hamle yaptı.

Georgie sağduyusundan geriye kalan son kırıntılarla, Bram'ın koluna yapıştı. "Yapma."

Duffy hızla geri çekildi, son bir poz daha çekti ve kapıdan dışarı çıktı. "Kızmaca yok."

Bram, Georgie'nin elinden kurtulup gazetecinin peşine düştü.

"Dur!" Georgie vücudunu kapıyla genç adamın arasına siper etti. "Şu anda kamerasını parçalamanın kime ne faydası var?"

"Kendimi daha iyi hissetmeme faydası olurdu."

"Tam sana göre bir hareket. Sorunlarını hâlâ yumruklarıyla çözmeye çalışıyorsun, desene."

"Kamerasını sana çeviren her geri zekâlıya sırttan ve hayat şahane bir şeymiş gibi davranan senin tersine..." Bram gözlerini kıstı. "Bir dahaki sefere birini benzetmeye karar verdiğimde yolundan çekil."

Georgie koridora giren bir komi yüzünden ateşli çıkışını bastırmak zorunda kaldı. Birlikte hizmetli asansörüne yürüdüler ve öfkeli bir sessizlik içinde yukarı çıktılar. Daireye ulaştıkları zaman, Bram kapıyı ayağıyla iterek kapattı ve cep telefonunu çıkardı.

"Hayır!" Georgie telefonu elinden kaptığı gibi, koşarak banyoya girdi.

Bram de peşindeydi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Georgie, Bram'ın telefonu elinden kapmasına fırsat bırakmamak için tuvalete attı. Bram onu kenara itti ve klozetin içine baktı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Scooter bir defasında, Anne Scofield'ın atalarından kalma bir fotoğraf albümünü kazayla bahçedeki çeşmeye düşürmüş ve bölümün kalan kısmını izini kaybettirmeye çalışmakla geçirmişti. Sonunda Skip suçu üstüne alarak, onu kurtarmıştı. Bu defa böyle bir şey olmayacaktı. "Bu işe aramızda bir çözüm bulana dek, kimseyi aramayacaksın," dedi.

"Öyle mi?"

Georgie'nin göğsü öfkeyle şişti ve bütün kızgınlığını Bram'e odaklayarak, "Benimle uğraşma. Ben bir Amerikan idolüyüm, unutma. Lance bu işten paçasını zor kurtardı; ki o Bay Temiz Çocuk'tu. Sen değilsin ve asla da olamayacaksın," dedi.

Bram'ın aynaya yansıyan gergin çenesi, hiç güven verici değildi. "İlk planımı uygulayacağız," dedi. "Tam bir saat içinde, benim işe alacağım basın danışmanım ve seninki bir açıklama yayınlayacaklar. Aşırı alkol, fazla nostalji, iyi arkadaş kalmak, vesaire, vesaire." Genç adam hışımla banyodan çıktı.

Georgie, Lance'leyken hiç yapmadığı bir şey yapıp Bram'ın peşinden gitti. "Akıllı bir karış havada bir pop yıldızı, yirmi dört saatten az süren bir Vegas evliliğinden paçayı yırtabilir. Ama ben yırtamam, sen de öyle. Bana düşünmek için biraz zaman ver."

"Ne kadar düşünürsen düşün bu küçük pürüz kendiliğinden yok olmayacak." Bram kanepenin yanındaki telefona doğru yürüyordu.

"Beş dakika! Tek ihtiyacım bu!" Georgie televizyonu işaret etti. "Beklerken porno seyredebilirsin."

"Porno'yu sen seyret. Ben kendime bir basın danışmanı bulacağım."

Georgie koşarak kanepenin çevresini dolaştı ve elini telefonunun üzerine kapattı. "Sakin beni bu telefonu da tuvalete atmak zorunda bırakma!"

"Sen de beni seni bağlayıp dolabın içine tıkmak ve kibrit çakmak zorunda bırakma."

O anda bu, kulağına hiç de korkunç gelmedi. Ve sonra...

Georgie'nin aklına tuhaf bir fikir geldi.

Bram'in aklına gelebilecek en ölümcül entrikalardan çok daha kötü bir fikir.

Fazlasıyla katlanılmaz ve tiksindirici bir fikir.

Telefondan uzaklaştı. "Alkole ihtiyacım var."

Bram telefonun ahizesini ona doğru salladı. "Gazyağı daha hızlı ve sıcak yanar." Georgie en az hissettiği kadar hasta görünüyor olmalıydı; çünkü Bram derhal numarayı çevirmeye koyulmamıştı. "Sorun ne? Kusmayacaksın, değil mi?"

Keşke o kadar basit olsaydı. Georgie yutkundu. "Beni sonuna kadar sözümü kesmeden dinle, tamam mı?"

"Çabuk olsun."

"Ah, Tanrım." Dizleri onu taşımaz olmuştu. Kanepenin diğer tarafında kalan bir sandalyeye ilişti. "Bir..." Oda çevresinde dönüyordu sanki. "Bu işten kurtulmanın bir yolu olabilir."

"Haklısın. Ve söz veriyorum, mezarına her ay taze çiçekler göndereceğim. Ve tabii doğum günlerinde ve Noel'de de."

Georgie ona bakamadığı için, gözlerini gri pantolonunun kırıksıklarına dikmişti. "Biz..." Gırtlığını temizledi. Yutkundu. "Evli kalabiliriz."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Ve bir süre sonra da, telefonun uzun süredir açık beklediğini haber veren sinyal duyuldu.

Georgie'nin avuçları terliyor, yanakları yanıyordu. Bram telefonu yerine bıraktı. "Sen ne dedin?"

Genç kadın bir kez daha yutkundu ve kendini toplamaya çalışarak, “Sadece... Bir seneliğine. Bir sene boyunca evli kalırız,” dedi. Kelimeler ağzından, üflemeli bir çalgıdan dökülür gibi, titrek titrek çıkıyordu. “Yolun sonunda, sevgiliden daha iyi dost olduğumuza karar verdiğimizizi ve boşanacağımızı ilan ederiz. Ve birbirimizi sonsuza dek seveceğimizi. Ve... Asıl önemli kısım şu...” Georgie’nin düşünceleri karman çorman haldeydi. Dik-katini topladı ve, “Sonrasında da birlikte görünmeye özen gösteririz. Sürekli gülen ve birlikte vakit geçirmekten hoşlanan iki arkadaş olarak... Böylece ikimiz de...” dedi. ‘Kurban’ kelimesini telaffuz etmeden, son anda durdu ve sözlerini, “İkimiz de kötü görünmeyiz,” diye tamamladı.

Parçalar zihninde, bol esprili bir sit-com bölümü gibi, bir araya gelmekteydi. “Yavaş yavaş, kız arkadaşlarımla aranı yaptığım haberlerini sızdırmaya başlarız ve senin de beni, birlikte takıldığın o geri zekâlılarla tanıştırdığını fısıldarız. Her şey inanılmaz derecede dostça gelişir. Bruce ve Demi misali. Dram yok, skandal yok.”

Ve acıma. En önemli kısmı buydu, Georgie ancak bu şekilde ayakta kalabilirdi. Aşkını elinde tutamayan zavallı, kalbi kırık Georgie York’a daha fazla acınmamalıydı.

Bram hâlâ başlangıç kısmındaydı. “Evli mi kalacağız? Sen ve ben?”

“Sadece bir sene. Kusursuz bir plan olmadığını biliyorum.” Bu insanın beynini uyuşturacak kadar hafif bir ifadeydi. “Ama bu şartlar altında, sanırım yapabileceğimiz daha iyi bir şey yok.”

“Biz birbirimizden nefret ederiz.”

Georgie pes edemezdi. Her şeyi tehlikedeydi. İtibarı, kariyeri ve en önemlisi, yaralı gururu.

Gerçi tek konu gururu değildi. Gurur yüzeydeki bir duyguydu ve onun sorunu çok daha derinlere, ta kimliğine kadar

iniyordu. Bütün hayatını, kendi adına bir tek önemli karar dahi alamadan yaşadığı gerçeğiyle yüzleşiyordu. Babası kariyerinin ve özel hayatının bütün adımlarının idaresini elinde tutmuştu. Nasıl görüldüğünden, alacağı işlere kadar her şeye o karar vermişti. Hatta onu, ne zaman evleneceklerini, nerede yaşayacaklarını ve daha binlerce farklı şeyi dikte eden Lance'le tanıştıran da babasıydı. Lance çocukları olmayacağını belirtmişti. Evliliklerinin sonunu getiren hüküm de yine ondan gelmişti. Georgie otuz bir sene boyunca, kaderini başkalarının yönlendirmesine seyirci kalmıştı ve artık bıkmıştı. Ya başkalarının isteklerine göre yaşamaya devam edecek ya da tuhaf bile olsa, kendi yolunu kendi çizecekti.

Birden aklına korkutucu –ve neredeyse heyecan verici– bir fikir geldi. “Sana karşılığını öderim.”

İşte bu cümle Bram'ın dikkatini çekmişti. “Öder misin?”

“Bir arada kalacağımız her ay için elli bin dolar. Belki hesaplayamazsın diye söylüyorum, toplamda yarım milyon dolardan fazla eder.”

“Hesaplayabilirim.”

“Evlilik sonrasında yapılmış bir evlilik öncesi anlaşması gibi.”

Bram parmağını bir kez daha ona doğru salladı. “Bunu kasten yaptın. Tıpkı Trevor'ı tuzağa düşürmek istediğin gibi, beni köşeye sıkıştırdın. Başından beri bunu planlıyordun.”

Georgie ayağa fırladı. “Buna sen bile inanamazsın. Seninle geçirdiğim her an sefalet demek. Ama kendi... kariyerimi, sana duyduğum nefretten daha fazla önemsiyorum.”

“Kariyerin mi? İmajın mı?”

Özsaygı mevzularını düşmanıyla tartışacak değildi. “Bu şehirde kariyer ve imaj aynı şeydir,” dedi en kolay cevaba sığınarak. “Bunu sen herkesten daha iyi bilirsin. Doğru dürüst bir işte

tutunamama nedenin bu. Çünkü kimse sana güvenmiyor. Ama halk bana güveniyor. Lance'le yaşadıklarımıza rağmen. Bu işe girmekle çok şey kazanır, hiçbir şey kaybetmezsin. İnsanlar senin düzeldiğini düşünecekler. Hatta belki de sonunda adam gibi bir iş bile bulabilirsin."

Bram'in gözlerinden tatsız bir ısıltı geçti. Georgie yanlış teze tutunduğunu fark edip, derhal yön değiştirdi. "Yarım milyon dolar, Bram."

Bram ona sırtını döndü ve balkon kapısına doğru yürüdü. "Altı ay."

Georgie'nin cesareti balon gibi sönmüştü. Yutkundu. "Gerçekten mi?"

"Bu işi altı ay sürdürürüm," dedi. "Sonra yeniden pazarlık yaparız. Ayrıca benim şartlarımı kabul etmen de gerekecek."

Tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Georgie kendini toplamaya gayret ederek, "Neymiş o şartlar?" diye sordu.

"Zamanı gelince, bildiririm."

"Olmaz."

Bram omuz silkti. "Tamam. Olmasın. Bu senin fikrindi, benim değil."

"Tamamen mantıksız davranıyorsun."

"Bu işi bu kadar çok isteyen ben değilim. Ya benim kurallarımla oynarız ya da ben yokum."

Georgie'nin hiçbir şeyi onun kurallarına göre oynamaya niyeti yoktu. Babası ve Lance'le bu işi fazlasıyla yapmıştı ne de olsa. "Tamam," dedi. "Senin kuralların. Fazlasıyla adil olacaklarından eminim."

"Ah, buna kesinlikle güvenebilirsin."

Georgie onu duymamış gibi yaptı. "Yapmamız gereken ilk şey..."

“Yapmamız gereken ilk şey, Mel Duffy’yle bağlantı kurmak.” Bram birdenbire iş adamı tavrına bürünüvermişti. “Ona aşağıda çektiği pozları bize teslim etmek kaydıyla, burada, bu dairede özel fotoğraflar çekebileceğini söyleyeceğiz.” Biçimli burnunun üzerinden Georgie’ye baktı. “Beni iyi tarafımdan çekmedi.”

Bram haklıydı. Duffy’nin çektiği fotoğraflar, mutluluk’ sarhoşu yeni evli bir çiftten ziyade, kaçaklar gibi görünmelerine neden olacaktı. Georgie, “İşe koyulalım,” dedi. “Nasil yapıldığını hatırlıyorsun, değil mi?”

“Üstüme gelme.”

Georgie santrali aradı ve biraz sonra yağmaya başlayacak olan telefonları geri çevirmelerini istedi. Bram de Mel Duffy’yi bulmak için çalışmaya başladı. Üç saat sonra Georgie ve nefret ettiği biricik damadı, Bellagio’nun kusursuz kapıcı servisinin ikramı bembeyaz kıyafetler içinde, hazırıldılar. Georgie’nin elbisesi büstiyer ve kat kat bir etekten oluşuyordu. Bram ise beyaz keten bir takım ve açık yakalı beyaz bir gömlek giymişti. Yanık teni, kumral saçları ve ona pervasız bir hava katan kirli sakalıyla, Cannes Film Festivali’nde boy göstermek için lüks bir yattan çıkıp gelmiş bir korsana benziyordu.

Georgie babası dışında herkesi arayıp haberi paylaştı. Batı Dünyası’nın playboy’uyla evlenmekten ne kadar mutlu ve heyecanlı olduğunu göstermek konusunda bayağı düzgün iş çıkarmıştı doğrusu, ama arkadaşları söz konusu olduğunda şansının bu kadar yaver gideceğini hiç sanmıyordu. Onlarla doğrudan konuşmak zorunda kalmamak için telesekreterlerine mesaj bırakmıştı. Babasına gelince... Krizleri tek tek ele alacaktı.

Banyodayken, Bram arkasından geldi. Bütün ipleri şimdiden ona kaptıracak olursa, geri dönüşü olmazdı. Bram’in yepyeni bir Georgie York görmesi gerekiyordu.

Biraz önce elinden bıraktığı rujunu aldı. “Makyaj malzemelerimi paylaşmam. Kendininkileri kullan.”

"Bu şey gerçekten bulaşmayan cinsten mi? Seni Fransız öpücüğüyle öperken, her tarafıma bulaşmasını istemem."

"Beni Fransız öpücüğüyle falan öpmeyeceksin."

"Bahse var mısın?" Bram kollarını göğsünde kavuşturdu ve omzunu kapının pervazına yasladı. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Sen gerçekten düşünüp müsün?"

"Bence, kariyeri koruma lakırdıları sadece palavra." Kapı zili çaldı. "Bu oyunu oynamak istemenin tek nedeni beni bir türlü unutamamış olman."

"Ah, Tanrım, desene foyam meydana çıktı." Georgie kapıya gitmek üzere yanından geçerken, genç adama sert bir dirsek darbesi indirdi.

Bram onu oturma odasına ulaşmadan yakaladı ve saçlarını karıştırdı. "İşte şimdi yataktan yeni çıkmış gibi görünüyorsun." Kapıya yürüdü. "Cici fotoğrafımız için gülümse."

Mel Duffy, beraberinde soğan halkası kokusu getirerek, sar-sak adımlarla içeri girdi. "Georgie muhteşem görünüyorsun." Odayı süzdü ve eliyle balkonu işaret etti. "Şu taraftan başlayalım."

Birkaç dakika sonra, arkalarında batan güneşle, kollarını birbirlerinin beline dolamış halde, mutluluk pozları veriyorlardı. Duffy plastik elmasa gülen gelin ve damadın yakın pozlarını çektikten sonra, Bram'den gelini kucaklamasını istedi.

Bu, Georgie'nin hiç istemeyeceği tek şeydi. Bram Shepard'ın onu yerden otuz kat yükseklikte kucasına alması.

Bram onu kollarının arasına çekerken, Georgie'nin incecik, kat kat etekleri çevrelerinde uçuşuyordu. Georgie parmaklarını, genç adamın koluna bastırdı. Bram ona aşk dolu gözlerle bakıyordu. Georgie elini kocasının ceketinin içine soktu ve aşk böceği bakışlarına karşılık verdi. Hissetmenin yakınından dahi geçme-

diği hisleri gerçekten yaşıyor olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu doğrusu. En azından bu defa, kendi yolunu kendisi çizmişti ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Duffy pozisyonunu değiştirdi. “Bir öpücüğe ne dersiniz?”

Bram, “Ben de tam bunu aklımdan geçiriyordum,” dedi, sesi seks kokuyordu.

Georgie ipeksi bir gülümseme takındı. “Ben de bunu sormayı bekliyordum.”

Bram kafasını eğdi ve Georgie o anda, birdenbire geçmişe, ekrandaki ilk öpüşmelerine geri döndü.

O zaman başka bir korkuluğun, Michigan Caddesi Köprüsü yakınında, Chicago Nehri’ne bakan bir korkuluğun yanında duruyordu. Her zamanki gibi, beşinci sezonun geri kalan kısmını çekmek üzere L.A.’e dönmeden önce, ilk birkaç haftalarını Chicago’da dış mekan çekimleriyle geçirmişlerdi. Temmuzun sonlarına doğru bir pazar sabahıydı ve polis geçici bir süreliğine bölgeyi kapatmıştı. Gölden yükselen hafif esintiye rağmen hava neredeyse doksan dereceydi.

Yönetmenleri Jerry Clarke, “Bram geldi mi?” diye seslenmişti.

Yönetmen asistanı cevap vermişti: “Henüz değil.”

Bram, sabah telefonlarından en az Skip rolünü oynamaktan nefret ettiği kadar nefret ederdi. Ve Georgie, Jerry’nin yapım asistanlarından birini Bram’i yataktan kaldırmaya tahsis ettiğini çok iyi biliyordu. Korkuluklara tutundu. O günün bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Teknedeki o olayın üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti, ama Georgie, ne yaptıkları için Bram’i, ne de buna izin verdiği için kendini affedebilmiş değildi. Bram yokmuş gibi davranarak idare etmeye çalışıyordu. Sadece kameralar çalışmaya başladığı, Bram, zeki ve nazik bakışlı Skip Scofield’a dönüştüğü, endişeli ve önemseyen ifadesini takındığı zaman gardını düşürüyordu.

O gün, Georgie'ye ince –fakat çok ince olmayan– bir tişört ve çok kısa sayılmayacak bir şort giydirmişlerdi. Yapımcılar, saçlarına biraz kestane tonların eklenmesine izin vermişlerdi, ama Georgie buklelerinden hâlâ nefret ediyordu. Kanal sadece saçlarının değil, her şeyinin sahibiydi. Kontratında vücuduna dövme ya da piercing yaptıramayacağına, cinsel skandallar yaşayamayacağına, uyuşturucu kullanamayacağına dair bir yığın madde vardı. Görünüşe bakılırsa, Bram'ın kontratı onu hiçbir şeyden alıkoymuyordu.

Yönetmen yaşadığı sıkıntıyla patladı: “Biri gitsin şu pisliği bulsun!”

“Pislik burada.” Bram ağzının köşesinde bir sigara ve kan çanağına dönmüş gözlerle öne çıktı. Üzerinde triko bir kazak, ütülü keten bir pantolon ve pahalı bir kol saati vardı.

Jerry alaycı bir ses tonuyla, “Senaryoya göz atma fırsatın oldu mu?” diye sordu. “Önce Skip’le Scooter’ın öpüşme sahnesini çekeceğiz.”

“Evet, okudum.” Bram sigara izmaritini korkulukların arasından aşağı fırlattı. “Haydi, şu saçmalığı aradan çıkaralım.”

Georgie komşu kızı kılığı içinde öylece dururken, Bram'den öylesine nefret ediyordu ki alev alev yanıyordu. İlk birkaç sene boyunca, onu, günahlarından arındıracak doğru kadını bekleyen, hüzünlü bir romantik olarak görmek için direnmişti, ama aslında, Bram bir yılandan başka bir şey değildi. Georgie ise, bunu ilk başta göremeyecek kadar enayiydi.

Repliklerini tekrar ettiler ve nerede ne yapacaklarını öğrendiler. Kameralar kayda geçti. Georgie, Bram Skip'e dönüşürken sihrin başlamasını bekledi.

SKIP

(SCOOTER'a şefkatle bakar)

Scooter, ben seninle ne yapacağım?

SCOOTER

Beni öpebilirsin mesela. İstemediğini biliyorum. Ne diyeceğini de biliyorum: Benim bir...

SKIP

Baş belası olduğunu söyleyeceğim.

SCOOTER

Ama öyle olmak istemiyorum.

SKIP

Başka türlü olmanı istemem ki.

(*SKIP dikkatle SCOOTER'ın gözlerinin içine bakar ve onu yavaşça öper.*)

Georgie, Bram'in sert dudaklarını dudaklarında hissediyordu, ama bu defa sihir işe yaramamıştı. Skip'in dudakları yumuşacık olmalıydı. Skip'in tadı sigara ve küstahlığı çağrıştırmamalıydı. Geri çekildi.

Jerry, "Kestik!" diye seslendi. "Bir sorun mu var, Georgie?"

Bram yüzünü buruşturarak kameraya baktı. "Evet var. Saat sabahın lanet olası sekizi."

Yönetmen, "Baştan alıyoruz," dedi.

Ve aldılar. Bir kez daha. Bir kez daha. Bu sadece basit bir öpücük sahnesiydi, ama Georgie ne kadar çabalarsa çabalasın, kendini öpüştüğü kişinin Skip olduğuna inandıramıyordu ve dudaklarının birbirine her değişinde, kendini bir kez daha kü-

çültüyormuş gibi hissediyordu.

Altıncı denemeden sonra, Bram, Georgie'nin yanından hışımla ayrılırken ona "lanet olası oyunculuk dersleri" almasını söyledi. Georgie de arkasından "lanet olası ağız gargaralarından kullanmayı denemesi gerektiğini" haykırdı. Ekip, Bram'in öfkeli çıkışlarına alışkındı, ama Georgie'ninki ilkti ve utanmıştı. "Herkesten özür dilerim," diye mırıldandı. "Kötü bir günün ağırlığını size yüklemek istemezdim."

Yönetmen, Bram'i geri dönmeye ikna etti. Georgie kendi içine döndü ve Scooter'ın akıl karışıklığını yansıtmak için, bir şekilde kendi altüst olmuş hislerinden istifade etti. Ve nihayet çekimi tamamladılar.

İşte Georgie yine aynı durumdaydı; bir kez daha asla tekrar etmeyeceğini sandığı bir şeyi yapmak üzereydi. Bram Shepard'la öpüşecekti.

Bram'in dudakları Georgie'ninkilerin üstüne kapanırken, bir zamanlar Skip'in dudaklarının olması gerektiği kadar yumuşaktılar. Georgie zihinsel olarak seneler önce saklandığı o gizli yere çekilmeye yeltendi. Ama bir sorun vardı. Bram'de o eski uzun gecelerin ve pejmürde barların tadından eser yoktu. Tadı tertemizdi. Naneli şeker bağımlılığı olan Lance gibi de değildi temizliği...

Georgie tam olarak adını koyamıyordu, ama bundan hiç hoşlanmadığını biliyordu. Bram'in Bram olmasını istiyordu. Kibrinin ekşi, küçümseyici tavırlarının safra tadını almak istiyordu. İkisi de baş etmeyi bildiği şeylerdi.

Dilini gırtlığından aşağı uzatmayı denemesini bekledi. Bunu istediğinden değildi elbette –Ah, Tanrım, tabii ki hayır!– ama en azından bu tanıdık bir şey olurdu.

Bram, genç kadının alt dudağını hafifçe emdi ve onu yere, ayaklarının üstüne bıraktı. Georgie'nin eteğinin katları arasında

gizli kalan eliyle poposuna çimdik atarken, yumuşak ve şefkatli bir sesle, “Evlilik hayatına hoş geldiniz, Bayan Shepard,” dedi.

Georgie büyük bir rahatlama duygusuyla gülümsedi. Bram kendine gelmişti işte. “Kalbime hoş geldin,” dedi eşit derecede şefkatli bir sesle. “Bay Georgie York.” Ceketinin altından, kaburgalarını olanca gücüyle sıktı.

Duffy gittiğinde, bava kararmış, otel yönetimi kapının altından bir not bırakmıştı. Santralde bir yığın mesaj birikmişti, dışarısı fotoğrafçı kaynıyordu. Georgie televizyonu açtı ve evlilik haberlerinin ortaya çıktığını gördü. Bram üstünü değiştirirken, kanepe-
nin ucuna ilişip haberleri izledi.

Herkes şoke olmuştu.

Hiç kimse böyle bir şeyi beklemiyordu.

Hikâyenin sadece çıplak ana hatları bilindiğinden, kablolu yayın haberleri, kesinlikle hiçbir şey bilmeyen bir dizi sözüm ona uzmanın yorumlarıyla beslenmişti.

“İlk evliliğinin yıkıcı bitişinin ardından, Georgie tanıdık olanın konforuna döndü.”

“Belki de Shepard playboy yaşam tarzından bunalmıştır.”

“Ama gerçekten değişti mi? Georgie varlıklı bir kadın ve...”

Bram temiz bir kot pantolon ve siyah bir tişörtle yatak odasından çıktı. “Bu gece gidiyoruz.”

Georgie uzaktan kumandanın sessiz düğmesine bastı. “L.A.’e peşimizde bir fotoğrafçı sürüsüyle arabayla dönmek istediğimden emin değilim. Prenses Diana’nın da diyeceği gibi: Bunu daha önce de yaşadım.”

“O işin çaresine baktım.”

“Sen kendi başının çaresine bile bakamıyorsun ki.”

“Şöyle ifade edeyim. Ben burada kalmayacağım. Sen de ya benimle gelirsin ya da basma yeni kocanın neden tek başına gittiğini izah edersin.”

Georgie, Bram’ın bu sürtüşmeden galip ayrılacağını çok iyi biliyor olmasına rağmen, küçümseyici bir tavır takınmayı başardı: “Ne yaptığını biliyor olsan, iyi olur.”

Birkaç saat sonra, Bram’ın işin çaresine gerçekten de baktığını görecekti. Karartılmış yükleme kapısının önünde, bir panelvan onları bekliyordu. Bram valizleri panelvana attı ve şoförün eline cüzdanından çıkardığı birkaç banknotu sıkıştırdı. Sonra Georgie’nin arka tarafa binmesine yardım etti, kendi de bindi ve kapıyı kapattı.

İçerisi bozuk yumurta kokuyordu. Kapının yanındaki bir boşluğa yerleşip dizlerini kendilerine çektiler ve sırtlarını valizlerine yasladılar. “Umarım L.A.’e kadar bu şekilde gitmeyiz.”

“Hep bu kadar mızımız mıydın?”

Georgie, sayılır, diye düşündü. En azından son bir yılın büyük kısmında. Ama bu durum artık değişecekti. “Kendin için endişeleniyorsun.”

Panelvan sarsılarak hareket edince, Georgie, Bram’e doğru kaydı. Hayatının yeni hali buydu: Vegas’tan, her tarafı ayrı sarsılan bir panelvanla gizlice sıvışmak. Çenesini dizlerine yasladı ve geleceğin neler getireceğini düşünmemeye çalışarak gözlerini yumdu.

SCOOTER

Ben hiç yıldızlara bakmam.

SKIP

Nedenmiş o?

SCOOTER

Çünkü kendimi çok minik hissetmeme neden oluyorlar. Bir noktacıktan bile daha minik. Yıldızlara bakmaktansa, elimi bir aslan kafesine uzatmayı tercih ederim.

SKIP

Delilik bu. Yıldızlar güzeldir.

SCOOTER

Yıldızlar moral bozucudur. Hayatımda büyük şeyler yapmak istiyorum, ama yıldızlar bana aslında ne kadar küçük olduğumu hatırlatıp dururken, bunu nasıl başarabilirim?

Bir süre sonra panelvan otobandan ayrıldı ve bol tümsekli, toz toprak içinde bir yolda sarsılarak durdu. Bram araçtan indi. Georgie kafasını dışarı uzattı. Zifiri karanlıktı ve hiçliğin ortasındaydılar. Genç kadın da indi ve büyük bir dikkatle panelvanın ön tarafına geçti. Farların ışığında, üzerinde JEAN DRY GÖLÜ yazılı ahşap tabelayı gördü. Hemen yanında, bir roket fırlatma festivalini duyuran, yırtık pırtık bir poster asılıydı. Bram, ne olduğu belirsiz koyu renk bir sedanın sürücüsüyle bir şeyler konuşuyordu. Georgie kimseyle konuşmak istemediği için olduğu yerde kaldı.

Panelvanın şoförü, elinde valizleriyle yanından geçti. “*Skip ve Scooter*’da sizi gerçekten çok severdim,” dedi.

“Teşekkürler.” Keşke insanlar arada sırada onun filmlerini de sevdiklerini söyleselerdi.

Sedanın şoförü indi ve valizleri bagajına yerleştirdi. İki erkek birlikte panelvana binip oradan ayrıldılar. Bram ve Georgie tek başlarına kalmışlardı. Bram’in saçları ay ışığında parlıyordu.

"Çenelerini tutmayacaklarından eminim," dedi Georgie. "Bunu sen de biliyorsun. Bu çok lezzetli bir hikâye."

"Olay ortaya çıktığında, biz çoktan eve varmış olacağız."

Eve. Georgie, ikisinin küçük kiralık bir eve tıklıp kaldıklarını düşünemiyordu. Hemen bir yer bulması gerekecekti; birbirlerini hiç göremeyecekleri kadar büyük bir yer. Arabasının kapısını açarken, saate baktı. Saat ikiydi. Uyanmasının ve kendini bu sefaletin ortasında bulmasının üzerinden topu topu on iki saat geçmişti.

Bram direksiyona geçti. Arabayı süratli kullanıyordu, ama temkinsiz olduğu söylenemezdi. "Bir arkadaşım, birkaç gün içinde arabamı L.A.'e getirecek. Şansımız yaver giderse, insanların şehirden ayrıldığımızı anlamaları bile uzun sürer."

"Yaşayacak bir yere ihtiyacımız var," dedi Georgie. "Emlakçımdan hemen bir yer bulmasını isteyeceğim."

"Benim evime taşınıyoruz."

"Senin evine mi? Ben senin Malibu'da ev bakıcılığı yaptığını sanıyordum."

"Orada sadece uzaklaşmak istediğim zamanlarda kalıyorum."

"Neden uzaklaşmak istediğinde?" Georgie sandaletlerini ayaklarıyla çıkardı. "Bekle. Trev senin bir dairede yaşadığını söylememiş miydi?"

"Dairelerin nesi kötü?"

"Küçük olmaları."

"Her zaman böyle züppe miydin?"

"Ben züppe değilim. Mahremiyetten ve tek başıma kalabilmekten bahsediyorum."

"Tek bir yatak odasıyla, pek mümkün olabileceğini sanmıyorum. Gerçi bayağı büyük bir yatak odası olduğunu söyleye-

bilirim.”

Georgie ona dik dik baktı. “Tek odalı bir dairede yaşayacak değiliz.”

“İstemiyorsan sen yaşamazsın, ama ben orada yaşıyorum.”

Georgie şimdi anlıyordu. Bram olayı bu şekilde ele almak niyetindeydi. Ya onun istediği gibi olacaktı ya da olmayacaktı.

Başı ağrıyor, boynu sızlıyordu. Bu meseleyi L.A.’e varmadan tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Kafasını çevirip gözlerini yumdu. Hayatının kontrolünü eline almaya karar vermek işin kolay kısmıydı. Bu kararı uygulamak çok daha zor olacaktı.

Safakla birlikte uyandı. Kafasını yolcu kapısına yaslayarak uyuya kalmıştı. Boynunu ovaladı. İki yanında yemyeşil ağaçların arasında gizlenmiş evlerin sıralandığı kıvrımlı bir yolda ilerliyorlardı. Bram dönüp ona baktı. Daha da belirginleşen sakalı dışında, uykusuz bir gece geçirdiğini ele verecek en ufak bir emare yoktu. Georgie kaşlarını çatı. “Neredeyiz?”

“Hollywood Tepeleri’nde.”

Kauçuktan yapılma yüksek bir çitin yanından geçtiler, bir viraj daha aldılar ve sonra taş sütunların arasına yerleştirilmiş bir araç yoluna saptılar. Karşılarında İspanyol kolonyal tarzıyla kızıl-kahve mermer ve taştan inşa edilmiş, yayvan bir yapı belirmişti. Altı kemerli pencereden oluşan Mağribi cumbanın etrafına begonviller sarılmıştı ve köşelerden birinden yükselen iki katlı kulenin duvarları borazan çiçekleriyle kaplıydı. “Daire konusunda yalan söylediğini biliyordum.”

“Burası kız arkadaşımın evi.”

“Kız arkadaşının mı?”

Bram arabayı evin önünde durdurdu ve motoru stop etti.

"Olanları ona anlatman gerekecek. Hikâyeyi senden duyması en iyisi olacak."

"Neden evlendiğini kız arkadaşına benim izah etmemi mi istiyorsun?"

"Ne yani, bırakayım da gazetelerden mi okusun? Sevdiğim kadına karşı biraz daha duyarlı olmam gerekmez mi sence?"

"Sen hayatın boyunca hiç kimseyi sevmedin. Ayrıca ne zamandır sadece bir tane kız arkadaşın var, söyler misin?"

"Her şeyin bir ilki vardır." Bram emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi.

Georgie, genç adamın peşinden, mavi-beyaz İspanyol seramikleriyle kaplı, tek katlı, kemerli verandaya doğru yürüdü. Mermerle aynı tonlarda kızıl kahve üç taş sütunun arasında, süslü püslü toprak saksılar duruyordu. "İşin aslını hiç kimseye anlatmayacağız," dedi Georgie telaşla. "Özellikle de intikam almak için anlaşılabilir bir nedeni olan bir kadına."

Bram verandanın merdivenlerini tırmandı. "Beni sandığım kadar ciddiye alıyorsa, çenesini kapatır ve bu iş hallolana kadar sabırla bekler."

"Ya öyle değilse?"

Bram tek kaşını kaldırdı. "Dürüst olalım, Scoot. Bugüne kadar beni ciddiye almayan tek bir kadın gördün mü?"

Bölüm 6

Bram'in kendi anahtarı vardı. Demek ki ya kız arkadaşıyla birlikte yaşıyor ya da burada bolca zaman geçiriyordu. Nasıl olup da tek odalı bir daireyle yetinebildiğini anlamak zor değildi. Georgie genç adamın peşinden seramik kaplı merdivenleri çıkıp bronz aplikler ve sırlı parşömen rengi duvarlarla çevrili bir hole adım attı. “Keşke ondan daha önce bahsetmiş olsaydın.”

Bram başıyla evin arka tarafını işaret etti. “Mutfak şu tarafta. Kahveye ihtiyacı olacak. Sen kahve yaparken, ben de onu hazırlayayım.”

“Bram bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bir kadın olarak diyorum ki...”

Bram merdivenlerde gözden kaybolmuştu bile. Georgie merdivenlerin en alt basamağına çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bir kız arkadaş. Bram'in çevresinde her zaman güzel kadınlar olurdu, ama Georgie onun ciddi bir ilişki yaşadığını hiç duymamıştı. Şimdi, Trevor'ın Bram'le ilgili hikâyelerini yarıda kestiğine bin pişmandı.

Ayağa kalktı ve çevresine bakındı. Bu kız arkadaş, erkekler konusunda değilse de, dekorasyon konusunda zevk sahibiydi. Pek çok *hacienda* tarzı evin aksine, bu evin zemini ya gerçekten eskimiş ya da sıcak ve rustik görünmeleri için özellikle yıpratılmış açık renk parkeyle kaplıydı. Mobilyalar rahattı; yumuşak renklerde döşemelik kumaşla kaplanmış, süslü püslü Hint işi

yastıklar ve koyu sarı, zeytin yeşili, kızıl-kahve, kalay ve mat altın rengi Tibet şallarıyla süslenmiş basit parçalar. Arka taraftaki verandaya açılan bir dizi Fransız tarzı kapıdan içeri dolan günün ilk ışıkları, dekoratif seramik saksılarda büyüyen limon ve mandalina ağaçlarının gür ve sağlıklı hallerini izah eder gibiydiler. Zeytin yeşili antika bir vazonun içinde, şöminenin yan tarafına ve Mağribi desenlerle oyulmuş ağır taş şömine rafına dolanarak yükselen şatafatlı bir asma büyüordu.

Bir hayli donanımlı mutfak, ham duvarları, parlak aksesuarları ve koyu mavi vurgularla bezeli toprak tonlarında seramikleriyle dikkat çekiciydi. Ortadaki tezgâhın üzerinde, bakır şapkalı demir bir avize sallanıyordu. Georgie'nin eve yaklaşırken gördüğü altı kemerli pencereden oluşan cumba, kahvaltı köşesini oluşturuyordu. Georgie kahve makinesini buldu ve bir termos hazırladı. O ana kadar, üst kattan çılgık sesleri yükselmemişti, ama yükselmesi an meselesiydi. Fincanını alıp ön verandayla aynı kızıl-kahve sütunlar ve mavi-beyaz seramiklerle bezeli, üstü kapalı verandaya çıktı. Filigran desenli metal fenerler, demir bacakları oymalı mozaik masalar, işlemeli ahşap paravan, renkli Fas ve Türk işi kumaşlarla döşenmiş mobilyalar arasında, kendini bir kuzey Afrika köyüne adım atmış gibi hissediyordu. Gösterişli asmalar, alçak palmiyeler ve bambular, insana burada kimse tarafından rahatsız edilemeyeceği hissini veriyorlardı.

Omzuna pamuklu bir şal aldı ve rahat koltuklardan birine yerleşti. Serin sabah sessizliğinde, pirinç rüzgâr çanlarının sesini duyabiliyordu. Bram'ın kız arkadaşını çok iyi tanımadığı belli oluyordu; çünkü böyle bir eve sahip bir kadın, erkek arkadaşının başka bir kadınla evlenmesine, şartlar ne olursa olsun, izin vermezdi. Böyle bir şeyi hayal edebilmek bile aptallıktı. Gerçi bu da tuhaf bir durumdu; çünkü Bram hiçbir zaman...

Georgie oturduğu yerde doğruldu. Eline sıçrayan kahve damlalarını emdi, fincanını bir dergi yığınının yanına bıraktı ve

hızla içeri daldı. Birkaç saniye içinde, merdivenleri çıkmış ve Bram'ın devasa yatakta yüz üstü –tek başına– sızıp kaldığı yatak odasına ulaşmıştı.

Georgie, Bram Shepard'la ilgili en temel kuralı unutmuştu: *Söylediklerine asla inanma.*

İçinden kafasından aşağı buz gibi bir kova su dökmek geçiyordu, ama neden sonra kendini tutmasının en iyisi olacağına karar verdi. Ne de olsa, uyuduğu sürece Bram Shepard'la uğraşması gerekmeyecekti. Alt kata indi ve biraz önceki yerine oturdu. Saat sekiz olunca Trev'i aradı ve tahmin edileceği üzere kulak zarını patlatacak bir tonla, “Tanrı aşkına, neler oluyor?” sorusuyla karşılaştı.

Georgie, “Gerçek aşk,” diye cevap verdi.

“Seninle evlendiğine inanamıyorum. Hele senin onu bu işe ikna edebilmiş olmana hiç inanamıyorum.”

“Sarhoştuk.”

“İnan bana, Bram o kadar sarhoş değildir. O her zaman ne yaptığını bilir. Şu anda nerede?”

“Görünüşe bakılırsa ona ait olan muhteşem bir evin üst katında, uyuyor.”

“O evi iki sene önce aldı. Peşinatını nereden bulduğunu Tanrı bilir ya. Vergi konusunda sorumluluk sahibi bir insan olmadığı sır değil.”

Bram'ın bu işe girmeyi kabul etmesinin nedeni de buydu zaten. Georgie'nin vaat ettiği elli bin dolarlık aylık ücret.

Ama Trev bu kan parasından habersizdi. “Senin profilini yüceltmek için ihtiyaç duyduğu bilet olduğuna karar vermiştir. Bu reklam sayesinde yeniden adam gibi roller alabilir. Kendini

işe alınmaz hale sokmasına hiç üzülmüyormuş gibi davranıyor, ama inan bana, üzülüyor.”

Georgie huzursuzluk içinde, verandadan bahçeye geçti ve evin arka tarafına baktı. Üst katı neredeyse boydan boya kaplayan balkonunun çatısını ikinci bir sütun sırası taşıyor, asmalar kızıl-kahve mermer duvarlardan yukarı tırmanıyordu. “Çulsuz olamaz. Burası muhteşem bir yer.”

“Ve sapına kadar ipotekli. İşin büyük kısmını bizzat kendisi yaptı.”

“Mümkün değil. Aşk sarhoşu kadınlarını faturaların en azından bir kısmını ödemeleri için ikna etmiştir.”

“Her şey mümkün.”

Georgie daha fazlasını öğrenmek istiyordu, ama bastırınca Trev konuyu değiştirdi. “İkiniz de arkadaşısınız ve bu işe dahil olmak istemiyorum. Gerçi havai fişekleri yakından seyretmek için bir akşam yemeği davetine hayır demem.”

Georgie’nin cep telefonunda, on tanesi babasından gelme, tam otuz sekiz mesaj ve SMS vardı. Babasının nasıl delirdiğini tahmin edebiliyordu, ama henüz onunla konuşma fikrine hazır değildi. April, iki gün önce ailesiyle birlikte Tennessee’deki çiftliklerine gitmişti. Georgie arkadaşının numarasını çevirdi ve sesini duyunca, savunma kalkanının düştüğünü hissedip dudağını ısırды. “April, sana söylemek üzere olduğum her şeyin bir dizi yalan olduğunu bilmen mümkün değil, bu yüzden bu haberleri başkalarına rahat bir vicdanla aktarabilirsin, tamam mı?”

“Ah, tatlım...” April’in sesi endişeli bir anneninkinden farklıydı.

“Bram ve ben tesadüf eseri, Las Vegas’ta karşılaştık. Kıvılcıklar havada uçtu ve birbirimizi ne kadar sevdiğimizi fark ettik. Ayı kalarak boşa zaman harcadığımızı anladık ve evlendik. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorsun, ama hâlâ

Bellagio’da doğaçlama balayımızın tadını çıkarmakla meşgul olduğumuzu tahmin ediyorsun. Ve insanlar, Bram Shepard’ın yeniden toparlanmasından ve *Skip ve Scooter*’ın, beklenmedik biçimde yayından kaldırılmasıyla mahrum bırakıldıkları mutlu sona şahit olmaktan ne kadar mutlular, değil mi?” Georgie’nin boğazına bir yumru takılmıştı. “Sasha’yı arayıp ona da aynı şeyleri anlatır mısın? Ve olur da Meg ortaya çıkarsa...”

“Tabii ki anlatırım; ama tatlım, ben senin için gerçekten endişeliyim. Hemen geri döneceğim ve...”

“Hayır.” April’in sesindeki kaygı, Georgie’de ağlama isteği uyandırıyordu. “Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece biraz sarsıldım, o kadar. Seni seviyorum.”

Telefonu kapatırken, kendini gerçeğe yüzleşmeye zorladı. Yakın geleceğini bu evde kapana kısılmış halde geçirecekti. Kamuyu, yeni evli oldukları dönemde, Bram’le birbirlerine yapışık halde yaşamalarını bekleyecekti. Onsuz bir yere gidebilir hale gelmesi için, aradan haftaların geçmesi gerekecekti. Verandadaki koltuğunda arkasına yaslandı, gözlerini yumdu ve aklını toplamaya çalıştı. Ama tek bir kolay cevap bulamıyordu. Bir süre sonra, pirinç rüzgâr çanlarının sesiyle uyuyakaldı.

İki saat sonra uyandığında, kendini hiç de tazelenmiş hissetmiyordu. İsteksiz adımlarla üst kata çıktı. Koridorun diğer ucundan, latin melodileri geliyordu. Bir göz atmak için koridor-da ilerlerken, Bram’in yatak odasının önünden geçti ve valizinin odanın orta yerinde durduğunu gördü.

Evet, tabii ya. Böyle bir şey mümkündü sanki.

Bram Shepard’ın odasının nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye kalkışsa, bir disko topu ve striptiz direği hayal ederdi, ama çok yanılmış olurdu. Beşik kemerli tavan ve koyu bal rengi kabaca sıvalı duvarlar, zengin, zarif ve pespayelikten uzak ama şehvetli bir hava yaratmıştı. Bronz bir ızgaranın içine oturtulmuş

dikdörtgen deri paneller, karyolanın baş ucunu oluşturunuyordu. Evin ön tarafına yaklaşırken Georgie'nin gözüne takılan kule kısmına rahat bir oturma gurubu yerleştirilmişti.

Georgie valizini almak için odaya girerken, müzik durdu. Birkaç dakika sonra, Bram terden sıırıslıkam olmuş bir Lakers tişörtü ve gri antrenman şortuyla kapıda belirdi. Onu böyle sağlık abidesi gibi görmek bile, Georgie'nin öfkesinin tavan yapması için yeterliydi. "Aşağıda kız arkadaşınla karşılaştım. Dizlerinin üstüne çöktü ve seni hayatından çıkardığım için bana teşekkür etti."

"Umarım ona nazik davranmışsındır."

Yalanı için özür dileme nezaketine bile sahip değildi, ama zaten, yaptığı hiçbir şey için özür dilememişti ki. Georgie üstüne yürürken, "Kız arkadaş da yok, daire de. Burası senin evin ve artık bana yalan söylemeye son vermeni istiyorum," dedi.

"Kendimi tutamadım. Sinirimi bozuyordun." Bram genç kadının yanından geçip banyoya yürüdü.

"Ciddiyim, Bram. Bu işte birlikteyiz. Bu durumdan ne kadar nefret etsek de, resmi olarak bir takımız. Bunun ne anlama geldiğini bilmediğinin farkındayım, ama ben biliyorum. Bir takım, sadece herkes iş birliği yaparsa ayakta kalabilir."

"Pekâlâ. İşte yine sinirimi bozmaya başlıyorsun. Ben yıkanırken, kendini eğlendirmeye bak." Bram nemli tişörtünü çıkararak banyoda gözden kayboldu. "Tabii eğer..." Kafasını dışarı uzattı: "Benimle suyun altına girip oyun oynamak istemiyorsan." Georgie'yi bakışlarıyla adeta yakıyordu. "Dün gecedен sonra, erkek delisi olduğunu söyleyemem, evet, ama ona yakın bir şeysin."

Ah, hayır. Onu bu kadar kolay öfkeliendirebiliyordu demek. Georgie çenesini dikleştirdi ve ateş saçan gözlerle, "Korkarım beni bir zamanlar sahip olduğun Danua'yla karıştırıyorsun," dedi.

Bram bir kahkaha atıp kapıyı kapattı.

Georgie valizini kapıp koridora taşıdı. Kalp atışları, kapana kısılma duygusuyla bir kez daha hızlanmıştı, ama kendini yatıştırırmayı başardı. O gece uyuyacak bir yere ihtiyacı olacaktı. Arka tarafta bir konukevi görür gibi olmuştu, ama Bram'in evinde çalışan birileri mutlaka olmalıydı ve Georgie o kadar uzağa yerleşemezdi.

Üst katı keşfe çıktı ve beş yatak odası buldu. Bram odalardan birini depo olarak kullanıyordu. Bir diğerini donanımlı bir egzersiz salonuna dönüştürmüştü. Üçüncü oda bir hayli geniş ancak boştu. Sadece ana yatak odasının bitişiğindeki odada mobilya –oymalı Mağribi bir karyola ve uyumlu bir şifonyer– vardı. Arka balkona açılan Fransız tarzı kapılardan içeri bolca ışık giriyordu. Küflü limon rengi duvarlar, koyu renk ahşap ve renkli Doğu halısıyla çok hoş bir tezat oluşturluyorlardı.

Ertesi gün asistanı birkaç kıyafet getirecekti, ama o zamana kadar, Georgie'nin elinin altında tek bir temiz giysi kalmıştı. Valizini boşalttı ve tuvalet malzemelerini odanın tuğla ve zencefil renkli seramiklerle donatılmış banyosuna taşıdı. Duş almaya fena halde ihtiyacı vardı; ancak soyunmak için odaya döndüğünde, Bram'i üzerinde temiz bir tişört ve kargo şortu, göğsünün ortasındaysa viski bardağına benzeyen bir şeyle yatağa uzanmış halde buldu. Saat daha iki bile olmamıştı.

Bram bardağın içindeki sıvıyı şöyle bir çevirdi. “Burada uyuyamazsın. Kâhyam garajın üst katında yaşıyor. İçimden bir ses, ayrı yataklarda uyuduğumuzu hemen fark edeceğini söylüyor.”

“Sabahları o görmeden yatağımı toplarım,” dedi Georgie, yapay bir tatlılıkla. “Eşyalarım gelince, ona burayı giyinme odası olarak kullanacağımı söylersin.”

Bram viskisinden bir yudum aldı ve diğer bacağının üstüne attığı bacağını indirdi. “Dün söylediklerimde ciddiydim. Bu

oyunu benim kurallarına göre oynayacağız. Anlaşma şartları arasında düzenli seks hayatı da var.”

Georgie onu şaşırmış gibi yapamayacak kadar iyi tanıyordu. “Yirmi birinci yüz yıldayız, Skipper. Erkekler cinsel ulti-matolar savuramıyorlar.”

“Ama bu adam savuruyor.” Bram, ava hazırlanan bir aslan edasıyla yataktan kalktı. “Seksten vazgeçmeye niyetim yok. Bu durumda ya arkandan iş pişireceğim ya da evli çiftler ne yapıyorsa, biz de onu yapacağız. Endişelenme, sadizm ve mazoşizm eskisi kadar meraklı değilim. Tabii tamamen vazgeçtiğim de söylenemez ama...” Alaycı ses tonu, Georgie’nin çok iyi hatırladığı hırçın, tepeden bakan tavırlarından çok daha rahatsız ediciydi. Bram viskisinden bir yudum aldı. “Kasabaya yeni bir Şerif geldi, Scooter. Güç kartı artık senin ve babanın elinde değil. Yeni bir desteyle oynuyoruz ve kağıtları ben dağıtıyorum.” Kadehini dalga geçer gibi kaldırdıktan sonra, koridorda gözden kayboldu.

Georgie bir düzine derin nefes aldı. Sonra bir düzine daha. Kendini bu amaca baş koymuş bir kadına dönüştürmesinin hiç kolay olmayacağını biliyordu. Ama çek defteri onun elindeydi, değil mi? Ve bu durum, ona da meydan okuma şansı veriyordu. Meydan okumaya kesinlikle, mutlaka ve tam anlamıyla hazırды.

Bundan neredeyse emindi.

Merdirenin alt basamaklarında Bram’in cep telefonu şort cebinde titreşmeye başladı. Cevap vermeden önce, oturma odasının en uzak köşesine yürüdü. “Merhaba, Caitlin.”

Genizden gelen tanıdık bir kadın sesi, “Vay, vay, vay...” diyordu. “Gerçekten sürprizlerle dolusun, değil mi?”

“Hayatı ilginç kılmayı severim.”

“İyi ki dün gece televizyonu açmışım; yoksa haberim bile olmayacaktı.”

“İstersen duyarsız olduğumu söyle, ama ismin kontak listemin en başında değildi.”

Caitlin sitemlerini sıralarken, Bram, Fransız tarzı kapıdan dışarı, verandaya baktı. Bu evi çok seviyordu. Ona yuva gibi –ya da en azından hayallerindeki yuva gibi– gelen ilk yer burasıydı. *Skip ve Scooter* döneminde kiraladığı lüks malikâneler, gerçek evlerden ziyade öğrenci birliklerine benzerdi. O evleri en az dört erkek arkadaşıyla paylaşırdı. Odaların yarısından video oyunu gürültüleri, diğerlerinden porno sesleri yükselirdi. Evin dört bir yanı, bira kutuları ve hazır yemek kalıntılarıyla dolu olurdu. Ve tabii kadınlarla. Bir kısmı çok daha iyi muameleyi hak eden akıllı, doğru düzgün kızlar olan sayısız kadın.

Caitlin söylenmeye devam ederken, Bram arka koridordan geçip basamakları indi ve yeni baştan döşettirdiği sinema odasına girdi. Chaz önceki gece film seyretmiş olsa gerekti; odaya hafif bir patlamış mısır kokusu sinmişti. İçkisinden bir yudum aldı ve arkaya doğru yatan koltuklardan birine oturdu. Boş ekran ona kendi halini anımsatmıştı. *Skip ve Scooter*’la yakaladığı hayatının fırsatını yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Tıpkı önüne çıkan her şansı mahveden babası gibi. Babadan oğula geçen bir aile yadigarı.

Sabrının sonuna yaklaşırken, “Hatta başka biri var,” dedi. “Kapatmam gerek.”

“Altı hafta,” dedi Caitlin ters ters. “Sadece altı haftan kaldı.”

Unutması mümkünmüş gibi.

Mesajlarını kontrol ettikten sonra telefonu kapattı. Öfkesi için Caitlin’i suçlayamazdı, ama şu anda daha büyük bir derdi vardı. Georgie’nin hafta sonunu Vegas’ta geçireceğini öğrenin-

ce, peşinden gitmeye karar vermişti. Ancak oynamayı planladığı oyun, hiç tahmin etmediği, delice bir yola sapmıştı.

Şimdi bu abuk subuk durumu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Georgie'nin ondan nefret etmek için bin tane haklı gerekçesi, bulabildiği bütün zayıflıkları kötüye kullanmak için bin tane nedeni vardı. Bu yüzden Bram onun sadece beklediği şeyleri görmesine izin verebilirdi. Neyse ki Bram hakkında olabilecek en kötü düşüncelere sahip olduğu için, genç adamın onun görüşünü değiştirmesi pek olası görünmüyordu.

Onun için üzülmüyordu. Georgie'nin bünyesinde temkinsizlik diye bir kavram barınmazdı; bu yüzden şartlar adil değildi. Başka insanların çıkarlarını kendi çıkarlarının önüne koyar, sonra aynı insanların olayları yüzlerine gözlerine bulaştırmaları halinde kendini suçlardı. Oysa Bram kendi başının çaresine bakması gerektiği dürtüsüyle büyümüş, bencil, benmerkezci herifin tekiydi ve Georgie'yi kullanmak konusunda en ufak bir çekincesi yoktu. Şimdi artık hayattan ne istediğini nihayet kavramışken, amacına ulaşmak için elindeki bütün imkânları seferber edecekti.

Georgie York'un hiç şansı yoktu.

Georgie duş yaptı ve mutfakta kendine hindili bir sandviç buldu. Okuyacak bir kitap aramak için Bram'in yemek odasına girdi. İspanyol ya da Portekiz kökenli yuvarlak, pençe ayaklı siyah büyük bir masa, odanın ortasındaki Doğu işi bir halının üzerinde, Mağribi pirinç bir avizenin altında duruyordu. Ayrıca kitap okunacak rahat bir köşe de düşünülmüştü. Bahçeye açılanın dışında kalan bütün duvarlar, yerden tavana kadar uzanan kitap raflarıyla donatılmıştı. Raflarda kitapların yanı sıra irili ufaklı eliş sanat eserlerinden oluşan bir derleme göze çarpıyordu. Bali işi

anlar, kuvars parçaları, Akdeniz seramikleri ve Meksika işi küçük, yerel halk resimleri.

Bram'in dekoratörü, insanı orada uzun uzun oyalanmaya davet eden sıcak bir ortam yaratmayı başarmıştı başarmasına, ama bu zengin koleksiyon, ya müşterisini çok iyi tanımadığını ya da lise terk Bram Shepard'ın bu buluşlarını takdir edecek bir adam olmayışını umursamadığını gösteriyordu. Georgie ağdaş Kaliforniyalı ressamlarla ilgili, bol resimle süslenmiş ciltli kitabı alıp köşedeki rahat görünüşlü deri koltuğa yerleşti, ama gece yaklaşırken, konsantrasyonu zayıflamaya başlamıştı. İşe koyulma zamanı geliyordu. Bram, basınla baş etmek için ortak bir plan yapmalarına gerek görmemiş olabilirdi, ama Georgie bu ihtiyaın bal gibi farkındaydı. Yeniden ne zaman ve nasıl ortaya çıkacaklarına bir an önce karar vermelerinde fayda vardı. Kitabı bir kenara bırakıp Bram'i bulmak üzere ayaklandı. Onu hiçbir yerde göremeyince, bir dizi bambu ve yüksek fundalıkların arasından misafir evine doğru uzanan, çakıl taşlı yola saptı.

Burası, stil olarak asıl evin benzeri olan ve en çok iki araba alacak büyüklükte bir binaydı. İki n pencere karanlıktı, ama arka tarafta telefon çalıyordu. Georgie daracık yolda sese doğru ilerledi. Aık cam kapıdan dışarı süzülen ışık, yeşil keten minderlerle süslenmiş bir çift koltuk ve büyük saksılara ekilmiş fil-kulaklı bitkilerin göze çarptığı çakıl zeminli küçük avluya vuruyordu. Aık kapının kanatlarının iki yanında kalan duvarları asmalar sarmıştı. Georgie içeride turuncu-kırmızı duvarlar ve deniz yosunu bir halıyla tamamlanmış dökme-beton bir zeminin rahat bir hava kattığı bir çalışma odası gördü. Duvarlar ervelenmiş bir dizi film afişiyle süslenmişti. Kimi, *Rıhtımlar üzerinde*'deki Marlon Brando ve *Afrika Kraliçesi*'ndeki Humphrey Bogart gibi bildik, kimi de *Benny & Joon*'daki Johnny Depp, *Hotel Rwanda*'daki Don Cheadle ve *Av Köpeği Kalibresi*'nde oynayan Meg'in babası Jake Koranda'nunki gibi daha az rastlanan posterlerdi.

İçeri girdiğinde Bram telefundaydı. Koyu kayısı rengine boyalı, L biçimli ahşap bir masanın arkasında, her zamanki gibi yanında bir içki kadehiyle oturuyordu. Çalışma odasının bir duvarına monte edilmiş kitap raflarında *Cineaste* ve *Fade In* gibi entelektüel film dergilerinin de aralarında olduğu bir yığın kitap ve dergi istiflenmişti. Georgie, Bram'ın *Penthouse*'tan daha zorlayıcı bir şeyler okuyabileceğine hiç ihtimal vermediği için, bu dergileri de, dekoratörün dokunuşlarından biri olarak niteledi.

Bram onu gördüğüne sevinmişe benzemiyordu.

Ahizeye, "Kapatmam gerek, Jerry," dedi. "Yarın sabahki bir toplantıya hazırlanmam gerek. Dorie'ye sevgilerimi ilet."

O telefonu kapatırken, Georgie kendini tutamayarak, "Senin çalışma odan mı var?" diye sordu.

Bram ellerini ensesinde birleştirdi. "Evin daha önceki sahibine aitti. Henüz bir esrarkeş yuvasına dönüştürecek vaktim olmadı."

Georgie telefonun yakınında *Hollywood Yaratıcılık Rehberi*'ne benzettiği bir şey gördü, ama Bram onun dikkatle baktığını fark edince, kitabın kapağını kapattı. "Yarın sabah ne toplantın var?" diye sordu genç kadın. "Sen toplantı yapmazsın ki... Hatta senin sabah kavramın bile yoktur."

"Toplantım sensin." Bram başıyla telefonu işaret etti. "Basın Vegas'ta olmadığımızı keşfetmiş ve ev de sıkı gözetim altında. Bu hafta bir bahçe kapısı yaptırmamız şart oldu. Masrafı senin ödemene izin vereceğim."

"Doğrusu büyük sürpriz oldu."

"Çok parası olan sensin."

"Sana ödeyeceğim aylık elli bin dolarlık ücretten düşersin." Georgie'nin bakışları Don Cheadle posterine kaydı. "Plan yapmalıyız. Yarın sabah ilk iş olarak..."

"Ben balayımdayım. İş konuşmak yok."

"Ama konuşmamız gerek. Bazı kararlar..."

"Georgie? Orada mısın?"

Genç kadın yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Bir taraftan onu bu kadar çabuk bulmayı nasıl başardığını merak ederken, diğer taraftan bu kadar gecikmesine şaşırıyordu.

Konukeyinin dışındaki çakıl taşlı zeminden ayak sesleri duyuldu. Ve hemen sonra babası kapıda belirdi. Babası her zamanki gibi, klasik tarzda beyaz bir gömlek, gri bir pantolon ve püsküllü güderi mokasen pabuçlar giymişti. Elli iki yaşında olmasına rağmen, Paul York son derece bakımlı ve formdaydı. Çerçevesiz gözlükleri ve Richard Gere'e fazlasıyla benzeyen erken grileşmiş saçlarıyla çok hoş bir erkekti.

İçeri girdi ve bir an durup, hiç ses çıkarmadan Georgie'yi süzdü. Yeşil gözlerinin rengi dışında, birbirlerine en ufak bir benzerlikleri yoktu. Georgie yuvarlak suratını ve yayvan ağzını annesinden almıştı. Babası her zamanki sakin ve duygusuz sesiyle, "Georgie, sen ne yaptın böyle?" diye sordu.

Ve Georgie birden sekiz yaşına dönüverdi. Bir köpek maması reklamının çekimlerinde pahalı bir buldok köpeği elinden kaçırdığı ya da bir seçme öncesi elbisesine meyve suyu döktüğü için onu acımasızca yargılayan soğuk yeşil gözler yine üzerindedeydi. Keşke babası şov dünyası hakkında hiçbir şey bilmeyen ve kızının mutluluğundan başka hiçbir şeye aldırmayan o pejmürde, kilolu ve yanakları kırış kırış babalardan biri olsaydı. Georgie kendini topladı.

"Merhaba, baba."

Babası ellerini arkasında birleştirdi ve sabırla bir açıklama yapmasını bekledi.

Georgie sahte bir gülümsemeyle, "Sürpriz!" dedi. "Aslında tam olarak bir sürpriz sayılmaz. Demek istediğim... Çıktığımı zı biliyordundur zaten. Herkes Sarmaşık'taki resimlerimizi gör-

müştü. Her ne kadar biraz çabuk olmuş gibi görünse de, birlikte büyüdüğümüzü herkes biliyor ve... Bir şey doğruysa, doğrudur. Değil mi, Bram? Doğru değil mi?"

Ancak damat Georgie'nin rahatsızlığını izlemekten fazlasıyla hoşnut olduğu için coşkuyla destek verecek durumda değildi.

Babası, Bram'den tarafa bakmamakta direniyordu. Aynı soğuk ses tonuyla, "Hamile misin?" diye sordu.

"Hayır! Tabii ki hayır! Bu..." Georgie ağlamamak için kendini zor tutuyordu, "... bir aşk birlikteliği..."

"Siz birbirinizden nefret edersiniz."

Bram nihayet yerinden kalktı ve Georgie'nin yanına geldi. "Nefret tarih oldu, Paul." Kolunu karısının beline doladı. "Artık farklı insanlarız."

Paul onu görmezden gelmeye devam ederek, "Dışarıda kaç gazeteci olduğu konusunda bir fikrin var mı? İçeri girerken arabamın üstüne atladılar."

Georgie babasının onu nasıl bulduğunu merak etmişti etmesine, ama onun cevaplanmayan bir kapı ziline pabuç bırakmayacağını da çok iyi bilirdi. Onu tek bir saç teli dahi yerinden oynamadan çalılıkların arasından yolunu bulurken hayal edebiliyordu. Georgie'nin aksine Paul York'un kafası hiçbir zaman karışmazdı. O amacından asla şaşmazdı. Zaten kızının altı aylık bir tatile çıkma isteğini yadırgamasının en büyük nedeni de buydu.

"Bu reklam olayının kontrolünü derhal ele alman gerek."

"Bram'le birlikte bir sonraki adımımızı kararlaştırmaya çalışıyorduk."

Paul nihayet dikkatini Bram'e yöneltmişti. Daha en başından beri iki düşmandılar. Bram, Paul'ün setteki müdahalelerinden, özellikle de Georgie'nin her zaman en yüksek ücreti alması

için ne gerekiyorsa yapmasından nefret ederdi. Paul ise Bram'le ilgili her şeyden nefret ederdi.

"Georgie'yi bu soytarılığa nasıl ikna ettin bilmiyorum," dedi babası. "Ama nedenini biliyorum. Eskiden yaptığın gibi, bir kez daha kuyruğuna tutunmak istiyorsun. Hastalıklı kariyerini düze çıkarmak için onu kullanmak istiyorsun."

Babası para konusunda habersiz olduğu için, işin aslını bilmekten uzaktı. "Öyle deme." Georgie'nin en azından Bram'i savunuyormuş gibi yapması gerekiyordu. "İşte bu yüzden seni aramadım. Üzüleceğini biliyordum."

"Üzölmek mi?" Babası sesini hiçbir zaman yükseltmezdi; tiksintisinin bu kadar acı verici olması bu yüzdendi zaten. "Hayatını göz göre göre mahvetmek niyetinde misin yoksa?"

Hayır. Georgie'nin niyeti hayatını kurtarmaktı.

Paul, tıpkı çocukluğunda repliklerini ezberlemediği zamanlarda yaptığı gibi, topuklarının üzerinde öne arkaya sallanmaya başlamıştı. "Oysa ben bu rezaletin büyük kısmının geride kaldığını sanıyordum."

Georgie onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Babası Lance'e tapardı ve ayrıldıkları zaman öfkeden deliye dönmüştü. Georgie bazen onun içinden geçenleri ortaya döküp, söylemeye çalıştığı şeyi –kadınlığını bilip kocasına sahip çıkması gerektiğini– açıkça ifade etmesini istiyordu.

Paul kafasını salladı. "Beni hiç bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmamıştın."

Dudaklarından dökölen kelimeler, Georgie'nin içine işleyecek cinstendi, ama kendi bildiği yolda yürömek konusunda çok kararlı olduğu için bir gülümseme takınmayı başardı. "Düşünsene, henüz otuz bir yaşındayım. Sabıka kaydımı ilerletmek için çok zamanım olacak."

"Bu kadarı yeter, Georgie," dedi Bram neredeyse şirin bir

sesle. Ve elini Georgie'nin belinden çekti. "Paul, ben durumu senin için netleştireyim. Georgie artık benim karım ve burası benim evim. Ya tavırlarına dikkat edersin ya da kızını ziyaret etme hakkını kaybedersin."

Georgie nefesini tuttu.

"Öyle mi?" Paul'ün dudakları bükülmüştü.

"Öyle." Bram kapıya doğru yürüdü. Ve daha kapıya gelmeden, daha önce *Skip ve Scooter*'ın pek çok bölümünde başarıyla oynadığı, sahte çıkış sahnesini tekrarlar gibi arkasına döndü. Hatta söze o zamanki repliklerinden biriyle başladı: "Ah, bir şey daha var." İşte burada senaryo dışına çıktı ve gülümseyerek, "Georgie'nin son beş yıllık vergi iadelerini görmek isterim. Ve tabii finansal beyanlarını."

Georgie buna inanamıyordu. *Tanrı aşkına...* Ona doğru bir adım attı.

Babasının yüzü öfkeden al al olmuştu. "Georgie'nin parasını yanlış değerlendirdiğimi mi ima ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Öyle mi oldu?"

Bram fazla ileri gitmişti. Georgie babasının onu kontrol etme çabalarından nefret ediyor olabilirdi. Son projelerinin seçimiyle ilgili kararlarını kesinkes sorguladığı da doğrudu. Ancak yer yüzünde para konusunda güvenebileceği tek erkek oydu. Keşke bütün çocuk yıldızlar, gelirlerini korumak konusunda bu kadar özenli ve dürüst davranan ebeveynlere sahip olsalardı.

Babası gittikçe daha sakın bir görüntüye bürünüyordu ki, bu hayra alamet değildi. "Şimdi bu evliliğin gerçek nedenine parmak basma zamanımız geldi. Georgie'nin parası."

Bram'ın dudakları küstah bir gülümsemeyle büküldü. "Önce onunla kariyerimde ilerleme kaydetmek için evlendiğimi söyledin. Şimdi de parası için evlendiğimi düşünüyorsun. Ahbap, ben onunla seks için evlendim."

Georgie öne atıldı. "Pekâlâ, bu gece yeterince gülüp eğlendim. Seni yarın ararım, baba. Söz."

"Hepsi bu mu? Bütün söyleyeceğin bundan ibaret mi?"

"Bana birkaç dakika verersen, büyük ihtimalle adam akıllı bir kapanış cümlesi uydurabilirim, ama korkarım, şu an için bundan iyisini yapamıyorum."

"Ben sana kapıyı göstereyim," dedi Bram.

"Gerek yok," dedi Paul kapıya yürürken. "Geldiğim yoldan giderim."

"Hayır, baba, ben gerçekten... Dur da..."

Ancak Paul çakıl taşlı avluya çıkmıştı bile. Georgie Humphrey Bogart posterinin hemen altındaki kahverengi kanepeye çöktü.

"Eğlenceliydi," dedi Bram.

Georgie kucağındaki yumruklarını sıktı. "Babamın dürüstlüğüne bu şekilde sorgulayabildiğine inanamıyorum. Senin gibi parayı çarçur etmekte uzman olan biri... Babamın paramı nasıl idare ettiği seni değil, beni ilgilendirir."

"Saklayacak bir şeyi yoksa, defterleri açmakta bir sakınca görmeyecektir."

Georgie ayağa fırladı. "Ama benim için sakıncası var! Finans kayıtlarım gizli bilgidir ve öyle kalmalarını sağlamak için, yarın ilk iş avukatımla görüşeceğim." Ayrıca, her ay Bram'e ödeyeceği elli bin doların babasından gizli tutulması için muhasebecisiyle de irtibata geçecekti. "Ev masrafları" ya da "artırılmış güvenlik" gibi isimler kulağa "kan parası"ndan çok daha iyi geliyordu.

"Rahatla," dedi Paul. "Bilançonu okumayı becerebileceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Babama maksatlı olarak yem atıyordun."

"Hiç eğlenmediğini söyleyemezsin. Baban beni senin gibi çekip çeviremeyeceğini öğrenmiş oldu."

“Ben kendi hayatımı kendi bildiğim gibi yaşıyorum.” En azından deniyordu.

Bram’dan itiraz etmesini bekledi, ama genç adam masa lambasını söndürüp, Georgie’ye kapıyı işaret etti. “Yatma zamanı. Bahse girerim sırtının okşanması çok hoşuna gidiyordur.”

“Bahse girerim, gitmiyordur.” Georgie dışarı adım atınca, Bram odanın çift kanatlı kapısını çekti. “Neden zorluyorsun? Benden hoşlanmıyorsun bile.”

“Çünkü ben bir erkeğim ve sen de elimin altındasın.”

Georgie cevabı sessiz kalarak verdi.

Bölüm 7

Georgie ertesi sabah yatağını kendisi topladı ve alt kata indi. Mutfak tezgâhının başında, sırtı kapıya dönük, önündeki bir süzgeç dolusu çilekle meşgul, genç bir kadın duruyordu. Siyaha boyalı saçları tek tarafta kısacık kesilmişti, ama diğer tarafta çene hizasına kadar iniyordu. Ensesindeki üç Japonca sembol, kolsuz gri tişörtünün yakasında gözden kayboluyordu. Kot pantolonunun yan tarafındaki uzun yırtığı büyük çengelli iğnelerle tutturmuştu. 1990'lardan kalma bir punk rock'çı gibi görünüyordu ve Bram'ın mutfağında ne aradığını anlamak kolay değildi.

"Ah... Günaydın..." Georgie'nin selamı havada kalmıştı. İnsanların ona yaltaklanmamasına alışkın değildi. Şansını tekrar denedi. "Adım Georgie."

"Sanki bilmiyorum." Kız ondan tarafa bakmıyordu. "Bram'ın özel kahvaltılık protein içeceği. Sen ne istiyorsan kendin ayarlamak durumundasın." Blender gürültüyle çalışmaya başladı.

Georgie makinesinin susmasını bekledi. "Ve sen de..."

"Bram'ın kâhyası. Chaz."

"Chaz... Neyin kısaltılmışı?"

"Chaz."

Georgie mesajı almıştı. Chaz ondan nefret ediyor ve konuşmak bile istemiyordu. Bir Tim Burton filminden fırlamış gibi görünen bir kâhya, tam Bram'e göre işti. Georgie kendine bir fincan bulmak için mutfak dolaplarının kapaklarını açıp kapatmaya

başladı. Bulunca, doğruca kahve makinesinin başına geçti.

Chaz ona döndü. "O kahve Bram'ın özel harmanı. Sadece onun için." Kızın koyu renk kaşlarından birinde bir küpe vardı ve yüz hatları fazlasıyla düşmancaydı. "Normal kahve şuradaki dolapta duruyor."

"Kahvesinden bir fincan almama itirazının olacağını sanmam," dedi Georgie kahve makinesinin sürahisine uzanırken.

"Sadece bir fincanlık yaptım."

"Bugünden itibaren daha fazla yapman gerekecek." Kızın zehirli bakışlarına aldırmadan Mexican Talavera marka bir kase içinde duran elmalardan aldı ve kahvesiyle birlikte verandaya çıktı.

Kahvesinin –ki gerçekten çok lezzetliydi– yarısını içtikten sonra mesajlarını kontrol etti. Lance yine –bu defa Tayland'dan– aramıştı. "*Georgie, bu delilik. Beni hemen ara.*"

Mesajı silip basın danışmanını, ardından da avukatını aradı. Hafta sonu yaşananlara değinmekten özellikle uzak durmasının onları delirttiğini biliyordu, ama Georgie'nin gerçeği kimseyle –güvenmesi gereken insanlarla dahi– paylaşmaya niyeti yoktu. Önceki gün eşyalarını toplamak üzere gerekli ayarlamaları yapması için aradığı asistanının üzerinde denediği senaryoyu bıkmadan tekrar edip duruyordu. "Onca insan arasında özellikle senin, Bram'le çıktığımıza uyanamamış olmana inanamıyorum. Tamam, bu işi kendimize saklamak için elimizden geleni yaptık, ama sen genelde içimi kolayca okursun."

Nihayet Sasha'yı arayacak cesareti toplamıştı. Doğrudan yangınla ilgili sorular sormaya başladı, ama Sasha konuyu geçiştirdi. "İcabına bakıyorum. Şimdi bana, April'in gevelediği, Bay Seksi ve senin *Skip ve Scooter* nostaljisine kapıldığınız hikâyesini değil, gerçekten neler olduğunu anlat."

"Bu hikâyeye sadık kalıyoruz, tamam mı?"

"Ama..."

"Lütfen..."

Sasha sonunda pes etti. "Şimdilik üstüne gitmiyorum, ama bir sonraki L.A. seyahatim sırasında, uzun uzun konuşacağız. Ne yazık ki bir süre daha Chicago'da kalmam gerekiyor."

Georgie, Sasha'nın L.A. ziyaretlerini her zaman dört gözle beklerdi, ama bu defa, ısrarcı bir sorguya dönüşeceğinden emin olduğu karşılaşmalarını ertelemekten son derece mutluydu.

Menajerini arama zahmetine girmede. Babası Laura kısmını hallederdi. Babasının sevgisini kazanmak, hiç durmadan bir hamster tekerleğinde koşmak gibiydi. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, amaca bir türlü yaklaşamıyordu. Ve günün birinde bu işe son vermesi gerekecekti. Gerçeği anlatmaya gelince... Şimdi olmazdı. Ya da belki de hiçbir zaman anlatamazdı.

Bram koyu kıvamlı, buzlu pembe bir içeceğin son yudumlarını içerek verandaya çıktı. Georgie onun yabancı olduğu kaslı vücudunu saran tişörtüne bakarken, eski kahramanlara özgü, şık halini tercih ettiğine karar verdi. En azından bu kadarını anlamıştı. Son çilek parçasının da genç adamın ağzında kaybolmasını izledi. Kendisi de köpüklü, çilekli bir kahvaltı içeceğine hayır demezdi. Ama zaten, asla sahip olamayacağı daha pek çok şeyi istemiyor muydu? Harika bir evlilik, çocuklar, babasıyla sağlıklı bir ilişki ve yaşıyla birlikte ilerleme kaydedecek bir kariyer. Şimdilik, kamuoyunu âşık olduğuna inandıracak iyi bir planla yetinmek zorundaydı.

"Tatil sona erdi, Skipper." Ayağa kalktı. "Hafta sonu bitti ve basın cevap bekliyor. En azından, önümüzdeki birkaç günü planlamalıyız. Yapmamız gereken ilk şey ise..."

"Chaz'i üzme." Bram ağzının kenarındaki pembe köpük kalıntısını temizledi.

"Ben mi? Kız yürüyen ve konuşan bir terbiyesizlik makinesi."

“Aynı zamanda bugüne kadar sahip olduğum en iyi kâhya.”

“On sekiz yaşında gibi görünüyor. Kimin o kadar genç bir kâhyası olur ki?”

“Yirmi yaşında. Ve benim var. Onu rahat bırak.”

“Burada yaşayacaksam, bu çok kolay olmayacak.”

“Açıķça ifade etmem gerekirse, sen ve Chaz arasında bir seçim yapmam gerekecek olursa, Chaz açık ara birinci gelir.” Bram ve boş bardağı, mutfakta gözden kayboldular.

Chaz ve Bram yatıyorlardı. Kızın düşmanca tavırlarının başka nedeni olamazdı. Tıp olarak Bram’ın klasik seks oyuncaklarına benzemiyordu, ama Georgie, kocasının güncel tercihleri hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir şey bilmiyordu ve böyle kalmasını tercih ederdi.

Georgie’nin asistanı Aaron Wiggins yarım saat kadar sonra geldi. Georgie asistanının büyük boy valizi ve askıdaki kıyafetlerle kolayca geçebilmesi için kapıyı olabildiğince aralık tutmaya çalıştı. Aaron, yirmi altısında olmasına rağmen, ancak video oyunu bağımlılığından henüz kurtulamamış bir gençten beklenecek bir benzetmeyle, “Dışarısı savaş alanı gibi,” dedi. “Paparazziler ve bir haber ekibi. Sanırım E!’deki hatunu da gördüm.”

“Harika!” dedi Georgie somurtuk bir ifadeyle. Aaron, bir önceki asistanının Lance ve Jade’in kampına geçmesinden bu yana onunla birlikte çalışıyordu. Uzun boylu olduğu kadar geniş yapılıydı. Büyük olasılıkla yüz kırk kiloydu ve en fazla bir seksen santim boyundaydı. Fırça saçları, inek gözlüklerinin, uzun bir burnun ve küçük, tatlı bir ağzın süslediğı tombul suratını çevreliyordu.

“Kıyafetlerin geri kalan kısmını yarın toplatacağım,” dedi.

"Bunları nereye koymamı istersin."

"Üst kata. Bram'ın dolabı ağzına kadar dolu. Bu yüzden hemen bitişiğindeki odayı giyinme odası olarak kullanıyorum."

Üst kata ulaştıklarında, Aaron nefes nefese kalmış, siyah çantası dirseğine kadar düşmüştü. Georgie, asistanının kendine daha iyi bakmasını çok isterdi, ama Aaron imalarını duymazdan gelerek yaşıyordu. Bram'ın yatak odasının önünden geçerken, kafasını uzatıp içeri baktı ve durdu. "Çok güzel."

Dikkatini çeken, dekor değil, ses sistemiydi. "Şunları bıraktıktan sonra bir göz atmamın sakıncası olur mu?" diye sordu.

Georgie, onun bu tür alet edevatları ne kadar sevdiğini bildiği için, itiraz edemedi. Aaron askıdaki kıyafetleri ve valizi yandaki odaya bıraktıktan sonra, elektronik eşyaların başına döndü. "Muhteşem."

"Parti mi var, bebeğim?" Kapı eşiğinden ipeksi bir ses yükselmişti.

Aaron moronlara yakışır bir homurtu çıkardı. "Ben Aaron. Georgie'nin asistanı."

Bram ona kusursuz kaşlarından birini kaldırarak baktı. Özel asistanlar genelde cici genç kızlar ya da basbayağı *gay* adamlardan çıkardı. Aaron ise iki kategoriye de uymuyordu. Her ne kadar babası onu şiddetle tavsiye etmiş olsa da, Georgie, Aaron'ı az kalsın işe almıyordu. Ancak görüşme sırasında evdeki duman alarmları devreye girmiş ve Aaron sorunu öyle kolayca ve ustaca çözmüştü ki, bir şansı hak etmişti. Zamanla neşeli, akıllı ve insanı ürkütecek kadar iyi organize olabilen biri olduğunu ispatlamıştı. Üstelik organizasyon yeteneği, Georgie'nin verdiği görevlerle de sınırlı kalmıyordu. Aaron kendini beğenmişlikte, en az dram konusunda olduğu kadar geriydi. Bunu doğal hakkı olarak gören eski asistanının aksine, Georgie'den birtakım iltimaslar –son moda bir kulübe ya da popüler bir restorana girmesine yardım

etmesi gibi- istemek aklına dahi gelmiyordu.

Aaron gibi pek çok insan, Hollywood'da özel efekt işi yapma hayaliyle orta batıdaki evlerinden kalkıp L.A.'e kadar geliyor ve bunun o kadar da kolay bir iş olmadığını görüyorlardı. Şimdi Aaron, Georgie'nin asistanlığını yapıyor ve Web sayfasını idare ediyordu. Boş zamanlarında da bol bol bilgisayar oyunu oynayıp abur cubur yapıyordu.

Aaron, Bram'ın elini sıktı ve bir İspanyol elçiliğinden çıkıp gelmiş gibi görünen ham-yontma bir dolabın içine yerleştirilmiş ses sistemini işaret etti. "Bunları bir yerde okumuştum. Ne zamandır sizdeler?"

"Geçen seneden beri. Bir demo ister misin?"

Aaron aletleri incelerken, Georgie de koridorun diğer tarafında kalan, çalışma odasını kurmayı planladığı küçük odayı keşfe çıktı. Bir süre sonra Aaron da ona katıldı ve birlikte depodan hangi mobilyaları çıkarmaları gerekeceğine karar verdiler. Kiralık evini kapatma planlarını konuşup hayran sayfası için bir mektup kaleme aldıktan sonra, Georgie, Aaron'a, çıkmayı planladığı altı aylık tatilinden önce katılmayı düşündüğü bütün görüşme ve toplantıları iptal etmesini söyledi.

Avrupa'ya gitmeye, büyük şehirlerden uzak durup, kırsal kesimlerde direksiyon sallamaya karar vermişti. Küçük kasabalara girip çıkmanın, eski patikalarda dağ yürüyüşleri yapmanın ve belki de kendini bulmanın hayalini kurmuştu. Ancak, kendini keşif yolculuğu çok tehlikeli bir yöne sapmıştı.

Aaron, "Neden altı aylık bir tatile çıkmak istediğini nihayet anladım," dedi. "Sıkı plan. Programda bir şey olmayınca, uzun bir balayının keyfini rahat rahat çıkarabileceksin."

Ne balayıydı ama!

O ve Lance, balaylarını Toskana'da bir zeytin koruluğuna bakan özel bir villada geçirmişlerdi. Birkaç günün sonunda Lan-

ce sıkılmaya başlamıştı, ama Georgie kaldıkları yere bayılmıştı.

O sabah eski kocası hemen hiç aklına gelmemişti ve bu bir rekor sayılırdı. Aaron çıkmaya hazırlanırken, Chaz içeri girdi. Georgie onları tanıştırdı. "Aaron Wiggins, özel asistanım. Aaron, Chaz de Bram'in kâhyası."

Chaz siyah sürmeli gözlerini Aaron'ın fırça saçlarında, kareli gömleğinin, puding kıvamındaki göbeğinin üstünde gerilen düğmelerinde ve kalın tabanlı spor ayakkabılarında dolaştırdı. Dudaklarını büktü. "Buzdolabından uzak dur, tamam mı? Yasak bölge."

Aaron kıpkırmızı oldu. Georgie kızı tokatlamak istedi.

"Sen ve Chaz arasında bir seçim yapmam gerekirse, Chaz açık ara birinci gelir."

Georgie kararlı bir sesle, "Aaron benim için çalıştığı sürece, evde her özgürlüğe sahip olacak," dedi. "Senden onu rahat ettirmeni bekleyeceğim."

Chaz elinde sulama tenekesiyle hışımla yanlarından ayrılırken, "Bol şans dilerim," dedi.

Aaron, "Kızın derdi ne?" diye sordu.

"Bram'in evlendiği gerçeğine alışmakta güçlük çekiyor, o kadar. Aldırma derim." Bu iyi bir tavsiyeydi, ama Georgie, yumuşak tavırlı Aaron'ın Bram'in çatal dilli, yirmi yaşındaki kâhyasıyla baş edebileceğini sanmıyordu.

Aaron evden ayrılınca, Georgie dışarıya, Bram'i aramaya çıktı. Yapılması gereken planları vardı ve zaten yeterince ertelemişlerdi. Suyun şırıltısını takip ederek, sallanan otlar ve büyük bir meşe ağacının arkasında, gözlerden uzak kuytu bir köşeye saklanmış küçük ve biçimsiz bir yüzme havuzuna ulaştı. Havuzun bir kenarına yerleştirilmiş, bir metreden biraz fazla yükseklikteki bir şelaleden siyah parlak taşların üstüne dökülen sular, mahremiyet duygusu uyandırıyordu.

Georgie yürümeye devam etti ve Bram'ı çalışma odasında kilitli buldu. Yine telefundaydı ve Georgie içeri girmek için kapı kolunu kurcalayınca ona arkasını döndü. Georgie aradaki camdan konuşmasını dinlemeye çalıştı, ama ne dediğini anlayamıyordu. Sonra Bram telefonu kapattı ve bilgisayarının klavyesine döndü. Georgie, onun bilgisayarla işinin olmasına bir anlam veremiyordu. Daha doğrusu, saat daha dört olmadan yatağın dışında ne işi vardı?

"Beni içeri al."

"Alamam," dedi Bram yazmaya ara vermeden. "Paranı harcamanın etkili yollarını aramakla meşgulüm."

Georgie oltaya gelmeyecekti. "*Vücudun Bir Harikalar Diyarı*" şarkısını söylemeye ve parmaklarını melodiye uygun bir ritimle cama vurmaya başladı. Bram sonunda daha fazla dayanamayıp kapıyı açmak üzere yerinden kalktı. "Fazla uzun sürmese iyi olur. Ayarladığım fahişeler birazdan gelirler."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Georgie içeri girdi ve başıyla bilgisayarı işaret ederek "Sen ağzının sularını akıtarak çıplak amigo kız resimlerine bakarken, ben dünyaya yeniden takdimimiz üzerinde çalışmakla meşguldüm. Belki not almak istersin," dedi. Marlon Brando posterinin altına, kahverengi kanepeye çöktü ve bacak bacak üstüne attı. "Bir Web sayfan vardı, değil mi? Hayranlarımıza ikimizin ağzından bir mektup yazdım." Bram dirseğini masaya yaslayınca bir an ne diyeceğini unuttu. Skip'in bir masası olabilirdi, ama Bram'in hayır. Ayrıca Bram'in aksine, Skip'in iyi bir eğitimi, hayatta bir amacı ve güçlü ahlâk değerleri de vardı.

Kendini topladı. "Aaron yarın akşam için bize Mr. Chow'da rezervasyon yaptırdı. Tam bir hayvanat bahçesi olacak, ama sanırım bu ikimizin..."

"Hayranlarımıza bir mektup ve Mr. Chow'da bir akşam ye-

meği mi? Gerçekten çok orijinal bir düşünce tarzı. Başka neyiniz var?”

“Çarşamba günü Chateau’da öğle yemeği ve perşembe günü Il Sole’de akşam yemeği. Birkaç hafta içinde alzheimerlılar yararına büyük bir yardım yemeği olacak. Böyle bir balo çok uygun düşer. Yemek yer, gülümser, poz veriz.”

“Balo, parti olmaz. Asla.”

“Bunu duyduğuma üzıldüm. Yakın zamanda bir doktora göründün mü?”

Bram’in üst dudağı, bembeyaz parlak dişlerinin üzerinde bir yılanın kuyruğu gibi bükülmüştü. “Varlığına katlanmam için her ay ödeyeceğin parayı büyük bir keyifle yiyeceğimden emin olabilirsin.”

Hiç utanması yoktu. Georgie, genç adamın ayaklarını çalışma masasının kenarına dayamasını seyretti. “Demek bu kadar,” dedi Bram. “Nasıl bir çıkış yapacağımızı planladınız. Yemeğe çıkıyoruz.”

“Sanırım seni örnek alıp alkollü araç kullanırken de yakalayabiliriz, ama bu bana biraz abartılı olur gibi geldi. Sen ne dersin?”

“Çok şirin.” Bram ayaklarını yere indirdi. “Bir parti veriyoruz.”

Georgie neredeyse eğleniyordu, ama şimdi Bram’e şüpheli gözlerle bakmaya başlamıştı. “Nasıl bir parti?”

“Evliliğimizi kutlamak için büyük, pahalı bir parti. Başka ne olabilir? Altı hafta ya da iki ay sonra. Davetiyeleri dağıtacak, belli bir beklenti yaratacak kadar uzun bir süre. Ama kamuoyunun büyük aşk hikâyemize ilgisini kaybetmesine neden olacak kadar da uzun olmamalı. Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Bunu tek başına mı düşündün?”

"Kafam iyi olunca, bir hayli yaratıcı olabiliyorum."

"Sen resmi şeylerden nefret edersin. Kanalın partilerine çıplak ayakla geldiğini hatırlıyorum." Ve salondaki bütün kadınların onu arzulamasına neden olacak kadar serseri bir kılıktadır.

"Ayakkabı giyeceğime söz veriyorum. Senin çocuğa söyle sağlam bir parti organizatörü bulsun. Tema belli."

Georgie bacağına indirdi. "Tema belli de ne demek? Bence belli falan değil."

"Çünkü yaratıcı olmana yetecek kadar içki içmiyorsun."

"Aydınlat beni."

"Skip ve Scooter, tabii ki. Başka ne olabilir?"

Georgie ayağa kalktı. "Skip ve Scooter teması mı? Sen kafayı mı yedin?"

"Bütün davetlilerden kostüm giymelerini rica edeceğiz. Ya Scofield'lar ya da Scofield'ların hizmetkârları gibi giyinecekler. Yukarıdakiler, aşağıdakiler misali."

"Şaka yapıyorsun."

"Pasta tasarımcısından, pastanın en tepesine o salak Skip ve Scooter bebeklerinden koymalarını rica edeceğiz."

"Bebek mi?"

"Çiçekçi, jenerikteki mavi çiçekler her neyse onlardan kullanılmalı. Parti anısı olarak minyatür malikâneler hediye edebiliriz. Bunun gibi saçmalıklar işte."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"İnsanlara istediklerini ver, Georgie. İşin ilk kuralı bu. Senin gibi önemli bir şahsiyetin bunu bilmemesine şaşırdım doğrusu."

Georgie, Bram'e bakakalmıştı. Genç adam ona yoldan çıkmış melek suratına çok uyan bir masumiyetle gülümsüyordu. Ve Georgie'nin aklı o zaman başına geldi. "Aman Tanrım. Sen Skip

ve *Scooter*'ın yeniden çekilmesi konusunda ciddiysin."

Bram sırtıttı. "Bence masa menülerine Scofield arması koymalıyız. Ve ailenin parolasını. Neydi? Dur bakayım... Sonsuz Aç-gözlülük mü?"

"Sen gerçekten dizinin yeniden başlamasını istiyorsun." Georgie kanepeye çöktü. "Bu evliliği kabul etme nedenin para değildi."

"Bu konuda bahse girmezdim."

"Dizinin devam filminin çekilmesini de istiyorsun."

Bram arkasına yaslanırken koltuğu gıcırdadı. "Partimiz, o Ezik'le evlenirken verdiğiniz abuk rüşepsiyondan çok daha eğlenceli olacak. Lütfen bana kiliseden altı beyaz atın çektiği bir arabayla ayrılmadığınızı söyle."

Araba Lance'in fikriydi ve Georgie kendini bir prenses gibi hissetmişti. Ama şimdi, prensi o kötü kalpli cadıyla kaçmış ve Georgie de kazara büyük, kötü kurtla evlenmişti. "Ben dizinin devamına yokum," dedi. "Sekiz senemi *Scooter*'ın gölgesinden kurtulmaya çalışmakla geçirdim. Ve şimdi kendi ayaklarımla geri dönecek değilim."

"*Scooter*'ın gölgesinden çıkmayı gerçekten istemiş olsaydın, o içi boş, romantik komedileri çekmezdin."

"Romantik komedilerin nesi kötü?"

"Kötü romantik komedilerin her yeri kötü. O filmler *Özel Bir Kadın* ya da *Jerry Maguire* olamadılar, bebeğim."

"*Özel Bir Kadın*'dan nefret etmiştim."

"Ama seyirciler etmediler. Öte yandan, *Güzel İnsanlar*'dan ve *Şehirde Yaz*'dan nefret ettiler. Ve yakın zamanda tamamladığın son projen hakkında da pek iyi şeyler duymadım."

"Kariyeri tuvalete dönen sensin, ben değil." *Çocuk Oyuncağı*'nın bir sonraki kışa kadar vizyona girmeyeceği göz

önüne alınırsa, bu cümle sadece teknik anlamda doğru sayılırdı. “Beni de kendinle birlikte aşağı çekmene izin verecek değilim.”

Bram’ın masasındaki telefon çalmaya başladı. Arayanın kim olduğuna baktıktan sonra ahizeyi kaldırdı. “Evet?.. Tamam...” Telefonu kapattı ve içkisini de yanına alıp masasının arkasından çıktı. “Arayan Chaz’di. Makyajını tazele. Basına hava atma zamanımız geldi.”

“Ne zamandır süprüntü kadınlar dışında birilerine hava atmayı umursar oldun?”

“Saygın ve evli bir erkek olduğumdan beri. On beş dakika sonra ön kapıda buluşuruz. Bulaşmayan rujunu sürmeyi unutma.”

“Ah, unutmam.” Georgie de ayağa kalktı ve Bram’ın önünden odadan çıktı. “Tanrım, güç kartını elinde tutmakla ilgili söylediklerini düşününce... Kendini kandırmanın böylesi...” Georgie elini şöyle bir salladı ve eve doğru yürümeye başladı.

Georgie, Marc Jacobs marka, nane yeşili fisto elbisesini üzerine geçirip makyajını tazeledi. Parmaklarıyla saçlarını düzeltip koridora çıktığında, taze pişmiş çöreklerin kokusu üst kata kadar ulaşmıştı. Midesi guruldadı. En son ne zaman bu kadar acıktığını hatırlamıyordu. Bram, giriş holünde, ona yıldızları ve ayı o yaratmış gibi hayran hayran bakan Chaz’le birlikte, onu bekliyordu.

Georgie yanına ulaşınca, Bram kolunu omzuna attı. “Chaz, Georgie’nin bütün ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmanı istiyorum.”

Chaz, Bram’ın kolayca yutabileceği, ama Georgie’nin hayatta ikna olmayacağı dost canlısı bir tavırla cevap verdi. “Her ne istersen, Georgie. Söylemen yeter.”

“Teşekkürler. Aslına bakarsan, bütün gün bir şey yemedim ve eğer...”

"Daha sonra tatlım. Şimdi yapılması gereken işlerimiz var." Bram, Georgie'nin alnına bir öpücük kondurdu ve üzerleri ev yapımı şekerli kurabiyelerle dolu iki tepsiden birini aldı. "Chaz, basından dostlarımıza dağıtmamız için bir jest hazırlamış." Diğer tepsiyi de Georgie'ye uzattı. "Bunları arkadaşlarımıza verirken, fotoğraflar için poz da vereceğiz."

Basındakilerin bedava yiyecekten daha çok sevdikleri hiçbir şey yoktu. Bu harika bir fikirdi ve Georgie bunu kendisinin düşünmediğine hayıflandı. Bram ona kapıyı açtı. "Kapılar yapılanaya kadar ekstra güvenlik elemanı kiraladım," dedi. "Eminim, faturanın payına düşen kısmını ödemekte bir sakınca görmezsin."

"Payıma düşen kısım ne kadar büyük?"

"Hepsi diyelim. Sen de kabul edersin ki sana başını sokacak bir çatı sağladığım düşünülduğünde, bu çok adil bir yaklaşım."

"O çatının altında biraz da gerçek yiyecek olsaydı..."

"Sen yemekten başka bir şey düşünmez misin?"

"Şu anda, hayır." Georgie kendi tepsisinden bir kurabiye kaptı ve büyük bir lokma ısırdı. Hâlâ sıcacık ve çok lezzetliydi.

"Bunun için hiç vaktimiz yok." Bram kurabiyenin kalanını elinden aldı ve kendi ağzına tıktı. "Lanet olsun, gerçekten çok iyiler. Chaz'ın aşçılık yetenekleri her gün biraz daha gelişiyor."

Georgie kurabiyesinin ortadan kaybolmasını izledi. Bir yıldır herkes onu bir şeyler yemeğe ikna etmeye çalışıyordu ve şimdi, tam iştahı geri gelmişken, Bram yemeğini elinden alıyordu. Bu durum, karnını daha da acıktırmıştı. "Bunu benim bilmem mümkün değil."

Araç yolunun sonunda, iri yarı güvenlik görevlileri bekliyordu. Sokakta ise bir düzine kadar paparazzi ve birkaç basın mensubu, bir hayli gürültü çıkararak yollarını gözlüyordu. Georgie, neşeli bir tavırla el salladı. Bram onun boştaki elini tuttu ve parmaklarını birbirlerine kenetleyerek kurabiye tepsi-

lerini gazetecilere taşıdılar. Paparazziler onları flaş yağmuruna tutmaya başlamışlardı bile.

Bram, "Çocuklar, uslu durursanız biz de güzel pozlar vermek isteriz," diye seslendi. "Georgie'ye fazla yaklaşan olursa, hemen içeri giriyoruz. Çok ciddiym. Ona kimse yaklaşmayacak."

Georgie bir an için derinden etkilendiyse de Bram'ın sadece koruyucu koca rolü oynadığını derhal hatırlayıp Makul Düşünce Ülkesi'ne geri döndü.

Kadın muhabirlerden biri, "Biz her zaman usluym, Bram," diye seslendi.

Daha Bram tepsileri güvenlik görevlilerine aktaramadan, sorular havada uçuşmaya başlamıştı bile. Ne zaman bir araya gelmişlerdi? Nerede? Bu yakınlık bunca sene sonra nereden çıkmıştı? Aralarındaki olumsuz duygulara ne olmuştu? Sorular peş peşe geliyordu.

"Georgie, yoksa Lance'e misilleme mi yapıyorsun?"

"Herkes anoreksik olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

O da, Bram de basını idare etmek konusunda uzmandılar ve sadece istedikleri sorulara cevap veriyorlardı.

Mel Duffy, "İnsanlar bu hikâyenin bir reklam numarası olduğunu düşünüyorlar," diye seslendi.

Bram, "Reklam için birileriyle çıkarsınız," diye cevap verdi. "Evlenmezsiniz. Ama insanlar istediklerini düşünebilirler."

"Georgie, hamile olduğun söylentileri dolaşıyor."

"Gerçekten mi?" Bu Georgie için asla kapanmayacak bir yaraydı, ama palyaço rolüne bürünüp karnını sıvazladı. "Alo? Orada kimse var mı?"

"Georgie hamile değil," dedi Bram. "Olduğu zaman sizlere haber vereceğimizden emin olabilirsiniz."

İngiliz aksanlı bir gazeteci, "Balayına çıkacak mısınız?" diye seslendi.

Bram, Georgie'nin sırtını, kürek kemiklerinin arasını sıvazlayarak, "Fırsat bulunca," dedi.

"Nereye gideceğinizi biliyor musunuz?"

"Maui," dedi Bram.

"Haiti," dedi Georgie.

Birbirlerine baktılar. Georgie parmak uçlarında yükseldi ve Bram'in çenesinin ucuna bir öpücük kondurdu. "Bram ve ben, bu saçma aşırı teşhir olayından, dikkatleri yoksullukla mücadele eden insanların durumuna çekmek için istifade etmek istiyoruz." Haiti hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu, ama orada yoksulluk olduğunu biliyordu ve Haiti, Lance ve Jade'in hayır işlerine gömüldükleri Tayland ve Filipinler'e göre çok daha yakındı.

"Gördüğünüz gibi, hâlâ karar vermeye çalışıyoruz," dedi Bram. Ve herhangi bir ön uyarıya gerek duymadan Georgie'yi kollarının arasına çekip basının beklediği şehvetli öpücükle dudaklarına yapıştı. Georgie, cevap olarak gereken hareketleri yaptı. Oysa yorgun, aç ve en büyük düşmanının kolları arasında kapana kısılmış haldeydi.

Nihayet birbirlerinden ayrıldılar. Bram, arzulu âşık gözlerini Georgie'den bir an olsun ayırmadan, kalabalığa hitaben, "Burarlarda istediğiniz kadar takılabilirsiniz, ama sizi temin ederim, bu gece hiçbir yere gitmeye niyetimiz yok," dedi.

Georgie kızarmaya çalıştı, ama kızaracak durumda değildi. Bir gün Las Vegas'taki otel odasında gerçekten ne olduğunu öğrenebilecek miydi? İkisinin de çıplak olmaları dışında -ki bu başlı başına önemli bir işaretti- seviştiklerine dair en ufak bir işaret görememişti.

Eve doğru yürürlerken, Bram arkalarında bıraktıkları meraklı gözleri hesaba katarak elini Georgie'nin kalçasında dolaşırdı. "Hoş," dedi.

Georgie'nin bastırmak için ciddi bir mücadele verdiği hüz-

nü nihayet su yüzüne çıkmıştı. “O gece teknede yaşananlar için seni hiç affetmedim.”

Bram geri çekildi. “İçkiliydim. Tam olarak bir rüya sevgili olmadığımı ben de biliyorum ama...”

“Yaptığın şey, tecavüzden çok uzak değildi.”

Bram olduğu yerde durdu. “Saçmalıyorsun. Ben hayatım boyunca hiçbir kadını zorlamadım ve seni de zorlamadığımdan adım gibi eminim.”

“Fiziksel zorlama yoktu evet, ama...”

“Bana âşıktın. Herkes farkındaydı. Daha en başından itibaren peşimdeydin.”

“Benimle yatağa bile uzanmadın,” dedi Georgie. “Eteğimi kaldırdın ve işini gördün.”

“Hayır demen yeterli.”

“Sonra da çekip gittin. İşin biter bitmez.”

“Ben sana hiçbir zaman âşık olmayacaktım, Georgie. Bunu belli etmek için ne gerekiyorsa yaptım, ama anlamak istemedin. Ö gece, en azından bu duruma son noktayı koymuş oldu.”

“Sakin bana iyilik etmişsin gibi davranmaya kalkma. İşini görmek istedin ve ben elinin altındaydım. Aslında bencil ve ben merkezci pisliliğin teki olmana rağmen, seni romantik ve gizemli biri sanan aptal bir çocuktan istifade ettin. Biz düşmanız. O zaman da düşmandık, şimdi de öyleyiz.”

“Bana uyar.”

Bram hışımla çekip giderken, Georgie uzun zamandır söylemeye ihtiyaç duyduğu şeyi dile getirdiğini biliyordu. Ama geçmiş hiçbir şey değiştiremezdi ve nedense kendini bir nebze olsun daha iyi hissetmiyordu.

Bölüm 8

Ertesi sabah, Georgie korunaklı havuzda yaklaşık bir saat kadar yüzdü. Önceki gün, Bram'ın onu ne kadar incittiğini görmesine izin vermişti. Kırılğanlığını bu şekilde ortaya dökmek, tekrarlayabileceği bir lüks değildi. Artık değildi...

Havuzdan çıkarken, çalılıkların arkasında kalan yürüyüş yolundan gelen sesi duydu: "Sakin ol, Caitlin. Evet, biliyorum. Bana biraz güven, tatlım."

Bram, Georgie'nin daha fazlasını duymasına fırsat bırakmadan uzaklaşmıştı. Havlusuna sarınırken, Caitlin'in kim olduğunu ve Bram'ın evlilik dışı seks için gizemli kadınlarından birini ne zaman arayacağını merak ediyordu.

Islak saçlarını parmaklarıyla düzeltti, havlusunu koltuk altlarına sıkıştırdı ve içeri girip buzdolabını karıştırmaya başladı. Bir kutu böğürtlenli yoğurda uzanırken, Chaz içeri girdi ve elindeki postayı ortadaki tezgâhın üzerine bıraktı. "Buzdolabından uzak durursan sevinirim. Her şeyi kendime göre düzenlemeyi seviyorum."

"Yemeyeceğim hiçbir şeyin yerini değiştirmem." Chaz görülmeye değer bir baş belasıydı, ama Georgie ona yine de acıyordu. Chaz'in gerçekten Bram'ın sevgilisi olduğuna inanmıyordu, ama ona âşık olduğuna emindi. Bu özel hastalığın acısını çok iyi hatırladığı için, taze bir taktik denemeye karar verdi. "Bana kendinden bahsetsene, Chaz. Buralarda mı büyüdün?"

Chaz dolaptan bir karıştırma kasesi çıkarırken, “Hayır,” dedi.

Georgie şansını bir kez daha denedi. “Ben yemek pişirmekten anlamam. Sen nasıl öğrendin?”

Chaz dolap kapağını neredeyse çarparak kapattı. “Konuşacak zamanım yok. Bram’ın öğle yemeğini hazırlamaya başlamam gerek.”

“Mönüde ne var?”

“Sevdiği özel bir salata.”

“Bana uyar.”

Chaz bir mutfak bezi aldı. “İkinize birden yemek yapamam. Zaten çok işim var. İstifa etmemi istemiyorsan kendi başının çaresine bakman gerekecek.”

Georgie yoğurt kutusunun kapağının iç tarafını yaladı. “İstifa etmeni istemediğimi kim söyledi?”

Chaz’ın yüzü öfkeden kızardı. Georgie onu anlıyordu, ama Chaz’ın düşmanca tavırları, halihazırda zaten berbat olan bir durumu daha da kötüleştiriyordu. Çekmeceden bir kaşık aldı. “Öğle yemeğini iki kişilik hazırla, Chaz. Bu bir emirdir.”

“Emirlerimi Bram’dan alırım. İşimi nasıl yaptığıma hiç karışmayacağını söylemişti.”

“Bunu söylediğinde evli değildi, ama şimdi evli. Ve Godzilla tavırlarının tadı hızla kaçıyor. İki seçeneğin var. Ya iyiyi oynarsın ya da ben de kendi personelimi tutarım ve mutfağını paylaşmak zorunda kalırsın. Ama içimden bir ses, bundan hoşlanmayacağını söylüyor.”

Georgie elinde yoğurduyla mutfak kapısına yürüdü.

Georgie’nin ayak sesleri uzaklaşırken, Chaz dışarı vurmak istediği bütün nefreti içinde tutmak için yumruklarını karnına bastırdı.

Georgie York her şeye sahipti. Zengin ve ünlüydü. Harika kıyafetleri, parlak bir kariyeri vardı. Artık Bram'e de sahipti. Oysa ona sadece Chaz'ın bakması gerekiyordu.

Mutfak penceresinin dışında, bir sinekkuşu veranda boyunca uçtu. Chaz bir kağıt havlu aldı ve buzdolabının kapağını açtı. Süt bıraktığı yerde değildi ve birkaç yoğurt kabı devrilmişti. Yumurtalar bile rafın ters tarafında duruyordu.

Her şeyi yerli yerine koyduktan sonra, kapıdaki lekeyi sildi. Mutfağında ikinci bir insanın olması fikrine bile dayanamıyordu. Onun evinde. Kağıt havluyu çöpe attı. Georgie, Bram'in çıktığı diğer kadınlar kadar hoş biri de değildi. Onu hak etmiyordu. Sahip olduğu hiçbir şeyi hak etmiyordu. Ününü onu bir yıldıza dönüştüren babasına borçlu olduğunu herkes biliyordu. Georgie, çevresindeki herkesin kıcını öptüğü ve onun ne seksi bir şey olduğunu söyleyip durduğu bir ortamda büyümüştü. Oysa kimse Chaz'ın kıcını öpmemişti. Bir defa bile.

Chaz mutfakta çevresine bakındı. Altı dar, uzun pencereden içeri süzülen güneş ışıkları, seramiklerin mavi vurgularının ıslıl ıslıl parlamasına neden oluyordu. Burası dünyada en sevdiği yerdi ve garajın üzerindeki dairesinden bile daha iyiydi. Ve Georgie onu bir kenara itip kendine yer açmaya çalışıyordu.

Bram'in evleneceğini önceden haber vermemiş olmasına hâlâ inanamıyordu. Chaz'ı her şeyden çok bu incitmişti. Ama bir şeyler tam olarak olması gerektiği gibi değildi. Bram, Georgie'ye, Chaz'ın onun sevdiği bir kadına davranmasını bekleyeceği şekilde davranmıyordu. Chaz bunun neden böyle olduğunu mutlaka çözecekti.

Aaron taşımacıların eşyalarını kamyondan indirmelerine nezaret ederken, Georgie gözlerden uzak kalmayı tercih etmişti. Akşa-

müstüne doğru, Aaron çalışma odasını yerleştirmiş, Georgie ise bütün yatak odasını kaplayan, ama sadece depoya kaldırılmayan kıyafetleri içeren kutuları boşaltmıştı. Prius'u araç yolunda bekliyor olsa da, evliliğinin dördüncü gününde tek başına bir yere gitmesi imkânsızdı. Hele şehirdeki bütün fotoğrafçılar evin çevresinde dört dönerken. Bu yüzden evde kalıp bir şeyler okumaya çalışacaktı.

Bir süre sonra Bram onu yatak odasının balkon kapısının önünde, bağımsızlık ve öz-kimlik gibi konularda kendi kendine içsel bir vaaz çekerken buldu. "Haydi, arabayla kumsala gidelim," dedi. "Burada kafayı yiyeceğim."

"Birazdan hava kararacak."

"Kimin umurunda?" Bram elinin tersini altın renkli kirli sakalında dolaştırdı. "Şimdiden iki paket sigara içtim. Kendimi dışarı atmam şart."

Bunu Bram'le yapmak zorunda olsa da, aynı sıkıntı Georgie için de geçerliydi. "Sen içki mi içtin?"

"Hayır, lanet olası! Ama burada biraz daha tıklı kalırsam, öyle olacak. Şimdi, gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bana yirmi dakika ver."

Bram odadan çıkınca, Georgie, Aaron'ın çektiği polaroid fotoğraflarla her daim güncel tutmaya özen gösterdiği, bütün günlük kıyafetlerinin envanterini içeren üç halkalı klasörü açtı. Dosyada ayrıca April'in parçaların nasıl eşleşmesi gerektiğiyle ilgili önerileri de yer alıyordu. Belki günün birinde nasıl görüneceğine aldırmamak lüksüne sahip olacaktı, ama bunu şu anda yapamazdı. April'in "bir arada görenleri hayran bırakacağına" dair bir not iliştiirdiği Rock & Republic pantolonunun üstüne korse tarzı bir bluz ve sade bir Micheal Kors kimono hırka giydi.

Georgie kendi başına giyinmeyi de pekâlâ becerebiliyordu, ama April bu işte çok daha iyiydi. İnsanların pek çok ünlü moda

ikonunun bu konuda nasıl beceriksiz oldukları ve stilistlerinin gözlerinin içine baktıkları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Georgie, April'in yardımını esirgememesine sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Paparazziler, araç yolunun sonunda aç köpek sürüsü gibi bekliyorlardı. Bram çıkarken, Audi'sinin üstüne çullandılar. Manevrayla aralarından sıyrılmayı başardı, ama bir düzine siyah cipin peşlerine düşmesi çok sürmedi. Georgie, "Bir cenaze kortejinin başını çekiyormuşuz gibi hissediyorum," dedi. "Bir kez olsun evden kötü saçlarla ve makyajsız çıkabilmeyi ve fotoğrafım çekilmeden bir yerlere gidebilmeyi, nasıl isterdim!"

Bram dikiz aynasından arkaya bakarak, "Bir ünlünün şöhretin zorluklarından yakınması kadar beter bir şey yoktur," dedi.

"Lance'le çıkmaya başladığımız günden beri bu işle uğraşıyorum. Senin sadece birkaç gün katlanman gerekti."

"Hey, benim de fotoğraflarım çekiliyor."

"Seks videoları sayılmaz. Hem, bakalım birkaç ay sonra da bu kadar neşeli olabilecek misin?"

Bram son anda gördüğü kırmızı ışıktaki frene asıldı. Az kalsın arkalarındaki araba onlara bindiriyordu. Georgie direksiyona konsantre olabilmesi için, onu rahat bırakmaya karar verdi.

Trafik sadece orta düzeyde kötüydü ve peşlerindeki Malibu'ya kadar bir yere ayrılmadılar. Her ne kadar paparazziler, Bram'in yarı-özel kumsallardan birine sapacağını çözmüş olsalar da, yolda birkaç cip daha cenaze alayına katılmıştı.

Malibu'ya yolu ilk defa düşenler, özel garajların üzerinde bitişik nizam sıralandığı ve kumsallara ulaşımı orada yaşayan ayrıcalıklı azınlık dışında herkese yasaklayan otoban uzantılarını görünce şaşırıp kalırlardı. Trevor'm evini geçince, Bram yoldan çıkıp boz renkli garaj kapılarından birinin önünde durdu. Birkaç dakika sonra birlikte, Trevor'ın satışa çıkardığı eski sahil evinin

içinden geçiyorlardı.

Dışarıda gece romantik bir klişeyi yansıtıyordu. Ay ışığı dalgaların üzerine vuruyor, köpüklü dalgalar kıyıyı dövüyordu. Georgie ayak parmaklarının arasında serin kumları hissediyordu. Tek eksik, doğru erkekti. Birkaç saat önce kulak misafiri olduğu telefon konuşmasını –Bram’ın Caitlin denen o kadınla yaptığı konuşmayı– düşünüyor ve ister istemez, başka bir kadını içeren ikinci bir skandalın içine ne zaman çekileceğini merak ediyordu.

Suya yaklaşınca, Bram’ın adımları yavaşladı. Ay ışığının gümüşü ışıkları, kirpiklerinin ucunda bir kurdele misali parlıyordu. “Haklısın, Scooter,” dedi. “O gece teknede tam bir pislik gibi davrandım. Özür dilerim.”

Georgie onu daha önce –herhangi bir şey için– özür dilerken görmemişti, ama içinde o kadar yoğun bir acı ve utanç birikmişti ki, aradaki farkı takdir edecek durumda değildi. “Özrün kabul edilmedi.”

“Tamam.”

Georgie bekledi. “Hepsi bu mu?”

Bram ellerini ceplerine soktu. “Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Oldu işte ve kendimle gurur duymuyorum.”

“İşini görmek istedin,” dedi Georgie buruk bir sesle. “Ben de oradaydım. Senin için kolay lokma olarak, hazır bekliyordum.”

“Dur bir dakika.” Georgie’nin aksine Bram üstüne kazak giymemişti ve tişörtü esintiyile göğsüne yapışuyordu. “O gece, işimi o teknedeki hangi kadınla olsa görebilirdim. Ayrıca küstahlık ettiğimi düşünme. Öyleydi işte.”

Bir dalga Georgie’nin bileklerine vurdu. “Ama görmedin. Karşında duran bu geri zekâlıyı seçtin.”

“Sen geri zekâlı falan değildin. Sadece saftın.”

Georgie ona bir şey sormak istiyordu, ama ondan tarafa bakamıyordu. Bu yüzden kot pantolonunun paçalarını sıvamak için yere eğildi. "Neden yaptın?"

"Neden dersin?" Bram yerden bir taş aldı ve denize fırlattı. "Sana haddini bildirmek istedim. Boyunun ölçüsünü almak. Sana, her ne kadar babacığın en yüksek ücreti almanı sağlasa da, istediğimi yaptırabileceğimi ispatlamak."

Georgie doğruldu. "İyi adam."

"Sen sordun."

Bram'ın suçunu nihayet itiraf etmesi, Georgie'nin kendini biraz daha iyi hissetmesine neden olmuştu. Tabii ki onu affetmesine yetecek kadar iyi değildi, ama en azından, bu evlilik kapanına tıklı kaldıkları süre içinde onunla bir arada var olabileceğini kabul edecek kadar iyiydi. Yeniden yürümeye başladılar. "Sene-ler oldu." Georgie çocukların daha önce yaptıkları kumdan bir kalenin çevresini dolaştı. "Kalıcı bir zararı olmadı."

"Bakireydin. Senden büyük bir adamla birlikte olduğun palavrasını yutmamıştım zaten."

"Hugh Grant," dedi Georgie.

"Tabii ya..."

Georgie havada uçuşan bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "Hugh bana muhteşem olduğumu söylemişti. Ya da dur. O Colin Firth'tü. Yattığım orta yaşlı İngilizleri birbirine karıştırır oldum."

"Yaygın bir dert." Bram denize bir taş daha fırlattı.

Georgie gökyüzünde parlamaya başlayan yalnız bir yıldız baktı. Önceki sene bir kumsal partisinde birisi ona gördüğü şeyin bir yıldız değil, Uluslararası Uzay İstasyonu olduğunu söylemişti. "Kimdi o?"

"Kim?"

"Bu sabah seni telefonda fısıldaşırken duyduğum kadın."

"Ne büyük kulakların varmış."

"Seni beni aldatırken yakalamam iyi oldu."

"Sence seni aldatmam için biraz erken değil mi? Gerçi itiraf et, balayımız şu ana kadar gerçek bir fiyasko."

Georgie olduğu yerde durdu. "Ahlâksızlık konusunda seni asla hafife almam."

"Bayağı bilgeleşmişsin."

"Olay sadece seks değildi, Bram. Her şeydi. *Skip ve Scooter*'la hayatının fırsatını yakalamıştın. Ama sahip olduğun şeyin kıymetini bilemedin."

"Bana sağladığı şeylerin kıymetini bildim. Arabalar, kadınlar, içki, uyuşturucu. Bedava tasarımcı kıyafetleri edindim, bir dizi Rolex, kankalarımınla takılabileceğim kocaman evler. Hayatımın en güzel dönemini yaşadım..."

"Fark ettim."

"Benim büyüdüğüm ortamda, paran varsa, harcardın. Her saniyesinden keyif aldım."

Ancak onun aldığı keyif, başka pek çok insanın zararına olmuştu. Georgie hırkasının kollarını sıvadı. "Senin eğlencenin bedelini çok insan ödedi. Oyuncu kadrosu, ekip..."

"Evet, bu konuda haklısın."

"Sen de bir bedel ödedin, tabii."

"Yakındığımı duydu mu?"

"Hayır, sen yakınmazsın."

Bram kafasını kaldırdı. "Kahrets!"

"Ne?..."

Bram onu hızla kendine çekti ve ateşli bir öpüşle dudaklarına yapıştı. Bir elini bluzunun altına sokup sırtına, diğerini de

kalçasına yerleştirdi. Bir dalga ayaklarına vurdu, köpükler bileklerine dolandı. Kusursuz bir ay ışığı romantizmi...

"Kameralar." Bram, Georgie sanki durumu fark edememiş gibi, öpüşmelerinin arasında fısıldamıştı.

Georgie kollarını onun boynuna doladı ve başını yana eğdi. Sözüm ona özel bir kumsalda bile olsa, baş başa kalabileceklerine gerçekten inanmışlar mıydı? Çakallar her zaman içeri sızmanın bir yolunu bulurlardı. Bu resimlerin ne kadar yankı uyandıracakğını merak ediyordu.

Öpüşmeleri gittikçe yoğunlaşıyor, derinleşiyordu. Georgie'nin memeleri Bram'in göğsüne dayanmış, uçları sertleşmişti. Georgie Bram'in de sertleştiğini fark etmişti.

Bram baş parmağını, Georgie'nin bel çukuruna bastırmıştı. Bacağını bacaklarının arasına itti. "şimdi sana biraz sarkıntılık edeceğim." Elini -aslında hiçbir fotoğrafcının göremeyeceğı elini- Georgie'nin göğüs kafesinden memesine kaydırđı. Onu sutyeninin üzerinden okşarken Georgie'nin vücudunda küçük, yasak tahrik gölcüklerinin çağlamasına neden oluyordu. Aradan uzun zaman geçmişti ve bu dokunuş tamamen sahte olduğı için güvenliydi. Üstelik her şey ancak Georgie'nin izin verdiğı kadar ileri gidebilirdi.

Parmakları sutyenin kuplarının kenarlarında dolaşırken, Bram, Georgie'nin dudaklarına doğıru "Oyun oynamayı bıraktığımız zaman, seni öyle sert ve derinden alacağım ki, sonsuza dek sürmesini isteyeceksin," diye fısıldadı.

Bu ilkel kelimeler, Georgie'nin içinin titremesine neden olmuştu, ama en ufak bir suçluluk duygusu hissetmiyordu. Kişisel bir ilişkileri yoktu. Bu safi fiziksel bir şeydi. Bram o gece için kiraladığı bir aygır da olabilirdi.

Ancak bir aygır, işini bitirdiğı zaman evine dönerdi. Georgie istemeye istemeye de olsa Bram'in kollarının arasından sıyrıldı. "Tamam, sıkıldım."

Bram geri çekilmeden önce parmaklarını Georgie'nin sertleşen meme ucuna sürttü.

"Belli oluyor."

Esinti, Georgie'nin ensesindeki saçları havalandırdı ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Hırkasına iyice sarındı. "Pekâlâ, Hugh Grant sayılmazsın, ama eski günlere oranla, tekniğin bir hayli ilerlemiş."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Georgie, Bram'in sesine yansıyan ipeksi tınıdan hiç hoşlanmamıştı. "Haydi, geri dönelim," dedi. "Üşümeye başladım."

"Bunu halledebilirim."

Georgie'nin bundan hiç şüphesi yoktu. "Bugün cep telefonundan konuştuğun o kadın konusunda..." Adımlarını sıklaştırmıştı.

"Yine o konuya mı döndük?"

"Bilmelisin ki... Evli olduğumuz süre içinde ölecek olursam, bütün param ya hayır kurumlarına ya da babama gidecek."

Bram pat diye duruverdi. "Aradaki bağlantıyı görebildiğimi sanmıyorum."

"Tek bir kuruş dahi alamayacaksın." Georgie hızını kesmemişti. "Herhangi bir suçlamada bulunmuyorum, sadece olur da sen ve bugün telefonda görüştüğün *arkadaşın* paramla ne kadar çok eğlenebileceğinizi düşünürseniz diye, söylemek istedim."

Georgie, Bram'in sinirini bozmak için, özellikle ukalalık ediyordu. Ancak Bram meteliksizdi ve ahlâk değerlerinden yoksundu. İşte bu yüzden, Georgie, vaktinden önce ölmesini sağlayacak entrikalar çevirmesinin hiçbir anlamı olmadığını iyice anlamasını istiyordu.

Aralarındaki mesafeyi hızla kapatırken, Bram'in topukları kuma saplanıyordu. "Sen salağın tekisin."

“Sadece kendimi korumaya çalışıyorum.”

Bram, bir âşıktan ziyade gardiyan tavrıyla genç kadının elini tuttu. “Bilgin olsun diye söylüyorum, az önce kamera falan yoktu. Ben sadece kendimi tatmin etmek istedim.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, ben de orada kamera olmadığını biliyordum ve ben de keyfime bakmak istedim.” Georgie’nin bir şey bildiği yoktu, ama tahmin etmeliydi.

Rüzgâr uğuldadı, dalgalar kıyıyı dövdü. Georgie’nin iğnелейici sözlerinin sonu gelmemişti. Genç adamın koluna yaslandı ve “Skip ve Scooter,” dedi. “Birlikte, ay ışığında. Ne romantik!”

Bram, tıpkı eskiden onu kızdırmak istediği zamanlarda hep yaptığı gibi, *Annie* müzikalinden “Yarın” şarkısını ıslıkla çalarak karşılık verdi.

Bölüm 9

Georgie ertesi sabah kulak kesilip Bram'in egzersiz odasına girmesini bekledi. Sonra yemek salonuna gitti, Bram'in kitap rafındaki pirinç kabın içine attığı anahtarı aldı ve doğruca konukevindeki çalışma odasının yolunu tuttu. Bram'in işlerini bir bar taburesi yerine, çalışma odasından yürütmesi fikrine hâlâ alışamamıştı.

Çakıl kaplı yolda ilerlerken, Bram'in cinsel tavrının Lance'inkinden ne kadar farklı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Eski kocası, baştan çıkaranın Georgie olmasını isterdi; o da bu uğurda ne gerekiyorsa yapardı. Seks hakkında bir düzine kadar el kitabı okumuş, ne kadar rahatsız olduklarına aldırmadan, bulabildiği en erotik çamaşırları satın almıştı. Sonunda kendini aptal gibi hissettiği striptiz gösterileri yapmış, kocasının kulağına, kendi ateşini söndüren erkek fantezileri fısıldamış ve ilişkilerini taze tutmak uğruna, yaratıcı sevişme mekânları bulmaya çalışmıştı. Lance bütün bunları takdir eder gibi görünmüş ve her zaman tatmin olduğunu söylemişti, ama görünüşe bakılırsa, Georgie her şeye rağmen yetersiz kalmıştı. Yoksa Lance onu Jade Gentry için terk eder miydi?

Böyle sefil bir başarısızlık için, gereğinden fazla çaba sarf etmişti. Seks bazı kadınlar için kolay olabilirdi, ama onun için karmaşık bir olaydı ve Bram'le içine düştüğü açmazı düşünmek bile midelerini bulandırmaya yetiyordu. Bram'in seksten vazgeçmeye niyeti yoktu. Georgie ya da başkasıyla, mutlaka yaşayacaktı. Belki de her ikisiyle birden...

Kendi kendine bütün problemlerle dolambaçsız yüzleşeceğine dair söz vermişti, ama henüz beş gündür evliydim ve bu işi halletmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ofisin kilidini açtı ve doğrudan bilgisayar açmaya gitti. Bilgisayarın açılmasını beklerken, kitap raflarını karıştırmaya koyuldu. *Skip ve Scooter*'ın yeniden gündeme gelmesi ihtimalinin, Bram'ın hayal gücünün ürünü mü, yoksa daha elle tutulur bir şey mi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Zengin bir kitap koleksiyonu ve bir senaryo yığını buldu, ama içlerinde *Skip ve Scooter*'ın geri dönüşüyle ilgili herhangi bir ipucu yoktu. *Kızgın Boğa*'dan, *Seks Yolu: Sıradaki Giriş*'e uzanan zengin bir DVD koleksiyonu buldu. Dosya dolaplarının aksine, Bram'ın masasının çekmeceleri kilitli değildi. Bir viski şişesinin altında bir senaryo kutusu duruyordu. Kutunun ağzı bantla sıkı sıkı kapatılmıştı. Etiketinde SKIP ve SCOOTER: YENİDEN BİR ARADA yazıyordu.

Afallamıştı. Bram'ın bunu onu iğnelemek için uydurduğunu ummuştu. Bir devam filmi yapmanın, Georgie'nin kariyeri için büyük bir geri adım olacağını biliyordu. Onu buna nasıl ikna edeceğini sanıyordu?

Georgie bu soruya verebileceği tek cevabı biliyordu. Hiç hoşuna gitmeyecek bir cevap: Şantaj. Georgie'nin projeye dahil olmayı istememesi halinde, onu evliliklerini bozmakla tehdit edebilirdi. Ama onu terk etmesi hem para akışını keser, hem de –her ne kadar aldırıyor gibi görünse de– Bram'ın pislighin teki gibi görünmesine neden olurdu. Yine de... Bram'ın Rory Keene'in yanında nasıl davrandığını hatırlıyordu. Belki de, imajını, Georgie'ye belli ettiğinden çok daha fazla önemsiyordu.

“Burada ne arıyorsun?”

Kafasını hızla kaldırdı ve Martha Stewart'la Joey Ramone'un aşk çocuğu edasıyla kapıda duran Chaz'i gördü. Kâhyanın gün-

lük üniforması delik deşik bir kot pantolon, zeytin yeşili askılı bir bluz ve siyah parmak arası terliklerden oluşuyordu. Georgie çekmeceyi ayağıyla itip kapattı. Akla yatkın bir bahane uyduramadığı için, oyunu tersine çevirmeye karar verdi. "Daha iyi bir soru: Sen burada ne arıyorsun?"

Chaz siyah sürmeli gözlerini düşmanca bir bakışla kıstı. "Bram yabancıların çalışma odasına girmelerinden hoşlanmaz. Burada olmamalısın."

"Ben yabancı değilim. Bram'ın karısıyım." Georgie ağzından bu kelimelerin dökülebileceğine kırk yıl düşünse inanmazdı.

"Temizlikçileri bile içeri sokmaz." Chaz çenesini dikleştirdi. "Buraya bir tek ben girebilirim."

"Çok sadıksın. Bu sadakati neye borçluyuz?"

Chaz dolaplardan birinden bir fırça çıkardı. "Bu benim işim."

Georgie bilgisayar dosyalarını şimdi kurcalayamazdı; bu yüzden kalkmaya davrandı, ama tam o sırada masanın köşesinde duran kamerayı fark etti. Chaz yerleri süpürmeye başlamıştı. Georgie kamerayı biraz inceleyince, Bram'ın son kaydettiği ucuz seks macerasını çoktan silmiş olduğunu gördü.

Chaz yeri süpürmeyi bırakmıştı. "Onu kurcalama."

Georgie kamerayı içgüdüsel olarak Chaz'e çevirdi ve kayıt düğmesine bastı. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

Chaz fırçanın sapını göğsüne bastırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sadakatin merakımı uyandırıyor."

"Kapat şunu."

Georgie, kamerayı Chaz'in yüzüne odakladı. Çatık kaşlarındaki küpelerinin altında, narin, neredeyse kırılğan yüz hatları vardı. Tek tarafı kırpık saçlarını gözünün önüne düşmesinler

diye, küçük gümüş bir tokayla tutturmuştu. Diğer taraf ise kulağının üzerinde diken diken bir saç öbeği olarak havada duruyordu. Chaz'ın düşmanca bağımsızlığı Georgie'yi büyülüyordu. Kendisinin, başka insanların neler düşündüğünden bu derece özgürleşebileceğini hayal dahi edemiyordu. "Sanırım L.A.'de kameralardan hoşlanmayan tek insan sensin," dedi. "Aktris olma hırsın yok mu? Kızların çoğu buraya bu yüzden gelirler."

"Benim mi? Hayır. Hem oldum olası burada yaşamadığımı nereden biliyorsun?"

"Sadece bir his." Georgie kameranın ekranından Chaz'ın minik ağzının nasıl gerildiğini görebiliyordu. "Yirmi yaşındaki-lerin çoğu seninki gibi bir işle sıkıntıdan patlarlar."

Chaz fırçasını, bir silaha sarılır gibi, daha sıkı kavradı. "İşimi seviyorum. Sen büyük olasılıkla ev işlerinin önemli olmadığını düşünüyorsundur."

Georgie babasından alıntı yaparak "Bence her iş, onu yapmanın yüklediği anlamı taşır," dedi.

Kamera aralarındaki ilişkiyi ustaca dönüştürmüştü. Chaz tanışmalarından beri ilk kez, kendinden emin görünmüyordu. Sonunda, "İnsanlar hangi işte iyilerse onu yapmalılar," dedi. "Ben bu işte iyiyim." Yeniden yer süpürme işine geri dönmeye çalıştı, ama belli ki kameranın varlığı canını sıkıyordu. "Şu şeyi kapat."

"Nasıl oldu bu?" Georgie, genç kızı kadrajda tutabilmek için masanın köşesine yaslandı. "Bu kadar küçük bir yaşta bir evi çekip çevirmeyi nasıl öğrendin?"

Chaz durdu. "Oldu işte." Georgie bekledi. Chaz'ın sözlerine devam etmesi sürpriz oldu. "Üvey annem Barstow dışında bir motelde çalışıyordu. Yemek salonu da olan, on iki odalı bir motel. Şu şeyi kapatacak mısın?"

“Bir dakika sonra.” Kamera bazı insanları sus pus ederken, diğerlerinin dilini çözerdi. Görünüşe bakılırsa Chaz ikinci gruba dahildi. “Orada mı çalıştın?”

“Arada sırada. Üvey annem eğlenmeyi severdi ve eve her zaman ertesi gün işe gidebileceği bir saatte dönmezdi. Öyle zamanlarda okulu kırar, onun yerine motele giderdim.”

Georgie kontrolün eline geçmesinden istifade ederek kızın yüzüne odaklandı. “Kaç yaşındaydın?”

“Bilmem. On bir falan herhalde.” Chaz biraz önce süpürdüğü yeri yeniden süpürmeye başlamıştı. “İş görüldüğü sürece, motelin sahibi kimin ne yaptığına aldırmazdı. Ve ben üvey annemden daha iyi iş çıkarırdım.”

Kamera gerçekleri kaydediyordu. On bir yaşındaki bir çocuğun bilek gücüyle çalışması konusunda görüş belirtmiyordu. “Okuldan geri kaldığında ne hissederdin?” Pilin azaldığını gösteren ışık yanmıştı.

Chaz omuz silkti. “Paraya ihtiyacımız vardı.”

“İş zor olmalı.”

“İyi yanları da vardı.”

“Ne gibi?”

Chaz zeminde aynı noktayı süpürmeye devam ediyordu. “Bilmem.” Fırçayı duvara yasladı ve toz fırçasını aldı.

Georgie dikkat çekmemeye özen göstererek kızın üstüne gitti. “Pek fazla iyi yanı olabileceğini sanmıyorum.”

Chaz toz fırçasını raflardan birinin üzerinde dolaştırdı. “Bazen çocuklu aileler de gelirlerdi. Pizza sipariş ettikleri ya da gittikleri restorandan hamburger getirdikleri olurdu. Ya da çocuklar yere bir şeyler saçarlardı. Ortalık berbat olurdu.” Chaz bütün dikkatini aynı rafın tozunu almaya vermişti. “Her taraf çöp ve yiyecek içinde kalırdı. Çarşafklar yerlere inerdi. Bütün havlular

kullanılırdı. Ben odadan ayrıldığımda ise her şey yeniden düzene girmiş olurdu.” Sirtını dikleştirdi ve elindeki toz fırçasını yere attı. “Saçmalık bu. Yapmam gereken işler var. Sen çıkınca geri gelirim.” Kameranın pili tükenirken, Chaz de çıkıp gitmişti.

Georgie tuttuğu nefesini bıraktı. Kamera olmasa, Chaz bunca şeyi hayatta anlatmazdı. Kaseti çıkarıp cebine tıktırırken, zorlu bir sahnenin üstesinden geldiği zamanlarda hissettiği heyecan duygusuyla doluydu.

(O gece, dünyanın en iğrenç sandviçini onu beklerken buldu. Kalın ekmek ve et dilimleri, bolca mayonez ve yarım düzine kadar peynir diliminin üst üste binmesinden oluşan korkunç bir sandviç yığını. Katları bozdu, kendine çok daha basit bir sandviç hazırladı ve verandada tek başına yedi. Ve Bram’i gece boyunca görmedi.

Ertesi gün Aaron, *Flash*’in son sayısını getirdi. Mel Duffy’nin otelin balkonunda çektiği fotoğraflardan biri kapağı süslüyordu. Başlık şuydu:

Dünyayı Şoke Eden Evlilik.

Skip ve Scooter’ın Balayı Cennetinden Başka Hiçbir Yerde Yayınlanmayacak Özel Pozlar

Resimde, Bram Georgie’yi kollarının arasında tutuyor; genç kadının tiril tiril eteği kollarının üzerinden dökülüyor, ikisi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Lance’le düğün resimleri de aynı kapakta yer almıştı, ama o hakiki yeni evlilerin, bu sahte çift kadar aşk sarhoşu halleri yoktu.

Georgie’nin kendini iyi hissetmesi gerekirdi. Acıma dolu manşetler atılmamış, sadece coşkulu bir metne yer verilmişti.

Georgie York hayranları, Skip ve Scooter'daki eski rol arkadaşı Bram Shepard'la Las Vegas'ta gizlice dünya evine girmesiyle büyük şok yaşadılar. Georgie'nin en yakın arkadaşı April Robillard Patriot, "Aylardır gizli gizli görüşüyorlardı. Her ikisi de mutluluk sarhoşu, bizler de çok sevinçliyiz," açıklamasını yaptı.

Georgie içinden April'a bir teşekkür gönderdi ve makalenin geri kalanında göz gezdirdi.

Basın Danışmanları, Skip ve Scooter'ın başrol oyuncularları arasındaki sevimsiz düşmanlığı yalanlayarak, "Hiçbir zaman düşman olmadılar," dedi. "Bram, Georgie'nin gönlünü alalı uzun zaman oluyor."

Ne yalan ama!

Dostları çiftin pek çok ortak yönü olduğunu ifade ediyorlar.

Georgie'nin aklına karşılıklı nefret dışında tek bir ortak nokta gelmiyordu. Dergiyi bir kenara attı.

Yapacak hiçbir şeyi olmadığı için yemek odasına girip, limon ağacından dökülen kurumuş yaprakları topladı. Göz ucuyula, büyük ihtimalle içkisini tazelemek için mutfığa giren Bram'ı gördü. Her ne kadar işin aslı öyle olsa da, ondan özellikle kaçtığı düşünmesini istemediği için, cep telefonunu çıkarıp Bram'in numarasını çevirdi. "Bu evi bir poker masasında kazandın, değil mi? Böylece pek çok şey açıklanmış oluyor."

"Ne gibi?"

"Müthiş bir dekorasyon, güzel bir manzara, sadece resimlerden oluşmayan yazılı kitaplar... Ama, neyse, boş ver. Skip ve Scooter'ın bugün bir kez daha göz önüne çıkmaları gerek. Kahve ne dersin?"

"Bana uyar." Bram telefon kulağına yapışık halde, yemek odasına girdi. Üzerinde bir kot pantolon ve eski bir Nirvana ti-

şörtlü vardı. “Neden benimle doğrudan konuşmak yerine telefon açıyorsun?”

Georgie telefonunu diğer kulağına geçirdi. “Araya mesafe koyunca daha iyi iletişim kurduğumuza karar verdim.”

“Ne zamandan beri? Ah, tamam, hatırlıyorum. İki gece önce, seni kumsalda öptüğümünden beri.” Bram kapının pervazına yaslandı ve Georgie’yi süzerek, “Bana bakışından belli,” dedi. “Seni tahrik ediyorum ve bundan ödün patlıyor.”

“Muhteşemsin ve ben de sürtüğüm sayılıyım. Bu durumda kendimi tutmamı nasıl beklersin?” Georgie telefonu kulağına iyice yaklaştırdı. “Neyse ki kişiliğin bu etkiyi tamamen yok ediyor. Seni arama nedenim...”

“Odanın bu ucuna gelip benimle yüz yüze konuşmak yerine aramanın nedeni...”

“...bunun sadece bir iş ilişkisi olması ve...”

“Evlilik ne zamandır iş ilişkisi olarak kabul ediliyor?”

Bu son sözler Georgie’yi öfkelenlendirmişti. Telefonu kapattı. “Beni sana ayda elli bin dolar ödemeye mecbur ettiğinden beri.”

“İyi bir noktaya parmak bastın.” Bram telefonunu cebine taktı ve genç kadına doğru yürüdü. “Duyduğuma göre Ezik boşanırken sana bir kuruş bile koklatmamış.”

Georgie, Lance’ten suçluluk duygusuna karşılık milyonlar koparabilirdi, ama neye yarardı ki? O, Lance’in parasını değil, kendisini istemişti. “Kimin daha çok paraya ihtiyacı var? Ah... Pardon... Senin...”

Bram, “Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var,” dedi. “Bana yarım saat ver.” Elini kot pantolonunun cebine attı. “Bir şey daha var.” Georgie’ye bir yüzük kutusu fırlattı. “e-Bay’dan bir kaç yüzlüğe aldım. Kabul etmelisin ki gerçeğinden farkı yok.”

Georgie kutuyu açtı ve üç karatlık baget kesim pırlantaya baktı. "Vay canına. Tam sahte bir kocaya yakışacak sahte bir yüzük. Bana uyar." Yüzüğü parmağına geçirdi.

"Ezik denen o ucuz pisliğin sana verdiği taştan daha büyük."

"Onunkinin gerçek olduğunu saymazsak."

"Tıpkı evlilik yemini gibi, desene."

Georgie'nin içindeki kendini kandırmaya meyilli kadın, onu terk eden adam hakkında iyi şeyler düşünebilmeyi istiyordu. Ama Lance'i savunmaya geçme isteğini başarıyla bastırdı. Bram'in yanından geçip üst kata çıkarken, "Her zaman sevgiyle anacağım," diye mırıldandı.

April'm klasörüne bir göz attı, keten poplin bir pantolon ve yosun yeşili, dantelli, hafifçe kabarık kollu bir bluz seçti. Tory Burch babetlerini ayağına geçirdi, ama April'm önerdiği üç bin dolarlık çantayı es geçti. Hayranlar, en sevdikleri ünlülerin umursamaz bir tavırla kollarında gezdirdikleri, ayıp sayılacak kadar pahalı çantalarının beleş olduğunu ayırt edemiyorlardı ve Georgie, sıradan kadınların, daha kredi kartlarının ödenme tarihi gelmeden, başka bir "*it bag*"ın yerini almasıyla gözden düşecek bir "*it bag*" için dünyanın parasını harcamalarını sağlama komplosunun parçası olmaktan fena sıkılmıştı. Bu yüzden, Sasha'nın önceki sene verdiği desenli kumaştan yapılma çantayla yetinmeye karar verdi.

Saçlarını düzeltip makyajını tazeledikten sonra aşağı indiğinde ve Bram'i biraz önce de üzerinde olan kot pantolon ve Nirvana tişörtüyle onu beklerken bulduğunda hissettiği içerleme duygusunu bastırmak için yutkundu. Görebildiği kadarıyla Bram fotoğrafçılara hazırlanmak için en ufak bir girişimde bulunmamıştı. İşin daha acı tarafı, hiçbir şey yapmasına gerek olmamasıydı. Kirli sakalı, en az dağınık ve dalgalı saçları kadar fo-

toğraflanmaya değerci. Hollywood'un kadın şöhetlerine nasıl bir komplo kurduğunun bir kanıtı daha.

Bram girişteki yüksek sehpanın üzerinde duran abartılı çiçek aranjmanına iştiririlmiş kartı parmaklarının arasında tutarak "Rory Keene'le böyle sıkı dost olmayı nasıl başardınız?" diye sordu.

"Çiçekler ondan mı?"

"Bize mutluluklar diliyor. Yanılıyorsam beni düzelt, ama sana özel bir ilgisi var sanki."

"Onu doğru dürüst tanımam bile." Rory'nin bir defasında onu arayıp bir projeyi kabul etmemesi için uyardığı telefon konuşması dışında, gerçek buydu. Georgie kadının öğüdüne kulak vermişti. Ve tabii ki, film parasal sıkıntıya düşüp yarıda kalmıştı. Vortex'in projeye alakası, Rory'nin de bu ipucundan hiçbir çıkarı olmadığı için, Georgie bu ilgiye bir anlam verememişti. "Sanırım *Skip ve Scooter*'da yapım asistanı olarak çalıştığı seneden dolayı, aramızda bir bağ olduğunu düşünüyor."

Bram kartı sehpayaya bıraktı. "Nedense benimle bir bağı olduğunu düşünmüyor."

"Ben ona iyi davranırdım." Georgie, Rory'nin o günlerdeki halini doğru dürüst hatırlamıyordu, ama Bram'in bütün ekibin hayatını zehir ettiğini dün gibi hatırlıyordu.

"Sıradan bir yapım asistanı on dört sene sonra Vortex Stüdyoları'nın başına geçsin," dedi Bram. "Kimin aklına gelirdi?"

"Senin aklına gelmediği kesin." Georgie sinir bozucu bir gülümsemeyle, "İntikam acıdır," diye ekledi.

"Sanırım." Bram insanı altüst edecek seksi havacı gözlüklerini taktı. "Haydi, gidip Amerikan halkına yüzüğünü göstereyim."

Beverly Bulvarı'ndaki Kahve Çekirdeği ve Çay Yaprağı'nın önünde paparazzilere poz verdiler. Bram, Georgie'nin saçlarını öptü ve fotoğrafçılara gülümsedi. "Ne kadar güzel, değil mi? Ben dünyanın en şanslı adamıyım."

Cehennemi aratmayan bir aşağılanma senesinin ardından, Bram'in bu sahte sözleri, Georgie'nin yaralı ruhuna merhem gibi geliyordu. Ne kadar hastalıklı bir durumdu bu. İntikam almak için, Bram'in ayağına bastı.

Chaz, Bram'in çalışma odasını temizledikten sonra eve dönerken, Georgie'nin domuz pastırmasını anımsatan asistanını yüzme havuzunun başında suya bakarken buldu. Yanına gitti. "Burada olmaman gerekiyor."

Aaron gözlüklerinin ardından gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten berbat görünüyordu. Kahverengi fırça saçları kafasının dört bir yanından fışkırmış gibi görünüyordu ve o inek gözlüklerini her kim seçmişse, kesinlikle kör olmalıydı. Kemerinin üzerinden sarkan göbeği ve düğmeleri tef gibi gergin kareli gömleğiyle, altmış yaşında şişko bir adam gibi giyinmişti.

"Tamam." Aaron, Chaz'in arkasından dolaşıp eve doğru yürüdü.

Chaz ellerini birbirine sürttü. "Bu arada, burada ne yapıyordun?"

Aaron, kalçalarındaki şişkinliği daha da belirginleştirmek istercesine, yumruklarını ceplerine soktu. "Mola vermiştim."

"Ne molası? Zaten çok kolay bir işin var."

"Bazen. Şu aralar biraz yoğun."

"Evet, yoğun olduğun her halinden belli."

Aaron böylesi bir kabalık karşılığında, ona hak ettiği gibi defolup gitmesini söylemedi. Ama Chaz evin içinde bir yığın

insanın dolaşmasından nefret ediyordu. Üstelik, bir önceki gün Bram'in çalışma odasında yaşanan kamera ve Georgie olayı onu tamamen altüst etmişti. Hemen oradan uzaklaşması gerekirdi aslında...

Huysuzluğunu telafi etmeyi denedi. "Büyük ihtimalle, çok sık yapmadığın sürece, arada bir havuzu kullanmanın Bram için bir sakıncası olmaz."

"Yüzecek zamanım yok." Aaron ellerini ceplerinden çıkardı ve Chaz'in yanından uzaklaşıp eve doğru yürüdü.

Chaz de uzun zamandır yüzmüyordu, ama çocukken suya bayılırdı. Aaron büyük ihtimalle mayolu görüntüsünden utanıyordu. Ya da belki de sadece kadınlar böyle duygulara kapılırdı.

"Burası gözlerden uzak bir alan. Seni kimse görmez," diye seslendi.

Aaron cevap vermeden eve girmişti bile.

Chaz şelalenin arkasında duran süzgeci alıp havuza düşen yaprakları toplamaya başladı. Bram'in havuz hizmeti aldığı bir şirket vardı, ama Chaz suyu temiz tutmayı seviyordu. Bram ona istediği zaman yüzebileceğini söylemişti, ama bunu hiçbir zaman yapmamıştı.

Süzgeci yere bıraktı. Pazartesi gününe kadar bu evde ne kadar mutluydu. Ama şimdi onun alanını istila eden bu yabancılarla kötü hisleri geri geliyordu.

Yarım saat kadar sonra, Georgie'nin üst kattaki çalışma odasına girdi. Büyük, böbrek biçimli bir çalışma masası, uyumlu bir duvar ünitesi, ağaç dalları deseniyle hareketlendirilmiş baharat renkli döşemelik kumaşla kaplanmış modern hatlı birkaç koltuk odanın havasını baştan aşağı değiştirmişti. Hepsi bu ev için fazla modern parçalardı ve Chaz hiçbirini beğenmemişti.

Aaron sırtı kapıya dönük halde telefondaydı. "Bayan York henüz röportaj vermiyor ama hayır amaçlı açık artırmanıza kat-

kıda bulunmaktan büyük mutluluk duyacağından eminim. Hayır, *Skip ve Scooter* senaryolarını çoktan Radyo Televizyon İletişim Müzesi'ne bağışladı, ama sizinki gibi gruplar için her sene Noel süsleri tasarlıyor ve her birini tek tek imzalıyor."

Telefonda bambaşka, kendinden son derece emin ve ineklikten olabildiğince uzak biri gibi konuşuyordu. Chaz masaya bir hindi dürüm bıraktı. Dürümü yağsız tortilla, göğüs eti, dilimlenmiş domates ve birkaç ıspanak yaprağıyla hazırlamış; yanına ince bir dilim avokado ve havuç çubukları yerleştirmişti. Bu arkaşaın bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu.

Aaron konuşmasını bitirirken dürümü fark etmişti. Telefonu kapatınca, Chaz, "Bunu her gün bekleme," dedi. Bram ve Georgie'nin kapağını süslediği *Flash* dergisini aldı ve kalçasını masaya yaslayıp karıştırmaya başladı. "Haydi, yesene."

Aaron dürümü alıp ısırdı. "Mayonez var mı?"

"Hayır." Chaz dergideki parfüm numunesini burnuna götürüp kokladı. "Kaç yaşındasın?"

Aaron görgü kurallarına uyardı. Cevap vermeden önce ağzındaki lokmayı yuttu. "Yirmi altı."

Chaz'den altı yaş büyüktü, ama daha genç görünüyordu. "Üniversiteye gittin mi?"

"Kansas Üniversitesi."

"Üniversiteye giden bir yığın insanın bir boktan haberi yok." Aaron'ın yüzüne dikkatle baktı ve birinin bunu ona söylemesi gerektiğine karar verdi: "Gözlüklerin çok çirkin. Alınma ama."

"Gözlüklerimin nesi var?"

"Çok çirkinler. Lens ya da başka bir şey edinmelisin."

"Lensler başa bela."

"Güzel gözlerin var. Göstermelisin. En azından adam gibi bir gözlük çerçevesi al." Aaron'ın gözleri parlak mavi, kirpikleri

gürdü. Adam gibi tek özelliği gözleriydi.

Kaşlarını çatınca, yanakları vücudunun geri kalanını yutmuş gibi göründü. "Kaşlarında delikler olan bir insanın başkalarını eleştirme hakkı olacağını sanmam."

Chaz küpeli kaşlarını seviyordu. Kendini sert ve topluma kulak asmayan bir asi gibi hissetmesini sağlıyorlardı. "Ne düşündüğünü gerçekten önemsiyordum da sanki."

Aaron yeniden bilgisayara döndü ve grafiğe benzeyen bir şey açtı. Chaz gitmek üzere ayaklandı, ama yerde açık duran çirkin çantayı ve içindeki cips paketini fark edince durdu. Çantanın yanına gidip paketi aldı.

"Hey! Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bunlara ihtiyacın yok. Sonra sana biraz meyve getiririm."

Aaron sandalyesinde doğrulur gibi oldu. "Geri ver onları. Senden meyve isteyen yok."

"Meyve yerine bu çöplüğü mü istiyorsun?"

"Evet, öyle."

"Çok fena." Chaz paketi yere attı ve var gücüyle üstüne bastı. Paketin ağzı gürültülü bir patlama sesiyle açıldı. "Al bakalım."

Aaron ona bakakalmıştı. "Senin derdin ne?"

"Kaltağın tekiyim." Chaz çalışma odasından çıkıp alt kata inerken, Aaron'ın yerdeki ezilmiş cipslere uzandığını görür gibiydi.

Bram gerçek bir işi varmış gibi, ofisinde gözden kaybolup duruyor, Georgie'yi sıkıntısıyla baş etmede yapayalnız bırakıyordu. Genç kadın zaman içinde Bram'in egzersiz odasına girmeye ve eskiden her gün tekrarladığı bale ısınma rutinini uygulamaya başladı. Kasları kaskatı ve işbirliğinden uzaktı, ama pes etmedi. Belki bu odaya bir bale barı eklettirirdi. Dans etmeyi her

zaman sevmişti ve bu alışkanlığını bir kenara itmesinin yanlış olduğunu biliyordu. Aynı şey şarkı söylemek için de geçerliydi. Müthiş bir şarkıcı değildi. Çocukken pek çok fırsat yakalamasını sağlayan gırtlaktan gelen sesi, yaşla olgunlaşmamıştı, ama melodileri detone olmadan tamamlayabiliyordu ve ses nüansında eksik kaldığı noktaları enerjisiyle telafi edebiliyordu.

Egzersizini tamamlayınca, telefonda Sasha ve April’la konuştu ve internetten alışveriş yaptı. Günlük rutini, meşgul arkadaşlarını rahatsız etmek ve fotoğraflarda iyi çıkmak için ne gerekiyorsa yapmakla sınırlanmıştı. Elinde kamerayla Chaz’in peşinde dolaşmak ve meraklı sorular sormak en büyük eğlencesiydi.

Chaz sürekli yakınıyordu, ama bu konuşmasına engel değildi ve Georgie bu sayede, onun hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olmuştu. Bram’in kâhyasından her geçen gün biraz daha fazla etkilenmesi, kendi açısını getirmesine engel oluyordu.

Cuma sabahı, evliliklerinin yedinci gününde, Bram’le birlikte bir parti organizatörüne, tiz sesli, yılışık, çok pahalı ve herkesin şiddetle tavsiye ettiğı Poppy Patterson’a gittiler. Kadının her şeyi sinir bozucuydu; üstelik *Skip ve Scooter* temasına bayılmıştı. Bu yüzden derhal anlaştılar ve detayları Aaron’la halletmesini söylediler.

O öğleden sonra, Georgie’nin babası, onu yeterince cezalandırdığına kanaat getirip, telefonuna cevap verdi. “Georgie, evliliğine onay mührümü basmamı istemeni anlıyorum, ama bunun ne kadar yanlış olduğunu bile bile, böyle bir şey yapmam.”

‘Georgie’nin ona gerçeğı söylemeye niyeti yoktu, ama daha fazla yalan söylemek de istemiyordu. “Ben sadece güzel bir konuşma yaparız diye düşündüm. Çok şey mi istiyorum?”

“Şu anda mı? Evet. Shepard’dan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum ve senin için endişeliyim.”

"Endişelenecek bir şey yok. Bram... O senin hatırladığın gibi değil." Georgie, Bram'in müthiş olgunluğuna örnek oluşturabilecek ikna edici hikâyeler uydurmak için debelenirken, ne çok içki içtiğini düşünmemeye çalışıyordu. "O... Artık daha olgun."

Babası hiç etkilenmemişti. "Şunu sakın unutma, Georgie. Herhangi bir şekilde seni incitmeye kalkışırsa, yardım istemek için bana geleceksin, söz mü?"

"Beni dövecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Bir insanı incitmenin farklı yolları vardır. Bram konusunda hiçbir zaman sağduyulu davranmadın."

"O uzun zaman önceydi baba. Artık ikimiz de aynı insanlar değiliz."

"Gitmem gerek. Sonra konuşuruz." Babası telefonu pat diye kapatıvermişti.

Georgie dudağını ısırды, gözleri yanıyordu. Babası onu seviyordu –elbette– ama bu Georgie'nin istediği türde sıcak bir baba sevgisi değildi. Hiçbir şart koşmayan bir sevgi. Hak etmek için bu kadar çok uğraşmak zorunda kalmayacağı bir sevgi.

Bölüm 10

Georgie cumartesi sabahı saat üç civarı uyandı ve tekrar uykuya dalmayı başaramadı. Bundan tam bir hafta önce, bu saatlerde, Bram'in yanında durmuş, evlilik yemini ediyordu. Yemin ederken tam olarak neler söylediğini çok merak ediyordu doğrusu.

Yatak odası boğucuydu. Üzerindeki çarşafı tekmeleyerek açtı, eski sarı Croc'larını ayağına geçirdi ve paytak adımlarla balkona çıktı. Palmiye ağaçlarının yaprakları esintiyle birbirine çarpıyor, havuzdan şelalenin şıkırtısı geliyordu. Lance o öğleden sonra telefonuna bir mesaj daha bırakmıştı. Onun için endişeleniyordu. Georgie, Lance'in onu rahat bırakması ya da ondan nefret edebilmek için neler vermezdi. Gerçi ondan sık sık nefret ediyordu ve bu daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

Buz küplerinin tıkırtısıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Karanlıkta Bram'in sesini duydu: "Atlamak niyetindeysen, sabahı bekle. Bu gece bir cesetle uğraşamayacak kadar sarhoşum."

Bram, Georgie'nin sol tarafında kalan yatak odasının açık kapısının önünde oturuyordu. Eski bir çift spor ayakkabı geçirdiği ayaklarını balkon demirlerine dayamıştı. Elindeki içkisi ve profilini ortadan ikiye bölen hilal biçimli gölgeyle, yedi günah-tan hangisini sıraya koyması gerektiğine karar vermeye çalışan bir adam görüntüsü çiziyordu.

Georgie arka taraftaki bütün odaların aynı ikinci kat balkonuna açıldığını biliyordu ama Bram'i daha önce orada hiç görmemişti.

"Atlamama gerek yok," dedi. "Yaşamın zirvesindeyim." Georgie elini balkon korkuluğuna sardı. "Neden uyumuyorsun?"

"Çünkü bir haftadır ilk defa huzur içinde içme fırsatı yakaladım." Bram genç kadının, Lance için giydiği minicik çamaşırlarla ve hoppa baby-doll'larla uzaktan yakından ilgisi olmayan yatak kıyafetlerini şöyle bir süzdü. Yine de pembe-sarı dudak baskılı rahat bokser şortunu pek küçük görür gibi bir hali yoktu.

Georgie genç adamın kambur duruşuna ve havada sallanır gibi duran bileğine bakarken bir şeylerin eksik olduğu hissine kapılmıştı, ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. "Çok fazla içtiğini söyleyen oldu mu?"

"Hele bir boşanalım, bırakmayı denerim." Bir yudum daha aldı. "Çarşamba sabahı çalışma odama burnunu sokmanın özel bir nedeni var mıydı?"

Georgie Chaz'ın onu ne zaman ispiyonlayacağını merak ediyordu zaten. "Hafiyelik yapıyordum. Başka ne olabilir?"

"Kameramı geri istiyorum."

Georgie baş parmağını balkon korkuluğunun üzerinde dolaştırdı. "Geri alacaksın. Aaron bana da bir kamera alıyor."

"Neden bir kamera istiyorsun ki?"

"Etrafımdakileri rahatsız etmek için."

Bram kadehini seramik zemine bıraktı. "Bana ait olan eşyaları aşırmaq dışında, orada başka ne işin vardı?"

Georgie ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü ve sonunda dürüst davranmaya karar verdi. "Dizinin yeniden başlaması hikâyesinin gerçek mi yoksa senin hayal gücünün ürünü mü olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Senaryoyu buldum, kutu sımsıkı bantlıydı. Gerçi okuyacak değildim."

Bram sandalyesinden kalkıp Georgie'ye doğru yürüdü. "Bana sormalıydın. İyi bir evliliğin temelinde güven yatar, Georgie. Çok kırıldım."

"Hayır, kırılmadın. Ve dizinin devamını çekmeye niyetim yok. Asla. Sürekli aynı rolle anılmaktan bıktım artık. Dişe dokunur roller istiyorum. Bir kez daha Scooter'ı canlandırmak kariyerim açısından alabileceğim en kötü karar olur. Ve sen de Skip'ten nefret ediyorsun. Bu yüzden neden bu işe kalkıştığını anlamıyorum. Aslında anlıyorum ve çulsuz olduğun için üzgünüm, ama senin nakit akışı sorununu çözmene yardım etmek için kendi kariyerimi sabote etmeye hiç niyetim yok."

Bram genç kadının yanından geçti ve kafasını yatak odasına uzattı. "Sanırım, hepsi bu, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Tamam." Bram, ahşabın çürüyüp çürümediğini kontrol eder gibi, elini kapının kasasında dolaştırdı. Ama Georgie onun bu kadar kolay teslim olacağına hayatta inanmazdı.

"Ciddiyim," dedi.

"Anladım." Bram ona döndü. "Oysa ben aşk hayatımı araştırdığını sanmıştım."

"Unuttun mu? Benimle evlisin. Senin bir aşk hayatın yok." Georgie kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez pişman olmuştu. Bram'e uzak durmayı en çok istediği konuyu kurcalaması için altın bir fırsat sunmuştu. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Bu kadar çabuk değil." Bram genç kadının içeri girmesine izin vermeden kolunu tuttu. Ve Georgie o anda neyin eksik olduğunu anladı. "Sigara içmiyorsun!"

"Bu fikre nereden kapıldın?" Bram elini çekti ve içkisini bıraktığı yerden almak için sandalyesine doğru yürüdü.

Georgie, Bram'in sabun ve turuncgiller karışımı kokusunu almış, ama o ana kadar mantıklı sonuca ulaşamamıştı. Sadece yedi gündür birlikteydiler, ama bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaçırabilmişti? "Sürekli sigaradan bahsediyorsun, ama bir tane bile içtiğini görmedim."

"Tabii ki gördün." Bram yeniden sandalyesine çöktü. "Ben sürekli sigara içerim. Sen çıkmadan hemen önce bir tane söndürdüm."

"Hayır, söndürmedin. Sigara kokmuyorsun ve o hastalıklı öpüşlerimize katlanmak zorunda kaldığım anlarda tütün tadı almadım. Skip ve Scooter günlerimizde seni öpmek kül tablası yalamaktan farksızdı. Ama şimdi... Sen sigarayı gerçekten bırakmışsın."

Bram omzunu silkti. "Tamam, beni fena yakaladın. Bıraktım, ama bırakmamın tek nedeni içki alışkanlığımın fena halde kontrolden çıkmasıydı ve aynı anda birden fazla bağımlılıkla uğraşacak gücüm yok." Kadehini dudaklarına götürdü.

En azından durumunun farkındaydı. Georgie onu sabahları bile elinde bir içki bardağıyla görüyordu. Önceki akşam da yemekte şarap içmişti. Georgie de içmişti elbette, ama bu onun için günün tek içkisiydi. "Sigarayı ne zaman bıraktın?"

Bram, Georgie'nin anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Beş yıl oldu."

"Beş yıl mı?" Bu cevap Georgie'yi öfkelenmişti. "Sigarayı bıraktığını neden açıkça söylemedin? Neden sürekli akıl oyunları oynama ihtiyacı hissediyorsun?"

"Çünkü çok hoşuma gidiyor."

Georgie onu hem tanıyor hem de tanııyordu ve savunma kalkanına sıkı sıkıya tutunmaktan yorulmuştu artık. "Yorgunum. Yarın sabah da konuşabiliriz."

"Bu şekilde çok uzun süre devam edemeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Georgie anlamazdan geldi. "Henüz birbirimizi öldürmedik; bu yüzden bence gayet iyi idare ediyoruz."

“Şimdi oyun oynayan sensin.” Bram bardağını yere bıraktı ve sandalyesinden kalktı. “Sabırlı davrandığımı kabul etmelisin.”

“Daha bir haftalık evliyiz.”

“Aynen öyle. Sekssiz koca bir hafta.”

“Sen manyaksın.” Georgie kapıya döndü, ama Bram onu bir kez daha durdurdu.

“Övünmüyorum sadece bilgi veriyorum. İlk randevuda seks yapmayı beklemiyorum elbette, ama genelde öyle olur. En çok ikinci randevuda.”

“Etkileyici. Senin için üzgünüm, ama ben önce bir ilişki kurmayı beklerim. Ama hey, evlilik uzlaşmadan ibarettir ve ben uzlaşmaya hazırım.”

“Ne tür bir uzlaşma?”

Georgie düşünür gibi yaptı. “Seninle... Dördüncü randevumuzdan sonra seks yapabilirim.”

“Randevu tanımın tam olarak ne?”

Georgie umursamaz bir tavırla elini salladı. “Ah, gördüğüm zaman anlarım herhalde.”

“Buna hiç şüphem yok.” Bram baş parmağını genç kadının çıplak kolunda dolaştırdı. “Dürüst olmam gerekirse, çok endişeli değilim. İkimiz de çok fazla dayanamayacağımızı biliyoruz.”

“İnsanı altüst eden seksapelin yüzünden mi?”

“O var tabii ama... Dürüst olalım, sen dalından koparılacak kıvamdasın.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Bebeğim, sen gerçekleşmeyi bekleyen bir orgazm gibisin.”

Georgie’nin teni ürpermişti. “Ah, gerçekten mi?”

“Boşanalı bir yıl oldu. Ezik de yarı kız sayılacağına göre, hiçbir şey beni onun iyi bir âşık olduğuna ikna edemez.”

Georgie tahmin edileceği üzere –ve acınacak biçimde– Lance’i savunmaya geçti. “O müthiş bir âşıktı. Nazik ve düşünceli.”

“Zırva.”

“Alaycı bir yorum yapacağını tahmin etmeliydim.”

“Şanslısın, ben ne nazik ne de düşünceliyimdir.” Parmağını Georgie’nin dirsek bükümünde dolaştırdı. “Ben seksin pis ve sert olanını severim. Yoksa gerçek anlamda yetişkin bir erkekle seks yapmak, küçük Scooter’ımızı korkutuyor mu?”

Georgie geri çekildi. “Hangi erkek? Ben fazla gelişmiş, sevimli bir erkek çocuk görüyorum.”

“Saçmalamayı bırak, Georgie. Senin için çok şeyden vazgeçtim ve seksten de vazgeçecek değilim.”

Georgie bu meseleyi daha fazla yok sayamayacağını tahmin etmeliydi. Ona istediğini vermezse, Bram’in bunu yapacak birinin numarasını çevirmekte en ufak bir çekincesi olmayacaktı. Kapana kısılmaktan nefret ediyordu. “Saçmalamayı kes,” dedi. “Sadık kalma ihtimalinin, banka hesabından bile cılız olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Ben Lance Marks değilim.”

“Bu doğru. Lance beni tek bir kadınla aldattı. Sen söz konusu olunca, bir ordu kadından bahsetmek gerek.” Georgie parmağını Bram’in kusursuz yüzüne doğrulttu. “Daha önce bir kez halkın gözünde küçük düşürüldüm. Aşırı duyarlı olduğumu düşünmekte özgürsün, ama aynı şeyi tekrar yaşamak istemiyorum.”

“Altı ay boyunca aynı kadınla kalabilirim.” Bram’in bakışları, Georgie’nin memelerine kaymıştı. “Tabii yatakta ilgimi canlı tutacak kadar iyiye.”

Georgie’ye bariz biçimde olta atıyordu, ama sarf ettiği kelimeler can acıtıcı türden olduğu için, Georgie’nin alaycı yanıtı istediği etkiyi bırakamadı. “Bu durumda, bir sorunumuz olduğu kesin.”

Bram kaşlarını çattı. "Hey, seni yerden yere vurması gereken benim. Bunu sen kendin yaparsan, ilişkimizin ne eğlencesi kalır?"

Georgie Bram'ın kendinden şüphe duyduğuna bir an için bile şahit olmasından rahatsız olmuştu. "Bir daha olmaması için elimden geleni yaparım."

Bram sıkılmışa benziyordu. "O pisliğin sana böyle bir numara çevirmesine izin verebildiğine inanamıyorum. Sorun onda. Sende değil."

"Bunu biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum. Evliliğiniz senin değil, onun kişiliği yüzünden darmadağın oldu. Lance gibi erkekler her zaman en güçlü gördükleri kadına meylederler. Ve Ezik, o kadının Jade olduğuna karar verdi."

Georgie sabrının sonuna gelmişti. "Tabii ki Jade'di. O her şeyi yapıyor. Güzel, müthiş bir oyuncu ve karşılığını vermeye gelince onun üstüne yok! Jade bir yerlerde hayat kurtarıyor. Asyalı küçük kızlar, onun sayesinde, bedenlerini sapıklara pazarlamak yerine okula gidebiliyorlar. Büyük ihtimalle günün birinde Nobel Barış Ödülü'nü de kazanacak. Ve bunu hak ediyor. Onunla rekabet etmek biraz zor."

"Lance'in de bunu anlamaya başladığından eminim."

Georgie'nin kontrol altında tutmak için var gücüyle savaştığı bütün duygular kaynamaya başlamıştı. "*Ben de insanları önemsiyorum!*"

Bram gözlerini kırıştırdı. "Tamam."

"Önemsiyorum! Dünyada eziyet çeken insanlar olduğunu biliyorum. Biliyorum ve bu konuda bir şeyler yapacağım!" Georgie çenesini kapatması gerektiğini biliyordu, ama kelimelerin ardı arkası kesilmiyordu. "Haiti'ye gidiyorum. Ayarlar ayarlamaz. Tıbbi malzemeler bulacağım ve Haiti'ye götüreceğim."

Bram kafasını yana eğdi. Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet konuştuğunda, sesinde sıra dışı bir yumuşaklık vardı. "Sence bu biraz... Soğuk değil mi? Basının ilgisini çekmek için bir ülkenin sefaletini kullanmaktan bahsediyorum."

Georgie yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bram haklıydı ve Georgie kendinden nefret ediyordu. "Ah, Tanrım. Ben korkunç bir insanım."

Genç adam onu omuzlarından tutup kendine çevirdi ve göğsüne çekti. "Sonunda evlendim ve kendime bula bula L.A.'in en kaçık kadını bulmuşum."

Georgie fena halde küçük düşmüştü ve Bram'ın sempatisine güvenmiyordu. "Kadınlar konusunda her zaman boktan bir zevkin olmuştur."

"Ve saplantılı bir beynim." Bram parmağının ucuyla Georgie'nin çenesini kaldırdı. "Az önce geçirdiğin utanç verici sinir krizine sempatiyle yaklaşısam da, daha acil meselelere odaklansak iyi olacak."

"Bence odaklanmayalım."

"Sahte tek taşı mı taşıdığın sürece, söz veriyorum seni asla aldatmayacağım."

"Sözlerinin bir kıymeti yok. Sorun ortadan kalkar kalkmaz ava çıkacaksın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Yanılıyorsun. Haydi ama, Georgie. Teslim ol."

"Önce sürtüğümüz fikrine iyice alışmam gerek."

"Süreci hızlandırayım bari." Bram dudaklarını Georgie'nin ağzının üstüne kapattı.

Bu defaki öpüşleri gerçikti. Ortada ne fotoğrafçılar, ne de, "Kes!" diye seslenecek bir yönetmen vardı. Georgie tam geri çekilmeye yeltenirken buna gerek duymadığını fark etti. Karşısındaki Bram'di. Onun ne kadar iki yüzlü olduğunu, öpüşlerinin hiçbir anlam ifade etmediğini çok iyi bilirdi ve bu da beklenti-

lerini insana huzur verecek kadar düşük tutmasına neden oluyordu.

Bram, şehvetli bir keşif için dilini Georgie'nin ağzının içine kaydırды. Zaman içinde, çok iyi öpüşür olmuştı. Ve Georgie bu yakınlığı itiraf etmek isteyeceğinden çok daha fazla özlemiştir. Kollarını genç adamın omuzlarına doladı. Bram karanlık geceler ve tehlikeli rüzgârlar gibi kokuyordu. Gençlik ihanetleri ve kalpsiz terk edişler gibi. Ancak Georgie onu çok iyi tanıdığı ve kendine güvenmeye başladığı için, duygusal bir tehdit altında değildi. Bram onu kullanmak istiyordu. Pekâlâ. Georgie de onu kullanacaktı. Sadece bir an için. Tek bir öpüş boyunca.

Bram elini Georgie'nin beline yerleştirdi ve kalçalarının birbirine yaslanmasını sağladı. Sertleşmişti. Georgie ona hayır diyecekti ve bu güce sahip olmak ona teslim olma özgürlüğü sağlamıştı. Bram eliyle kalçasını sarmıştı. Keşke bu kadar güzel kokan, ona bu kadar iyi gelen ve bu kadar iyi öpüşen bu erkek Bram Shepard olmasaydı.

Gece ve Georgie'nin yatak odasından süzülen loş ışık lavanta gözlerini kara amberlere dönüştürmüştü. "Lanet olsun ki seni çok istiyorum," dedi

Georgie'nin içinden yükselen karanlık ve erotik ürperti, mavi-beyaz bir ışığın parlayıp sönmesiyle kesintiye uğradı.

Bram hızla kafasını kaldırdı. "Lanet olsun!"

Georgie'nin beyninin faaliyete geçmesi için bir-iki saniye geçmesi gerekti. O, bu ani ışığın bir fotoğraf makinesinin flaşından geldiğini anlayana kadar, Bram çoktan harekete geçmişti. Bacaklarını balkonun kenarından sarkıtıp, hemen altlarındaki verandanın çatısına atladı. Georgie nefesi kesilmiş halde aşağı sarktı. "Dur! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Bram onu duymazdan gelerek, -tıpkı Lance ve dublörlerinin bir düzine filmde yaptıkları gibi- çatının kiremitleri üzerin-

de sürünmeye başladı. Flaş Bram'in eviyle komşu evin arasında kalan büyük ağaçtan gelmiş benziyordu. Georgie, "Boynunu kıracaksın!" diye bağırdı.

Bram verandanın çatısından aşağı sarktı, bir süre parmaklarının ucunda asılı kaldıktan sonra yere atladı.

Evin arka tarafındaki bütün güvenlik ışıkları bir anda yanı- vermişti. Bram toparlanıp ayağa kalktı, son hızla avluya doğru koştu ve bodur bir bambunun arkasında gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra, evini komşusununkinden ayıran yüksek duvara tırmanmaya çalışan başı ve omuzları belirdi.

Ne aptallık... Georgie son hızla alt kata indi ve gün gibi parlayan arka avluya koştu. Böylesi özel bir anın bütün dünyaya teşhir edilecek olduğunu düşünmek midesini bulandırıyordu. Croc'ları topuklarına çarparak çakıl taşlı yolda duvara kadar koştu. Duvar, boyunu yaklaşık altmış santim kadar aşırıyordu, ama duvarda ayak basacak girintiler bulup kendini yukarı çekti. Sivri bir taş baldırını çizdi. Nihayet kollarını duvarın üstüne dolayacak ve diğer tarafta olup bitenleri görebilecek kadar yükseğe tırmanmayı başarmıştı.

Komşunun bahçesi, jilet gibi budanmış şimşirleri, dikdörtgen yüzme havuzu ve tenis kortuyla Bram'inkinden daha geniş ve açıktı. Oradaki güvenlik ışıkları da devreye girmişti. Bram'in çimlerin üzerinde, elinde kameraya benzer bir şeyle son hızla kaçan adamın peşinden koştuğunu görebiliyordu. Ağaca onları dikizlemek için tırmanmış olsa gerekti. Yüksek-hızlı bir film kulanıyor olmalıydı, flaş kazayla devreye girmişti demek. Kendini ele vermeden önce kaç fotoğraf çektiğini kim bilebilirdi ki?

Fotoğrafçı arayışta bir hayli açmıştı, ama Bram'in de yenilgiyi kabul etmeye niyeti yoktu. Bir fundalığın üzerinden atladı. Adam açık bir alana ulaşmıştı. Kısa boylu ve fişek gibiydi. Georgie'nin tanıdığı birine benzemiyordu. Havuz başındaki küçük barakanın arkasında gözden kayboldu.

Komşu evden bir kadın fırladı. Georgie bahçeyi adeta yıkan ışıktaki uzun, açık renk saçlar ve şeftali rengi ipekli bir sabahlık gördü. Kadın yarım daire biçimindeki basamakları hızla inip bahçeye koştu. Ortalıkta kim olduğunu bilmediği davetsiz bir misafir dolanırken, bunun dünyanın en akıllıca hareketi olduğunu söylemek gücüti. Kadın parlak ışığa adım atar atmaz, Georgie aynı anda iki şeyi fark etti.

Kadın Rory Keene'den başkası değildi... ve elinde bir silah vardı.

Bölüm 11

Georgie yumuşacık bir sesle... hiç olmadığı kadar yumuşak bir sesle ve en dost canlısı, en sakinleştirici sesiyle seslendi: "Rory? Lütfen ateş etme."

Rory hızla ona dönerken sarı saçları havada uçuştı. "Kim var orada?"

"Georgie. York. Ve peşinden koştuğun adam da Bram. Benim... Şey... Kocam. Bence onu vurmasan iyi olacak."

"Georgie?"

Croc'larının içinde ayak parmakları uyuşmuştu ve kaymaya başlıyordu. "Fotoğrafçının teki resimlerimizi çekmek için senin ağaca tırmanmış. Bram peşine düştü." Duvarı sıkıca kavramaya çalıştı, ama kolları yorulmuştu. "Ben... Daha fazla tutunamıyorum. Aşağı inmem gerek."

"Sanırım duvarın sonunda bir bahçe kapısı var."

Georgie yere ulaşmayı başardı, ama diğer bacağını da çizmeyi başarmıştı.

"Buralarda bir yerde." Georgie taşların üzerinde ilerlerken Rory duvarın diğer tarafından sesleniyordu. "Ev stüdyonun ve ben burada yaşamaya başlayalı uzun zaman olmadı. Bu yüzden çok iyi bilmiyorum."

Georgie fundalıkların arasında kısmen gizlenmiş ahşap kاپıyı buldu. "Buldum, ama sıkışmış."

"Benim taraftan iteyim."

Kapı inatçıydı, ama biraz zorlamayla Georgie'nin geçebileceği kadar bir aralık oluştu. Rory kapının diğer tarafında, tabancası geceliğinin katları arasına gizlenmiş halde duruyordu. Uzun ve uykuda dağılmış sarı saçlarına rağmen, sanki beklenmeyen gece yarısı misafirleriyle uğraşmak tek işiymiş gibi, çok hoş ve sakin görünüyordu. "Neler oluyor?"

Georgie, Bram'i görebilmek için çevresine bakındı, ama ortalıkta yoktu. "Gerçekten çok üzgünüm. Flaş patladığında Bram'le birlikte balkondaydık. Bir fotoğrafçı senin şu büyük ağaca gizlenmiş meğer. Bram adamın peşine düştü. Her şey çok hızlı oldu."

"Bir fotoğrafçı sizi gözetlemek için, gizlice benim evime mi girmiş?"

"Öyle görünüyor."

"Polisi aramamı ister misin?"

Sıradan bir vatandaş olsa, Georgie'nin yapacağı tek şey bu olurdu, ama sıradan bir vatandaş değildi ve polisi aramak seçenekler arasında yoktu. Rory de aynı sonuca ulaşmıştı. "Aptalca bir soruydu."

Georgie, "Benim... Bram'in kimseyi öldürmediğinden emin olmam gerek," dedikten sonra, Bram'in gözden kaybolduğu yöne doğru harekete geçti. Havuza ulaşınca, onu havuz başındaki barakanın arkasından çıkarken gördü. Hafifçe topallaması ve ölüm saçan ifadesi dışında, hasarı yok gibiydi. "Pislik herif elimden kurtuldu."

"Çatıdan atlarken kendini öldürebilirdin."

"Umurumda değil. O hamamböceği çizgiyi aştı."

Ve tam o anda, elindeki silahı bir Prada çanta misali sallayarak onlara yaklaşan Rory'yi gördü. Georgie'nin bu kadına imrenmemesi imkânsızdı. Rory Keene gibi havalı bir kadın, Las Vegas'taki bir otel odasında uyandığında kendini en eski düşmanı ile evli bulmazdı. Çünkü Rory Keene gibi bir kadın hayatını

kendisi kontrol ederdi; hayatı onu kontrol etmezdi.

Bram donup kalmıştı. Rory onu görmezden geldi. "Yarın sabah ilk iş güvenlik şirketini arayacağım, Georgie. Görünüşe bakılırsa, ışıklar istenmeyen misafirleri uzak tutmaya yetmiyor."

Bram kadının elindeki tabancaya bakıyordu. "Şu şey dolu mu?"

"Tabii ki."

Georgie silahlı ve sarışın olmanın tehlikeleri hakkında dilinin ucuna kadar gelen espriyi kendine sakladı. Böyle güçlü bir kadının –hele sabahın üçünde uykusundan uyandırılmış güçlü bir kadının– karşısında böyle bir espri yapmak pek akıllıca bir davranış değildi.

"Glock'a benziyor," dedi Bram.

"Otuz bir."

Bram'ın silaha gösterdiği ilgi, Georgie'yi ürpertmişti. Hemen araya girdi. "Sen silah bulundurmazsın. Silah taşımak için fazla tez canlısın."

Bram'ın çenesinin altını gıcıklayışı, Georgie'de onu tokatlama isteği uyandırmıştı. Genç adam dudaklarına biraz önce paylaştıkları yakınlıktan fersah fersah uzak, kısacık ve iş olsun diye verilmiş bir öpücük kondurdu. "Benim için bu kadar endişelenmene bir türlü alışamıyorum, tatlım," dedi. "Bu tarafa nasıl geçtin?"

"Bir kapı var."

Bram kafasını salladı. "Unutmuşum. Evlerin ilk sahipleri arkadaşmış herhalde."

Georgie, Rory'nin kendine ait bir yer yerine, stüdyonun kiraladığı bir evde yaşamasına bir anlam verememişti. "Bram senin yandaki evde yaşadığından bahsetmeyi unuttu sanırım." Elini görünüşte şefkat dolu bir tavırla Bram'ın sırtına yerleştirdi.

Ve çenesinin altını gıdıklamasının intikamını almak için belli etmeden bir çimdik attı.

Bram yüzünü buruşturdu. “Tabii ki bahsettim, tatlım. Sanırım bu kadar çok şeyin arasında aklından çıkıvermiş. Ayrıca burası insanların komşularıyla kaynaştıkları türden bir mahalle sayılmaz.”

Bu doğruydı. Birbirlerinden yüksek duvarlarla ve kilitli kapılarla ayrılan pahalı mülkler, kaynaşmak için uygun atmosferi sağlamıyorlardı. Lance’le birlikteyken yaşadıkları Brentwood’da, yandaki evde yaşayan doksanlı yılların ünlü pop yıldızıyla bir kez olsun karşılaşmamışlardı.

Georgie’nin bakışları Rory’nin elindeki Glock’a kaydı. “Sanırım yatağına dönmen için seni yalnız bıraksak iyi olacak.”

Rory geceliğinin kayan askısını düzeltti. “Sanırım bu saatten sonra hiçbirimizin uyuması kolay olmayacak.”

“Doğru,” dedi Bram. “Neden bize gelmiyorsun? Kahve yapar, kâhyamın tarçınlı çöreklerinden ısıtırım. Böylece ilk resmi misafirimiz olursun.”

Georgie ona bakakalmıştı. Gecenin bu saatinde? Aklını mı kaçırmıştı acaba?

“Başka bir zaman. Okumam gereken şeyler var.” Rory, Bram’e en havalı bakışlarından birini attıktan sonra Georgie’yi sevgiyle kucakladı. “Güvenlik şirketiyle görüşür görüşmez seni ararım.” Yeniden Bram’e döndü. “Ona iyi davran. Ve Georgie, yardıma ihtiyacın olursa, söylemen yeter.”

Bram’in sahte uslu hali silinip gitmişti. “Yardıma ihtiyacı olursa, ben gerekeni yaparım.”

“Bundan hiç şüphem yok.” Rory aslında bir hayli şüpheliymiş gibi konuşmuştu. Tabancası geceliğinin katları arasına saklanmış halde, dönüp evine gitti.

Bram konuşmak için duvarın diğer tarafına geçene kadar bekledi. "Gazeteler o resimlerden bir tekini bile yayınlayacak olurlarsa, dava açacağız."

"Büyük ihtimalle yayınlamazlar," dedi Georgie. "En azından burada. Ama Avrupa'da çok ciddi bir pazar var. İnternete düşeceklerinden eminim. Ve o konuda elimizden hiçbir şey gelmez."

"Yine de dava açacağız."

"Dava mahkemede görülmeye başlayana kadar biz çoktan boşanmış oluruz."

"Peki senin önerin ne? Olayı tamamen unutmamız mı? Seni rahatsız etmiyor mu yani?"

İşin aslı, Georgie uyuşmuş gibiydi. "Bundan nefret ediyorum," dedi.

Bahçede sessizce ilerlediler. Aslında bu kadar üzülmemeliydi. O fotoğraflar düzmece evliliğine meşruluk getirecekti. Ama kendini, en az Lance'in bebeğinin ultrason fotoğrafını gördüğü günkü kadar tacize uğramış hissediyordu. "Ben yatmaya gidiyorum," dedi eve varınca. "Tek başıma."

"Sen kaybedersin."

Tam merdivenleri çıkarken, Bram Shepard yap-bozunun ilginç bir parçası yerine oturuverdi. "Rory'nin dizinin devam projesiyle bir alakası var, değil mi? İki hafta önce, Sarmaşık'ta kıcını yalama nedenin buydu. Ve o utanç verici tarçınlı çörek davetinin..."

"Bebeğim, bana adam gibi bir iş fırsatı sağlayacak herkesin kıcını yalarım ben..."

"Hastasın sen. Ama itiraf etmeliyim ki, seni birlerinin ayaklarına kapanırken görmek bana tarifsiz bir haz veriyor."

Bram yumuşacık bir sesle, "Yol kat etmek için ne gerekiyorsa yaparım," dedi.

Gözüne uyku girmeyince, Bram doğruca havuzun yolunu tuttu. Soyunup suya dalarken, hayatının gereğinden fazla karmaşık bir hal aldığını düşündü. Bu aptalca evliliğin işini kolaylaştıracağını sanmıştı, ama Rory'nin Georgie'yi bu kadar sahipleneceğini hesaba katmamıştı.

Sırt üstü uzandı ve kendini suya bıraktı. İçine düştüğü tünelden çıkabilmek için her debelenişinde, yeni bir göçük tehdiyle burun buruna geliyordu. Georgie meselenin sadece para olduğunu sanıyordu. Bram'ın saygınlığa çok daha fazla ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Zaten Bram bunu bilmesini de istemiyordu. Georgie'nin onu her zamanki gibi aşağılık bir pislik olarak görmeye devam etmesini tercih ederdi. Hayatı ona aitti ve Georgie'yi önemli olan hiçbir kısmına dahil etmeyecekti.

Her zaman böyle yalnız biri değildi. Gerçek bir aileden yoksun büyümek, onu zaman içinde sırtından vuracak dostlardan yapay bir aile yaratmaya itmişti. Dost olduklarını sanmıştı ama aslında parasını yiyen, bağlantılarını peşkeş çeken ve sonunda o seks kasetiyle onu tuzağa düşüren asalaklardan başka bir şey değillerdi. Dersini almıştı. Bir numara olmanın peşine düşmek, yalnız olmayı gerektiriyordu.

Georgie insan kullanacak biri değildi, ama bu onun ruhuna kök salmasına ve kendine bir hayat kurmaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlamasına izin vereceği anlamına gelmezdi. Georgie onu çok uzun zamandır tanıyordu. Çok fazla şey görmüştü ve onunla konuşmak tehlikeli sayılabilecek kadar kolaydı. Ancak Georgie'nin onu bir kez daha başarısızlığa uğrarken görmesini –ki bu ihtimal her geçen gün biraz daha güçleniyordu– sineye çekemezdi.

Georgie itibarını parlatmak ve seks için faydalıydı. Seks için can atıyordu, ama o gece teknedeki çirkin icraatı yüzünden Georgie'ye ihtiyaç duyduğu zamanı vermekten başka şansı yoktu... Onu eninde sonunda kollarının arasına alacaktı.

Aradan dört gün geçmişti. Georgie'nin balkon fotoğraflarının ortaya çıkmayacağını umut etmeye başladığı bir anda, olay İngiliz boyalı basınında patladı. Ve sonrasında, resimler her yerdediler. Ancak fotoğrafçının yakaladığı bulanık gece pozları, aşıkların bir gece yarısı buluşmasından ziyade, çirkin bir tartışma yaşadıkları hissini uyandırıyor. İlk resimde, Georgie kalçasına yerleştirdiği eliyle, kavgaya hazır bir görüntü çiziyordu. İkinci resimde ise, aslında Haiti planından dolayı kendini berbat ve aşağılık hissetmenin acısıyla yüzünü ellerinin arasına gömmüşken, en dikkatli gözlemciler bile, kavgaları nedeniyle gözyaşı döktüğünü düşündürecek bir poz vermişti. Üçüncü bir resimde, Bram onu omuzlarından kavramıştı. Aslında bunu Georgie'yi rahatlatmak için yapmıştı, ama karanlık resim duruşuna tehditkâr bir hava katmıştı. Fotoğrafların sonuncusu ve en bulanık olanı öpüşmelerini gösteriyordu. Ama ne yazık ki, Bram, Georgie'yi öpüyor muydu yoksa sarsıyor muydu, ayırt etmek imkânsızdı.

Ve ortalık birbirine girmişti.

Bram masanın üzerine, kahve fincanının yanına konma cüretini gösteren bir sineğe öldürücü bir darbe indirirken, "Böylesi bir pisliğin bu piçlerin yanına kalmasına inanamıyorum," diye söyleniyordu. Bir zamanlar, kötü reklamdan sıyrılmayı sanata dönüştürmüştü, ama şimdi kan istiyordu. Fotoğrafçının ve orijinal gazetelerden online dedikodu sitelerine kadar, fotoğrafları basan herkesin... "İçlerinden birini bir ele geçirsem..."

"Şiddete başvuracaksan sakın bana aldırma," dedi Georgie. "Bu defalık ben de senden yanayım."

Melrose'da, Urth Caffé'nin dışında oturmuş organik kahvelerini yudumluyorlardı. Resimler ortaya çıkmalı yedi gün olmuştu. Fotoğrafçılar ve meraklı izleyiciler kaldırıma sıralanmışlardı. Caffé'nin diğer müşterileri de şehrin en ünlü yeni evli çiftini seyrettiklerini saklamaya gerek görmüyorlardı.

Georgie'nin bu evlilikten elde etmeyi umut ettiği her şey geri tepiyordu. Hâlâ M.I.A'da olan Meg dışında, bütün arkadaşları aramışlardı. April ve Sasha'yı L.A.'e uçmaktan son anda vazgeçirmişti. Babasına gelince... Hışımınla eve gelmiş ve Bram'i ölümle tehdit etmişti. Georgie babasının anlattığı gerçek hikâyeye inandığından hâlâ emin değildi. Evliliklerine direnci iyiden iyiye güçlenmişti. Georgie'nin hayatını kontrol altına alma umudu buraya kadardı işte. Özgüveni her zamankinden daha fazla sarsıntıdaydı.

"Tanrı aşkına, bana biraz gülümsemeyebilir misin?" Bram'in gergin çenesi kendi gülümsemesini şüpheye düşürüyordu, ama Georgie yine de iyi askeri oynadı ve ağzının köşesine bir öpücük kondurmak için öne doğru uzandı.

On bir gün önce balkonda yaşanan o olaydan sonra –her ne kadar Georgie o öpüşü istemediği kadar sık düşünse de– baş başıyken hiç öpüşmemişlerdi. Bram'i insan olarak sevmiyor olabilirdi, ancak görünüşe göre vücudu bambaşka bir meseleydi. Çünkü son bir hafta içinde yaşadığı tek zevki, Bram'i tişörtlü halde ortalıkta dolaşırken gördüğünde ya da şimdi tişörtlü haline bakarken yaşamıştı.

"Ve, lanet olsun ki, bu bir randevu," dedi Bram. "Bu haftaki beşinci randevumuz."

"Ama," dedi Georgie gülümsemeye çalışarak. "Diğerleri gibi bu da hasar kontrolü amaçlı bir iş. Daha önce de dedim, ikimiz de keyif almaya başlayana kadar çıkmış sayılamayız. Ve fark etmediysen diye söylüyorum, ikimiz de sefil durumdayız."

Bram dişlerini sıktı. "Belki kendini biraz zorlayabilirsin."

Georgie ikinci biscotti'sini kahvesine batırdı ve rasgele bir ısırık aldı. En azından bir iki kilo almayı başarmıştı. Fakat bu, rahat bir nefes aldırmanın basının gölgesinde, hem de çevresine testosteron saçan bir erkeğin yanında kısılıp kaldığı bu imkânsız

durum için çok küçük bir teselliydi.

Bram fincanını bıraktı. "İnsanlar fotoğrafların yalan söylemediğini düşünüyorlar."

"Bunlar söylüyor ama."

Manşetler haykırıyordu:

Evlilik Bitti! Bir Sonraki Durak Ayrılık Şehri!

Georgie'nin Kalbi Bir Kez Daha Kırılacak

Georgie'den Ültimatom! Rehabilitasyona Git!

Bram'ın eski seks kaseti bile yeniden ortaya çıkmıştı.

Her günü paparazzilerin en çok takip ettikleri sıcak noktalarda boy göstererek zararı tamir etmeye çalışıyorlardı. Brentwood'daki City Bakery'den küçük kekler almışlar, Chateau'da akşam yemeği yemiş, Nobu, Polo Lounge ve Mr. Chow'dan sonra Sarmaşık'a ikinci bir defa gitmişlerdi. İki gecelerini kulüplerde geçirmişler; bu, Georgie'nin kendini çok daha yaşlı ve depresif hissetmesinden başka bir şeye yaramamıştı. Bugün de Armani'nin Robertson'daki ev mağazasından ve Melrose'daki Fred Segal'den alış veriş etmişler ve sonra, son zamanların gözde butiklerinden birine uğrayıp sadece göz önündeyken giyecekleri birbirinin eşi çirkin tişörtler almışlardı.

Ayrı ayrı dışarı çıkma riskini sadece bir iki defa almışlardı. Bram bir iki gizemli toplantı için evden ayrılmıştı. Georgie ise birkaç dans dersine, bir sabah çok erken saatte doğa yürüyüşüne gitmiş ve *Fakir Haitililer* yardım programına yüklü bir çek göndermişti. Genelde bir arada takılmaya özen gösteriyorlardı. Georgie, Bram'ın önerisiyle, reklama aç ünlülerin sık başvurdukları "günde birkaç defa kıyafet değiştirme" hilesine başvurmuştu. Çünkü her yeni kıyafet gazetecilerin taze fotoğraflar çekmeleri

ve bu resimlerin yayınlanması ihtimalini artırmak anlamına geliyordu. Son bir seneyi kamuoyundan uzak durmaya çalışarak geçirdikten sonra, işin ironisi Georgie'nin bile gözünden kaçmıyordu.

Kafenin diğer müşterileri onları sadece izlemekle yetinirken, biçimsiz bir keçi sakalı ve sahte bir Rolex'i olan genç bir adam masalarına yaklaştı. "İmzalarınızı alabilir miyim?"

Georgie hakiki hayranlarına imza vermeye hiç üşenmezdi, ama içinden bir ses bu imzaların daha akşam olmadan eBay'de satışa çıkacağını söylüyordu.

Georgie, ona uzatılan keçeli kalem ve eski yüzölçü kağıdı alırken, adam, şüphelerini doğrulamak istercesine, "Sadece imzanız yeter," dedi.

"Biraz kişiselleştireyim," dedi Georgie.

"Buna gerek yok."

"İsrar ediyorum."

Bir imzayı kişiselleştirmek değerini düşürürdü. Georgie'nin numarasına uyandığını fark eden sahte hayranın yüzü asılmıştı. İsmi Harry olduğunu söyledi. Georgie, "Harry'ye, sevgilerimle," diye imzaladı. Alt satırda kendi ismini bilerek yanlış yazdı ve York'un sonuna bir "e" harfi ekleyerek imzanın sahte görünmesini sağladı. Diğer taraftan Bram ise kendi kağıdına Miles Cyrus adını karalamakla meşguldü.

Delikanlı iki kağıdı kaptığı gibi uzaklaştı. "Hiçbir şey vermediğiniz için çok teşekkürler."

Bram arkasına yaslandı ve, "Bu nasıl bir hayat böyle?" diye söylendi.

"Şu anda bizim hayatımız ve tadını çıkarmaya çalışmaktan başka bir şansımız yok."

"Bana bir iyilik yap ve beni Annie şarkılarından esirge."

“Çok negatif bir insansın.” Georgie sözünü desteklemek için “Yarın” şarkısının koro bölümünü mırıldanmaya başladı.

“Bu kadarı yeter,” dedi Bram ayağa kalkarken. “Gidelim buradan.”

Elleri birbirine kenetli halde, kaldırım boyunca yürürlerken Bram’ın bronz saçları güneşle parlarken Georgie’nin acilen kuaföre gitmesi gerekiyordu ve paparazziler peşlerinden bir an olsun ayrılmıyorlardı. Yürüyüşleri bir süre devam etti. “İlla durman ve gördüğün her çocukla konuşman gerekiyor mu?”

“İyi fotoğraf malzemesi.” Georgie çocuklarla konuşmaktan ne kadar zevk aldığını göstermek istemiyordu. “Hem yakınmaya hakkın var mı? Sen diğer kadınlarla flört ederken, kaç defa öylece beklemek zorunda kaldığımı unuttun herhalde.”

“Sonuncusu en az altmış yaşındaydı.”

Ayrıca yüzünde çirkin bir ben ve çok kötü bir makyajı vardı. Ama Bram kadının küpelerini beğenmiş ve onu uzun uzun süzmüştü. Aslında Georgie onun bunu sık sık yaptığını fark etmişti. Yanlarına gelen güzellik kraliçelerini es geçerek yanlarındaki yaşça büyük kadınlarla sohbet ediyordu. Birkaç saniyeliğine de olsa, kendilerini güzel hissetmelerini sağlıyordu.

Georgie onun hoş bir şeyler yapmasından nefret ediyordu.

Yine de Bram’ın keyifsiz ruh hali, Georgie’nin neşesini yerine getirmişti. Güzel bir çiçekçi dükkânı görünce, onu da içeri çekti. İçerisi mis gibi kokuyordu. Çiçekçi onları birbirinden güzel aranjmanlar arasında baş başa bıraktı. Georgie buketleri uzun uzun inceledi ve sonunda iris, gül ve leylaklardan oluşan bir bukette karar kıldı. “Senden bir jest.”

“Her zaman cömert bir adam olmuştumdur.”

“Faturayı bana yollayacaksın, değil mi?”

“Acı ama gerçek.”

Daha kasaya ulaşmadan, Bram'in cep telefonu çalmaya başladı. Bram ekrana baktı ve telefonu yanıtlamadan kapattı. Georgie onu sık sık telefonda görüyordu, ama onun duyabileceği durumlarda konuşmuyordu. Bram'e telefonu cebine sokma fırsatı bırakmadan elini uzattı. "Bana telefonunu ödünç verebilir misin? Bir telefon açmam lazım, benimkini evde unutmuşum."

Bram telefonu uzattı. Georgie bir numara çevirmek yerine, son çağrıya baktı. "Caitlin Carter. Sevgilinin soyadını biliyorum artık."

Bram telefonunu geri aldı. "Hafiyelik etmeyi bırak. Ve o benim sevgilim falan değil."

"O zaman neden benim yanımda konuşmuyorsun?"

"Çünkü istemiyorum." Bram elinde buketle kasaya yürüdü. Üstü pastel renklerde süslü püslü çiçeklerle dolu bir tezgâhın yanında durunca, Georgie o dantelimsi çiçeklerle Bram'in erkeksi özgüveninin yarattığı çelişki karşısında sarsıldı. Dikkatini dağıtan o cinsel kıpırdanmayı bir kez daha hissetmişti. O sabah, sırf şovu yakından izleyebilmek için, onunla aynı anda egzersiz yapmak için bahane bile yaratmıştı.

Bu hastalıklı, ama anlaşılabilir bir durumdu. Hatta kendisiyle biraz gurur duyduğunu da söyleyebilirdi. Ne de olsa, fotoğrafların neden olduğu mevcut karmaşaya rağmen, şehveti en temel ve şefkat duygusundan tamamen arınmış haliyle hissedebiliyordu. Yani neredeyse tam bir erkek gibi düşünüyordu.

Dükkândan çıkarken, Bram çiçekleri ona uzattı. Yakında bir yerde park yeri bulabilmiş olmalarına rağmen, kaldırıma biriken paparazzi kalabalığının arasından geçmeye mecburdular.

"Bram! Georgie! Bu tarafa lütfen!"

"İkiniz kavganızın yaralarını sardınız mı?"

"Barışma çiçekleri mi, Bram?"

"Georgie! Bu tarafa!"

Bram onu kendine doğru çekti. "Geri çekilin, çocuklar. Bize adım atacak yer bırakın."

"Georgie, bir avukatla görüşmüşsün diye duydum."

Bram yanlarına çok fazla sokulan iri yarı fotoğrafçıyı itekledi. "Geri çekilin, dedim."

Ve o anda nereden çıktığını anlamadıkları Mel Duffy karşılarına dikildi ve kamerasını onlara çevirirken, "Hey, Georgie," dedi. "Jade Gentry'nin düşük yapması hakkında bir şey söylemek ister misin?"

Ve deklanşöre bastı.

Georgie kendini berbat hissediyordu. Gıptası o savunmasız cenini bir şekilde zehirlemişti. Duffy düşüğün iki hafta kadar önce –yani Vegas'ta evlenmelerinden en çok birkaç gün sonra– Jade ve Lance bir Birleşmiş Milletler ekibiyle bir araya gelmeye hazırlanırken, Tayland'da gerçekleştiğini söylemişti. Basın danışmanları haberi çiftin perişan olduklarını, ancak doktorların yeniden çocuk sahibi olmamaları için hiçbir neden görmediği bilgisiyle ilan etmişlerdi. Lance'in telefonuna bıraktığı bütün o mesajlar...

Bram eve yaklaşıp dek tek kelime dahi etmedi. Sonra radyoyu kapatıp ona baktı. "Lütfen bunu kendine dert etmediğini söyle."

Hangi kadın doğmamış, masum bir çocuktan nefret edebilir-di? Suçluluk duygusu midelerini bulandırıyor. "Ben mi? Tabii ki hayır. Üzücü bir haber, hepsi bu. Tabii ki onlar için üzüldüm."

Bram'in her şeyi anladığını anlatan bakışları, Georgie'nin gözlerini kaçırmasına neden oldu. Georgie'nin bir deli doktoruna değil, bir jigoloya ihtiyacı vardı. Gözlüklerini düzeltti. "Hiç kimse böyle bir şeyin olmasını istemez. Belki de, hamile olduğumu duyduğumda o kadar üzülmemiş olmayı diliyorumdur, o

kadar. Ama bu da çok doğal.”

“Bunun seninle hiçbir alakası yok.”

“Biliyorum.”

“Beynin bunu biliyor, ama başka her yerin o kadar allak bulak halde ki, Ezik’le ilgili her şey seni mahvediyor.”

Georgie kontrolünü kaybetti. “Adam bebeğini daha yeni kaybetti. Benim doğmasını istemediğim bebeğini!”

“Biliyordum! Kendini bir şekilde sorumlu tutacağını biliyordum. Biraz dayanıklı olmayı dene, Georgie!”

“Dayanıklı olmadığımı mı sanıyorsun? Bu evliliğe nasıl katlanıyorum o zaman?”

“Bu bir evlilik değil ki. Bir satranç oyunu.”

Haklıydı, ama Georgie her şeyden bunalmış haldeydi.

Yolun geri kalan kısmında ikisi de sessiz kaldılar. Ancak Bram arabasını garaja park edince, hemen inmedi. Gözlüklerini çıkarıp saplarıyla oynayarak öylece oturmaya devam etti. “Caitlin, Sarah Carter’ın kızı.”

“Romancı Sarah Carter mı?” Georgie kapı koluna uzattığı elini geri çekti.

“Üç sene önce öldü.”

“Hatırlıyorum.” Bram’in geçmişini düşünerek Caitlin’in boş kafalı bir afet olduğunu tahmin etmişti, ama Sarah Carter kalibresinde bir anneyle bu pek mümkün değildi. Carter sağlığında başarıyı yakalayamayan bir dizi gerilim romanı yazmıştı. Ölümünden bir süre sonra, küçük bir basımevi daha önce de yayınlanmış *Ağaç Evi*’ni satın almıştı. Roman büyük bir çıkış yakalamış, hatta kitap kulüplerinin gözde romanlarından biri oluvermişti. Herkes gibi, Georgie de kitaba bayılmıştı.

“Kitap ilk yayınlandığında, Caitlin ve ben çıkıyorduk,” dedi Bram. “Çok satanlar listesine girmeden önce. Annesinin ölü-

münden önce kaleme aldığı son şeyin *Ağaç Evi*'nin senaryosu olduğundan bahsetmiş ve okumama izin vermişti."

"Sarah Carter romanını kendisi mi senaryolaştırmış?"

"Hem de büyük başarıyla. Bitirdikten iki saat sonra senaryoya opsiyon koymak istediğimi söyledim."

Georgie az kalsın kendi tükürüğüyle boğulacaktı. "*Ağaç Evi*'nin film hakkına opsiyon mu koydun?"

"Sarhoştum ve nasıl bir işe girdiğimi idrak edecek durumda değildim." Bram her zamanki muhteşem ve işe yaramaz görüntüsüyle, arabadan indi.

Georgie de telaşla peşinden gitti. "Bir dakika bekle. Yani bana kitap daha en çok satanlar listesine girmeden, film hakkını satın almaya kalkıştığını mı söylüyorsun?"

Bram eve doğru yürüyordu. "Sarhoş ve şanslıyım."

"Bence de. Ne kadar şanslıydın?"

"Çok. Caitlin, filmin haklarını benim ödediğimin yirmi katı fiyata satabilirdi. Ve bunu kafama kakmaktan hiç usanmıyor."

Georgie elini göğsüne bastırdı. "Bir dakika. Neyi gözümde canlandırmam daha zor karar veremiyorum. Yapımcı olduğumu mu yoksa bir senaryoyu sıkılmadan baştan sona okuyabildiğini mi?"

Bram mutfağa girdi. "*Skip ve Scooter* günlerimizden bu yana çok olgunlaştım."

"Sana göre."

"Büyük kelimelerin hiçbirini sözlükte aramam gerekmedi." Georgie onun daha fazlasını söylemesini beklemiyordu bu yüzden sözlerine devam etmesine şaşırdı. "Ne yazık ki finansmanı sağlamak konusunda sıkıntı yaşıyorum."

Georgie durdu. "Projeyi hayata geçirmeye mi uğraşıyorsun?"

“Yapacak daha iyi bir işim yok.”

Bu, bütün o gizemli telefon konuşmalarını izah ediyordu etmesine, ama Bram’ın bunu neden sır olarak sakladığını açıklamıyordu. Arabasının anahtarlarını mutfak tezgâhına attı. “Kötü haber şu: Üç hafta içinde opsiyon sürem doluyor. Ve o zamana kadar paketi bir araya getiremezsem, Caitlin haklarını geri kazanacak.”

“Ve gözle görülür biçimde zengin olacak.”

“Para dışında hiçbir şey umurunda değil. Annesinden nefret ederdi. En iyi teklifi vermeleri halinde, *Ağaç Evi*’ni bir karton fabrikasına bile satabilir.”

Georgie hiçbir kitap ya da senaryoya opsiyon koymamıştı, ama sürecin nasıl işlediğini bilirdi. Opsiyonu koyan kişinin –ki bu durumda bu kişi Bram oluyordu– hakkını kaybetmemesi ve bütün hakların orijinal sahibine iade edilmemesi için, belli bir süre içinde somut desteği sağlaması gerekiyordu. Bu olduğu zaman, Bram’ın banka hesabındaki gedik iyiden iyiye büyüyeceği için, Rory Keene karşısında takındığı kış yalayıcı tavır nihayet anlaşılır hale gelmişti.

Alacağı cevap konusunda güçlü hisleri olmasına rağmen, “*Ağaç Evi* için birinden yeşil ışık almaya ne kadar yakınsın?” diye sordu.

Bram buzdolabından bir şişe su kaptı. “Çok. Hank Peters senaryoyu çok sevdi, yönetmenliğini üstlenmek de cazip geliyor, yani çok ilgisini çektiğini söyleyebilirim. Doğru kadroyla, çok cılız bir bütçeyle bile başarılı bir film yapılabilir. Ki bu da başka bir artı.”

Peters müthiş bir yönetmendi, ama Georgie onun güvenilirmez Bram Shepard’la çalışmaya istekli olabileceğini düşünemiyordu. “Hank sadece ilgileniyor mu yoksa herhangi bir söz verdi mi?”

“Söz vermekle ilgilendiğini söyleyebiliriz. Ayrıca Danny Grimes rolünü oynayacak bir oyuncum da var. Bu da anlaşmanın bir parçası.”

Grimes çok yönlü, muhteşem bir karakterdi ve pek çok aktörün bu rolle ilgilenmesi sürpriz olmazdı. “Kiminle anlaştın?”

Bram şişenin kapağını çevirdi. “Sence?”

Georgie ona bakakaldı ve sonunda inledi. “Ah, hayır. Sen olamazsın...”

“Birkaç oyunculuk dersi ve... Altından kalkabilirim.”

“Böyle bir rolü oynayamazsın. Grimes karmaşık bir karakter. Çelişkileri olan, işkence görmüş. Herkes sana güler. Finansman sorunu yaşamana hiç şaşırmamak gerek.”

“Güven oyu için teşekkür ederim.” Bram suyundan büyük bir yudum aldı.

“Bunu etraflıca düşündüğünden emin misin? Başarılı yapımcıların, mide bulandırıcı bir güvensizlik dışında bir sonuç elde edebilmeleri için sağlam bir itibara ihtiyaçları vardır. Ve senin baş rolü oynamakta ısrar etmen. Hiç akıllıca değil.”

“Yapabilirim.”

Bu kararlı tavrı, Georgie’yi huzursuz ediyordu. Tanıdığı Bram sadece zevkle ilgilenirdi. Bir an için onu sandığı kadar iyi anlayamadığını düşündü. Böyle bir şüpheyi düşmesinin tek nedeni, Bram’ın *Ağaç Evi*’ne gösterdiği ilgi de değildi. Uyuşturucu bağımlılığına dair tek bir iz görmemişti. Ve Bram günün büyük kısmını çalışma odasında geçiriyordu. Hatta eski ve itibar yoksunu arkadaşlarıyla da görüşmüyordu; ki bu onun gibi yalnız kalmaktan nefret eden bir adam için tuhaf bir durumdu. Alkol ve patolojik küstahlığı, Bram’de hüküm sürmeye devam eden sayılı kusurlardı.

“Yüzmeye gidiyorum,” dedi Bram ve havuz yolunda gözden kayboldu.

Georgie de odasına gidip üzerine bir şort ve askılı bir bluz geçirdi. Senaryo Bram'in dediği kadar iyiye, şehirdeki herkes projenin üstüne atlayabilmek için onun opsiyon süresinin dolmasını dört gözle bekliyor olmalıydı. Başrol, her zamanki gibi rolün hakkını verecek aktöre değil, o ayın *Erkek Lezzeti*'ne gidecekti ve bu kişi kesinlikle Bram olmayacaktı. Bram, Skip Scofield rolünü başarıyla canlandırmıştı, ama duygusal anlamda daha dolambaçlı bir rolün altından kalkacak kadar yeteneğe ya da derinliğe sahip değildi. Dizinin yayından kaldırılmasından bu yana aldığı tüy sıklet roller de bu durumun en iyi kanıtıydı.

Ayağına en rahat sandaletlerini geçirirken hızla kafasını kaldırdı. "Bram!"

Merdivenleri uçarcasına inip, verandaya, oradan da Bram'in hiç ara vermeden yüzdüğü havuza koştu. "Seni pislik! Ortada *Skip ve Scooter*'ın devam filmi falan yok! Bu senin gerçekten ne haltlar karıştırdığını gizlemek için ortaya üflediğin bir duman-dan başka bir şey değil."

"Sana bir devam filmi olmadığını söylemiştim." Bram yeniden suya daldı.

Georgie onun yeniden suyun yüzeyine çıkmasını bekledi ve "Ama olduğunu düşünmemi sağladın. Bu aptal sahte evlilik. Param sadece bir ikramiyeydi değil mi? İşbirliği yapmayı kabul etmenin tek nedeni *Ağaç Evi*'ydi. Yakın tarihte tatlı Georgie York'un kalbini kırmış ikinci adam olmayı kendine yediremedin. Özellikle de, kayda değer isimlerin seni ciddiye alabilmeleri düzgün bir vatandaşa dönüştüğüne inanmaları gerekirken!"

"Bununla bir derdin mi var yoksa?"

"Benim yanlış yönlendirilmekle derdim var," dedi Georgie.

"Benimle muhatapsın. Ne bekliyordun ki?"

Bram şelaleye doğru yüzerken, Georgie havuzun karşı tarafında durdu. "İnsanlar benim saygınlığımın sana da bulaştığını

düşünürlerse, filmini yaptıрма yolunda büyük adımlar atmış olursun, değil mi?

“İlahi izdivacın kutsal bağlarına ‘aptalca’ dememelisin.”

“Hangi kutsal bağlar? Bana sonunda gerçeği söylemeye karar vermenin tek nedeni, külotumun içine girmek istiyor olman.”

“Ben bir erkeğim, istersen beni dava edebilirsin.”

“Benimle bir daha asla konuşma. Hayatının sonuna kadar.” Georgie ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Bram arkasından, “Bana uyar,” diye seslendi. “Açık saçık konuşmayacaksın , yatakta çok konuşan kadınlardan hoşlanmam zaten.”

Bram’ın havuz başında bıraktığı telefonu çalmaya başlamıştı. Hemen o tarafa yüzüp telefonu aldı. Georgie konuşmayı dinlemek için durdu.

“Scott... Nasıl gidiyor? Evet, delice bir durum...” Merdivenleri çıkarken telefonu diğer kulağına aktardı. “Telefonda çok fazla şey söylemek istemiyorum, ama ilgileneceğini düşündüğüm bir konu var.” Kaşlarını çattı. “Cuma sabahı mı? Pekâlâ, programımda yer açarım. Hey, kapatmam gerek. Bir toplantıya geç kaldım.”

Telefonu kapatıp bir havlu aldı.

Georgie parmaklarının ucunda yükseldi. “Toplantıya geç mi kaldın?”

“Burası L.A. Telefonu ilk kapatan hep sen olmalısın.”

“Bunu aklımda tutmaya çalışırım. Ve benden tek bir kuruş daha alamayacaksın.”

Georgie eve dönmek yerine, hışımla Bram’ın çalışma odasına yöneldi. Bram’ın bir konu üzerinde çalışmaya istekli olması, onu rahatsız etmişti. Ama en azından senaryo olayı ona zihnini,

Lance'in bebeğinin düşmesinde oynadığı metafizik rolden uzaklaştırma fırsatı sunmuştu.

İçinde *Skip ve Scooter*'ın devam filminin senaryosunun durduğunu sandığı kutuyu parçalayarak açtı ve düzenli bir şekilde bir araya getirilmiş bir kucak dolusu porno dergisiyle karşılaştı. Yığının en üstüne yapışkanlı bir not kağıdı iliştilmişti.

GERÇEĞİ BUNDAN ÇOK DAHA İYİ.

Bram egzersiz odasına çıkarken, Georgie'ye *Ağaç Evi* konusunu açmasına hangi geri zekâlıca zaafının neden olduğunu çözmeye çalışıyordu. Georgie, Lance ve Jade'in bebeklerini kaybettiklerini duyunca öyle lanet olası trajik bir hale bürünmüştü ki –aşırı gelişmiş sorumluluk duygusunun su yüzüne çıktığı anlardan biri daha– Bram gerçeğin ağzından kaçmasına izin vermiş ve daha o anda pişman olmuştu. Zaten başarısızlık üzerine yapışıp kalmıştı. Her şey bu denli aleyhineyken, *Ağaç Evi*'nin ona ne kadar çok şey ifade ettiğini ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olurdu. Bu da özellikle, başarısızlığını görmek için can atan Georgie için geçerli bir durumdu.

Islak mayosunu çıkarma zahmetine girmeden, doğrudan egzersiz odasına gitti. Birkaç gün önce egzersiz odasına bir bale barı eklenmişti. Özel alanı bir kez daha istila edilmişti. *Ağaç Evi* de elinden kayıp gittiği zaman, hayatı nasıl bir hal alacaktı? Yeniden misafir oyuncu olarak ruhsuz playboy rollerine çıkmaya mı başlayacaktı? Bu düşünce midesini bulandırmaya yetiyordu.

Bir Usher CD'si koydu ve eliptik aletine tiksintiyle baktı. Dışarıda olmak, eskiden yaptığı gibi tepelerde uzun miller koşmak istiyordu, ama tatsız Vegas macerası sayesinde eve tıklıp kalmıştı.

En azından oda ona kalmıştı. Georgie'nin esneme egzersiz-

lerini seyretmek, artık bir işkence halini almıştı. Georgie çalışmaya başlamadan önce saçlarını tepede topluyordu; bu sayede, ensesi bile erojen bir bölgeye dönüşmüştü. Tabii uzun ve seksi bacakları da vardı. Küçük Yetim Annie'ye bakarak pis hayaller kurmanın heyecan listesinin en tepesine oturması, hayatının durumu hakkında yeterince ipucu veriyordu.

Onu aklından çıkarması, Georgie'nin çekip gitmesi kadar kolay olmuyordu. Genç kadının kocaman memeleri ya da yapmacık tavırları gölgede bırakan, farkında olmadığı bir cinsel çekimi vardı. Hiç kimse, Georgie York'u cicilerini halkın içinde sergilerken göremezdi.

Ya da tek başınayken... Bram bu durumu değiştirmeyi her geçen gün biraz daha fazla kafaya koyuyordu. Georgie ondan ölümüne nefret ediyor olabilirdi, ama dış paketinden kesinlikle hoşlanıyordu. Bunu henüz bilmiyordu ama o Ezik için heba ettiği günlerinin artık sonuna gelmişti.

Kim demişti Bram sadece kendini önemsiyor diye? Georgie York'a özgürlüğünü vermek onun için artık bir vatandaşlık görevine dönüşmüştü.

Bölüm 12

Aradan iki gün geçti. Georgie mutfakta Chaz'ın leziz *smoothie*'lerinden birini yapmaya uğraşırken, evin ön tarafından gelen seslerle irkildi. Ve birkaç dakika sonra, Meg Koranda, itaat okulundan defalarca kovulduğu için sahipleri tarafından eğitiminden vazgeçilmiş, yerinde duramayan bir tazı edasıyla içeri daldı. Onun durumunda, sahipleri, yani anne ve babası, ekranların efsane yüzü Jake Koranda ve bir zamanlar Amerika'nın en ünlü kapak kızı ve şimdi de ülkenin en seçkin yetenek ajanslarından birinin güçlü yöneticisi olan *Taş Bebek* Fleur Savagar Koranda oluyordu.

Meg, Georgie'nin kollarına atılırken beraberinde yoğun bir tütsü kokusu getirmişti. "AmanTanrım! Georgie! Haberleri ancak iki gün önce evi aradığım zaman aldım ve hemen ilk uçağa atladım. Muhteşem –ve dünyadan tamamen kopuk– bir *aşram*'daydım; hatta saçlarım bile bitlenmişti. Ama buna değer. Annem aklını kaçırdığını söyledi."

Georgie arkadaşının hararetli kucaklamasına karşılık verirken, saç bitlerinin yirmi altı yıllık dostunun abartısı olduğunu umuyordu, ama Meg'in koyu kahve asker tıraşı saçları pek iyiye işaret değildi. Meg'in saç modeli mevsime göre değişirdi, ama gözlerinin ortasına eklenen kırmızı *bindi* ve tibet sığırı kemiğinden yapılmış gibi görünen sallantılı küpeleri, Georgie'ye sevgili arkadaşının manastır-tarzı bir şıklık benimsediğini düşündürmüştü. Meg'in kaba deri sandaletleri ve tiril tiril kahverengi bluzu da bu imajı destekliyordu. Sadece kot pantolonu yüzde yüz L.A. malıydı.

Meg, annesinin iri ellerini ve ayaklarını alırken, –ne yazık ki– şatafatlı güzelliğini alamamış uzun boylu, incecik bir kızdı. Babasının düzensiz yüz hatlarının yanı sıra, kahverengi saçlarını ve koyu tenini de taşıyordu. Gözleri –tıpkı kişiliği gibi– ışığa göre mavi, yeşil ya da kahverengi oluyordu. Meg, Georgie’nin her zaman sahip olmak istediği kız kardeşiydi, ama bu Meg’in hatalarını görmezden gelmesi anlamına gelmiyordu. Arkadaşı, şımarık ve düşünmeden hareket eden biriydi; bir yetmiş sekiz boyunda, ünlü annesiyle babasının miraslarını aşma arayışında hoş zamanlar, iyi niyet, güzel bir kalp ve sorumsuzluktan ibaret bir kızdı.

Georgie, Meg’in omuzlarını sıktı. “Hiçbirimizi aramadan, nasıl böyle ortadan kaybolabiliyorsun? Seni özledik.”

“Medeniyetle bütün bağlantımı kesmiştim. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadım.” Meg içi karmakarışık ve henüz işleminden geçirilmemiş pespembe bir bulamaçla dolu olan blender’ı işaret etti. “O şeyde alkol varsa biraz istiyorum.”

“Daha sabahın onu.”

“Pencap’ta değil. Haydi en baştan başla ve bana her şeyi anlat.”

Meg’i eve almış olması gereken Bram kapıda belirmişti. “Büyük buluşma nasıl gidiyor?”

Meg ona koştu. Georgie, Sasha, April ve Meg’in anne-babasının bütün itirazlarına rağmen bir iki defa çıkmışlardı. Meg hiç seks yapmadıklarına yemin etmişti, ama Georgie ona tam anlamıyla inanmıyordu. Şimdi Meg, kolunu Bram’ın beline sarmıştı. “Geldiğimde seni görmezden geldiğim için üzgünüm.” Yeniden Georgie’ye baktı. “Hiç birlikte olmadık. Yemin ederim. Söylese-ne ona, Bram.”

Bram en seksi ve boğuk sesiyle “Hiç birlikte olmadıysak, poponda ejderha dövmesi olduğunu nereden biliyorum?” diye sordu.

“Ben söyledigim için. Ona inanma, Georgie. Gerçekten. Onunla sadece annem ve babam zorluk çıkardığı için çıktığımı sen de biliyorsun.” Bram’e, uzun boyu sayesinde kafasını birkaç santimden fazla kaldırmaya gerek duymadan, baktı. “Ben de muhalefet bozukluğu var. Birisi bana bir şey yapmamamı söylediği anda, o şeyin üstüne atlıyorum. Karakter defosu işte.”

Bram elini genç kızın sırtında dolaştırırken seksi bir mırıltıya dönüştürdüğü sesiyle “Bunu çıktığımız zaman söyleseydin, kıyafetlerini çıkarmaman için ısrar ederdim,” dedi.

Meg’in ısıltılı gözleri deniz yeşilinden fırtınalı bir maviye dönüşmüştü. “Yoksa bana asılıyor musun?”

“Georgie’ye söylemeyi unutma.”

Meg parmağıyla Georgie’yi işaret etti. “Tam şurada duruyor.”

“Dikkatini verip vermediğini nereden biliyorsun? Gerçekten arkadaşınsa, burnunun dibinde olup bitenleri görmezden gelmesine asla izin vermezsin.”

Georgie tek kaşını kaldırdı ve blender’ın düğmesini çevirerek ikisinin sesini de bastırdı. Ne yazık ki kapağını sıkıştırmayı unutmuştu.

“Dikkat!”

“Tanrım, Georgie!”

Kontrol düğmesine atıldı, ama bütün düğmeler kayganlaşmıştı ve blender içindekileri dört bir yana püskürüyordu. Çilek, muz, keten tohumu, buğday çimi ve havuç suyu pırl pırl tezgâha, dolap kapaklarına, yere ve Georgie’nin fahiş bir fiyata satın aldığı buğday rengi tuniğine saçılmıştı. Bram onu kenara itti ve doğru düğmeyi buldu, ama kendini ve beyaz tişörtünü rengarenk karışımdan koruyacak kadar hızlı olamamıştı. “Chaz seni öldürecek,” dedi. Seksi mırıltısından eser kalmamıştı. “Ciddiyim.”

Meg, bu beklenmedik kazayı, koluna yapışan bir muz parçası dışında hasarsız atlatmıştı. Kolunu yalarken "Chaz de kim?" diye sordu.

Georgie bir mutfak bezi kaptı ve tuniği silmeye başladı. "Rebecca'daki korkunç kâhya Bayan Danvers'ı hatırlıyor musun?"

Meg'in Tibet öküzü kemiğinden yapılma küpeleri sallandı. "Üniversitedeyken kitabı okumuştum."

"Guguk Kuşu filmindeki Hemşire Ratched'ın asık suratlı, yirmi yaşında, punk-rockçı halinin burayı çekip çevirdiğini hayal et. Al sana, Bram'in kâhyası Chaz."

Meg, Bram'in tişörtünü çekip çıkarmasını seyrederken "Siz ikinizden güçlü bir aşk titreşimi aldığımı söyleyemem," dedi.

Bram bir mutfak bezi aldı. "Demek ki algıların sandığın kadar açık değiller. Yoksa neden evlenmiş olabiliriz sence?"

"Çünkü Georgie son dönemdeki davranışlarından sorumlu tutulabilecek durumda değil ve sen de onun parasının peşinde-sin. Annem senin hiç büyümeyen erkeklerden olduğunu söylüyor."

Georgie, kendini gülümsemekten alamadı. "Anne Fleur'ün seni neden temsil etmek istemediği şimdi anlaşıldı."

Yanağına bulaşan keten tohumu lekesi olmasa, Bram'in meınnuniyetsizlik ifadesi çok daha etkili olabilirdi. "Seni de temsil etmezdi."

"Sadece Meg'le çok yakın olduğumuz için. Ortada bir çıkar çatışması olurdu."

"Tam olarak değil," dedi Meg. "Annem seni insan olarak çok sever, Georgie, ama babanla iş yapmak isteyeceğini sanmıyorum. Birkaç gün burada takılmaman sizin için bir sakıncası var mı, çocuklar?"

"Evet!" dedi Bram.

"Tabii ki, hayır," dedi Georgie arkadaşına endişeli gözlerle bakarak. "Ne oldu?"

"Seninle vakit geçirmek istiyorum, hepsi bu."

Georgie ona inanmamıştı, ama Meg'in gerçekten ne düşündüğünü kim bilirdi? "Konukevinde kalabilirsin."

Bram derhal diklendi. "Olmaz. Konukevinde benim çalışma odam var."

"Sadece bir kısmında. Yatak odasına hiç girmiyorsun ki."

Bram, Meg'e döndü. "Henüz evleneli üç hafta bile olmadı. Ne tür bir zavallı henüz balayında olan insanların kapısına dayanır?"

Aklı bir karış havada Meg Koranda ortadan kaybolmuş, yerine Jake Koranda'nın, en az *Av Köpeği Kalibresi* filmindeki hali kadar soğuk bakışlı kızı gelmişti. "En yakın dostunun kendi çıkarlarını gözetmek konusunda yetersiz kaldığından şüphelenen ve onun adına bu görevi üstlenmek isteyen bir zavallı türü."

Georgie aceleyle, "Ben iyiyim," dedi. "Bram ve ben tutkulu bir aşk yaşıyoruz. Sadece bunu gösterme şeklimiz biraz tuhaf, o kadar."

Bram ortalığı temizleme çabalarından vazgeçerek, "Anne ve babana burada kalmak istediğini söyledin mi?" diye sordu. "Çünkü Tanrı'ya yemin ederim, Meg, şu anda Jake'i başıma bela etmeyi hiç istemem. Ya da anneni."

"Babamı ben hallederim. Annem sana zaten gıcık, o yüzden o açıdan da bir sorun yok."

Chaz mutfağa girmek için o anı seçmişti. Artık parlak kırmızı olan saçlarını iki küçük lastik tokayla şeytanın boynuzları misali tepede toplamıştı. On dört yaşında gibi görünüyordu, ama mutfağın halini görünce yaşından bir hayli büyük bir küfür savurdu. Ta ki Bram öne çıkıp...

"Üzgünüm, Chaz. Blender elimden kaydı," diyene kadar.

Chaz o anda yumuşayıverdi. "Bir dahaki sefere beni bekle, olur mu?"

"Tabii ki beklerim," dedi Bram bir tövbekâr edasıyla.

Chaz kağıt havlu rulosundan parçalar koparmaya ve onlara uzatmaya koyuldu. "Ayaklarınızı iyice silin de, bu pislik evin her tarafına taşınmasın."

Yardım tekliflerini şiddetle geri çevirip rezilliği temizlemeye koyuldu. Georgie mutfaktan çıkarken Chaz'ın böyle dağınıklıkları gidermekten ne kadar keyif aldığını hatırlayıp kamerasının yanında olmamasına hayıflanıyordu.

Meg'le yetinmeye karar verdi ve o gün öğleden sonra havuz başına yerleştikleri zaman kamerasını açıp, Hindistan'daki tecrübeleri hakkında sorular sormaya başladı. Ancak Chaz'ın aksine, Meg kameraların arasında büyümüştü ve sadece canının istediği soruları yanıtlıyordu. Georgie bastırmaya kalkışınca, kendinden bahsetmekten sıkıldığını ve yüzmek istediğini söyledi.

Kısa süre sonra, Bram de yanlarında bitti. Telefonunu kapatıp Georgie'nin yanındaki şezlonga uzandı ve havuzdaki Meg'i izlemeye başladı. "Arkadaşının ortalıkta olması iyi bir fikir değil. Ondan hâlâ etkileniyorum."

"Hayır, etkilenmiyorsun. Sadece canımı sıkmak istiyorsun." Bram çıkardığı tişörtünün yerine yenisini giymemişti ve Georgie'nin küçük vücudundan buram buram şehvet yayılıyordu. Bram, onun kendisini geri çekerek oyun oynamaya çalıştığını sanıyordu, ama aslında, durum çok daha karmaşıktı. Georgie seksi hiçbir zaman anlamsız bir eğlence aracı olarak görememişti. Onun için seks her zaman önemli bir şey olmak zorundaydı. O güne kadar.

Nihayet gözünü açıp, kendine fütursuzca bir kaçamak yaşama hakkını tanıyacak kıvama gelmiş olabilir miydi? Birkaç ateşli

sevişmenin ardından, “*Arrivederci*, bebek ve dikkat et, çıkarken kapı arkandan çarpmasın,” diyebilir miydi? Ancak bu senaryoda ciddi bir pürüz vardı. Sonrasında eve gönderemeyeceği bir adamla nasıl olur da fütursuzca bir kaçamak yaşayabilirdi ki? Olaya hangi açıdan bakarsa baksın, aynı çatı altında yaşamaları, hiçbir şekilde görmezden gelemeyeceği bir komplikasyon olacaktı.

Georgie, “Bu sabah Mandarin’deki toplantıdan hiç bahsetmedin,” dedi kendi dikkatini dağıtmak için.

“Söyleyecek bir şey yok. Adamın asıl amacı, evliliğimizin üzerindeki sis perdesini aralamaktı.” Bram omuz silkti. “Kimin umurunda? Bugün hava çok güzel ve ikimiz de mutsuz değiliz. Bunun harika bir üçüncü randevu olduğunu kabul etmelisin.”

“İyi deneme.”

“Pes et artık, Georgie. Bana nasıl baktığını fark ettim. Dudaklarını yalamamak için ne gerekiyorsa yapıyorsun.”

“Ne yazık ki insanım ve sen de eskisinden çok daha seksisin. Erkek bir şişme bebek değil, gerçek bir şahsiyet olsaydın...”

Bram ayağa kalktı ve ölümlü dişilere tanrılarla uğraşmanın sonuçlarını hatırlatmak için Olimpos Dağı’nda inmiş, altından bir Apollon edasıyla Georgie’nin tepesine dikilerek, “Sadece bir hafta, Georgie,” dedi. “Zamanın doluyor.”

“Yoksa?”

“Görürsün.”

Nedense bu, hiç de boşa savrulmuş bir tehdide benzemiyordu.

Laura Moody salatasını bitirdi ve boş kutuyu, Starlight Menajerlik binasının üçüncü katındaki cam duvarlı ofisindeki masasının

yanındaki çöp sepetine attı. Kırk dokuz yaşında, bekâr ve onu Hollywood standartlarına göre iğrenç derecede şişman kılan beş kilo fazlasını vermek için sürekli rejim yapan bir kadındı. Tek bir gri tel bile barındırmayan tüy gibi kahverengi saçları, brendi rengi gözleri ve güçlü bir çenenin dengelediği uzun bir burnu vardı. Ne hoş, ne de basit bir kadın sayılması, onu L.A.'de görünmez kılıyordu. Bir Hollywood ajansı için olmazsa olmaz sayılabilecek tasarımcı etiketli ceket takımları kısa vücuduna pek yakışmazdı. Armani giydiği zamanlarda bile, ondan kahve isteyen birileri mutlaka çıkardı.

"Merhaba, Laura."

Paul York'un sesini duyunca az kalsın Diet Pepsi'sini deviriyordu. Bir hafta boyunca telefonlarından özenle kaçtıktan sonra, sonunda köşeye sıkışmıştı. Paul gür, çelik grisi saçları ve düzgün yüz hatlarıyla hoş bir erkekti, ama kişiliği gardiyanları aratmıyordu. Bugün de alışılmış üniformasını giymişti; gri bir pantolon ve göğüs cebine bir Ray-Ban asılı, uçuk mavi bir gömlek. Laura onun rahat yürüyüşüne aldanmadı. Paul York bir kobra kadar sakindi. "Son zamanlarda telefonlara yetişmekte sıkıntı çekiyor gibisin."

"Delice bir yoğunluk vardı." Laura biraz önce çıkardığı stilettoalarını masanın altında ayaklarıyla aramaya başladı. "Ben de seni arayacaktım."

"Beş günlük bir gecikmeyle."

"Bağırsak enfeksiyonu." Laura ayakkabısının tekini ayağına geçirirken kendi kendine, Paul'ün sevdiği özelliklerini hatırlatmaya çalışıyordu. Basmakalıp, baskıcı sahne babalarından olabiliirdi, ama Georgie'yi yetiştirirken iyi iş çıkarmıştı. Pek çok çocuk yıldızın aksine, Georgie'nin hiçbir zaman rehabilitasyona ihtiyacı olmamıştı. Haftada bir erkek arkadaş değiştirmemiş ve arabadan inerken iç çamaşırının olmadığını "unutuvermemişti". Paul ayrıca kızının parasını idare etmek konusunda da son derece

özenli davranmıştı; kendine sadece, rahat ancak fiyakalı olmaktan uzak bir hayat sürdürmesine yetecek kadar menajerlik ücreti ayırmıştı. Başaramadığı tek şey, kızını hırsından korumaktı.

Paul, ofisteki kanepenin arkasında kalan duvara yürüdü ve orada sergilenen plaket ve fotoğraflara –takdirnameler, profesyonel sertifikalar ve Laura’nın aslında temsil etmediği ünlülerle çekilmiş fotoğrafları– baktı. Georgie, tek üst sınıf müşterisi ve en önemli gelir kaynağıydı.

“Georgie’nin Greenberg projesine dahil olmasını istiyorum,” dedi.

Laura, her nasılsa, gülümsemesini korumayı başarmıştı. “Şu vampir kız hikâyesi mi? İlginç bir fikir.” *Korkunç bir fikirdi.*

“Mükemmel bir senaryo,” dedi Paul. “Ne kadar zekice yazılmış olduğunu görünce şaşırdım doğrusu.”

“Hakikaten eğlenceli,” dedi Laura da. “Herkes ondan bahsediyor.”

“Georgie hikâyeye bambaşka bir boyut katacak.”

Paul, her zamanki gibi, kızının isteklerini yok sayıyordu. Komik girişi ve zekice diyaloglarına rağmen, *Vampir Kız’ın İntikamı*, kelimenin tam anlamıyla Georgie’nin uzak durmak istediği bir roldü.

Laura parmaklarını masasına vurdu. “Rol onun için yazılmış olabilir. Keşke Greenberg başrolü bir dram oyuncusuna vermek konusunda bu kadar kararlı olmasaydı.”

“Ne istediğini bildiğini sanıyor, ama yanılıyor.”

“Büyük ihtimalle haklısın.” Laura gözlerini devirdi. “Ciddi bir drama oyuncusunu dahil etmesinin projeye inandırıcılık katacağını sanıyor.”

“Kolay olacağını söylemedim. Yüzde on beşlik hissene hak et ve Greenberg’in Georgie’yi görmesini sağla. Ona senaryoya bayıldığını ve bunu yapmayı her şeyden çok istediğini söyle.”

"Kesinlikle. Onunla hemen konuşurum." Greenberg'i Georgie'yle bir araya gelmeye nasıl ikna edebilirdi ki? Laura, Paul'un kızını asla istemediği bir role zorla ikna etme yeteneğine çok daha fazla güveniyordu.

"Biliyorsun..." Ayakkabısının sadece tekini bulabildiği için ayağa kalkamıyor ve Paul'e ona tepeden bakma fırsatı veriyordu. "Çekimlere önümüzdeki ay başlıyorlar ve Georgie altı aylık bir ara vermek istediğini söylemişti."

"Georgie meselesini ben hallederim."

"Ne de olsa balayında ve..."

"Onu ben hallederim dedim. Greenberg'le konuşurken Georgie'nin komedi zamanlamasının ne kadar mükemmel olduğunu ve kadın izleyicilerin kendilerini onunla özdeşleştirdiklerini mutlaka belirt. Bilirsin işte. Ve tabii şu aralar basın ilgisinin üzerinde olduğunu da hatırlat. Bu ilgi çok bilet sattırır."

Bu şart değildi. Georgie'nin magazin basınındaki başarısı hiçbir zaman büyük gişe hasılatlarına dönüşmemişti. Laura masasının üzerindeki sümeni itekledi. "Şey, evet... elimden geleni yapacağımı biliyorsun, ama burasının Hollywood olduğunu unutmamalıyız."

"Bahane yok. Bu işi yoktan var et, Laura. Ve elini çabuk tut." Paul eliyle küçük bir selam verip ofisten çıktı.

Laura'nın başı ağrıyordu. Altı sene önce, Paul, Georgie'yi temsil etmek üzere Starlight'taki diğer menajerler yerine onu seçtiğinde, sevinçten havalara uçmuştu. Bunun büyük çıkışı olacağını sanmış, onun yarı tecrübesine bile sahip olmayan *Ivy League* ukalâlarının gölgesinde kaldığı on senelik bir çalışmanın sonunda gecikmiş bir başarı yakalayacağını ummuştu. Paul York adında bir şeytanla anlaşma imzaladığını hesaba katamamıştı.

* Sarmaşık Birliği: Amerika'nın kuzeydoğusundaki sekiz seçkin üniversiteden oluşan birlik. (Yay. N.)

Hollywood'da güçlü bir oyuncu olma hayalleri her geçen gün biraz daha komik bir hal alıyordu. Onda diğer menajerlerin kibri ya da ışıltısı yoktu. Paul'ün onu tutmasının tek nedeni, kontrol edeceği bir sözcü istemesiydi. Üst düzey Starlight menajerlerinden hiçbiri de onun bu oyununu oynamazdı. Laura'nın şimdi artık lüks bir evin de dahil olduğu geçiminin devamlılığı Paul'ün isteklerini yerine getirebilmesine bağlıydı.

Eskiden dürüstlüğüyle gurur duyardı. Oysa şimdi bu kelimenin ne anlama geldiğini bile hatırlayamıyordu.

Bunu takip eden dört gün içinde Bram, parasını yatırmaya en az diğerleri kadar isteksiz olan, başka bir potansiyel yatırımcıyla daha bir araya geldi. Georgie iki kez dans dersine gitti, saçlarını birkaç santim kestirdi ve geleceği için endişelendi. Olay fazla depresif bir hal alınca, Meg'i alışverişe çıkmaya ikna etti. Ancak Meg, Hollywood usulleri için fazla bilgeydi.

"Yüzümün *US Weekly*'nin bütün sayfalarından görünmesini istesem, annemlerle yemeğe çıkardım," dedi. "Bu hayatı siz seçtiniz. Ben değil."

Meg at binmeye gitti. Georgie de L.A.'in en popüler öğle yemeği mekânlarından birinde, sac metal bir avizenin altına yerleştirilmiş deri bir bölmede babasıyla birkaç saate katlanmak zorunda kaldı.

"*Vampir Kız'ın İntikamı* çok başarılı yazılmış ve çok da eğlenceli," dedi babası ızgara biftekli salatasını didiklerken. "Bunun ne kadar nadir rastlanan bir durum olduğunu sen de bilirsin."

Ekmek sepetini ona doğru itti, ama Georgie'nin pek iştahı yoktu. Son iki haftadır Chaz onu tepeleme peynirli makarna ve kocaman lazanya dilimleriyle besliyordu. Kemiklerinin çıkıntılarını kaybettikleri, yanaklarının da ölmeye yüz tutmuş mağara adamlarının gibi çökük olmaktan çıktıkları doğrudu, ama Georgie, Chaz'ın niyetinin bu olmadığından neredeyse emindi.

“Süper iş yapacağından eminim. Ama...” Çatalını limonlu risotto kasesine daldırırken, kararlılığından ödün vermemek için güç toplamaya çalışıyordu. Bu onun hayatı, onun kariyeriydi ve kendi yolunu çizmesi gerekiyordu. “Duygusal, hafif sıklet filmlerde oynamaya ara vermem gerek. Ben üzerime düşeni yaptım baba, yeni bir komedi için anlaşma yapmak istemiyorum. Beni zorlayacak, heyecanlandıracak bir şeylere ihtiyacım var.”

Azimle mücadelesini verdiği altı aylık tatil konusunu yeniden gündeme getirmeye gerek görmedi. Bram’le çok fazla bir arada kalmaktan kurtulmak için, bir an önce çalışmaya başlaması gerekiyordu.

Paul York arkasına yaslandı. “Lütfen, Lady Macbeth’liğe soyunan komedi yıldızlarına dönüşme, Georgie. Nede iyiyse, ona devam et.”

Georgie’nin pes etmeye niyeti yoktu. “Deneme şansım olmazsa, başka hangi tür rollerde başarılı olabileceğimi nasıl anlayabilirim?”

“Laura’nın seni Greenberg’le görüştürmek için nasıl uğraştığı konusunda bir fikrin var mı?”

“Önce benimle konuşması gerekirdi.” Sanki Laura ona fikir danışmaya gerek görecekmış gibi.

Paul gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovaladı. Babasının yorgun görünmesi, Georgie’nin kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Yirmi beş yaşında, dört yaşında bir çocukla dul kalmak kolay iş değildi. Bütün hayatını Georgie’ye adamıştı ve son günlerde Georgie ona küskünlükten başka bir şey vermiyordu. Paul gözlüklerini geri taktı ve çatalını eline almasıyla geri bırakması bir oldu. “Bu tembelliğinin sebebinin...”

“Bu hiç adil değil.”

“O zaman odaklanma güçlüğünün tek nedeni, Bram’in etkisi ve samimi olarak söylüyorum, profesyonellik dışı tavrını sana

da bulaştırması beni endişelendiriyor.”

“Bram’ın bununla hiçbir ilgisi yok.”

Georgie risotto’suyla oynarken, babasının Lance’le evliliği sırasında daha işbirlikçi davrandığını söylemesini bekliyordu. Babası ve Lance, aynı bakış açısına sahiptiler; o kadar ki Georgie çoğu zaman kendini, Paul’ün onun değil, Lance’in babası olması gerektiğini düşünürken bulurdu.

Ancak Paul kolay pes etmeyeceğe benziyordu. “*Vampir Kız*’ı önümüzdeki senenin 4 Temmuz’na denk gelen hafta sonunda vizyona sokmayı planlıyorlar. Mükemmel bir yaz filmi. Gişe rekoru kırmayı bekleniyor.”

“Ben olursam kırmaz.”

“Bunu yapma, Georgie. Olumsuz düşünceler, olumsuz sonuçlar getirir.”

“*Çocuk Oyuncak*’ı tam bir fiyasko olacak. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bazı kötü kararlar aldıklarını kabul ediyorum. İşte bu yüzden adının bir an önce *Vampir Kız*’la anılmaya başlanması şart. Son dönemdeki reklamın, sana bir daha kolay kolay yakalanmayacak bir fırsat yarattı. Bunu pas geçersen, hayatının sonuna dek pişman olursun.”

Georgie öfkesini yatıştırmak için, babasının her zaman onun için en iyi olanı istediğini kendine hatırlattı. En başından beri, Georgie’nin en güvenilir şampiyonu olmuştu. Bir rolü kaybettiği zaman, ona *casting* ajansının zavallılardan oluştuğunu söylerdi. Babasının böyle bir özelliği vardı. Georgie’yi korumak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Hatta on iki yaşındayken, başrol olmasına rağmen, çocuk yaştaki bir fahişeyi canlandırmasına engel olmuştu. Keşke koruyuculuğu kaynağını hırstan değil, sevgiden alıyorsa olsaydı.

Georgie bir kez daha, annesi hayatta olsa, her şeyin ne kadar

farklı olacağını düşündü. "Baba... Sence annem ölmeseydi, kendi oyunculuk kariyerine devam eder miydin?"

"Kim bilir? Bunu tartışmanın kimseye bir faydası yok."

"Biliyorum, ama..." Risotto fazla tuzluydu. Georgie tabağını itti. "Nasıl tanıştığınızı bir kez daha anlatsana."

Paul iç geçirdi. "Üniversitedeki son senemizde tanıştık. Ben *Katedral'de Cinayet*'te Becket'ı oynuyordum. Üniversite gazetesi için benimle röportaj yapmaya geldi. Zıt kutupların çekimi işte. Annen kafası darmadağın biriydi."

"Onu sevdin mi?"

"Georgie, çok uzun zaman oldu. Şimdiye odaklanmalıyız."

"Sevdin mi?"

"Hem de çok." Sabırsız konuşma şekli, Georgie'ye sadece duymak istediklerini söylediğini gösteriyordu.

Georgie bakışlarını bir lokma dahi almadığı risottosuna indirirken, itibar yoksunu kocasının yanında bile çok daha rahat ettiğini düşünmekten kendini alamadı. Gerçi Bram'ın görüşlerine aldırdığı da yoktu ya.

Belki de günün birinde, babasının görüşlerine aldarmaktan da vazgeçerdi.

Yemek sona ererken suçluluk duygusu o kadar üst düzeye tırmanmıştı ki, babasını o hafta sonu akşam yemeğine davet etti. Trev'i de davet edecek, Meg'in evde olmasını sağlayacaktı. Hatta belki de Laura'yı da arardı. Kukla menajeri sohbeti sürdürmek konusunda ustaydı ve babası ile Bram birbirlerini iğnelerken sağlam araçlara ihtiyacı olacaktı.

Georgie bir ikram şirketi bulmak niyetinde olduğunu söyleyince, Chaz deliye döndü. "Yemeklerim Bram ve arkadaşları için her zaman yeterince iyi olmuştur," dedi. "Ama sanırım siz benim yemeklerimi yemek için çok üst düzeysiniz."

“Pekâlâ,” dedi Georgie sertçe. “Madem yemeği sen yapmak istiyorsun, yap o zaman. Ben sadece işini kolaylaştırmaya çalışıyordum.”

“O zaman Aaron’dan servis için bana yardım etmesini iste.”

“İsterim.” Georgie bunu sormadan edemeyecekti: “Bram’ın hangi arkadaşları için yemek hazırladın? Buraya pek fazla misafir geliyor gibi görünmüyor.”

“Tabii ki geliyor. Kız arkadaşları için yemek pişiriyordum mesela. Trevor için. Ve birkaç ay önce de şu büyük yönetmen adam, Bay Peters için yemek yaptım.”

Hank Peters, Bram’le gerçekten görüşmüştü demek. Çok ilginçti.

Balkon fotoğraflarının neden olduğu kötü reklam dalgası nihayet yatışmaya başlamıştı. Ancak olaylar yeniden kontrolden çıkmadan önce, Bram ve Georgie’nin bir kez daha göz önüne çıkmaları gerekecekti. Perşembe günü, yemek davetlerinden iki gün önce, Batı Hollywood’daki Pinkberry’yi ziyaret ettiler. Bram birkaç gündür seks hayatlarının eksikliği konusunda yorum yapmaz olmuştu. Bu huzur kaçırıcı bir durumdu. Seks önemli bir mesele değilmiş gibi davranıyor, ama tişörtünü üstüne tutamadığı gibi, yanından geçerken, kolunu Georgie’ninkine sürtmekten de geri kalmıyordu. Georgie tutuşacak gibi hissetmeye başlamıştı.

Bram onunla oynuyordu.

Batı Hollywood’daki Pinkberry ünlülerin uğrak yerlerinden biri olmuştu; bu yüzden kapısından paparazziler eksik olmuyordu. Georgie lacivert bir pantolon, ön tarafında altı tane retro düğmenin göze çarptığı oyuk yakalı, beyaz bir bluzda karar kılmıştı. Hazırlanması bir saati bulmuştu. Bram’ın üzerindeyse o

sabah giydiği kot pantolon ve tişört vardı.

Georgie dondurulmuş yoğurtla taze böğürtlen ve mango sipariş etti. Bram bir Dairy Queen istediğine dair bir şeyler gevelediyse de sonunda hiçbir şey sipariş etmedi. Dükkândan çıkarlarken kapının önüne birikmiş yarım düzine kadar gazeteci derhal atağa geçtiler.

“Georgie! Bram! Sizi birkaç gündür göremiyorduk. Nerelerdediniz?”

“Yeni evliyiz,” dedi Bram. “Sizce nerede olabiliriz?”

“Georgie, Jade Genrtry’nin düşük yapması konusunda söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Lance’le konuştunuz mu?”

“Siz de bir aile kurmayı planlıyor musunuz?”

Soruların ardı arkası kesilmiyordu. Nihayet Brooklyn aksanlı bir gazeteci, “Bram, hâlâ doğru düzgün bir iş bulma sancısı çekiyor musun? Sanırım Georgie ve parası tam zamanında imdadına yetiştiler,” dedi.

Bram gerilmişti. Georgie kolunu kocasının koluna doladı. “Kim olduğunuzu bilmiyorum...” Gülümsemesini kaybetmemişti. “Ama Bram’in böcek gibi davranan fotoğrafçıları yumrukladığı günler, henüz çok gerilerde kalmadı. Belki de istediğiniz budur, kim bilir?”

Paparazzilerin bir kısmı adama tiksintiyle baktılsa da, Bram’in öfkesini kaybetmesi ihtimaline karşılık kameralarını hazırlamayı ihmal etmediler. Bram’in yumruk atarken çekilmiş bir resmi, binlerce dolar ve saldırıyı provoke eden fotoğrafçı için, kazançlı bir yasal uzlaşma anlamına gelirdi.

Bram, “Ona vurmayacaktım,” dedi. “Böyle tuzaklara düşecek kadar aptal değilim.”

“Geçmişte çok fazla düştüğün için olmasın.”

Bram başını peşlerindeki paparazzilere doğru eğdi. "Haydi, onlara para edecek bir poz verelim."

"Nasıl bir poz..."

"Görürsün." Georgie'nin elini tuttu ve peşlerinde paparazzilerle birlikte, kaldırımından aşağı çekti.

Bölüm 13

Cephesi zengin bir hardal sarısına boyanmış küçük dükkân, Georgie'ye eski usul İngiliz tuhafiye-cilerini anımsatmıştı. Kapının üzerinde, dükkânın adını –PRO-VOKATİF– oluşturan siyah, parlak harflerin çevresine sarılmış *art-nouveau* tarzda bir kadın figürü göze çarpıyordu. İki “O” harfi, kadının memelerini oluşturunuyordu.

Georgie, bu seks dükkânını April'dan duymuş, ama daha önce hiç gelmemişti. “Mükemmel.”

“Ve ben de burada durmuş iffet timsali bir kadın gibi davranmanı bekliyorum,” dedi Bram elini Georgie'nin beline yerleştirirken.

“İffet timsali olmaktan vazgeçeli seneler oldu.”

“Beni az kalsın kandırıyordun.” Bram, Georgie'nin geçmesi için kapıyı açtı. Birlikte mis gibi parfüm kokan dükkâna adım atarlarken, fotoğrafçıların seslenişleri ve kulakları rahatsız eden deklanşör sesleri geride kaldı. Mülkü ihlal yasaları, paparazzileri dükkânın dışında tutacaktı. Vitrinden güzel bir poz yakalamak için birbirlerini çığniyorlardı.

Dükkânın Edward dönemini çağrıştıran iç dekorasyonunda, hardal sarısı duvarlar ve ahşap süslemeler ön plana çıkıyordu. Avize, boyanmış tavus kuşu tüyleriyle çevrelenmiş, duvarlara yaldızlı çerçeveler içinde erotik Aubrey Beardsley tabloları asılmıştı. İçeride Bram ve Georgie'den başka müşteri yoktu, ama orada oldukları haberinin yayılmasıyla, bu durumun değişmesi bir olacaktı.

Dükkân bir cinsel fantezi yuvasıydı. Bram erotik çamaşır koleksiyonuna takılırken, Georgie gözlerini antik bir aynanın önüne yerleştirilmiş artistik vibratör sergisinden ayıramıyordu. Bram'ın dudakları kulaklarını okşadığında, orada gereğinden fazla oyalandığını fark etti. "Sana benimkini zevkle ödünç verebilirim."

Georgie midesinin düğümlendiğini hissetti.

Tezgâhtar daracak bluzu ve tiril tiril eteği içinde son derece şık, orta yaşlı, uzun saçlı esmer bir kadındı. Onları tanıyınca, burnu açık, yüksek topuklu pabuçlarıyla kabarık tüylü halıda kayarcasına ilerleyerek yanlarına geldi. "Provokatif'e hoş geldiniz."

"Teşekkürler," dedi Bram. "Çok ilginç bir yer."

İki şöhretin dükkânına gelmesinden büyük bir heyecan duyduğu her halinden belli olan tezgâhtar, dükkânın özelliklerini sıralamaya başladı. "Şu kemerli geçidin diğer tarafında, muhteşem bir esaret merkezimiz var. Çok şirin kırbaçlar, tokmaklar, meme ucu kıskaçları ve gerçekten çok lüks esaret kordonlarımız var. Ne kadar rahat olduklarına şaşarsınız. Bütün oyuncaklarımız birinci kalitedir. Göreceğiniz gibi çeşit çeşit vibratörlerimiz, yeşim taşıyla süslenmiş penis halkalarımız ve -eliyle cam bir kutuyu işaret ediyordu- gerçekten çok güzel, incili anal boncuk setlerimiz var."

Georgie yüzünü buruşturdu. Anal boncukların varlığını duymuştu, ama tam olarak nasıl ve neden kullanılabileceklerini bir türlü anlayamamıştı.

Tezgâhtar rafları gözden geçirmek için dönünce Bram, "Bunların hepsini gördüm, denedim," diye fısıldadı. "Gerçi seninle değildi ama."

Georgie'nin midesi bir kez daha düğümlendi.

Tezgâhtar Georgie'ye hitaben, "Daha biraz önce, yeni gelen taşlı kasık peruklarımızı yerleştirdim. Daha önce hiç böyle bir

ürün kullandınız mı?" diye sordu.

"Bana bir ipucu verin."

Satıcı son derece ciddi bir tavırla –ve bir sanat müzesi yetkilisi edasıyla– ellerini karnında birleştirdi. "Kasık perukları, orijinal olarak fahişelerin cılızlaşan pubik bölge tüylerini ya da frengi hastalığını gizlemek için kullandıkları aksesuarlardı. Modern versiyonları çok daha seksi. Artık pek çok kadın tüylerini tamamen temizledikleri için son dönemde bir hayli popüler oldular."

Georgie kasık tüylerinin tamamını yolmaya hem erotik, hem de felsefi açıdan pek sıcak bakan bir insan değildi. Bir kadına kadınsı görüntüsünü kazandıran bir şeyi tamamen yok edip, ergenlik dönemi öncesi kızlara benzemek, ona çocuk pornosunu çağrıştırıyordu. Ancak tezgâhtar vitrin dolaplarından birini açıp üzerleri ışıltılı mor, mavi ve koyu kırmızı kristallerle süslü üçgen parçaları çıkarmaya başlamıştı bile. Georgie yakından bakınca, üçgenin alt noktasında V biçiminde, küçük bir kesik olduğunu fark etti. Büyük olasılıkla orası peruğun arkasında kalan bölgeyi sergilemeye yarıyordu. "Doğal olarak bütün peruklarımızı yapışkanlarıyla birlikte veriyoruz."

Bram peruğu eline alıp şöyle bir baktıktan sonra tezgâhtara geri uzattı. "Sanırım pas geçeceğiz. Bazı şeylerin ekstra süse ihtiyacı yoktur."

Kadın, "Anlıyorum," dedi. "Gerçi bu peruğu, taşlı meme ucu örtüleriyle takım halinde veriyoruz."

"Fazlalıktan başka bir şey olmazlar."

Georgie'nin kızaran yüzü, başının ciddi belada olduğunun en önemli işaretiydi.

"İnanılmaz güzellikte çamaşırlarımız var," dedi tezgâhtar. "Üç taç yapraklı sutyenlerimiz çok popüler. Eşiniz bu sutyenleri üç taç yaprağı açık halde, ya da sadece yanlardakileri tutturarak da kullanabilir. Ya da hepsini açabilir."

Georgie memelerinin ürperdiğini hissetti.

“Çok kullanışlı.” Bram elini, Georgie’nin saçlarının altına sokup ensesine dokundu. Georgie’nin teni ürperdi.

“VIP soyunma odamızı duymuş muydunuz?”

Georgie’nin aklına daha önce April’la yaptıkları konuşma gelmişti. Düşünceli bir tavır takınmaya çalıştı. “Şey... sanırım bir arkadaşım bahsetmişti.”

“Arka duvarında bir gözetleme deliği var,” dedi tezgâhtar. “İsterseniz açabiliyorsunuz. Arka tarafında eşiniz için de daha küçük bir soyunma odası var.”

Bram bir kahkaha attı. Balkon fotoğraflarından beri ilk defa hakiki bir kahkaha atıyordu. “Erkeklerin bu dükkândan haberleri olsa, alışverişten nefret ettiklerini söylemekten vazgeçerlerdi.”

Tezgâhtar Georgie’ye manidar bir gülümsemeyle baktı. “Zengin bir erkek iç çamaşırı koleksiyonumuz da var. Ve gözetleme deliği çift yönlü işliyor.” Kendini daha fazla tutamadı ve, “*Skip ve Scooter*’da ikinize de bayıldığımı söylemek isterim,” dedi. “Evlenmeniz hepimizi çok heyecanlandırdı. O aptal hikâyelerin canınızı sıkmasına sakın izin vermeyin.” Dükkâna yeni müşterilerin girdiğini görünce konuşmasına son vermek zorunda kaldı. “Bir şey ihtiyacınız olursa, hemen dönerim.”

Georgie kadının arkasından baktı. “Bu dükkândan bir şey alacak olursak, alışveriş listemiz daha akşam olmadan internete düşer. Masaj yağının bir sakıncası olmaz.”

“Ah, bence daha heyecan verici olabiliriz.”

“Kamçı ve tokmak olmaz. Sado-mazoşist takılmaktan sıkıldım. Başlangıçta eğlenceliydi, ama yetişkin erkekleri ağlatmak, bir zaman sonra sıkıcı gelmeye başlıyor.”

Bram gülümsedi. “Çok istediğini bilmeme rağmen, vibratöre de ben hayır diyorum. Gerçi istemene de şaşırmadım, yani

şeyden sonra..."

"Bu konuyu bir gün aşabilecek misin acaba?"

"Aşar mıyım, altına mı girerim, yoksa içine mi..." Georgie'nin üst dudağının çukuruna dokundu.

Georgie içini bir sıcaklığın kapladığını hissetti. Erimek üzereydi.

Bram onu, loş ışıkla aydınlatılmış kutularda müstehcen sutyen-külot takımların, jartiyer bantlarının ve önden bağlı ya da şeffaf, küçücük baby-dolların sergilendiği çamaşır koleksiyonuna doğru götürdü. Çamaşırların hepsi birbirinden güzel ve bir o kadar pahalıydılar. Bram her iki kupunun üzerinden ipekli birer büzgü ipinin geçtiği bir sutyeni havaya kaldırdı. "Bedenin kaçtı?"

"Otuz dört, çift D," dedi Georgie.

Bram tek kaşını kaldırdı ve bir 34 B aldı. Georgie'nin doğru bedenini kolayca tespit etmişti; kadın anatomisini ne kadar iyi tanıdığı düşünülürse, bu başarısına şaşmamak gerekirdi. Dükân bir hayli kalabalıklaşmıştı, ama şimdilik onları rahatsız eden kimse yoktu.

Georgie "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi. "Bu bir randevu değil, bu yüzden gözetleme deliği kapalı kalacak."

"Bu kesinlikle bir randevu." Bram siyah ağdan yapılma tek parça esaret kordonunu eline aldı. "Müthiş bir işçilik," dedi. Saten bağlarını parmaklarının arasından geçirdi. "Deriye göre çok daha yumuşak."

"Ben deriyi severim." Georgie ön tarafında bir erkek kesesi olan düşük kesim deri iç çamaşırını aldı.

"Hayatta olmaz."

Georgie esaret kordonunu elinden çekerken "Çok yazık desene," dedi.

Birbirlerine dik dik baktılar. Bakışlarını ilk kaçıran Bram oldu. "Tamam, sen kazandın. Değiş tokuşa varım."

"Anlaştık." Sanki başarıyla rol yapan iki aktör değil, gerçek bir çiftlermiş gibi ellerindeki parçaları değiş tokuş ettiler. Bram, Georgie'nin yığınının birkaç tane kupsuz sutyen ve ağları olmayan külot ekledi. Georgie de onun için deriden yapılma birkaç parça daha buldu, ama yüzünün aldığı şekli görünce acıyıp ilginç bir kovboy pantolonunu bir kenara bıraktı. Bram onun bu jestine işkence çektirecek kadar sıkı bir korseden vazgeçerek karşılık verdi. Nihayet ellerindeki parçaları değiş tokuş ettiler ve tezgâhtar onları dükkânın arkasındaki VIP soyunma odasına götürdü. Panelli ahşap kapıyı eski usul bir maymuncukla açtı ve Georgie'nin eşyalarını duvardaki piriñ askıya yerleştirdikten sonra, Bram'e kendi soyunma odasının yolunu gösterdi.

Georgie gül desenleriyle donatılmış duvarların ve yaldızlı boy aynasının arasında öylece durdu. Köşedeki puf gibi, aplikler de püsküllerle süslenmişti. Pembe renk, bu küçük odacığa yumuşak ve rahatlatıcı bir hava katmıştı. En dikkat çekici ayrıntı arka duvara göz hizasına kondurulmuş otuz santime otuz santim ölçülerinde, küçük tokmağı kısmen açılmış bir istridye kabuğu biçimindeki küçük kapıydı.

Bu kadarı yeterdi. Oyun bitmişti. Kesinlikle. Sadece...

Kesinlikle hayır...

Birisi duvarı tıklatıyordu. "Aç kapıyı."

Georgie istridye kabuğunu çekip kapağı açtı. Siyah demir ızgaranın arasından Bram'in yüzünü gördü. Bu pek bir gözetleme deliği sayılmazdı. Bram'in yüzünü çevreleyen gül desenli duvarlar yüzünü yumuşatmış, ama çok daha erkeksi görünmesine neden olmuştu. Genç adam çenesini sıvazladı. "İtiraf etmeye utanıyorum, ama burası beni fena tahrik etti."

Bram hiç mi hiç utanmamıştı ve dükkânın abartılı atmosfer-

ri Georgie'yi de tahrik etmişti. Sahte alyansını çevirdi. Melrose Caddesi sadece birkaç blok ötede olabilirdi, ama bu erotik mağaza, bambaşka bir dünyaya adım atmışlar gibi hissetmesine neden oluyordu. Güven uyandırmayan bir erkeğin sadece bakabileceği, ama dokunamayacağı, tuhaf biçimde güvenli bir dünya. Her şeyin seksten ibaret olduğu, kalp kırıklığının olasılıktan bile sayılmayacağı bir dünya.

"Keşke şu esaret kordonuna alıcı gözle baksaymışız."

Georgie ateşle oynamadan duramayacaktı. "Sadece merak-tan soruyorum. Hangimizin bağlanmasını isterdin?"

"Başlangıç olarak mı? Senin." Bram'in sesi alçak ve boğuktu. "Ama sen gerektiği gibi itaat edebileceğini gösterince, rolleri değiştirdik. Şimdi, o siyah ağılı şeyi benim için denemeye ne dersin?"

Bu seksi oyun bahçesinde şeytanla bir olmanın cazibesi neredeyse dayanılmazdı. "Karşılığında ne alacağım?"

"Ne istersin?"

Georgie kısa bir an düşündü. "Geri çekil." Bram geri çekilince, Georgie yüzünü ızgaraya yaklaştırdı ve daha küçük olan diğer soyunma odasının koyu altın sarısı duvarları ve Georgie'nin seçtiği parçaları asmak için büyük boy tokmakları olduğunu gördü. "Şu siyah deri çamaşırı."

"Asla."

"Çok kötü." Georgie kapıyı kapattı.

"Hey!"

Georgie kapıyı açmadan önce bir süre oyalandı ve, "Düşündün mü?" diye sordu.

"Önce sen."

"Tabii ya. Ben de bu tuzağa düşerim, değil mi?"

Bir kez daha birbirlerine dik dik baktılar. Georgie deli gibi

atan kalbine rağmen gözlerini kaçırmamayı başarmıştı.

“Haydi ama Georgie. Çok kötü bir hafta geçirdim. Benim için birkaç kıyafet denesen ne çıkar?”

“Ben de kötü bir hafta geçirdim ve bunlar kıyafet değil. Seks oyuncakları. O kadar çok istiyorsan önce sen başlarsın.”

“Aynı anda giyinsek?”

“Anlaştık.” Georgie kapıyı kapattı. Elleri titriyordu. Lacivert pantolonunu ve beyaz puantiyeli babetlerini çıkardı.

Bram’in kapıyı tıklatması birkaç dakika sürdü. “Hazır mısın?”

“Hayır. Kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Sen mi? Bu şeyin lanet olası bir kapağı var.”

“Biliyorum. Ben seçtim, unuttun mu? Üstelik yakınıyor olması gereken biri varsa o da benim. Bu korsenin bantlarını hiçbir şeyi saklamasın diye koymuşlar sanki.”

“Kapıyı aç. Hemen.”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Üç kadar sayalım,” dedi.

“Görebilmem için geri çekilmen gerek.”

“Tamam. Geri çekiliyorum. Bir... İki... Üç...”

Georgie kapıyı açtı ve ızgaradan baktı.

Bram de ona bakıyordu.

İkisi de tamamen giyiniktiler.

Bram kafasını salladı. “Ciddi güven sorunun var.”

Georgie gözlerini kıstı. “Ben en azından ayakkabılarımı çıkardım. Sen onu da yapmamışsın.”

“Yeni anlaşma,” dedi Bram. “Kapı açık kalacak. Sen bir parça çıkaracaksın. Sonra ben bir parça. Hatta ilk ben başlayayım.” Tişörtünü çekip çıkardı.

Georgie onun harika bir göğsü olduğunu zaten biliyordu. Uzun uzun –gizli gizi– inceleyecek zamanı olmuştu. Kasları belirgin, ama I.Q. puanlarını kaybettirecek kadar aşırı gelişmiş değildi. Cidden, bütün gün egzersiz yapmaktan daha iyi bir işi olmayan bir adam ne kadar seksi olabilirdi ki?

“Bekliyorum,” dedi Bram.

Georgie hızlı bir hesapla daha fazla kıyafetinin olduğuna karar verdi. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Bram’le seks yapması onu aldatmayacağını garantilemezdi, ama Bram aptal bir adam değildi. Nasıl bir mikroskop altında olduklarını biliyordu ve herhangi bir kaçamağının yanına kalmayacağını da farkındaydı. Hem Bram oldum olası kolay yolu seçen bir adam olmuştu ve bu durumda, kolay olan Georgie’ydi.

Genç kadın elini ensesine uzattı ve gümüş kolyesini çıkardı.

“Bu adil değil.”

Şeytanın oyun alanına girmek için birkaç kurnazlık yapmak gerekirdi. “Kot pantolonunu indir. Daha kapaklı külotunu giyeceksin.”

“Ayakkabılarım hâlâ ayağымda, unuttun mu?” Genç adam, Georgie’nin spor ayakkabılarının tekini çıkardığını rahatça görebilmesi için bir adım geri çekildi.

“Buna hile denir.” Georgie geri çekildi ve küçük elmas küpelerinden birini çıkardı.

“Hileden bahsedene bak.” Bir spor ayakkabı daha çıktı.

“Ben hayatım boyunca hiç hile yapmadım.” Georgie diğer küpesini çıkardı.

“Sana inanmıyorum.” Bir çorap.

“Belki Pictionary’de yapmışımdır.” Alyans.

Her parçayı çıkarırken, diğerinin rahatça görebilmesi için ızgaradan bir adım uzaklaşıyorlardı. Hareketleri, bir tür göster ve gizle dansına dönüşmüştü.

Bram'ın ikinci çorabı da halıya düştü. "Bir erkek hiç göbeğine bal döküp yaladı mı?"

"Onlarca kez." Georgie bluzunun üst düğmesiyle oynayarak zaman kazanmaya, bu özel gözetleme gösterisinde ne kadar ileri gideceğine karar vermeye çalışıyordu. "En son ne zaman bir âşışın oldu?"

"Çok uzun zaman önce..." Bram baş parmağını pantolonunun üst düğmesine kaydırdı.

"Ne kadar uzun?" Georgie kırmızı düğmeyi parmaklarının arasında sıkıyordu.

"Bunu başka bir zaman konuşsak..." Düğmeyi açtı.

"Hiç sanmıyorum." Eski sevgililerden bahsetmek Georgie'nin arzusunu azaltmalıydı, ama öyle bir şey olmuyordu.

"Daha sonra. Söz veriyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Sözümü tutmazsam, stiletolarınla sırtımda dolaşabilirsin."

"Sözünü tutmazsan..." Georgie'nin en üst düğmesi kendi kararıyla açılıvermişti. "Bunları bir daha hiç göremezsin." Bluzunun düğmelerini tek tek çözdü ve kumaşı kollarından kaydırıp çıkardı. Dantelli, beyaz bir La Perla sutyen ve Bram'ın henüz haberdar olmadığı, sutyeniyle takım bir külot giymişti.

Bram'ın eli bileğine gitti. Yavaş hareketlerle saatini çıkardı. Georgie o aptal saati unutmuştu. Şimdi Bram'ın üzerinde sadece kot pantolon –ve altında her ne varsa o– kalmıştı. Derin bir nefes almak istedi, ama yapamadı. Arkaya çekildi ve lacivert pantolonunun düğmelerini çözdü. Gözlerini Bram'ın gözlerinden bir an bile ayırmadan, pantolonunu indirdi.

Dansçı bacakları –uzun, ince ve güçlü– her zaman vücudunun en güvendiği yeri olmuştu. Bram'ın bakışları bacaklarına

sabitlendi. Geri çekilip kot pantolonunu indirmesi için sonsuzluk kadar uzun bir zaman dilimi geçti. İçinde, hatırı sayılır ereksiyonunu gözler önüne seren gri triko End Zone bokseri vardı. Georgie'nin gözleri ister istemez çamaşırın ön tarafına takılmıştı.

Bram ızgaraya yaklaşırken, "Şimdi külotun," dedi.

Georgie hiç bu kadar tahrik olduğunu hatırlamıyordu ve henüz birbirlerine dokunmamışlardı bile. Sutyenini çözdü. Askılar omuzlarından kaydı, ama kupların yerinde durması için elini göğüslerine bastırarak ızgaraya yaklaştı. "Önce hak et."

Bram'ın sesi boğuktu. "Bu konuda sana güvenmekten başka şansım yok."

Baş parmaklarını End Zones çamaşırının beline takıp aşağı doğru çekti ve Georgie'nin karşısında, bütün ihtişamıyla, çınlı çıplak halde durdu. Georgie onu, geniş omuzlarını, kaslı göğsünü ve vücudunun geri kalan kısmından biraz daha soluk renkli kaçlarını bakışlarıyla yiyip bitirir gibiydi. Sutyenin parmaklarının arasından kaydığını neden sonra fark etti.

"Geri çekil," dedi Bram boğuk bir fısıltıyla.

Bram onu, o Bram'i kullanıyordu, ama bu umurunda değildi. Soyunma odasının ortasına gitti ve ince külotunu indirdi. Bram'ın bakışlarındaki yoğunluk tenini ürpertiyordu. Georgie'den kat kat güzel kadınlarla birlikte olmuştu, ama Georgie'nin içinde, Lance'le yaşadığı o içini ezen güvensizlik duygusundan eser yoktu. Bu, Bram'di. Görüşünü önemsemiyordu. Tek önemsedığı, vücuduydu. Başını yana yatırdı. "Sana bir kez daha bakabilmem için geri çekil bakalım."

Ama Bram'ın sabrı sonuna gelmişti. "Oyun bitti. Buradan çıkıyoruz. Hemen."

Oysa Georgie gitmek değil, sonsuza dek bu şehvetli fantezi dünyasında kalmak istiyordu. buz mavisi taç yapraklı sutyeni as-

kısından çekti. "Bunun nasıl duracağını çok merak ediyorum."

"Giyinecek misin?"

"Üstüme uyup uymadıklarını kontrol etmem gerek." Georgie çıplak poposunu ona çevirdi ve sutyeni giydi. İki kup da üç taç yaprağından oluşuyordu. Yüzünü Bram'e döndü ve tek kelime etmeden, taç yapraklarını -önce yanlardakileri sonra ortadakini- tek tek çözdü. Hem de hiç acele etmeden.

Izgaranın arasından Bram'in gözleri parlıyordu. "Beni öldürüyorsun."

"Biliyorum." Georgie sutyenin takımını oluşturan külotu da çekip aldı ve Bram'in rahatça görebileceği şekilde geri çekilip üstüne giydi. Ağ kısmı tamamen açıldı. "Tam üzerime göre oldular, sen ne dersin?"

"Düşünemiyorum. Buraya gel."

Georgie telaşsız hareketlerle gözetleme deliğine sokuldu. Bram fısıltıyla "Daha da yaklaş," dedi.

Yüzlerini ızgaraya yasladılar ve dudakları siyah metalin kıvrımları üzerinden buluştu. Sadece dudakları.

Ve yer yerinden oynadı.

Gerçekten oynadı. Ya da en azından duvar. Georgie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Aralarındaki son engel içeri doğru sallanırken şaşkın bir çığlık attı. Provokatif gibi yaratıcı bir mağazanın böyle bir ihtimali öngöreceğini tahmin etmeliydi. Güvenlik hissi bir anda çözülüp gitti.

Bram kafasını eğip duvardan geçti. "Herkesin kapıdan haberi olmuyor."

Georgie daha önce hiç aşksız seks yapmamıştı ve Bram sadece kirli heyecanlar sunuyordu. Onun tam olarak ne kadar iki yüzlü ve güvenilmez biri olduğunu çok iyi biliyordu. Hayal kurmuyordu. Gözleri iri iri açılmıştı. Tam isteyeceği gibi. "Bu daha ilk randevumuz."

“Hem de ne randevu.”

Bram arkasındaki kapıyı kapattı ve Georgie’nin açık kuplu sutyenin açıkta bıraktığı çıplak memelerine baktı. “Hanımefendi, iç çamaşırlarınıza gerçekten bayıldım.” Parmaklarının dış kısmını Georgie’nin meme ucunda gezdirdi. İncecik taç yapraklarından birini tuttu, yukarı kaldırıp yerine yerleştirdi. Sonra bu incecik bariyerin üzerinden onu emmeye başladı.

Georgie’nin dizlerinin bağı çözülmüştü sanki. Bram köşedeki pufa çökerken, onu da aşağı çekip –at biner gibi– kucağına oturttu. Öpüştüler. Bram onu emmeye devam etti. Georgie parmaklarını saçlarının arasına gömdü ve haykırmamak için dudaklarını ısırıldı. Bram’ın bacakları, Georgie’ninkileri iyice aralamıştı. Ve Georgie’nin üzerinde hâlâ ağı olmayan külot vardı. Bram sentetik kumaşı kenara çekti ve onu arzudan titrer kıvama gelene kadar okşadı.

Georgie daha fazla dayanamayacağını anlayınca, dizlerini pufa dayayıp kalçalarını kaldırdı ve onu yavaşça içine aldı.

Bram kesik kesik nefes alıyordu, ama kendini Georgie’nin içine itmeye yeltenmemiş, onu içine kabul etmek için ihtiyaç duyduğu zamanı tanımaya karar vermişti. Ve Georgie bunun tadını çıkardı. Hem de haince. Hakkıyla bir santim ilerleme kaydedince, kendini çekiyor ve sil baştan başlıyordu. Bram’im omuzları terden sırılsıklam olmuştu. Onun ihtiyaçları ya da ona zevk verip vermediği Georgie’nin umurunda bile değildi. Duygularını, fantezilerini ve egosunu zerre önemsemiyordu. Umurunda olan tek şey, Bram’ın onun için neler yapabileceğiydi. Ve eğer Bram onu tatmin etmezse –yani sonuç bir fiyaskoya dönüşürse– onun için Lance için uydurduğu bahaneleri uydurmayacaktı. Aksine, Bram’ın onu anladığından emin olana dek yüksek sesle, uzun uzun yakınacaktı. Gerçi bu gerekli olacak gibi görünmüyordu.

Bram dişlerinin arasından, “Bunu ödeyeceksin,” dedi. Yine de Georgie oynadığı oyundan vazgeçecek kıvama gelene kadar,

istediği gibi hareket etmesine izin verdi. Ancak o zaman kalçalarını sımsıkı kavrayıp onu üstüne oturttu.

Ses çıkaramazlardı. Dış dünyayla aralarında sadece incecik bir duvar vardı. Bram yüzünü Georgie'nin memelerinin arasına gömdü ve onu tam vücutlarının birleştiği noktada okşamaya başladı. Georgie başını arkaya atıp yay gibi gerilirken, erkeğin omuzlarını sımsıkı kavradı ve bu sessiz ama vahşi yolculukta ona katıldı.

Onu sevmeyerek. Sadece kullanarak.

Bram sarsıldı. Georgie başını arkaya bıraktı.

Ve rahatlama geldi.

Gerçekler kafasına çok sonra dank etti. Yarattıkları dağınıklık. Parasını ödemedikleri kullanılmış çamaşırlar. Uygunsuz kocası. Birbirlerinden ayrılırlarken, Georgie'nin de aklı başına geldi. Bunun hiçbir şeyi değiştirmediyiğini onun da anladığından emin olmalıydı. "Aferin sana, Skipper." Kasılan bacaklarını açılmaları için esnetti. "George Clooney değilsin elbette, ama kesinlikle gelecek vaat ediyorsun."

Bram gizli kapıya doğru yürüdü ve sanki izini bırakmak ister gibi, Georgie'nin vücudunu uzun uzun süzdü. "En azından bir sorununun cevabını almış olduk."

"Neymiş o soru?"

Bram tembel tembel gülümsedi. "O gece Vegas'ta yaşananları nihayet hatırladım."

Bölüm 14

Chaz pencereden Aaron'ın lacivert Honda'sının avluya girdiğini görmüştü. Birkaç dakika sonra ön kapı açıldı. Berbat görünüyordu. Chaz onu karşılamak için koridora fırladı, ama Aaron'ın elinde, onun beklediği çörek torbası yerine sadece modası geçmiş siyah çantası vardı. Chaz'i gördüğüne sevinmişe benzemiyordu. Başıyla ufak bir selam vererek yanından geçip gitmeye kalkıştı, ama Chaz merdivenin dibinde yoluna çıktı. "Kahvaltıda ne yedin?"

"Beni rahat bırak, Chaz. Sen annem değilsin."

Chaz tek kolunu duvara, diğerini de tırabzana uzattı. Aaron daha şimdiden terlemeye başlamıştı ve dışarısı sıcak bile değildi. "Eminim annen küçük oğluna her sabah, yumurta, sosis ve pancake'lerden oluşan mükellef bir kahvaltı hazırlıyordu."

"Bir kase kahvaltılık gevrek yedim, tamam mı?"

"Sana kahvaltı hazırlayacağımı söylemiştim."

"Bu söze bir daha kanmam. Geçen sefer çırpılmış iki yumurta beyazından başka bir şey yoktu."

"Ve kızarmış ekmek ve portakal. Bebeklik etmeyi kes. Sorunlarını yemeğe boğmak yerine, yüzleşmeyi denemelisin."

"Demek şimdi de deli doktoru oldun." Aaron genç kızın kolunu duvardan çekip araya girdi. "Sadece yirmi yaşındasın. Ne biliyorsun ki, lanet olsun?"

Aaron hiç küfretmezdi ve Chaz onu küfür edecek kadar sinirlendirmekten büyük keyif alıyordu. Peşinden merdivenleri

çıktı. “Bu hafta sonu Becky’yi gördün mü?”

Üst kata ulaştıklarında Aaron nefes nefese kalmıştı. “Sana ondan hiç bahsetmemeliydim.”

Becky, Aaron’ın yan dairesinde yaşıyordu. Aaron kıza vurulmuştu, ama sanki şaşılacak bir durummuş gibi, Becky onun varlığından bile habersizdi. Görünüşe bakılırsa, Becky de Aaron gibi akıllı, fena bir fiziği olmayan, ama güzel sayılmayacak bir kızdı. Yani biraz kilo vermesi, saçlarına biçim vermesi, adam gibi kıyafetler edinmesi ve böyle inek gibi davranmaktan vazgeçmesi halinde, Aaron’ın biraz şansı olabilirdi. “Söylediğim gibi konuşmayı denedin mi?”

“Yapılacak işlerim var.”

“Denedin mi?” Chaz ona dostça davranmasını, ama fazla da abartmamasını söylemişti, ki bu gülerken o aptal domuz homurtusunu çıkarmaması anlamına geliyordu. Bir de video oyunlarından bahsetmemeliydi. Asla.

“Onu görmedim, tamam mı?”

“Evet, gördün.” Chaz, onun peşinden Georgie’nin çalışma odasına daldı. “Onu gördün ama konuşmaya cesaret edemedin. Merhaba, nasılsın demek ne kadar zor olabilir?”

“Sanırım bundan biraz daha orijinal yaklaşabilirim.”

“Orijinal görünmeye çalıştığın zaman acayip oluyorsun. Bir defacık havalı olsan? Sadece, ‘*Selam, nasıl gidiyor?*’ demekle yetinsen? Dediğim gibi mayonu getirdin mi?”

Aaron siyah çantasını sandalyeye bıraktı. “Ayrıca özel antrenörüm de değilsin.”

“Getirdin mi?”

“Bilmiyorum. Belki.”

Chaz ilerleme kaydettiğini düşünüyordu. Aaron artık ona öğle yemeği hazırlamasına izin veriyordu. Yanında abur cubur

getirmekten de vazgeçmişti; çünkü getirirse Chaz'ın elinden alıp çöpe atacağını biliyordu. Daha üç hafta olmuştu, ama göbeğinin küçülmeye başladığına yemin edebilirdi. "Bu akşam eve gitmeden önce yarım saat yüzeceksin. Çok ciddiylim."

"Başka insanlarla uğraşmak yerine biraz da kendi üzerinde çalışmayı denesen diyorum." Aaron bilgisayar başındaki sandalyesine çöktü. "Mesela şu kişilik bozukluğunu halletsen."

"Ben kişilik bozukluğumdan gayet memnunum. Ucubeleri uzak tutuyor." Chaz yapmacık bir gülümsemeyle dudaklarını büktü. "Gerçi şu anda pek işe yarıyor gibi görünmüyor." Aaron aslında bir ucube değildi. Adam gibi bir adamdı ve Chaz onun zekâsına gizli bir hayranlık besliyordu. Ama dünyadan haberi yoktu. Ve çok yalnızdı. Sözünden çıkmasa, Chaz onu bir kız arkadaş edinecek kadar düzeltebileceğinden emindi. Tamam, seksi biri olmazdı, ama kendisi gibi akıllı biri olurdu.

"Öğle yemeği saat yarımda," dedi. "Geç kalma." Alt kata inmek için dönünce, elinde video kamerayla çalışma odasının kapısında duran –ve her şeyi kaydetmekle meşgul olan– Georgie'yi gördü.

Chaz ellerini kalçalarına vurdu. "İnsanları izinleri olmadan filme çekmek yasadışı, bunu biliyorsun."

Georgie gözünü kameradan ayırmadan, "Kendine bir avukat edin," dedi.

Chaz hışımila koridora çıktı ve arka merdivenlere doğru yürüdü. Georgie şu anda konuşmak isteyeceği son insandı. Önceki gün *Bram*'le birlikte evde döndüklerinde, her ikisi de çok tuhaf davranmışlardı. Georgie'nin boynunda sakal yanığı vardı ve kendine özgü ukalâ gülümsemesi yüzünden bir an bile silinmeyen *Bram*'den yana bakmamıştı. Chaz aralarında neler döndüğünü bilmiyordu. Ayrı odalarda uyuduklarını anlamadığını sanıyorlardı. Sanki Georgie doğru dürüst yatak toplamayı bilirmiş

gibi. Dün ne olmuştu sahi?

Chaz, magazin gazetelerine gitse ve yeni evlilerin ayrı yataklarda yattıklarından bahsetse ne kadar para kazanabileceğini düşündü. Sadece Georgie'ye zarar vereceğini bilse, belki de bunu yapardı. Ama Bram'i incitmek istemezdi.

Georgie peşinden arka merdivenleri inmişti. "Aaron'ı neden bu kadar sıkıştırıyorsun?"

Chaz'ın de soracak bazı soruları vardı: Georgie'nin Bram'i neden o kadar sıkıştırdığı, dün neler olduğu ve Georgie'nin geceyi neden kendi yatağında geçirdiği gibi.

Ancak kullanmak için bir nedeni olana kadar, bildiklerini kendine saklamayı öğrenmişti.

Chaz, "Benim daha iyi bir sorum var," dedi. "Neden sen Aaron'a yardım etmeyi denemedin? Berbat durumda. Kalp krizi geçirmesine ramak kalmadan üst kata çıkmayı bile başaramıyor."

"Ve sen de berbat durumdaki şeyleri düzeltmeye bayılırsın."

"Ne olmuş yani?" Bu kamera olayı tamamen acayıpti. Georgie'nin onu neden sürekli filme çektiğini, kendisinin de konuşmayı neden reddedemediğini bir türlü anlayamıyordu. Georgie ne zaman elinde kamerayla peşine düşse, Chaz kendini gevezelik ederken buluyordu. Sanki... Sanki kameraya kendisi hakkında bir şeyler söylemek, önemli biriymiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Hayatı özelmış gibi... Söyleyecek kayda değer bir şeyleri varmış gibi.

Merdivenlerin en alt basamaklarına ulaşmışlardı. Georgie, Chaz'ın peşi sıra mutfığa da girdi. "Barstow'dan ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlatsana."

"Anlattım ya. L.A.'e geldim ve Sunset dışında bir yerde kalacak bir yer buldum."

“Neredeyse hiç paran yokmuş. Kirayı nasıl ödedin?”

“Bir işim vardı. Nasıl ödedim sanıyorsun?”

“Nasıl bir işmiş bu?”

“İşemem gerek.” Chaz mutfağın hemen yanındaki küçük tuvalete yürüdü. “Peşimden oraya da mı geleceksin?” Kapıyı kapatıp kilitledi. Hiç kimse L.A.’e geldiği zaman yaşadıklarını anlattıramazdı. Hiç kimse.

Dışarı çıktığında, Georgie ortadan kaybolmuştu ve Bram bir telefon görüşmesini tamamlamak üzereydi. Chaz bir mutfak bezi alıp tezgâhı sildi. “Georgie’ye söyle, elinde kamerayla peşimde dolaşmaktan vazgeçsin,” dedi Bram telefonu kapatınca.

“Georgie’ye bir şey söylemek çok zor.” Bram buzdolabından buzlu çay sürahisini çıkardı.

“O kadının derdi ne? Neden bunu yapıyor?”

“Kim bilir? Birkaç gün önce onu evi temizleyen kadınları kaydederken gördüm. Sanırım onlarla İspanyolca konuşuyordu.”

Chaz bunu asla itiraf etmezdi, ama Georgie’nin ondan başka kimseyi kameraya çekmesini istemiyordu. “İyi, belki beni o kadar çok rahatsız etmez.”

Bram cep telefonuyla oynayarak, “Yaptın mı?” diye sordu.

Chaz bulaşık makinesin kapağını açtı ve kahvaltı bardaklarını yerleştirmeye başladı. “Düşünüyorum.”

“Chaz, dışarıda kocaman bir dünya var. Sonsuza dek burada saklanamazsın.”

“Saklandığım falan yok. Şimdi izin verir misin, lütfen. İnsanlar yarın akşam yemeğe gelecekler ve benim yapacak bir yığın işim var.”

Bram kafasını salladı. “Bazen sana iş vermekle hiç iyi etmediğimi düşünüyorum.”

Yanıliyordu. Chaz'e hayatının en büyük iyiliğini yapmıştı ve o bunu asla unutmuyacaktı.

(9) *öğleden sonra* paparazziler için hazırlanırken, Georgie kendi kendine kötü bir çocukla seksin, neden düzgün bir erkekle yapılan seksten daha heyecan verici olduğunu sorup duruyordu. O düzgün adam onu başka bir kadın için terk etmiş bile olsa. O zaman neden önceki geceyi de kendi yatağında geçirmişti? Önceki gün çok iyiydi. Ve çok da eğlenceli. Ağızlara layık bir uçarılıkta. O kadar düşüncesizce ve karmaşadan uzaktı ki, Georgie yaşadığı şeyi gerçek hayatla mahvetmeyi hiç istemiyordu. Ayrıca Bram'in, hayatının en heyecan verici seks kaçamağını yaşadığı için çantada keklik bir kadına dönüştüğünü düşünmesini de istemiyordu. Ama onu dışlaması bütün irade gücünü elinden almıştı ve tek başına uyuduğu zaman Bram'in suratında beliren imalı bakıştan hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde kahve ve fotoğraf operasyonu için evden çıkmışlardı. Georgie normalliği korumanın en kolay yolunun kavgaya çıkarmak olduğuna karar vermişti. "Mırıl mırıl mırıldanmayı kes." Yolcu koltuğunda asık bir suratla oturuyordu. "Melodiyi tutturabildiğini sanıyorsan yanıliyorsun."

"Seni yiyip kemiren nedir? Ne yazık ki ben değilim."

"İğrençsin."

"Hey, şu meşhur espri anlayışına ne oldu?"

"Sen."

"Sanırım bu duruma çok uyacak." Sırf Georgie'yi kışkırtmak için "*It's the Hard-knock Life*"ın girişini mırıldanmaya koyuldu.

"Dün öğleden sonra, çok daha sıcak kanlıydın. Hem de çok."

"Ona şehvet denir, ahbap. Seni kullanıyordum."

“Ve çok da iyi iş çıkarıyordun.”

Georgie Bram’ın çıkarmaya uğraştığı kavgaya ayak uydur-mamasından hiç hoşlanmamıştı. “Gerçekten hatırlamamana rağmen, o gece Vegas’ta olanları hatırladığını söylemen hiç hoş değildi.”

“Bertaraf süreci. İşlem yapılmadan içimizden birinin bayıl-dığını garanti edebilirim, çünkü eğer tamamlamış olsaydık, ben kesinlikle hatırlardım.”

Georgie ilk defa ona inanma eğilimi gösteriyordu.

Kahve Çekirdeği ve Çay Yaprağı’ndan çıktıklarında, papa-razziler çevrelerini sardılar. Georgie, ünlüleri ellerinde kahve bardakları ya da su şişeleriyle gördüğü milyonlarca fotoğrafı düşündü. Susuzluk ne zamandan beri ünlüler için bir meslek riskine dönüşmüştü?

“Bu tarafa! Buraya bakın!”

“Hafta sonu için herhangi bir planınız var mı?”

“Hâlâ iyi durumda mısınız?”

“Hem de nasıl,” dedi Bram, Georgie’nin beline sıkıca sarılır-ken. “Görünmeye çalıştığın kadar sert olsaydın, dün gece kendi yatağına kaçmazdın,” diye fısıldadı.

Georgie ona ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle baktı. “Söyledim ya. Regl oldum.”

Bram de ona gülümsüyordu. “Ve ben de sana umurumda olmadığını söyledim.”

Oysa Lance’in umurunda olurdu. Nazik davranırdı, ama âdet dönemindeki bir kadınla seks yapmak onun tarzı değildi. Gerçi, Georgie gerçekten regl olmuş falan değildi.

Flaşlar ardı ardına patlarken, “Sanırım kendimi yeterince açık ifade edememişim,” dedi. “Dün, Provokatif’te seçmeleri geçtin. Şu andan itibaren işlevin bana hizmet etmek. Nerede ve

ne zaman istersem. Ve şu anda istemiyorum.”

Yalancı. Hem de nasıl istiyordu! Önceki günkü tecrübesinin o kadar inanılmaz olması, yakışıklı, işe yaramaz ve yoldan çıkmış Bram Shepard’la yaşanmasından kaynaklanıyordu. Seks, Bram için el sıkışmaktan farklı bir şey değildi ve bunu bilmek Georgie’ye yepyeni, heyecan verici bir özgürlük veriyordu. Sah-te –ve muhtemelen alkolik– kocası, Lance’in sahip olduğu şeyi asla ele geçiremeyecekti. Bram’le birlikteyken süslü püslü bir sabahlığın onun ilgisini çekmeye yetip yetmeyeceği konusunda endişelenmesi ya da ilgisini canlı tutmak için son çıkan seks kitapçığını okuması gerekmeyecekti. Kimin umurundaydı ki? Bacaklarını tıraş etmese bile olurdu.

Bram kulağının hemen üstüne bir öpücük kondurdu. “İkimiz de net olalım diye söylüyorum, Scoot. Sen regl falan olmadın. Benimle baş edememekten korktuğun için ödlelik edip kaçtın.”

“Doğru değil.”

Bram fotoğrafçılara son bir kez el salladıktan sonra, Georgie’yi kaldırım boyunca yürütmeye devam etti. Sadece onun duyabileceği bir sesle, “Sürekli kurmaya çalıştığın şu kısıtlamalar var ya...” diyerek parmaklarını sırtında dolaştırdı. “Hiçbirini dikkate alacak değilim.”

Bram, Georgie’yle bem zihinsel hem de fiziksel anlamda uğraşmaya bayılıyordu. Georgie önceki gün ona büyük bir şok yaşatmıştı. Zihninde, Georgie ve Scooter neredeyse aynı insandılar, ama Scooter’ın böyle bir gösteri sergilemesi imkânsızdı. Provokatif’te yaşananlar, Ezik’in Georgie’nin özgüvenini sıfırlayamadığının kanıtıydı. Son birkaç hafta bunu iyice gözler önüne sermişti zaten. Lance’in Georgie yerine Jade gibi bir soğuk nevaleyi tercih

etmiş olması, Bram'e gereğinden fazla zevk veriyordu.

Kahve keyfinden dönerken, onu yeniden soyduğunu hayal ediyordu. Çok fazla çaba harcaması gerekmezdi, ama Aaron onları kapıda karşılayarak bütün planlarını alt üst etti.

"Rory Keene'nin sekreteri aradı. Saat beşte, bir kadeh şarap için evine davetlisin."

Bram heyecanlanmıştı. Rory'nin Georgie'ye beslediği şefkatin projesini, insanlar aracılığıyla değil, şahsen aktarabileceği yüz yüze bir görüşmeye imkân yaratacağını umuyordu. Sırtarak arabasının anahtarlarını salladı. "Onu ara ve orada olacağımızı söyle."

Aaron gözlüklerini yukarı itti. "Seninle ilgili bir şey söylemedi, Bram. Sadece Georgie'yi bekliyor."

Bram anahtarlığı tutan elini sıktı. "İkimizi kastetmiştir."

"Hiç sanmıyorum. Georgie'ye özellikle giyinmesine gerek olmadığını, çünkü sadece ikisinin olacaklarını söylememi istedi." Aaron hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Bram bir dizi küfür savurdu. Rory ona zorluk çıkarmaya devam ediyordu. *Ağaç Evi*'nin senaryosuna bayılmıştı, ama gelişmeden sorumlu başkan yardımcısına göre, Bram yapımcı ve başrol oyuncusu olarak kenara çekilmediği sürece filme destek vermeyi düşünmeyecekti, bu da Bram'in kariyerini yeniden başlatma amacını hezimete uğratacak bir yaklaşımdı. Bazen *Variety*'ye bir ilan vermeyi ve artık başarısını sürdürmeye yetecek kadar karakter sahibi olmayan o vahşi çocukla bir ilgisinin olmadığını dünyaya haykırmayı bile düşünüyordu. Ya da belki de daha basit bir mesajla da yetinebilirdi: *Lanet olası bir ikinci şans ne dersiniz?*

Rory onunla yüz yüze görüşmeye bir razı gelseydi! Ama bu fırsata yaklaştığı tek an, arka bahçesindeki o gece yarısı hadisesi olmuştu. Hatta birkaç gün sonra, o gece onu uyandırdıkları

için özür dileme bahanesiyle, bir şişe *Cristal* alıp aradaki kapıdan Rory'nin bahçesine süzölmüştü. Ancak kadının hizmetçilerinden biri şampanyayı elinden alıp kapıyı yüzüne çarpmıştı.

Dönüp Georgie'ye baktı. Chaz'in güzel yemekleri sayesinde, püsköl püsköl perçemlerinin arasından bakan büyük yeşil gözlerinin çökük görüntülerinden kurtulmasına yetecek kadar kilo almıştı. Parlak kahverengi saçları, dolgunlaşan yanaklarında içe kıvrılıyordu. "On dakika sonra ofisimde olmanı istiyorum."

Georgie ona cehenneme kadar yolunun olduğunu söylemek üzere ağzını açtı, ama Bram çoktan hazırdu. "Tabii eğer *Ağaç Evi*'nin senaryosunu görmek istemiyorsan, o başka..."

Onu gafil avladığını biliyordu; arkasına bile bakmadan dönüp uzaklaştı.

Georgie on dakika daha geç gitti. Vaktini, üstünü değiştirmeye harcamamıştı. Üzerinde hâlâ kahve gösterisinden kalma, yuvarlak yakası hafifçe oyuk, parlak, limon rengi triko bir bluz, örümcek ağı misali, yokla var arası küçük bir hırka ve sadece onun kadar zarif bir bedenın kaldırabileceği geniş kesim, yeşil-krem renkli, incecik kumaştan bir pantolon vardı. Kıyafeti, ortaya serdiğinden çok daha fazlasını gizliyor ve acayip seksi görünüyordu.

Georgie, oynadıkları bu yeni oyunda ilk hamlesini, başını Jake Koranda'nın *Av Köpeği Kalibresi* filmindeki posterine doğru yatırarak yaptı. "İşte gerçek bir erkek."

"Bu düşünceni ona mutlaka ileticeğim." Bram yüzünü Humphrey Bogart'ın *Gemide İsyan* filmindeki yüzüne çevirip, lastikten yapılma bir egzersiz topunu avucunun içinde sıkmaya başladı. "Bir defa olsun işbirliğine ihtiyacım var."

Georgie incinmiş gibi bakıyordu. "Ne demek, bir defa olsun? Ben her zaman işbirliğine hazırım." Kendini kanepeye bıraktı. "Pekâlâ, bu, genelde başka insanlar için geçerli bir durum ama yine de..."

"Benimle uğraşmayı kes ve dinle." Bram işaret parmağını Georgie'nin yüzüne doğru sallarken, elindeki topu iyice buruşturdu. "Rory Keene konusunda beni sabote etme."

"Böyle bir şey yapmam."

"Yapmaz mısın? Rory *Ağaç Evi* projesine bayıldı. Tek çekincesi..."

"Sen misin?" Georgie şeker yeşili gözlerini iri iri açmıştı. "Kötü ünün yüzünden."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim." Topu masaya bıraktı. "Bu filmi yapmam gerek, Georgie. Ben, başkası değil. Onu, Yılın En İyi Kocasına dönüştüğümüne ikna etmek lâzım."

"Ama dönüşmedin."

"Dönüşmüşüm gibi yap."

"Benden yardım mı istiyorsun?" Yine o koca gözlü Yetim Annie pozuna bürünmüştü, ama Georgie her zaman iyi bir takım oyuncusu olmuştu ve Bram ona yardım edeceğini anlamıştı... Tabii önce biraz eziyet edecekti.

Genç kadın parmağını yanağına dayadı. "Senin için Rory'ye yalakalık edersem, karşılığı ne olacak?"

"Ateşli seks ve ölümsüz minnettarlığım."

Georgie teklifini değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Hayır, yeterince iyi değil."

"Meg'in konukevinde kalmasına izin veririm."

"Meg zaten konukevinde kalıyor."

"Şöyle ifade edeyim. Konukevinde kaldığı sürece ona asılmayacağım."

"Ona hiçbir şekilde asılmayacaksın. Ona on iki yaşında bir çocuk gibi davranacaksın." Georgie nihayet iş konusuna girdi. "Bu öğleden sonra Rory'yle buluşmadan önce, senaryoyu okumak istiyorum. Bana ver."

“Görmene izin vereceğimi söylemiştim.”

“Evet, ama okumama izin vereceğini söylemedin.”

“Fark ettin demek.”

Georgie elini uzattı.

Bram tereddütlüydü. “Senaryolar konusunda yargılarının çok başarılı olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa *Şehir’de Yaz* filminde oynamış bir insansın.”

“*Güzel İnsanlar*’ı da unutmayalım; tam bir rezillikti. Ve tabii henüz izlemediğin ve izlememeni şiddetle tavsiye ettiğim, *Çocuk Oyuncağı*.” Georgie elini salladı. “Hepsi geçmişte kaldı. Şimdi karşında yepyeni bir Georgie York duruyor. Haydi, ver şunu.”

Georgie eskisi gibi kolayca itilip kakılan biri değildi ve Bram’in pek fazla bir seçeneği yoktu. Masasının orta çekmece-sinden, Georgie’nin üç hafta önce deli gibi aradığı, ama yerine sadece bozuk bir telefon bulabildiği senaryo dosyasını çıkardı. Georgie, fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan, dosyayı çekip aldı ve neşeyle el sallayarak odadan çıktı.

Bram birilerinden, özellikle Georgie’den, yardım istemek-ten nefret ediyordu. Koltuğuna gömülüp kara kara düşünmeye başladı. Düşünmenin onu hiçbir yere ulaştırmadığını görünce, bilgisayarına döndü. Senaryo ne kadar iyi olursa olsun, üzerinde çalışılması gerekiyordu ve Bram daha en başından beri bir iki sahneyi düzeltmeye uğraşıyordu. Georgie’nin lise terk bir ada-mın Sarah Carter’ın kelimeleriyle oynadığını öğrenmesi halinde neler diyeceğini tahmin edebiliyordu. Ya da... Daha kötüsü, ken-di senaryosunu tamamladığını duysa nasıl kahkahalarla gülece-ğini...

Ama Georgie gülmezdi. Bram’in aksine, kötülük nedir bil-meyen bir insandı. Hatta Bram onun yüreklendirici sözler mırıl-dandığını bile hayal edebiliyordu.

Bu fikir midesine demirden bir külçe gibi çökmüştü. Kimse-den, hele Georgie'den yapmacık teşvik sözcükleri duymak istemiyordu. Tek başına büyümüş, hayatı tek başına yüzüne gözüne bulaştırmıştı ve şimdi de aynı şekilde çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Tek başına.

Georgie senaryoyu yeteri kadar hızlı okuyamadı ve bitirmesi iki saat sürdü. En az kitap kadar müthişti. İnanılmaz bir fırsattı... Sadece Bram için değil.

Ağaç Evi, bir çocuğa cinsel taciz suçuyla yanlışlıkla hapse girmiş Danny Grimes'in hikâyesiydi. Teknik nedenlerle hapisten salınıverince, babasının ölümcül hastalığı onu doğup büyüdüğü kasabaya dönmeye, kasaba halkı ve şimdi artık eyalet senatörü olan, suçlu bulunmasını sağlamak için DNA kanıtını saklayan acımasız kadın savcıyla yüzleşmeye mecbur bırakmıştı. Yandaki evde yaşayan küçük kızın babası tarafından taciz edildiği yönündeki şüpheleri, Danny'yi kendini soyutladığı dış dünyayla karşı karşıya getirecekti. Senaryo çok güçlü ve yürek parçalayıcıydı; hiçbirini görüldüğü gibi olmayan, büyüleyici ve karmaşık karakterlerle doluydu.

Bram'i havuzda yüzerken buldu. Şelalenin yakınında durdu ve sabırsızlık içinde olduğu yerde kıpırdanarak ara vermesini bekledi. Bram onu görmüştü görmesine, ama suları yarararak yüzmeye devam ediyordu. Georgie yaprak kepçesini alıp onun kafasına vurdu.

"Hey!" Bram hızla arkasına dönerken, her tarafa sular savruldu.

Georgie derin bir nefes aldı. "Helene'i oynamak istiyorum."

"Bol şans dilerim." Bram yeniden suya daldı ve havuzun karşı tarafındaki merdivene doğru yüzmeye başladı.

Georgie yaprak keçesini yere bıraktı. Heyecandan kalbi deli gibi çarpıyordu. İlk sahneyi bitirdiğinde, o soğuk kalpli, hırslı savcıyı oynaması gerektiğini anlamıştı. Bu, kesinlikle beklediği fırsattı. Helene'i oynamak senelerdir oynadığı tek düze rollere son verecek ve ona umutsuzca beklediği meydan okuma fırsatını sunacaktı. Seri adımlarla merdivenin başına gitti. "Muhteşem bir senaryo. Tüyler   rperten, entrikalı, düşündürücü. Tam s  ylediğın gibi. Helene'i ben oynamalıyım. Ciddiyim."

Havuzdan   ıkarken, Bram'in vücudundan sular süzülüyordu. "Dikkatinden kaçtıysa diye belirtiyorum; filmin finansmanını sağlamak konusunda küçük bir sıkıntı yaşıyorum ve bu yüzden Helene rolünü kimin oynayacağı meselesi, benim için en son sırada geliyor."

Georgie, Bram'in havlusunu alıp ona uzattı. "Ama olur da bir yeşil ışık alırsan... Kimse beni dram oynayacak bir aktris olarak d  ş  nmemiyor; çünkü neler yapabileceğimi gösterme fırsatım hiç olmadı. Ve sakın bana izleyicilerin *Skip ve Scooter*'daki halimizi aşımayacaklarını söyleme. Aşık hikâyesi, Danny ve evdeki hemşire arasında yaşıyor. Danny ve savcı arasında değil. O rolü nasıl oynayacağımı çok iyi biliyorum. Ayrıca asgari ücretle çalışmaya hazırım."

"Son sözüm şu, Georgie. Ben bu filmi yaptırmayı başarsam bile, sen Helene rolünü oynamayacaksın." Bram saçlarını ovaladıktan sonra havluyu omzuna yerleştirdi. "Son yıllardaki yavan kariyerim göz önüne alınınca, o rol için gişe başarısı olan bir aktris şart ve kabul edelim ki, senin yüzün sinema biletinden çok, magazin gazetesi sattırabiliyor."

Georgie, Bram'in bu düşüncesine katılmayı reddediyordu. "  kimizin yeniden kamera karşısına ge  memizin sağlayacağı reklam katkısını düşün. İzleyiciler sırf altından kalkıp kalmadığımızı merak ettikleri için sinemaya akın edecekler."

“Yapamayız.” Genç adam havlusunu bir sandalyeye bıraktı. “Georgie, bu konuşmamız o kadar vakitsiz ki.”

“Karmaşık bir karakteri oynayamayacağımı mı düşünüyorsun? Sen oynayabilirsin, ama ben yapamam, öyle mi? Çok yanı-lıyorsun. Bu işin altından kalkacak disiplin ve konsantrasyona sahibim.”

“Ve benim olmadığımı söylemeye çalışıyorsun.”

Georgie ona düpedüz hakaret etmek istemiyordu, ama gerçek, gerçektir. “Danny’yi oynamak için sinema hilelerine güvenemezsin. O büyük acılar çekmiş bir karakter. Hiç kimsenin asla yaşamaması gereken zorlu bir sürece maruz kalmış.”

“Son bir senedir bu filmle yatıp kalkıyorum,” dedi Bram sertçe. “Onun neden böyle bir karakter olduğunu çok iyi biliyorum. Neden o güzel beynini tartışmak yerine, Rory Keene’i benim doğru düzgün bir Hollywood vatandaşı olduğuma ve benimle bir araya gelmesi gerektiğine ikna etmek için kullanmıyorsun?”

Georgie arka kapıyı kullandı. Rory’nin Normandiya tarzı, beyaz, tuğla malikânesi Bram’in evinden daha büyüktü, ama onunki kadar sıcak bir havası yoktu. Arka taraftaki geniş teraslar havuza ve resmi görünüşlü bahçelere bakıyorlardı. Rory, yan taraftaki terasta, parlak turuncu minderlerle beslenmiş, siyah ferforje bir kanepede oturuyordu. At kuyruğu yaptığı sarı saçları ve altına topladığı bacaklarıyla, ev hanımı bir anneye benziyor olmalıydı, ama benzemiyordu işte. Böyle rahat bir ortamda bile, çevresine, kusursuz bir stüdyo yöneticisinin serinkanlı ve insanı rahatsız eden özgüvenini saçıyordu.

Okumakta olduğu senaryoyu bir kenara itip Georgie’ye bir kadeh şampanya doldurdu. Bu görüşme sonrasında, artık kay-

bedecek bir şeyi olan tek insan Bram olmadığı için, Georgie içki-sini alıp kanepenin yanındaki koltuğa yerleşirken, geriliminden kurtulmak için büyük çaba harcıyordu. Önceki haftanın gişe ha-sılatlarını ve yeni Jack Black filminin başarısını konuşmuşlar. Niha-yet Rory davetinin ardında yatan konuya geldi.

“Georgie, bu biraz tuhaf olacak ama...” İstikrarlı bakışları, bu tuhaflığın onu pek de rahatsız etmediğini anlatır gibiydi. “O berbat fotoğraflar ortaya döküleli beri, kendi kendime, bunun üzerime vazife olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum, ama olmu-yor. Sana bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim.”

Georgie bunu hiç beklemiyordu; utanmıştı. Magazin dedi-kodularının en korkunç kısmının etkileri azalmış gibi görünse de, Rory ikna olmuşa benzemiyordu. “Lütfen buna kafa yorma. Gerçekten. Her şey yolunda. Haydi, bana evden bahset. Kiralık olduğunu duyunca çok şaşırdım.”

Rory şampanyasından bir yudum aldı ve uzun kadehini ya-nındaki sehpa bıraktı. “Bu evi stüdyo kirılıyor. Bizim Beyaz Saray versiyonumuz diyelim. Benim kendime ait bir bölümüm var, ama özel misafirler, üst düzey yöneticiler, yönetmenler, ya-pımcılar ve ağırlamak istediğimiz herkes için ayrı bir kanat tutu-yoruz. Şu aralar, benim öncülük ettiğim bir proje için uluslararası düzeyde inanılmaz derecede yetenekli filmcileri ağırlıyoruz.”

“Burada kalmaya davet edildikleri için çok gurur duyduk-larından eminim.”

“Onlarla özel personelimiz ilgileniyor. Benim istemediğim hiç kimseyi ağırlamam gerekmiyor.” Rory bacaklarını indirdi ve buz dağı gözlerinin bütün kudretini bir kez daha Georgie’ye çe-virdi. “Olur da... Rahatsız hissedersen ya da hemen uzaklaşman gerekirse, gece ya da gündüz, istediğin zaman buraya gelebilir-sin.”

Georgie neden daha çok nefret ettiğine karar veremiyordu: Rory’nin Bram’i karısına şiddet uygulayabilecek bir koca gibi

görmesinden mi yoksa Georgie'nin özsaygısının tacize göz yumacak kadar az olduğunu düşünmesinden mi? "O fotoğraflar yanıltıcıydı, Rory. Kavga ediyormuşuz gibi görüldüğünü biliyorum, ama etmiyorduk. Dürüst olmak gerekirse, Bram beni asla incitmez. Delirtir, evet. Ama fiziksel anlamda asla zarar vermez."

"Bram Shepard gibi erkekler söz konusu olduğu zaman, kadınlar her zaman düzgün düşünemiyorlar," dedi Rory. "Lance'le yaşadıklarından sonra..."

"Benim için endişelenmenden çok etkilendim, Rory. Gerçekten, ama buna gerek yok." Georgie bu konuyu boş veremeyecekti. "Beni daha önce de korumaya çalıştın. Minnettarım, ama nedenini merak etmeden duramıyorum."

"Benim için yaptığın şeyi hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Geri vermek üzere olduğun bir çift muhteşem elmas küpe mi ödünç verdim?"

Rory karlar kraliçesi gülümsemesiyle, "O kadar şanslı değilsin," dedi. Şampanya kadehini aldı ve sapıyla oynamaya başladı. "*Skip ve Scooter*'da çalışırken, ekibe karşı her zaman harikaydın."

Georgie, yıldızların, görevleri onların iyi görünmesini sağlamak olan insanlara hayatı çekilmez kılma mantığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Ayrıca babası böyle bir diva tavrına asla göz yummazdı. Yine de, ekibe nazik davranmasının Rory'nin ona sürekli göz kulak olma çabasının arkasına yatan tek neden olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Ayrıca, düzgün insanların başarılı olduklarını görmek hoşuma gidiyor," dedi Rory içkisinden bir yudum daha alırken.

Georgie kendini pek başarılı olmuş biri gibi göremiyordu. "Sen o dizinin gördüğü en başarılı yapım asistanıydın. Bizimle sadece bir sezon kalabilmene üzülmüştüm."

“Çalışılması güç bir diziydi. Ortalıkta çok fazla testosteron vardı.”

Georgie Rory’nin çıkardığı zorluklar için Bram’e takıldığını hatırladı, ama işin doğrusu, şimdi o kadar eğlenceli gelmiyordu. “Bram sana asılırdı değil mi?”

“Her gün.” Rory dalgın bir tavırla tek taş küpesiyle oynamaya başlamıştı. “Ama asıl sorun arkadaşlarıydı.”

“Hepsi zavallılardı. Bram’in sırtından geçinen bir yığın asalak. Onları yakasından silkelediğini bildirmekten mutluluk duyuyorum.” Bram kim var kim yok hayatından çıkarmıştı. Onun gibi, çevresinin hep kalabalık olmasından hoşlanan biri için tuhaf bir durumdu.

“Panoma pornografik fotoğraflar yapıştırırlardı,” dedi Rory sakın bir sesle. “Yanlarından geçerken sutyenimin arkasını açarlardı. Bazen daha kötüsü bile olurdu.”

“Ve Bram onları durdurmazdı, değil mi?”

“Bu kadar kötü olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ama bunu yapanlar onun arkadaşlarıydı ve sete alınmaları konusunda ısrar eden de Bram’di. Bu konuyu konuşmaya kalkıştığım zaman bana biraz rahatlamamı söyledi.” Rory bileğini bacağına sürttü. “Sonra bir akşam üstü, iki tanesi beni köşeye sıkıştırdı.”

Georgie oturduğu yerde doğruldu. “Şimdi hatırladım. O günkü çekimlerimizi tamamlamıştık, ama ben sette bir kitap ya da başka bir şeyimi unutmuştum. Almak için geldiğimde, onları seni duvara yapıştırmış halde bulmuştum. Sen olduğunu tamamen unutmuşum.”

“Bendim. Sen bağırmaya başlamış hatta birkaç yumruk savurmuştun. Henüz ergenlik çağındaydın, ama sıradan bir yapım asistanından daha güçlüydün ve geri çekilmişlerdi. Sonra da yapımıcılara gitmiştin. Sete girişleri yasaklanmıştı ve Bram hiçbir

şey yapamamıştı.” Rory kafasını hafifçe yana eğmişti. “Beni korumak için nasıl diklendiğini asla unutamam.”

“Kim olsa aynı şeyi yapardı.”

“Kim bilir? Asıl konu şu ki, ben arkadaşlarımı unutmam.”

Georgie, Bram’i düşündü. “Düşmanlarını da unutmuyorsundur herhalde.”

Rory tek kaşını kaldırdı. “Hafıza kaybım stüdyoya milyonlarca dolar kazandırmayacaksa, hayır.”

Georgie gülümsedi ve hemen sonra ciddi bir tavır takınarak “Bram’le böyle bir geçmişiniz olmasaydı, *Ağaç Evi* konusundaki hislerin değişir miydi?”

“Bir stüdyo, senaryodan daha fazlasına yatırım yapar. Pake-
tin bütünü önemlidir.”

“Ve bu durumda paketin ana ögesi, Bram.”

“Böyle bir proje için yeterli tecrübeye sahip değil.”

Bram daha ergenlik yıllarından beri bu sektörün içindeydi. Rory’yi ona güvenmekten alıkoyan tecrübesizliği değil, karakteriydi ve insaflı davranmaya niyeti yoktu. “Kötü ününü hak etti, Georgie. Pek çok insanı yüz üstü bıraktı.”

“Biliyorum... Ama insanlar değişebiliyorlar. Daha önce hiçbir konuya böyle tutkulu yaklaştığını görmedim.”

Rory kararını çoktan verdiğini gösteren mesafeli bir bakış attı. Georgie’nin Paul gibi bir babayla, saldırgan olmasına hiç gerek kalmamıştı ama şu andaki savaşı ondan başka kimse veremezdi. Helene’i oynama şansını elde etmeyi umutsuzca istiyordu ve Bram’in başarısı tek biletiydi. “Harika bir film yapmak için tutkunun en önemli malzeme olduğuna inanıyorum. Eğer filmi yapan kişi projeye âşık değilse, dünyanın bütün tecrübesi bir araya gelse bir işe yaramaz.”

Bram’in *Ağaç Evi*’ne beslediği samimi tutku, Georgie’yi en

son ne zaman böyle bir tutku hissettiğini sorgulamaya itmişti. Helene'i oynamak, ona bu duyguyu yeniden kazandıracaktı.

Rory öne eğildi ve Georgie'nin gözlerinin içine bakarak "Bram'e gerçekten yardım etmek istiyorsan, onu kenara çekilmeye ve projeyi bana bırakmaya ikna edersin," dedi.

"Bu, yapımcı ya da başrol oyuncusu olamayacak anlamına geliyor..."

"Bram iyi bir aktör, ama bu filmin harika bir aktöre ihtiyacı var. Bram'in kapasitesi sınırlı."

Sınırlı. Tıpkı Georgie'nin olması gerektiği gibi.

"Bu kadar alışveriş sohbeti yeter." Rory söylemek istediğini söylemişti ve konuyu kasıtlı olarak değiştiriyordu. "Duyduğuma göre Jake ve Fleur'ün kızları L.A.'e dönmüş."

Georgie onun daha fazla üstüne gidemezdi. Sohbetin kız arkadaşlara kaymasına izin verdi.

"İyi kız arkadaşlara sahip olmak için, benim asla sahip olmadığım bir zaman yatırımı yapmak gerek," dedi Rory her zamanki serinkanlı tavrıyla. "Ama her şeyin bir bedeli var. İşimi seviyorum ve şikayet etmiyorum."

Belki etmiyordu, ama Georgie sesine yansıyan pişmanlığı duymuştu. Arkadaşlarının desteğinin olmadığı bir hayat düşünemiyordu. Oradan ayrılmadan önce, kendi sesinin Rory'yi ertesi günkü akşam yemeği partisine davet ettiğini duydu

Ve Rory davetini onu şaşırtmak pahasına kabul etti.

"Bram onu babçe kapısının diğer tarafında bekliyordu. "Nasıl gitti?"

"Fena değil." Rory'yi yemeğe davet ettiğini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Bram haberi aldığı anda hemen bir Fransız aşçı

getirtir ve bir orkestra ayarlardı. Tabii Georgie'nin parasıyla.

"Ne kadar fena değil?"

"Seni sabote etmeyeceğimi söylemiştim ve etmedim."

"Yani konuyu açtın mı?"

"Ona senin olgunlaştığını ve bu projeye ciddi bir tutkuyla yaklaştığını söyledim."

"Bunu ciddi bir suratla yapabildi mi?"

"Evet, hem de çok ciddi bir suratla. Tanrım!"

Bram onu kollarının arasına çekti ve uzun uzun öptü. Bu seksi bir öpüştü –çünkü Bram seksi bir erkekti– ama daha çok saldırgan bir dobermanın beklenmedik bir anda önüne atılan kanlı bir kemiği fark ettiği andaki gibi coşkuluydu. Ve Georgie bir anda erimeye başladı. Neden erimeyecekti ki? Yaşadığı onca şeyden sonra, alabildiğince hesapsız zevke ihtiyacı vardı.

Bram ellerini genç kadının kalçalarına yerleştirmişti. "Meg nerede?"

"Konserde. Ne o üçlü yapmak mı istiyordun?"

"Bu gece değil." Bram onu tekrar öptü. Tekrar. Tekrar. Çok geçmeden elleri birbirlerinin her tarafında dolaşmaya başlamıştı.

Bram, onu pat diye bırakınca, Georgie az kalsın düşüyordu. "Chaz! Aaron! Dışarı çıkın!"

İkilinin verandada belirmesi için Bram'ın iki defa seslenmesi gerekti. Aaron Georgie'nin web sayfasının tasarımını yenilemek için fazla mesai yapıyordu; dışarı çıktığında boynunda bir kullaklık asılıydı. Chaz'ın elinde ise vahşi görünümlü bir bıçak vardı. Bram cüzdanından çıkardığı iki ellilik banknotu onlara uzattı. "Bu akşamlik ikinizin de işi bitti. Böyle sadık çalışanlar olduğunuz için, size ikramiye veriyorum. Şimdi, dışarı. Sabah görüşürüz."

Aaron banknotlara daha önce hiç para görmemiş gibi bakıyordu. Chaz'ın yarı-daimi asık suratı çözülmüştü. "Akşam yemeği hazırlıyordum."

"Her ne hazırlıyorsan, yarma harika bir öğle yemeği olacağından eminim." İkisinin de kollarına girdi ve onları garaja açılan kapıya doğru çekti. Chaz sürekli itiraz halindeydi. "En azından o lanet olası ocağı kapatmama izin ver de bütün ev yanmasın."

"Ben hallederim." Chaz ve Aaron gidince, Georgie'nin peşinden yürüdü. Birkaç saniye içinde onları evin içine kilitlemişti. Ocağı söndürdükten sonra yatak odasına ulaştılar. Bram'ın bu aceleci hali Georgie'yi heyecanlandırmıştı.

"Sence bu biraz fazla... acele olmadı mı?"

"Hayır." Bram yatak odası kapısını da kilitledi. "Üzerindekileri çıkar."

Bölüm 15

Georgie'nin hemen tepki vermemesi üzerine Bram, "İkinci kez söyletme," dedi.

Bu seksi tehdit havası, Georgie'nin yepyeni bir arzu çılgınlığıyla dolmasına neden oluyordu. Bu, inanılmaz güzellikte, karmaşadan uzak bir haldi. Bram'ın tek derdi sevişmekti; Georgie'nin durumu da farklı değildi. Zihni, nihayet, bu yasak dakikaların her bir anının tadını çıkaracak kadar yerine gelmişti.

"Görev başına..." Georgie bluzunu kafasından çekip çıkardı. "Yorulmaya hazır ol."

Bram, genç kadının açık sarı dantel sutyeninin sardığı memelerine baktı. Bakışları, Georgie'nin içinin zevkle titremesine neden oluyordu. Arzulanmak hoşuna gidiyor, sadece el atında olduğu için isteniyor olabileceği gerçeğine aldırmıyordu.

Bram onu bileğinden yakaladı. "Bu defa yatak istiyorum. Her santimini görebilmeliyim."

Georgie neredeyse oracıkta, Bram'ın yatak odasının orta yerinde çözülp gidecekti. Puslu, lavanta rengi gözlerine bakarken, kendi kendine onu incinecek kadar önemsemediğini hatırlattı. Sonra Bram onu öptü ve işte o anda Georgie artık düşünemez oldu.

Bu defaki öyle ağır bir striptiz olmadı. Kıyafetlerini bir kenara fırlatıp birbirlerinin kollarına atıldılar. Düne kadar, Georgie'nin kendini bir erkeğe aşksız verdiği olmamıştı, ama şimdi vücudu-

nu tam bir teslimiyet duygusuyla sunuyordu. Bram, genç kadının vücudunun her santimetrekaresini keşfederken, bacaklarını araladı, ayak bileklerinden birini omzuna yasladı. Karşılık olarak Georgie de onunla oynuyor, ona adeta işkence ediyordu. Ama bunu onu tahrik etmek için değil, canı istediği için yapıyordu. Çünkü bu kaçamak sadece kendi hazlarıyla alakalıydı; onu sevmeyen bir adamı elinde tutmaya çalışmakla değil.

Bram güçlü kuvvetli bir adamdı. Eksiksiz. Talepkâr. Parmaklarını, ağzını, erkekliğini kullanıyordu. Georgie cennetten çıkma, havada süzülüyormuş hissi uyandıran bir özgürlük yaşıyordu. Son patlama, afetleri aratmıyordu.

Sonrasında, Bram'in altında eli kolu tutmaz halde, konuşacak gücü bile bulamayarak yatarken bin bir güçlkle mırıldandı: "Ah, şey... Eminim bir daha ki sefere daha iyi olacak."

Bram sırt üstü döndü; teni en az Georgie'ninki kadar nemliydi. Dudakları tembel bir gülümsemeyle bükülmüştü: "Haydi kabul edelim; sende bir erkeğin tek başına idare edemeyeceği kadar çok kadın var."

Georgie sırıttı. Klima devreye girmiş, sıcak bedenlerine serin bir esinti üflemeye başlamıştı. Georgie hislerine bir ad koymaya çalıştı ve nihayet bir tane buldu.

Mutluydu.

☉ *güne dek* Bram, Chaz'in dairesine girebilmiş tek erkekti, ama şimdi, Aaron, boynunda, fişi bacaklarından aşağı sarkan kulaklıklarıyla kanepesinde oturuyordu. Üzerinde çiftçi tarzı bir kot pantolon ve önünde anlamsız bir cümle yazan, buruşuk, yeşil bir tişört vardı. Kıvrırcık saçları kafasının dört bir yanından fışkırıyor gibi görünüyordu. Gözlüğü yamulmuştu. "Burada kalamazsın," dedi Chaz. "Gitmen gerek."

“Söyledim ya. Araba anahtarlarım Georgie’nin ofisinde.”

“Benimkini al.” Bram ona gıcır gıcır bir Honda Odyssey almıştı, ama Chaz mecbur olmadığı sürece evden çıkmaktan hoşlanmadığı için, arabayı sadece evle ilgili angaryalar için kullanıyordu. Bunun dışında, vaktinin çoğunu dairesinde geçiriyordu. Bram evini istediği gibi döşemesine izin vermişti. Chaz çikolata ve açık kahverengi modern parçaların yanı sıra, siyah, dümdüz bir raf ünitesi ve köşeli bir okuma koltuğu seçmiş, duvarlara birkaç tane siyah beyaz soyut resim asmıştı. Ortalıkta ıvır zıvır yoktu. Ya da herhangi bir dağınıklık. Her şey düzenli ve huzur vericiydi. Aaron dışında her şey.

Aaron tişörtünün üzerinden göğsünü kaşıdı. “Ehliyetim cüzdanımda. Cüzdanım da Georgie’nin çalışma odasında kaldı.”

“Ne olmuş yani? Ben senelerce ehliyetsiz araba kullandım.” Chaz araba kullanmayı, sarhoş üvey annesinden daha az tehdit oluşturacağına karar verdiği on üç yaşında kendi başına öğrenmişti.

İkisinde de evin anahtarları vardı, ama eve dönmek gibi bir telaşları yoktu. Neyse ki Chaz’ın garaj dairesi evin ana yatak odasının tam aksi yönünde kalıyordu. Chaz, Bram’le Georgie’nin iş üzerindeyken çıkardıkları sesleri dinlemek zorunda kalacağını hayal dahi edemiyordu. Georgie’den nefret ediyordu. Bram’in onun söylediği aptalca lakırdılara gülüşünü duymaktan ya da ikisinin onun hiç seyretmediği filmlerden konuşmalarını dinlemekten. Chaz, Bram için en önemli kişi olmak istiyordu. Aptalcaydı, evet. Ama öyle olsun istiyordu.

Bari ocağı kapatmayı unutmasaydı.

“Burada uyuyamazsın,” dedi.

“Uyuyacağımı kim söyledi? Onlara biraz zaman vereceğim. Sonra eve dönüp eşyalarımı alacağım.” Aaron ayağa kalktı ve bir TV, birkaç yemek kitabı ve Bram’in Chaz’e verdiği diğer kitap-

ları barındıran raf ünitesine doğru yürüdü. Kitapların arasında önemli bir yemek yazarı olan Ruth Reichl'in yemek ve diğer konulara ilgisinin nasıl başladığını anlattığı kitaplar da vardı. Bu kitaplar Chaz'ın o güne dek okuduğu en güzel kitaplardı.

"Georgie'nin çevresinde sürtüğün teki gibi davranmaktan vazgeçsen iyi olacak." Aaron raftan Reichl'in kitaplarından birini aldı ve yazılanları okumak üzere arkasını çevirdi. "Hatta boynuna Bram'e âşık olduğunu ilan eden bir tabela asıp öyle dolaşabilirsin."

"Ben Bram'e âşık falan değilim!" Chaz ayağa fırladı ve Aaron'ın elindeki kitabı kapıp yerine tıktı. "Onu önemsiyorum ve Georgie'nin tavırları hiç hoşuma gitmiyor."

"Senin gibi Bram'in kıcını yalamıyor diye..."

"Ben Bram'in kıcını yalamıyorum. Ona her zaman ne düşündüğümü açıkça söylüyorum!"

"Evet. Bir taraftan küfrederken oradan oraya koşturup özel yemekler pişiriyor, tişörtlerini ütülüyorsun. Dün, o oturmadan üzerindeki kırıntıları süpürmek için sandalyenin üstüne nasıl atladığını gördüm."

"Onunla âşık olduğum için değil, benim işim bu olduğu için ilgileniyorum."

"Bana işten daha fazlası varmış gibi geliyor. Sanki bu senin bütün hayatın gibi."

"Saçma. Ben sadece ona borçluyum o kadar."

"Ne için?"

Her şey...

Chaz, Aaron'a arkasını döndü ve küçük mutfağına yürüdü. Aaron bir insanı sevmekle âşık olmak arasındaki farkı anlayamayacak kadar aptaldı. Chaz, Bram'i bütün kalbiyle seviyordu, ama bu cinsellik içeren bir aşk değildi. Bram onun dünyada sa-

hip olabileceği, uğruna her şeyi yapabileceği, en iyi kardeşti.

Bir gazoz aramak için buzdolabına eğildi. Aaron üniversite yıllarında gazozla bağımlı olduğunu söylemişti, ama Chaz sadece kendisi için bir bardak doldurdu. Chaz üniversiteye değil, ama aşçılık okuluna gitmek isterdi. Üvey annesinin ölümünden sonra L.A.'e gelmesine yetecek kadar para biriktirmişti, ama lise diploması olmayan biri için, iş bulmak sandığından daha zordu. Ama pahalı bir restoranda çalışıp okul parası biriktirme planı da kısa sürede suya düşmüştü. Kendini birkaç ucuz Meksika lokantasında bulaşık yıkayıp masaları temizlerken bulmuştu, ama L.A. pahalı bir yerdi. Günde on altı saat bile çalışsa, geçinebilmek için daha önce biriktirdiği paralardan tırtıklamak zorunda kalıyordu.

Bir gün, işten eve döndüğü zaman, birinin zaten berbat durumda olan kiralık odasına girdiğini ve birikimi de dahil, her şeyini çaldığını görmüştü. Kendi kendine panik olmaması gerektiğini telkin etmişti. Bir iki öğünden feragât etmek zorunda kalabilirdi, bir süre araba da alamayacaktı, ama fazladan birkaç saat daha çalışırsa, kirasını karşılayabilirdi.

Çamaşırhaneye gitmek üzere caddeyi geçerken ona çarpıp kaçan o şoför olmasa, bunu başarabilecekti de. Bu kaza ona sadece birkaç kırık kaburga ve kırık bir ele mal olmuş gibi görünse de, elinde alçıyla bulaşık yıkayamayacağı için her iki işini de kaybetmişti. İlk ayın sonunda sokakta yaşamaya başlamıştı.

Aaron peşinden mutfağa gelmişti. "Yiyecek bir şeyin var mı? Öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim."

Chaz'ın bir dolap dolusu abur cuburu vardı, ama ona bunları bahsetmeyecekti. "Sadece kahvaltılık gevrek ve meyve var," dedi. Sadece hainlik olsun diye değil, diyet olmadığı için, gazoz bardağını ekmek kızartıcısının arkasına, Aaron'ın göremeyeceği bir yere itti.

“Sanırım hiç yoktan iyidir,” dedi Aaron.

Chaz kahvaltılık gevrek kutusunu çıkardı ve Aaron’a biraz taze çilek uzattı. Aaron çilekleri doğramaya gerek görmeden bir kaseye atmaya başlayınca, Chaz onu bir tarafa itti ve bu işi kendisi yapmaya başladı.

Mutfağın üzerinde bir şeyler atıştırılabilecek küçük bir tezgâhı vardı. Aaron yemeğini yerken, Chaz gümüş çatal bıçak çekmecesini temizlemeye koyuldu. Aaron’ın sofra adabına uygun hareket ettiği gözünden kaçmamıştı. Komşusu Becky bu yönünü görse, belki de ondan hoşlanabilirdi. Aaron son lokmasını da ağzına atarken, Chaz kaseyi önünden çekti ve “Saçlarımı keseceğim,” dedi.

“Kesmeyeceksin. Saçlarım gayet iyi durumda.”

“Çalışa benziyor. Becky’nin seni fark etmesini istiyor musun, istemiyor musun?”

“Dış görünüşten başka bir şeye aldırmayacak kadar sığ bir kızsın, beni ilgilendirmesin.” Chaz’ın kot pantolonunu ve siyah tişörtünü süzdü. “Sen de moda konusunda uzman sayılmazsın.”

“Kendime has bir tarzım var.”

“Benim de öyle.”

“İnek tarzı.” Chaz, gözlerini üzerindeki yeşil tişörtün sloganına dikmişti. “ÜSSÜNÜZ BİZE AİT de ne demek?”

Aaron, Chaz’ın bunu mutlaka bilmesi gerekirmiş gibi gözlerini devirdi. “Zero Wing. 1989 senesine ait bir Japon video oyunu. Tarihi. İstersen araştır.”

“Her neyse.” Chaz çekmecedan bir makas çıkardı. “Haydi, banyoya gidelim. Her yerin saç olmasını istemem.”

“Saç kesmeyi bu kadar istiyorsan kendininkileri kes.” Aaron bir homurtu çıkararak onun kırpık kafasını işaret etti. “Ya da dur. Zaten kesmişsin.”

Chaz saçlarından memnundu. Makası tezgâha sertçe bıraktı. "Becky konusunu unutsan iyi olur. Ya da başka bir kadın... Çünkü kimse sana ikinci kez bakmaz."

"Kendine ait bir hayatı bile olmayan birinden neden akıl alacakmışım?"

"Bir hayatımın olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ortalıkta pek erkek görmedim."

"Bu bir hayatım olmadığını anlamına gelmez." Bir erkekle birlikte olma fikrine katlanamadığını ona söyleyemezdi. Her zaman böyle değildi. Lisede, iki ciddi erkek arkadaşı olmuştu ve biriyle seks yapmıştı. Çocuk pisliğin teki çıkmıştı evet, ama Chaz seksten hoşlanmıştı. Ama artık hoşlanmıyordu.

Aaron ona kendini deli doktoru sanıyormuş gibi bakıyordu. Bu durum Chaz'ı çileden çıkardı, üstüne doğru yürüyerek, "Şu salak kulaklıkları çıkar," dedi. "Aptal gibi görünüyorsun."

"Arabamda beklerim." Aaron dairenin kapısına yürüdü ve arka girişine inen merdivenleri gürültüyle inmeye başladı.

Chaz kapıya koştu ve arkasından seslendi: "İyi! Ama bende patates cipsi ve gazoz var!"

"Aferin sana!" Kapı çarpıldı ve derin bir sessizlik çöktü.

Chaz kanepesine döndü ve incelemekte olduğu yemek kitabını eline aldı. Gittiğine seviniyordu. Zaten kalmasını hiç istememişti.

Ertesi günkü partiden önce yapılması gerekenleri listelemek için sehpanın üzerinde duran deftere uzandı. Canı cehenneme. Şimdi dairesi yeniden sevdiği haline dönmüştü. Sadece ona ait olan haline.

Ama defter parmaklarının arasından kaydı, yemek kitabı halıya düştü. Ağlamaya başlamıştı.

Bram o sabah giysilerini üzerinde tutmakta sorun yaşıyor gibiydi. Öğle yemeği saati geldiğinde, Georgie onu ağız sulandıran, çıplak göğsüne vurma isteğiyle dolmuştu.

Ya üzerinde sadece mayosu, elinde dibi bir türlü gelmeyen scotch kadehlerinden biriyle arka bahçede dolanıyor ya da yine yarı çıplak halde, tıkaandığını iddia ettiği olukları açmak için – sanki Hollywood’da kendi oluklarını temizleyen kimse varmış gibi– bir uzatma merdiveninin tepesine tırmanıyordu. İkinci durum çok daha vurucuydu.

Geceyi kendi yatağında geçirmek üzere yanından ayrılan Georgie’yi cezalandırmaya çalışıyordu. Zor bir durumdu. İlişkileri ahlâksızlıktan ibaret olmalıydı, gece yarısı sınıksız sarılıp birlikte uyumalardan değil.

Mutfığa kaçmayı denedi, ama Chaz tam bir baş belasıydı. Yardımı reddediyor, Georgie’nin önerilerini duymazdan geliyor. *Meg de daha iyi sayılmazdı.* Georgie’yi elinde video kamerasıyla dolaşırken görünce başına bir eşarp dolamış ve Michael Jackson’ın çocuklarından biriymiş gibi davranmaya başlamıştı. Komik olmasına komikti, ama Georgie’nin çekmeyi planladığı bu değildi. Sonunda kendini, *Ağaç Evi*’ni baştan okumak ve Helene’i düşünmek üzere odasına kapattı.

Öğleden sonra masayı kurdu. Yağmur ihtimaline karşılık, yemeği en sert fırtınalarda bile kuru kalabilen verandada yiyeceklerdi. Mavi seramik bir kaseğin içine, enginar, limon ve okaliptüs yapraklarından oluşan bir masa süsü hazırladı. Biraz eğri büğrü olmuştu, ama açık sarı servis altlıkları ve kobalt mavisi tabaklarla uyumu, Georgie’nin çok hoşuna gitmişti. Aralara birkaç tane kısa mum da ekleyince, mükemmel olacaktı.

Bram’ın elini belinde hissetmeden hemen önce, ayak seslerini duydu. “Masa neden yedi kişilik?”

“Yedi mi?” Haberi verme zamanı gelmişti, ama Georgie bu

sayıyı hayatında ilk kez duyuyormuş gibi davranıyordu. "Bir bakalım. Sen, ben, babam, Rory ve Trev, Laura, Meg... Evet, doğru."

Bram'ın poposunu keşfetmekle meşgul olan eli pat diye durmuştu. "Sen... Rory mi dedin?"

"Şey..."

"Rory Keene bu akşam yemeğe mi geliyor?"

"Sana bir şey anlattığım zaman asla dinlemiyorsun. Yemin ederim, sesim senin için gürültüden başka bir şey değil. Sanki evleneli bir asır olmuş gibi..."

"Rory?" Bram elini tamamen çekmişti.

"Bahsettiğimden adım gibi eminim."

"Ben de bahsetmediğinden adım gibi eminim! Sen deli misin? Baban benden ölesiye nefret ediyor. Opsiyon süremın dolmasına sadece iki buçuk hafta var ve babanın Rory'nin yakınından geçmesini bile istemiyorum."

"Ben babamı idare ederim."

"Şu ana kadar idare etmek konusunda başarılı olabildin de sanki."

"Mutlu olursun sanmıştım." Georgie suratını asmayı denedi, ama başaramayınca hiç şaşırmadı.

"Rory o senaryoya bayıldı." Bram, Georgie'den ziyade kendi kendisiyle konuşur gibiydi. "Bana güvenmesini bir sağlayabilsem..."

"Bana söylediklerine bakılırsa, olay bitmiş görünüyor." Bram verandada bir ileri, bir geri gidip gelirken, Georgie, Rory'yle konuştuıklarını zihninde canlandırıyordu. "O sürüngenleri neden yanında L.A.'e getirdin sanki?"

Bram'ın kendine saklamak için büyük çaba harcadığı hüznü nihayet su yüzüne çıkmıştı. "Çünkü aptal çocuğun tekiydim. Bir

ailem yoktu ve sandım ki... Ne sandığımı da bilmiyorum ya."

Georgie'nin bu konuda bir fikri vardı.

Bram'in omuzları düşmüştü. Gözlerini kaçırdı. "Çocuklar her şeyi Rory'nin uydurduğunu söylediler. Onlara inanmak istedim ve inandım, nihayet aklım başıma geldiğinde, Rory çoktan gitmişti. Onu bulduğumda, kariyerim yerlerde sürünüyordu ve şöyle diyelim, özrümün samimiyetine inanmadı."

"Ve şimdi de intikamını alıyor."

"Bir iş bitene kadar bitmiş sayılmaz. O senaryoyu istiyor ve benimle işbirliği yaparsa, opsiyon süresinin dolmasından sonra vermek zorunda kalacağı paradan çok daha ucuza alabilir." Açık denizde balık tutmak uğruna, üç günlük çekimi pas geçmeyi göze alan adam bir anda işinin ehli biri gibi konuşmaya başlamıştı. "Bu gece oyunu çok iyi oynamalıyız. Seni seviyor ve ben de bu durumdan hakkıyla istifade etmeye hazırım. Birbirimize bol bol dokunup şefkat göstereceğiz. Tek bir esprili söz bile yok."

"Hepsi hasta olduğumuzu sanacaklar."

"Onunla baş başa kalmamı sağlaman konusunda sana güveniyorum." Bram, Georgie'nin eseri olan masa süsüne baktı. "Bak bakalım bir çiçekçi bulabilecek misin? Ben de bir barmen ve masaya hizmet edecek birini bulacağım. Ve gerçek bir şef getirmeliyiz."

Georgie elini kaldırdı. "Orada dur. Çiçekçi, barmen falan yok. Ve Chaz herkesin kendisinin pişirebileceği şiş kebablar yapıyor. Tavuk, biftek ve deniz tarağı."

"Sen delirdin mi? Rory'ye kebab ikram edemeyiz."

"Bana güvenmek zorundasın. Hatırlasana, Rory'yi projeni desteklemeye ikna etmek benim de bencil çıkarlarıma hizmet ediyor. Bu işi yüzüne gözüne bulaştıracak olursan..."

"Georgie, sana söyledim. Helene'in..."

"Beni rahat bırak. Yapacak işlerim var." Öncelikli olarak, Bram'ın Rory'yi bu filmi yapabilecek kişi olduğuna ikna etmesine arka çıkması gerekiyordu. Rory, onun son zamanlarda ne kadar uslandığını görebilirse, geçmişteki ahmaklıklarını unutabilirdi.

Tek bir şeyi bile unutamayan Georgie'nin aksine.

Bram yanından ayrılınca, mumları yerleştirmeye başladı, ama bir süre sonra, video kamerasını alma isteğine yenik düştü. Hele bugün Chaz'i olurla bırakamazdı. Anlık bir merak olarak başlayan bu alışkanlık, saplantıya dönüşmüştü. Chaz'den büyülenmesi bir yana, başka insanların hayatlarını kaydetme süreci, Georgie'ye büyük keyif vermeye başlamıştı. Kameranın önü yerine arkasında durmanın bu kadar sürükleyici bir uğraş olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Chaz'i mutfakta zencefil ve sarımsaklı terbiye hazırlarken buldu. Genç kız Georgie'yi görünce, büyük aşçı bıçağını sarımsak dişlerinin üstüne vurdu. "O kamerayı hemen buradan çıkar."

"Yardım etmeme izin vermiyorsun. Sıkıldım." Georgie kamerayı mutfakta dolaştırıp organize kaosu kaydetmeye başladı.

"Git temizlikçileri çek. Onları çekerken çok eğleniyor gibisin."

Chaz'in sesinde bir kıskançlık tınısı mı duymuştu? "Onlarla konuşmak hoşuma gidiyor. Soledad –hani uzun boylu, güzel olan– parasının büyük kısmını Meksika'daki annesine gönderdiği için kız kardeşiyle birlikte yaşamak zorundaymış. Tek odalı bir dairede altı kişi kalıyorlarmış. Düşünebiliyor musun?"

Chaz sarımsakları doğramaya başlamıştı. "Aman ne olay. En azından sokakta uyumuyor."

Georgie'nin teni ürperdi. "Senin aksine mi?"

Chaz kafasını önüne eğdi. "Ben böyle bir şey söylemedim."

"Bana o kazadan ve elini kırdığın için işinden olduğundan

bahsetmiştin.” Georgie yakın plana geçti. “Paranın çalındığını da biliyorum. Bence bu sonuca varmak hiç zor değil.”

“Sokaklarda bir yığın çocuk var. Önemli bir şey değildi.”

“Yine de... Senin için özellikle zor olmuştur. Telafi edilmesi imkânsız bütün bu felaket...”

“İdare ettim. Şimdi, çık buradan. Ciddiyim, Georgie. Kon-santre olmam gerek.”

Georgie de çıkıp gitmesi gerektiğini biliyordu ama Chaz’ın güçlü dış görüntüsünün arkasında kaynayıp duran duygu karmaşası onu daha en başından beri cezbediyordu ve her nedense, kamera her anını kaydetmek istiyordu. Konuyu değiştirdi. “Birden fazla kişi için yemek hazırlamak seni geriyor mu?”

“Her akşam birden fazla kişi için yemek hazırlıyorum zaten.” Chaz doğradığı sarımsakları soyulmuş zencefillerin beklediği kaseye aktardı. “Karnınızı doyuruyorum, öyle değil mi?”

“Ama işin içine kalbini katmıyorsun. Yemin ederim, Chaz, tatlılarında bile buruk bir tat var.”

Chaz hızla kafasını kaldırdı. “Böyle konuşman çok fena.”

“Sadece şahsi gözlemim. Bram senin yemeklerine bayılıyor; Meg de. Zaten senin de Meg’i sever gibi bir halin var.”

Chaz dudaklarını sıktı. Bıçağı daha hızlı hareket etmeye başlamıştı.

Georgie tezgâhın ucuna yaklaştı. “Kendine dikkat etsen iyi olur. Büyük aşçılar, sıra dışı yemeklerin malzemeleri birbirine karıştırmaktan öte bir şey olduğunu bilirler. Nasıl bir insan olduğun –ve başka insanlar hakkındaki hislerin– ne yaratacağının da göstergesidir.”

Chaz’ın doğrama ritmi ağırlaştı. “Buna inanmıyorum.”

Georgie kendi kendine boş vermesini söyledi, ama elinde kamera olduğu sürece, bunu yapamazdı. Hele bu kadar doğru

gelirken. Bir merhamet dalgası, beraberinde tuhaf bir anlayış hissiyle onu yıkayıp geçti. O da, Chaz de, üzerinde çok az kontrol sahibi oldukları bir dünyayla baş etmenin kendilerine göre yolunu bulmuşlardı. "O zaman tatlıların neden buruk?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Nefret ettiğin ben miyim? Yoksa kendin mi?"

Chaz bıçağını bıraktı ve sürmeli gözlerini iri iri açarak kameraya baktı.

"Onu rahat bırak, Georgie." Bram kapı eşiğinden sert bir sesle konuşmuştu. "Kameranı al ve onu rahat bırak."

Chaz ona döndü. "Ona söylemişsin!"

Bram odaya girdi. "Ona hiçbir şey söylemedim."

"Biliyor! Sen söylemişsin!"

Chaz'ın öfkesi ve kendine duyduğu nefret iç organlarına işlemişti ve Georgie nedenini anlamak istiyordu. Bunu, kendi acılarıyla yitip giden bütün genç kızlar için bir tür ahit gibi filme almak istiyordu. Ancak mahremiyetini bu şekilde istila etmeye hakkı yoktu. Kendini zorlayarak, istemeye istemeye de olsa kamerayı indirdi.

"Senin o koca çenenle anlattıkların dışında hiçbir şey bilmiyor," dedi Bram.

Georgie kendi kendine bir kez daha oradan çıkıp gitme komutu verdi, ama ayakları hareket etmiyordu. Gitmek yerine, "L.A.'e gelip de hayatta kalabilmek için senin yaptıklarını yapan pek çok kız olduğunu biliyorum," dedi.

Chaz yumruklarını sıktı. "Ben fahişe değildim. Öyle düşünüyorsun, değil mi? Benim lanet olası fahişenin teki olduğumu sanıyorsun!"

Bram, Georgie'ye öldürücü bir bakış attıktan sonra Chaz'ın yanına geçti. "Boş ver, gitsin. Kendini hiç kimseye savunmak zorunda değilsin."

Ama bir şey Chaz'ın kalbini kesip açmıştı. Bütün dikkati Georgie'ye odaklanmıştı. Dudaklarını gererek ve adeta tıslayarak, "Uyuşturucu da kullanmıyordum," dedi. "Hiç kullanmadım! Ben sadece yaşayacak bir yer ve adam gibi yemek istedim."

Georgie kamerayı kapattı.

"Hayır!" diye haykırdı Chaz. "Aç şunu! Bunu duymayı çok istedin. Aç dedim sana!"

"Sorun değil... Ben..."

"Aç dedim!" Chaz'ın sesi sertti. "Bu önemli. Bırak önemli kalsın."

Georgie'nin elleri titremeye başlamıştı, ama anlıyordu ve Chaz'ın isteğini yerine getirdi.

"Kir pas içindeydin ve sırt çantamla yaşıyordum." Georgie kameranın lensinden Chaz'ın boyalı alt kirpiklerinden süzülen gözyaşlarını görebiliyordu. "Tam bir günü yiyeceksiz geçirdim. Sonra bir gün daha. Şu aşevini duymuştum, ama oraya gitmeyi kendime yediremiyordum. Hiçbir şey yemediğim için deliye dönmüştüm ve vücudumu satmak, sadaka almaktan daha doğru geldi."

Bram genç kızın sırtını sıvazlamaya yeltendi, ama Chaz onu itti. "Kendime bunun sadece bir defalık bir şey olacağını söyledim. Elimdeki alçıdan kurtulana kadar idare edecek bir para isteyecektim." Dudaklarından dökülen kelimeler kamerayı adeta dövüyordu. "Yaşlı bir adamdı. Bana iki yüz papel verecekti. Ama işi bitince beni arabadan itti ve hiçbir şey vermeden çekip gitti. Bir mazgala kustum." Dudakları acıyla bükülmüştü. "O olaydan sonra, önce paramı almam gerektiğini öğrendim. Genelde yirmi papel alıyordum, ama uyuşturucu kullanmıyordum –hiç kullanmadım– ve adamlardan prezervatif takmalarını istiyordum. Yani uyuşturucu alan ve hiçbir şeye aldırmayan diğer kızlar gibi değildim. Aldırıyordum ve fahişe değildim!"

Georgie bir kez daha kamerayı kapatmayı denedi, ama Chaz buna izin vermeyecekti. "İstedğin buydu. Şimdi durmayı aklından bile geçirme."

"Tamam," dedi Georgie yumuşak bir sesle.

"Sokaklarda uyumaktan nefret ediyordum." Chaz'ın yanaklarından bulanık gözyaşları akıyordu. "Ve en çok nefret ettiğim halka açık tuvaletlerde temizlenmeye çalışmaktı. Bundan o kadar çok nefret ediyordum ki, ölmek istiyordum, ama insanın kendini öldürmesi sandığından çok daha zor." Tezgâhın üzerindeki kutudan bir kağıt mendil çekti. "Noel'den kısa bir süre önce herifin tekiyle tanıştım ve ondan birkaç hap aldım. Kafayı bulmak için değil. Her şeye... son verebilmek için." Burnunu gürtlüyle temizledi. "Aslında Noel arifesi için saklayacaktım. O haplar kendime Noel hediyem olacaktı, birinin kapısının eşliğine kıvrılıp sonsuz uykuya dalacaktım."

"Ah, Chaz..." Georgie'nin içi parçalanıyordu. Bram Chaz'i kendine doğru çekti ve omzunu sıvazladı.

"Tek yapmam gereken, Noel arifesini beklemektir, ama karım çok açtı." Mendili elinde buruşturdu. "Bir gece bir kulüpten çıkan bir adam gördüm. Yalnızdı ve çok temiz görünüyordu. Konuşmak için yanına gittiğimde bana kaç yaşında olduğumu sordu. Bunu pek çoğu sorardı; ben de duymak istedikleri cevabı verirdim. Mesela bazen on dört hatta on iki yaşında olduğumu söylerdim. Ama adam o ucubelere benzemiyordu bu yüzden ona gerçek yaşımı söyledim. Cüzdanından biraz para çıkarıp bana uzattı ve dönüp gitti. Yüz dolar vermişti ve sadece teşekkür etmeliydim, ama hiçbir şey yememekten delirmiş gibiydim. Ve arkasından sadakasına ihtiyacımın olmadığını haykırdım. Dönüp bana baktığı zaman, parayı ona fırlattım."

Chaz, Bram'ın yanından uzaklaştı ve mendili çöpe attı. "Geri geldi, parayı yerden aldı ve bana ne zamandır hiçbir şey yemediğimi sordu. Hatırlamadığımı söyledim. Beni bir bara götürdü ve

hamburger falan ısmarladı. Gidip ellerimi yıkamama izin vermiyordu, çünkü arka taraftan sıvışacağı mı sanıyordu. Ama gitmezdim. Çok açtım. Ellerim hiçbir yerine değmesin diye yemeğimi bir kağıt peçeteye sarıp öyle yedim.”

Chaz lavaboya gidip musluğu açtı. Sırtı onlara dönük halde, ellerini yıkamaya koyuldu. “Yemeğim bitene dek bekledi ve beni hani şu evsizlere barınak sağlayan sığınma evlerinden birine götüreceğini söyledi. Ben de ona sosyal hizmet görevlilerine ihtiyacımın olmadığını, tek ihtiyacımın bir restoranda iş bulmak olduğunu söyledim. Ama alçım çıksa bile, bir iş bulmam mümkün değildi; çünkü bir adresim yoktu ve üstümü başımı temiz tutamıyordum.”

Georgie kamerayı indirirken dudağını yaladı. “Ve o da sana bir iş verdi. Tanımadığı bir sokak çocuğunu evine davet etti ve ona bir iş verdi.”

Chaz, Georgie’ye bakmak için hızla döndüğünde yüzünde gururlu, küstah ve alaycı bir ifade belirmişti. “Kendini çok akıllı sanıyor. Göğsüne bir bıçak saplayabilirdim. İnsanların ne kadar kötü olabileceklerini anlamıyor. Ona neden böyle göz kulak olmam gerektiğini şimdi anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Georgie. “Daha önce anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum.”

“Senin gibi çelimsiz bir cüceden kendimi koruyabileceğimden eminim,” dedi Bram.

Chaz bir kağıt havlu kopardı ve sanki Bram hiç konuşmamış gibi, Georgie’ye doğru yürüdü. “Şimdi hepsini kamerana kaydettiğine göre, belki beni rahat bırakırsın.”

“Belki,” dedi Georgie. “Ama büyük ihtimalle bırakmam.”

Chaz, kafa tutmaya hazırlanır gibi, hızla Bram’e döndü. “Ne kadar acayip olduğunu görüyor musun? Şimdi anladın mı bari?”

Bram elini cebine soktu. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece... Bilmiyorum. Sadece ona acayip olduğunu söyle."

Bram, Georgie'ye. "Acayipsin," dedi. "Chaz haklı."

"Biliyorum. Bana katlandığınız için ikinizi de takdir ediyorum."

İyi bir şey yapmış olmanın doyumuyla onları baş başa bıraktı.

Bölüm 16

Georgie kendini Bram'ın banyosuna kilitleyip küveti doldurdu. O da, Chaz de erkeklerin ihanetine uğramışlardı. Chaz'inki sokaklarda yaşanan, daha dehşet verici bir hikâyeydi. Georgie'ninki işe önce Michigan Gölü'nün ortasında bir teknede ve daha sonra da sonsuza dek seveceğine söz verdiği kocasıyla. Şimdi ikisi de hayata devam etmenin bir yolunu bulmaya çabalıyorlardı. Kamera olmasa, Chaz bu yürek parçalayıcı hikâyeyi anlatır mıydı acaba? Georgie kamerayı kapatınca, *"Bu önemli,"* demişti Chaz. *"Bırak önemli kalsın."*

Kamera sadece yalın gerçeği mi kaydediyordu yoksa onu değiştiriyor muydu? Geleceği değiştirebilir miydi? Georgie hayatının belge altına alınmasının Chaz'ın geçmişi geride bırakıp daha dolu bir hayat yaşamasına fayda sağlayıp sağlamayacağını merak ediyordu. Bu müthiş bir şey olmaz mıydı? Hele Chaz'ın hayatını kayıt altına almak, Georgie'nin kendi hayatını bir perspektife oturtmasına yarasa daha da müthiş olmaz mıydı?

Georgie suya iyice gömüldü ve Chaz'ın hikâyesinde onu şoka sokan tek şeyi düşündü. Bram'ın hikâyedeki rolü. Georgie'yi yok etmiş, ama Chaz'ın kurtarıcısı olmuştu. Georgie her gün onun hakkında yeni bir şeyler öğreniyordu ve bunların hiçbirini bildiğini sandıklarıyla örtüşmüyordu. Bram gururla kendinden başka kimseyi önemsemediğini iddia edip duruyordu, ama bu tam olarak doğru değildi.

Saçlarını yıkayıp, düzleşmeleri ve dolgunlaşan yüzünde daha parlak görünmeleri için makineyle kuruttu. Dumanlı bir

göz makyajı yaptı ve ten rengi rujlarından birini sürdü. Biber kırmızısı bir pantolon ve gümüş rengi babetleriyle uyum sağlayacak parlak gri, askılı bir bluz giydi. Sallantılı gümüş küpelerini de takınca, hazırdı.

Merdivenlerin başına gelince Bram'ı beyaz bir pantolon ve gömlek içinde holde bir ileri bir geri dolaşırken buldu. "Kot giyeceğini sanıyordum," dedi.

"Fikrimi değiştirdim."

Bram, her zamanki yakıcı bakışlarıyla, Georgie'yi baştan ayağa süzdü. Georgie heyecanını saklamaya çalışarak, "Robert Redford'ın *Gatsby*'deki haline benziyorsun," dedi. "Tek fark biraz daha yapılı olman. Bu bir iltifat değil, durum tespiti. Teşekkürü gerek yok."

"Etmeyeceğim zaten." Bram bakışlarını gümüş rengi babetlerinden, bacaklarına ve kalçalarına kaydırdı. Bir süre göğüslerinde oyalandıktan sonra, Georgie'nin yüzüne baktı. "Sen de çok hoş görünüyorsun. O iri yeşil gözlerin..."

"Böcek gözleri."

Bram sıkıntılı bir iç geçirdi. "Gözlerin böcek gözü gibi falan değil. Hem bu güvensizliklerini uzun zaman önce aşman gerekirdi."

"Gerçekçiyimdir. Ay gibi bir surat, böcek gözleri, lastik gibi bir ağız. Ama vücudumu yeniden sevmeye başlıyorum ve estetik yaptıracak değilim."

Bram iç çekti. "Senden estetik yaptırmayı isteyen yok, hele ben asla. Ayrıca ay gibi bir suratın da yok. Ağzını kamufle etmeye çalışmaktan ne zaman vazgeçecek ve kırmızı ruj sürmeye başlayacaksın? O ağızla yakın ilişki içindeyim ve sana görülmeye değer bir ağzın olduğunu söylüyorum." Bram ellerini Georgie'nin kalçalarına yerleştirdi. "Bu da bir durum tespiti, iltifat değil."

Ortam Georgie için biraz fazla ısınmaya başlamıştı. Ha-

vayı dağıtmak için dostça bir öneride bulunmaya karar verdi. "Rory'nin senin baştan ayağa değiştiğini düşünmesini istiyorum. Bu yüzden belki de içkiden uzak durman yerinde olur."

"Buzlu çay."

"Aynen öyle."

Georgie, Chaz'e bakmak için mutfığa yürüdü. Tezgâhın üstü kırmızı biber dilimleri, incirler, mangolar, tatlı soğan halkalar ve içinde taze ananaslar olan kobalt mavisi kaselerle doluydu. Chaz bardakları tepsiye dizmekle meşgul olan Aaron'a, "Izgaradaki tavukları dört dakika sonra çevirmeyi sakın unutma," dedi. "Daha uzun sürmemeli, anladın mı?"

"İlk iki seferde de anlamıştım zaten."

"Şu biberiye filizleri pişerken bifteklerin üstüne konulacak." Georgie'yi görmezden gelmeye devam ederek lavaboya düşürdüğü bir domatesi aldı. "Deniz taraklarının üstüne de tatlı çili sosu sür. Çok hızlı kuruduklarını unutma, sıcakta fazla tutmamak gerek."

"Izgarayı ben değil sen yapsan daha iyi olacak," dedi Aaron.

"Yapacak yeterince işim yokmuş gibi."

Chaz'in her zamanki kadar aksi görünmesi, Georgie'yi rahatsızlatmıştı. Ona ilişmemeye karar verdi ve Aaron'a dönüp, "Saçlarına ne oldu?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra kestirdim." Chaz bir homurtu çıkarınca, Aaron ona ters bir bakış attı. "Sabahları kuruması çok uzun sürüyordu, hepsi bu."

Bir homurtu daha.

"Harika görünüyor." Georgie ona yakından baktı. Koyu yeşil gömleğinin düğmeleri çok düzgün iliklenmişti ve en ufak bir zorlanma belirtisi yoktu. Ve bej rengi pantolonu da göbeğini sı-

kıyor gibi görünmüyordu. Aaron kilo veriyordu ve Georgie bundan kimin sorumlu olduğunu bildiğini sanıyordu.

Tezgâhın üzerindeki kaselerden birinden bir mantar aşırıırken, "Bu akşam Chaz'e yardım ettiğin için teşekkürler," dedi. "Fazla tehlikeli bir hal alırsa, üzerine biber gazı sıkabilirsin."

Chaz, "Kendi gözüne sıçratacağından eminim," dedi ters ters. Tavır yapıyordu, ama Georgie'nin acısına şahit olduğunu biliyor ve ondan tarafa bakamıyordu.

Georgie, Aaron'ın kolunu sıktı. "Bu iş bitince hatırlat da sana tehlikeli görev farkı ödeyeyim."

Meg kafasını içeri uzattı. Kısacık, açık yeşil-sarı arası bir tunik, mavi leopar desenli bir çorap ve bilek hizasında turuncu botlar giymişti. Alnındaki bindi yerini, incecik, saç örgüsü bir banda bırakmıştı. Kollarını iki yana açarken sırıtıyordu. "Muhteşem görünüyorum! Kabul edin!"

Gerçekten muhteşem görünüyordu, ama Georgie, Meg'i buna gerçekten inanmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. En iddialı kıyafetleri hakkını en az eski bir süpermodel olan annesi kadar vererek taşıyabilirdi, ama nedense kendini çirkin ördek yavrusu olarak görmeyi tercih ediyordu. Buna rağmen, Georgie, Meg'in ünlü ebeveynleriyle olan ilişkisine imreniyordu. Aralarındaki karmaşık sorunlara rağmen, birbirlerini koşulsuz severlerdi.

Kapı zili çaldı. Georgie hole ulaştığında, Bram, Trev'i içeri alıyordu. "Bayan Shepard, değil mi?" Trev pahalı spa ürünleriyle dolu hediye sepetini Georgie'ye uzattı. "Alkol getirip içki sorununa katkıda bulunmak istemedim."

"Teşekkürler."

Bram viskisinden bir yudum aldı. "Benim içki sorunum yok."

Trev'in hemen ardından Laura da geldi. Nefes nefese hali,

soluk renkli hafifçe dağılmış saçlarıyla, kudretli bir Hollywood menajeri havasından çok uzaktı, ama zaten Paul'ün onu tutması-
nın nedeni de buydu. Eve girerken ayağı kaydı, Bram onu kolun-
dan yakalayınca bembeyaz oldu. "Özür dilerim," dedi. "Bütün
gün ayaklarımı kullanmadığım için nasıl çalıştıklarını unutmu-
şum."

Bram gülümsedi. "Yaygın bir sorun."

"Harika bir haberim var," dedi Laura, Georgie'yi yanak-
larından öperken. "Cuma günü Greenberg'le randevun var."
Georgie'nin tüyleri diken diken oldu ama Laura, Bram'e dön-
müştü bile. "Çok güzel bir ev. Dekorasyonunu kim yaptı?"

"Kendim," dedi Bram. "Trev Elliott da yardım etti."

O ve Laura verandaya doğru gözden kaybolurken Georgie
arkalarından bakakaldı. Doğru işi halıları ve Tibet şallarını Bram
mi seçmişti yani? Ya Meksika resimlerini ve Bali işi çanları? Peki
ya yemek odası duvarlarını kaplayan kitapları?

Georgie bu yeni bilgileri içselleştirmeye çalışırken, babası
geldi. Kızını yanaklarından öpen dudakları soğuktu. Georgie
onu içeri buyur ederken, "Baba, bu akşam Bram'e doğru düz-
gün davranmanı istiyorum," dedi. "Rory Keene de davetli ve
Bram'in bir proje için onun desteğine ihtiyacı var. Laf sokmak
yok. Çok ciddiylim."

"Belki daha kapıdan adım attığım anda bana vaaz vermeye
kalkışmayacağın başka bir zaman gelsem daha iyi olacak."

"Bu gece eğlenelim. Lütfen. İkinizin iyi geçinmesi benim için
çok önemli."

"Yanlış insanla konuşuyorsun."

Babası yanından uzaklaşırken, Georgie'nin aklmda eski bir
hatıra canlanmıştı. Annesi bir battaniyenin üzerinde bağdaş kur-
muş oturuyor ve sırtında Georgie'yle çimenlerin üzerinde koştur-
an babasına gülüyordu. Bu, gerçekten yaşanmış bir sahne miy-

di? Yoksa Georgie'nin hayal gücünün ürünü müydü?

Verandaya ulaşınca, Bram'le babasının birbirlerinden olabildiğince uzak köşeleri seçmiş olduklarını gördü. Babası, Trev'in oynadığı komedi dizisiyle ilgili anlattıklarını dinlerken, Bram de Laura'yı büyülemekle meşguldü. Meg barmenlik görevini üstlenmişti ve bir süre sonra Paul onun yanına gitti. Babası Meg'i her zaman sevmişti. Normalde disiplinsiz hayat tarzından nefret etmesi beklenirken, Meg'e sempati beslemesi, Georgie'yi oldum olası şaşırtmıştı. Ama Georgie'nin aksine, Meg onu güldürmeyi başarabiliyordu.

Rory arka taraftaki yürüyüş yolundan verandaya doğru yaklaşırken, Georgie içinde yükselen kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Laura az kalsın şarap kadehini deviriyordu. Babasının cümlesi de yarım kalmıştı. Sadece Meg ve Trev grubun son üyesinin gelişinden etkilenmemişe benziyorlardı. Georgie onu yavaşlatmak için, parmaklarını Bram'in bileğine dolamasa, Bram de ayağa fırlayacaktı. Neyse ki, Georgie'nin işaretini almış ve Rory'yi rahat bir tavırla karşılamayı başarmıştı. "Hazır oradayken gülleri budamana hayır demeyiz."

"Üzgünüm. Bir bakışım bile bitkileri öldürmeye yetiyor."

"O zaman, sana bir içki vereyim."

Meg son seyahatlerinden hikâyelerle herkesi eğlendirmeye başlamıştı bile. Mangde Chhu Nehri'nde tedbirsizce çıkılan bir kano gezisinin anıları hepsini kahkahalara boğmuştu. Aaronn-kendi kebabını kendin yap malzemeleriyle dolu tepsileri getirince, misafirler kebablarını hazırlamaya giriştiler. Rory ayak-kabılarını bir kenara atıp ızgaraya yardım etmeyi teklif ederek herkesi şaşırttı. Şarap kadehleri tazelenmiş ve tabakları tepeleme yiyeceklerle doldurulmuş halde masaya yerleştiklerinde, Bram ve Georgie dışında herkes gevşemişti.

Bram, Rory'nin olumlu görüşünü kazanma kampanyası için

ilk hamlesini yaptı. Kadehini kaldırdı ve gözlerini masanın diğer ucunda oturan Georgie'ninkilere kilitleyerek, "Kadehimi komik, zeki ve harika eşimin şerefine kaldırıyorum," dedi. Sözcükleri yumuşacık ve duygu yüklüydü. "Sevgi dolu kalbi ve yüzeyin altında yatanları görme kabiliyeti..." Sesi o kadar dokunaklıydı ki. "Ve affetme azmi için..."

Babası kaşlarını çatı. Meg şaşırıp çıkmıştı. Laura'nın gözleri bulutlanmıştı. Trev'in kafası karışmış gibiydi. Ama Rory'nin ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Bram, aşk dolu bir kalple Georgie'ye gülümsüyordu.

Palavra dolu bir kalple.

Georgie, gırtlığına tıkanan yumrudan kurtulmaya çalışarak, "Kes şunu, seni aptal," dedi. "Beni ağlatacaksın."

Hepsi Georgie'nin şerefine içtiler. Laura gülümsedi. "İkinizi bu kadar mutlu görmenin ne kadar hoş olduğunu söylerken, hepimizin duygularını dile getirdiğimi biliyorum."

Bram samimi bir sesle, "İkimizin de büyümesi gerekiyordu," dedi. "Özellikle benim. Kibarlık gösterip Georgie'nin Bay Gerizekâli'yla evliliğini unutmuşuz gibi yapacağız. Sonuçta hepimiz gerçekten olmak istediğimiz yerdeyiz. Tabii ki hâlâ halletmemiz gereken bazı meseleler var..."

Georgie bir sonraki cümleye kendini hazırladı.

"Georgie sadece iki çocuk istiyor," dedi Bram. "Ama ben daha fazlasını istiyorum. Bu konuda çok ciddi tartışmalarımız oldu."

Bu adamın hiç utanması yoktu.

Paul çatalını bıraktı ve ilk defa olarak Bram'e döndü. "Georgie yalın ayak ve hamileyken, mevcut hayat tarzınızı sürdürmek bir hayli zor olacak." Yorumunu şaka gibi göstermek için, başarısız bir girişimle, küçük bir kahkaha attı.

Bram'in Georgie'ye bahsettiği tam olarak buydu, ama san-

dalyesine iyice yaslanıp tembel bir gülümsemeyle, "Georgie turp gibi," dedi. "Göğüs kısmından yukarısını çekebilirler. Her iddiasına girerim bir bebek dünyaya getirip ertesi gün işinin başına dönebilir. Sen ne dersin sevgilim?"

"Ya da setin orta yerinde çömelip oracıkta doğurabilirim."

Bram göz kırptı. "İşte ruh diye buna derim ben."

Trevor, "Sendikalar buna göz yummazlar," dedi. "Doğum sözleşmelerini ihlal etmiş olursunuz."

Meg inledi.

Bram bu raundu kazanmıştı. Paul asık bir suratla tabağına döndü. Trev oynadığı dizide başrolü paylaştığı aktrisle ilgili komik bir hikâye anlattı. Hepsi güldüler, ama Georgie'nin kalbine bir gölge vurmuştu. Keşke Bram çocuk konusunu gündeme getirmemiş olsaydı. Ya bebek yapma fikrinden vazgeçecek ya da bu işe tek başına soyunacak cesareti toplamak zorunda kalacaktı. Neden olmasındı ki? Babalara gereğinden fazla önem atfediliyordu. Bal gibi bir sperm bankasına gidebilir ya da...

Hayır! Kesinlikle olmazdı!

Tatlı olarak taze ahududu ve çikolata kıvrımlarıyla süslenmiş zengin bir limonlu pastanın tadını çıkardılar. Sonrasında, Bram, Chaz'i mutfaktan çıkarıp verandaya sürükledi. Chaz iltifatlar karşısında kıpkırmızı kesilmişti. "Beğendiğinize... memnun oldum." Georgie'ye bir bakış attı.

Georgie, "Müthiş bir tatlı, Chaz," dedi. "Ekşiyle tatlının muazzam bir dengesi."

Chaz ona şüpheli bir bakış attı.

Trev, sabah altıda kalkması gerektiği için yemekten erken ayrıldı, ama rüzgâr çıkmasına ve havayı kaplayan yağmur kokusuna rağmen diğerlerinin geceyi noktalamak için hiç aceleleri yoktu. Bram bir caz CD'si koydu ve Rory'yle İtalyan sineması hakkında koyu bir sohbete girdi. Georgie, bu kadar kontrollü

davranabildiği için onu takdir ediyordu. Rory tuvalete gitmek üzere izin isteyince, Georgie hemen Bram'ın yanına gitti. "Harka gidiyorsun. Döndüğü zaman, umutsuz görünmemek için onu rahat bırak."

"Umutsuz durumdayım. En azından..." Bram, Georgie'nin saçını kulağının arkasına iten eline takılmıştı. "Alyansın nerede?"

Georgie çıplak parmağına baktı. "Giyinirken yanlışlıkla gidere düşürdüm. Şimdi mi fark ettin?"

"Ne yaptım dedin?"

"Yeni bir yüzük siparişi vermek, tesisatçı çağırmaktan daha ucuza mal olur."

"Sen ne zamandan beri ucuzluğu önemser oldun?" Bram hızla misafirlerine döndü ve sakın, ancak gerginliğini az da olsa ele veren bir sesle, "Birkaç dakikalığına izninizi rica ediyorum," dedi. "Hayranlarımdan biri ölüm döşeginde, zavallılık. Karısına bu akşam mutlaka arayacağıma söz vermiştim." Ve hemen ardından ortadan kayboldu.

Georgie hüzünlü bir tavırla gülümsedi ve sanki ölüm döşegindeki insanları aramak her gün mutlaka yaptıkları bir şeymiş gibi bir tavır takındı.

Usul usul yağan yağmur mumlarla aydınlatılmış verandaya daha da sıcak bir hava katmıştı. Georgie, bütün misafirlerin derin bir sohbete dalmış olduklarından emin olunca, kimseye belli etmeden yanlarından ayrıldı.

Bram'i önünde bir kova ve bir İngiliz anahtarıyla, dizlerinin üstüne çökmüş, kafasını lavabonun altına sokmuş halde buldu. "Sen ne yapıyorsun?"

"Yüzüğünü kurtarmaya çalışıyorum," dedi Bram kafasını çıkarmadan.

"Neden?"

"Çünkü o yüzük senin alyansın," dedi Bram gergin bir sesle. "Her kadının alyansıyla duygusal bir bağı vardır."

"Benim yok. Sen o yüzüğü eBay'den birkaç yüz papele aldın."

Bram kafasını lavabonun altından çıkardı. "Kim demiş?"

"Sen."

Bram bir şeyler mırıldandı, anahtarı aldı ve yeniden lavabonun altına girdi.

Georgie'nin içine tuhaf bir his dolmaya başlamıştı. "O yüzüğü gerçekten eBay'den aldın, değil mi?"

Bram'ın boğuk sesi duyuldu: "Tam olarak değil."

"O zaman nereden aldın?"

"Şu... dükkânından."

"Ne dükkânından?"

Bram kafasını tekrar dışarı çıkardı. "Nasıl hatırlayabilirim ki?"

"Daha bir ay olmadı!"

"Her neyse." Kafası yeniden gözden kayboldu.

"Bana yüzüğün sahte olduğunu söyledin. Sahte, değil mi?"

"Sahte derken kastın?" Anahtarın tıkırtısı duyuldu.

"Gerçek değil yani."

"Ah."

"Bram?"

Bir tıkırtı daha. "Sahte değil."

"Yani hakiki bir yüzük mü?"

"Ben ne diyorum?"

"Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü kandırmacaya dayalı bir ilişkimiz var." Bram elini

uzattı. "Bana kovayı ver."

"Buna inanamıyorum."

Bram, kafasını dışarı çıkarmadan, el yordamıyla kovayı bulmaya çalıştı.

"Bilsem daha dikkatli davranırdım." Georgie yüzüğünü nasıl oraya buraya bırakıp durduğunu düşününce Bram'i tekmelemek istedi. "Dün yüzmeye giderken, yüzüğü dalış tahtasının üzerine bıraktım!"

"Aptallık." Sular kovanın içine aktı. Ve hemen sonra Bram, "Buldum!" dedi.

Georgie klozet kapağının üzerine çöküp başını ellerinin arasına aldı. "Kandırmaca üstüne kurulu bir evliliğimizin olmasından bunaldım."

Bram kovayla birlikte lavabonun altından çıktı. "Şöyle bir düşünürsen, kandırmacalı bir evlilik, bildiğin tek evlilik türü. Kendini iyi hissediyor olman gerekir."

Georgie ayağa fırladı. "Ben sahte bir yüzük istiyorum. Sahte bir yüzüğümün olmasından hoşnuttum. Neden hiçbir zaman yapman gereken şeyleri yapamıyorsun?"

"Çünkü ne yapmam gerektiğini bir türlü kestiremiyorum." Bram musluğu açtı ve Georgie'nin sahte olmayan yüzüğünü yıkamaya başladı. "Aşağı indiğimiz zaman, Rory'yi bir kenara çekeceğim. Kimsenin bizi rahatsız etmesine izin verme, olur mu?"

Merdivenlerin alt basamaklarından Meg'in sesi duyuldu. "Georgie! Georgie hemen aşağı gelmelisin. Bir misafirin var."

Kapıda güvenlik görevlileri dikilirken, nasıl beklenmedik bir misafiri olabiliirdi ki?

Bram, elini tuttu ve yüzüğü parmağına taktı. "Bir dahaki sefere biraz daha dikkatli olalım, olur mu?"

Georgie kocaman taş bakakalmıştı. "Bunun parasını da ben

verdim, değil mi?"

"Herkesin zengin bir karısı olmalı."

Georgie, Bram'in yanından hışımla geçti ve merdivenlere yürüdü. Ama yarı yolda donakaldı.

Eski kocası merdivenlerin başında duruyordu.

Bölüm 17

Meg gergin bir tavırla kehribar küpesiyle oynuyordu. “İçeri gelemeyeceğini söyledim ama...”

Lance berbat görünüyordu. Görünüşe bakılırsa bir sonraki aksiyon filmi için sakal bırakıyor, saçlarını uzatıyordu; çünkü çenesinden bir iki santimlik siyah, hırpani, fırçamsı şeyler fışkırıyor ve koyu renk saçları kare yüzünün iki yanından aşağı gelişigüzel dökülüyordu. İtici görünmüyordu, ama saç ve makyaj ekibinin işi bittiği zaman çok daha iyi görüneceği muhakkaktı. Kahve lekeli tişörtü, bakımına günde en az birkaç saatini ayırdığı şişkin kaslarının üzerinde iyice gerilmişti. Bileğinde Meg’in saç bandına benzeyen, ama biraz daha yıpranmış incecik örgü bileklikler, ayağında ip ve yelken bezinden yapılmış sandaletler vardı. Yetenekli diş hekimi, güçlü beyaz dişlerini şekle sokmuştu, ama hafif kemerli burnuna kesinlikle el sürdürtmemişti. Basına dağıtılan bilgilerinde burnunu ergenlik döneminde bir sokak kavgasında kırdığı söyleniyordu, ama aslında üniversitedeki kardeşlik birliğinin ön basamaklarında kayıp düşmüş ve ameliyattan çok korktuğu için düzelttirmemişti.

“Georgie, sana en az yarım düzine mesaj bıraktım. Geri aramayınca korktum. Neden beni aramadın?”

Georgie tırazbana sımsıkı tutundu. “İstemedim.”

Hollywood’un pek çok erkek başrol oyuncusu gibi, Lance’in de sıra dışı bir boyu yoktu. En çok bir metre yetmiş beş santimdi, ama granit çenesi, erkeksi çene gamzesi, anlamlı koyu renk gözleri ve belirgin kas yapısı boy eksikliğini telafi ediyordu. “Seninle

konuşmam gerekiyordu. Sesini duymam, iyi olduğundan emin olmam...”

Georgie onun yerlerde sürünmesini her şeyden çok istiyordu. Hayatının en büyük hatasını yaptığını, onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemesi için neler vermezdi, ama görünüşe bakılırsa böyle bir şey olmayacaktı. Georgie bir basamak daha indi. “Berbat görünüyorsun.”

“Havaalanından doğruca buraya geldim. Filipinler’den yeni döndük.”

Georgie kendini hole inmek için zorladı. “Özel bir uçakla gelmişsindir. Yolculuk ne kadar zorlu olabilir ki?”

“İki kişi hastalandı. Biraz...” Omzunun üzerinden, koruma misali arkasında duran Meg’e baktı. Turuncu botlarını çıkarmıştı ve mavi leopar desenli çoraplarının altından çıkan çıplak ayak bilekleri, sanki baş aşağı çevrilip eritilmiş pastel boyalarla dolu bir küvete daldırılmış gibi görünmesine neden oluyordu. “Konuşabilir miyiz? Baş başa?”

“Hayır. Ama Meg seni hep sevmiştir. Onunla konuşabilirsin.”

“Artık değil,” dedi Meg. “Senin ucubenin teki olduğunu düşünüyorum.”

Lance insanların ona hayran olmamasından nefret ederdi ve sıkıntısı gözlerine yansımıştı. İyi. “Bana bir e-posta gönder,” dedi Georgie. “Misafirlerim var, partiye dönmeliyim.”

“Beş dakikacık. Hepsi bu.”

Georgie o anda aklına gelen dehşet verici bir düşünceyle irkildi. “Her taraf fotoğrafçı kaynıyor. Seni içeri girerken görürlerse...”

“O kadar aptal değilim. Antrenörümün arabasını kullanıyordum. Camları filmli; içeriyi kimse göremiyor. Biri otomata basıp beni bahçe kapısından içeri aldı.”

Georgie onu içeri alan kişinin kimliğini tahmin etmekte hiç zorlanmadı. Mutfakta bir diyafon vardı ve Chaz, Georgie'nin Lance'in çıkagelmesinden ne kadar nefret edeceğini tahmin ediyor olmalıydı. Georgie baş parmağını pantolonunun cebine taktı. "Jade burada olduğunu biliyor mu?"

"Tabii ki. Biz birbirimize her şeyi söyleriz ve bunu yapmak istememin nedenini anlıyor. Senin için neler hissettiğimi biliyor."

"Bu tam olarak nasıl oluyor?" Bram merdivenleri hızlı adımlarla indi. Dağınık bronz saçları, dünyadan usanmış masmavi gözleri ve Gatsby kılığı içinde, eskide kalmış bir New England içki imparatorluğunun bıkkın, üzerine titrenmiş, ama potansiyel olarak tehlikeli varisini anımsatıyordu.

Lance, onu korumaya ihtiyaç duyuyormuş gibi, Georgie'ye yaklaştı. "Bu Georgie'yle benim aramda."

"Üzgünüm, ahbap." Bram hole atladı. "Onu Jade'le takas ettiğin anda, baş başa sohbet etme fırsatını kaybetmiş oldun. Seni zavallı pislik."

Lance öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Orada dur, Shepard. Jade hakkında tek kelime daha etme."

"Rahatla." Bram dirseğini tırabzanın başındaki direğe yasladı. "Karma karşı hayranlıktan başka bir duygu beslemiyorum, ama bu onunla evli olmak isteyeceğim anlamına gelmez. Nafakası çok yüksek."

Lance gergin bir sesle, "Bu senin için endişe edilecek bir konu olmasa gerek."

Her ne kadar Bram eski kocasından gözle görülür biçimde uzun boylu olsa da, Lance'in mükemmel fiziğinin, varlığını daha güçlü kılması beklenirdi. Ama her nasılsa, Bram'in öldürücü zarafeti, ona maço savaşlarında üstünlük sağlıyordu. Georgie onlara bakarken, kendi kendine onun gibi bir kadının böyle etkileyici

iki erkekle birden evlenmeyi nasıl başardığını sorguluyordu.

Bram'a sokuldu. "Lance, ne söylemen gerekiyorsa söyle ve beni rahat bırak."

"Lütfen... İki dakikalığına dışarı gelebilir misin?"

"Georgie ve ben birbirimizden sır saklamıyoruz." Bram sesini 1973'ten kalma bir Clint Eastwood fısıltısına dönüştürmüştü. "Sırları sevmem. Hem de hiç."

Georgie bir an en temel içgüdülerinin üstesinden gelmeyi düşündü, ama bu sadece bir an sürdü. "Bram çok sahiplenicidir. Genelde iyi anlamda."

Bram elini Georgie'nin ensesine yerleştirdi. "Ve bırakalım böyle kalsın."

Georgie'nin hissettiği anlık keyif, şeytanla çok fazla zaman geçirdiğini ispatlıyordu. Yine de bu, Bram'ın değil, onun mücadelesiydi ve her ne kadar desteğini takdir etse de, bu işi tek başına halletmek durumundaydı. "Lance bir yere gidecek gibi görünmüyor. İyisi mi ben bu işi halledeyim."

"Onunla konuşmak zorunda değilsin." Bram elini çekmişti. "Bu serseriye kışına tekme basıp dışarı atmak için geçerli bir bahaneden daha çok hoşuma gidecek hiçbir şey olamaz."

"Bunu biliyorum, tatlım. Ben de eğlencene mani olmak istemem, ama bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakır mısın, lütfen? Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Gülmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum."

Meg, Lance'e bir bakış attı ve kolunu Bram'ın koluna geçirdi. "Haydi, ahabap. Sana bir içki daha hazırlayayım."

Bu, Bram'ın en son ihtiyaç duyduğu şeydi, ama Meg iyi niyetliydi.

Bram, Georgie'ye baktı. Georgie, onu ne kadar uzun ve sert öpmesi gerektiğini hesaplamaya çalıştığını görebiliyordu. Ancak Bram akıllıca bir hareketle eline şöyle bir dokunmakla yetindi.

“Bana ihtiyacın olursa, buralarda olacağım.”

Georgie holde kalmak niyetindeydi, ama Lance’in başka planları vardı. Onu beklemeden dönüp oturma odasına yürüdü. Temiz yüzeylere ve sert modern hatlara olan tutkusu, kumkat ağaçları, Tibet şalları ve aynalı Hint işi yastıklarla dolu bu sevimli odayı küçük görmesine neden olacaktı. Bram’in evi geniş olmasına genişti, ama Georgie ve Lance’in paylaştıkları devasa mülkün tek bir köşesine sığdırılabilirdi.

Georgie daha önce düşünmesi gereken bir konuyu hatırladı. “Bebek için üzüldüm. Gerçekten.”

Lance şöminenin önünde durunca, şömine rafının üstüne doğru kıvrılan asma dalları kafasından bitiyormuş gibi bir görünüme sahipti. “Zor oldu, ama henüz çok başındaydı. Jade çok kolay hamile kaldığı için, kendimizi çok fazla üzmüyoruz. Her şeyin bir oluş nedeni var.”

Georgie buna inanmıyordu. Bazen, bazı şeylerin, sırf hayat gerçek anlamda berbat olsun diye yaşandığını düşünürdü. “Yine de, üzüldüm.”

Lance’in omuz silkmesi, Georgie’ye onun için için rahatlamış olduğunu düşündürdü. Uzaktan fırtınanın gümbürtüsünü duyar gibi oldu ve böylesi sığ duygulara ve esnek tutkulara sahip bu adamı nasıl sevebildiğini merak etti. Georgie ona göz yaşlarını ve yakarışlarını göstermiş, ama öfkesini bir kez olsun özgür bırakmamıştı. Bu durumu düzeltmek için şimdiden daha uygun bir zaman olamazdı.

Ona doğru yürüdü. “Çocuk sahibi olmak istememem konusundaki yalanın için seni asla affetmeyeceğim. Nasıl bu kadar ödleğe bir şey yapabildin?”

Saldırısı Lance’i hazırlıksız yakalamıştı. Bilekliğinin yıpranmış ucuyla oynamaya başladı. “Fazla hevesli bir basın danışmanının eklemesiydi.”

"Bu bir yalan." Georgie'nin öfkesi, dışarıda patlayan şimşekten destek almıştı. "Sen yalancı ve düzenbazın tekisin. O hikâyeyi yalanlamak için en az bir düzine fırsatın oldu, ama bunu hiç yapmadın."

"Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun? Ne demem gerekiyordu?"

"Gerçeği." Georgie aralarındaki mesafeyi kapattı. Hemen hemen aynı boydaydılar ve Georgie doğruca gözlerinin içine bakabiliyordu. "Ama tabii dürüst olmak, kamuoyunun gözündeki pislik imajını pekiştirirdi ve buna dayanamazdın."

Lance tükürük saçmaya başladı. "Pislikten bahsedene sen misin? Nasıl oldu da o pislikle evlenebildin?"

"Kolay oldu. Çok seksi ve bana tapıyor." Yalan ve gerçek birbirine dolanmıştı.

"Ondan hep nefret ettin. Bunun nasıl olabildiğini aklım almıyor."

"Birinden nefret etmekle, hayatının en büyük tutkusunu bulmak arasında incecik bir çizgi var."

"Konu bu mu yani? Seks?"

"Kesinlikle büyük kısmı bu. Ve büyük derken, ciddi büyük demek istiyorum."

Bu düpedüz hainlikti. Lance'in süper donanımlı olmaması onu hiç rahatsız etmemişti, ama Lance'in bundan rahatsız olduğunu biliyordu ve kendinden utanmalıydı. Ama utanmıyordu. "Bram doymak nedir bilmiyor. Son zamanlarda o kadar çok çıplak kaldım ki, nasıl giyinildiğini unutmamış olmam bir mucize."

Lance seks hayatlarındaki sorunları kabullenmemekte her zaman direnmişti. Şimdi de, şöminenin üzerindeki Mağribi oymalara bakmak için arkasını dönmüştü. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Georgie. Biz düşman değiliz."

"Bir daha düşün."

"Beni aramış olsaydın.... Yeterince suçluyum. Bunu nasıl başardı bilmiyorum, ama seni oyuna getirdiğini biliyorum ve yardım etmek istiyorum. Bu işten sıyrılmana yardım etmek zorundayım."

"Büyüleyici. Ama benim yardıma ihtiyacım yok."

"Onunla evlenmiş olman..." Lance yüzünü tekrar ona çevirdi. "Göremiyor musun? Bu sadece senin için kötü değil. Bizim yaşadığımız şeyi de ucuzlaştırıyor."

Georgie ilk başta cevap veremeyecek kadar afallamıştı, ama sonra kahkahayla güldü.

Lance'in gururu incinmişti. "Komik değil. Doğru düzgün biri olsaydı bari. Bizim ilişkimiz gerçek ve dürüsttü. Sürmemiş olması, zamanında doğru olduğu gerçeğini değiştirmez." Şömineden birkaç adım uzaklaştı. "Bram'le kendi özgür iradenle evlendiysen –ki buna inanmakta ciddi güçlük çekiyorum– bizim ilişkimizi lekeledin ve kendini küçülttün demektir."

"Pekâlâ, ziyaretin nezaket sınırlarını aşmaya başladı."

Lance inatla devam etti. "O bir oyuncu. Tembel ve amaçsız. Adam sarhoş ve ilaç bağımlısı, Tanrı aşkına. Serseriden başka bir şey değil."

"Hemen buradan git."

"Bana gerçeği söylemeyeceksin, değil mi? Hâlâ çok kızgınsın. O zaman bana şunu söyle. Benim yerimde olsan, sen ne yapardın? Başka biriyle evliyken hayatının aşkıyla karşılaşsan, sen ne yapardın?"

"Kolay. İlk başta, hayatımın aşkı olmayan biriyle evlenmezdim."

Lance yüzünü buruşturdu. "Yaptığım şeyin affedilmez olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama senden konuya farklı

bir açıdan bakmanı rica ediyorum. Sen bana birini gerçekten ve bütün kalbinle sevmenin nasıl bir şey olduğunu göstermesen, Jade’le aramızdakiler asla yaşanmazdı.”

Cüreti Georgie’de gülme –çığlık atma– isteği uyandırıyor-
du ve hangi isteğinin daha baskın olduğuna karar veremiyordu. Lance pejmürde sakallarını çekiştirdi. “Anlamanın güç olduğunu biliyorum, ama sen olmasan, bir kalbin nelere muktedir olduğunu asla öğrenemezdim.” Bir an Georgie’ye elini uzatacak gibi oldu ama Georgie’nin gözlerindeki bir şey, bunu yapmamasının daha doğru olacağını düşündürmüş olmalıydı. “Georgie, sen bana Jade’i hak ettiği gibi sevme cesaretini verdin. Benim birini sevmeyi hak ettiğim gibi.”

Georgie tuhaf bir şaşkınlık yaşıyordu. “Sen ciddi misin?”

“Seni incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu söyledim. Sana o kadar çok acı vermeyi hiç istemezdim.” Georgie, Lance’in yüzündeki bu uğursuz ifadeyi onda daha önce defalarca –televizyon haberlerini izlerken, etkileyici bir kitap okurken ve hatta bir hayvan barınağını ziyaret ederken– görmüştü. Lance her zaman, her şeyi derinden hissederci. Hatta bir defasında bir bira reklamını izlerken gözlerinin yaşardığına şahit olmuştu.

“Seni terk etmenin nasıl bir cesaret gerektirdiğini bilemezsin,” dedi. “Ama Jade’e olan hislerim... Jade’in bana hissettikleri. İkimizinkinden de çok büyüktü.”

“Az önce ‘ikimizinkinden de çok büyüktü’ mü dedin?”

“Başka nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Sen bana sevmenin yolunu gösterdin ve ben sana çok şey borçluyum. Bram’le bu duruma nasıl düştüğünü bana anlatmayacaksın. Senin tercihin. Ama ben sana yine de yardım edeceğim. Bırak, senin için bunu yapayım. Lütfen, Georgie. Bu işten sıyrılmana yardım etmeme izin ver.”

“Ben bu işten sıyrılmak falan istemiyorum.” Dışarıda bir şimşek daha çaktı.

"Jade'le bu konuyu konuştuk. Lanai'de bir evi var. Gözlerden uzak bir yer. Onu terk et, Georgie. Birkaç haftalığına o eve gidip gevşe ve sonra..." Georgie tek kelime etmemiş gibi, elini havaya kaldırdı. "Lütfen bitirmeme izin ver. Başlangıçta tuhaf geleceğini biliyorum, ama dinleyeceğine söz ver."

Georgie ona boş gözlerle bakıyordu. "Tek bir kelimesini dahi kaçırmak istemem."

"Sanırım üçümüzün arasında yaşanan şeyi iyiye dönüştürmenin bir yolunu bulduk. İtibarını yeniden cilalayacak, gerçekten sıra dışı bir şey."

"İtibarımın cilalanmaya ihtiyacının olduğunu hiç bilmiyordum."

"Şöyle diyelim. Bu, insanlara Bram Shepard'la evlendiğini tamamen unutturmaya yetecek bir şey." Lance bir kez daha bilekliğini çekiştirdi. "Sen, Jade ve ben... Birlikte iyi bir şeyler yapma şansımız var. Bütün dünyaya... Örnek olacak bir şey. Ciddi ciddi düşünmeden hayır demeyeceğine söz vermeni istiyorum. Tek istediğim bu..."

"Bu bekleyiş beni öldürüyor."

"Biz... Jade ve ben, Tayland'a dönerken, senin de bizimle gelmeni istiyoruz."

Gök gürültüsü evi temelinden sarstı. "Sizinle gelmek mi?"

"Delice geldiğini biliyorum. Önce ben de öyle olduğunu düşündüm. Ama üzerine konuştukça, ikimiz de bize altın bir fırsat sunulduğunu daha iyi idrak ettik. Dünyaya, düşman olması beklenen insanların barış ve uyum içinde, bir arada yaşayabileceklerini gösterebiliriz."

Georgie kussun mu, kendine bir kutu kola mı alsın, karar veremiyordu.

Yağmur camları dövmeye başlamıştı. Lance, "Basın delirecek," diye devam etti. "Sen bir azize gibi görüleceksin. Herkes

bu deli saçması evliliği unutacak. Jade ve benim uğrunda mücadele verdiğimiz amaçlar –iyi amaçlar– daha çok dikkat toplayacak. Ancak en iyisi, dünyanın dört bir tarafındaki insanlar, kişisel kinlerini ve dini intikam arzularını gözden geçirmeye zorlanacaklar. Belki dünyayı değiştiremeyiz, ama bir başlangıç yapabiliriz.”

”Nutkum tutuldu.”

Kapılar hızla açıldı ve verandadaki herkes içeri çullandı. Belli ki Meg ve Bram Lance’in geldiğinden bahsetmemişlerdi, çünkü hepsi sus pus olup onlara bakmaya başladılar. Nihayet Rory sessizliği bozarak, “Çocuklar, ciddi anlamda ilginç bir parti verdiniz,” dedi.

Laura gözlerini Paul’i görünce gülümseyen Lance’ten bir an bile ayıramayarak, “Bence de,” dedi.

”Paul, seni yeniden görmek ne güzel.” Lance odanın içinde elini uzatarak ilerledi. ”Seni özlemişim.”

”Lance.”

Georgie babasının dizlerinin üstüne çöküp kızını geri alması için yalvarmak yerine sadece el sıkışmakla yetinmesini hayretle izliyordu. Ama belki de bunu çoktan yapmıştı.

Chaz, al al olmuş bir surat, elinde fincanlar ve bir tabak ev yapımı çikolatayla dolu bir tepsiyle içeri girdi. Aaron da kahve termosuyla peşindeydi. Chaz gözlerini Lance’ten ayıramıyordu ve tepsiyi bırakırken az kalsın halının ucuna takılıp düşecekti. ”Dı...Dışarıdaki arabada biri var,” diye kekeledi.

”Jade,” dedi Lance. ”Gitsem iyi olacak.”

”Jade’i buraya mı getirdin?” Georgie’nin beyni uğuldamaya başlamıştı.

”Sana söyledim,” dedi Lance. ”Uçaktan inince doğruca buraya geldim. Arabanın camları filmle kaplı. Hiç kimse içerisini göremiyor.”

Bram öne atılana kadar odada derin bir sessizlik hüküm sürdü. "Karını arabada bıraktığın için kendinden utanmalısın, Lancelot." Gözleri tehlikeli bir bakışla kısılmıştı. "Chaz, bana bir şemsiye getirir misin? Gidip Jade'i içeri davet edeyim."

Georgie donakalmıştı. Yanlış duymuş olmalıydı. Ama yanlış falan duymamıştı. Bram kızmıştı, her zamanki tipik inatçı ve anlamlı dürtüleriyle hareket ediyordu

Paul öne atıldı. "Orada dur bakalım."

Bram'in çenesi inattan gerilmişti. "Bu bir parti. Ne kadar kalabalık olursa o kadar şenlenir."

Georgie ondan nefret ediyordu, ama aslında seviyor olması gerekiyordu ve bu kadar şahidin ortasında ne hissettiğini belli edemezdi. Dahası mutlu bir ikinci evlilik yapan komik bir kızın aptal eski kocasını elinden alan kadınla bir araya gelince nasıl bir tepki vereceğini herkese göstermesi gerekiyordu. "Chaz, Bram'in şemsiyesini getirirken bana da bir tabanca kap da kendimi öldüreyim."

Söylenecek en doğru lafı etmiş olmalıydı; çünkü Rory sırtıyordu. "Senelerdir katıldığım en iyi parti."

Laura, "Benim de!" diyerek güldü.

Bram ve Chaz peşlerinde Lance'le odadan çıkarlarken, Meg, Georgie'ye "Saçlarını kabart," dedi. "Ve biraz daha ruj sür. Çabuk."

Rory elini kaldırdı. "Sakın ha! Olduğun gibi iyisin."

"Rory haklı," dedi Georgie'nin yalaka menajeri. "Jade Gentry'nin senden bir nebze fazlası yok."

Meg gözlerini devirdi. "Tabii dünyanın en güzel yüzünü, uğruna ölünecek vücudunu ve Georgie'nin eski kocasını saymazsak."

"Hayır, gerçekten," dedi Georgie kendini kanepeye bırakırken. "Tek ihtiyacım bir silah."

Paul telaşla öne çıktı. "Benimle gel, Georgie. Bunu yapmayacaksın."

Babasının yanlış zamanlı talimatı, Georgie'yi tam aksini yapmaya itiyordu. "Tabii ki yapacağım. Jade benim için hiç önemli değil." Yalandı bu. Georgie'nin Lance'i sevmekten vazgeçmesi, bir gün onu ya da Jade'i affedebileceği anlamına gelmezdi. İntikam istiyordu.

Birkaç dakika sonra, Jade, nefes kesen varlığını aydınlatan görünmez bir projektörün ışığında oturma odasına girdi. Neden bu kadar mükemmel olmak zorundaydı sanki? İronik bir durumdu. Pek çok erkek film yıldızı yakından çok daha iyi görünürlerdi, ama kadınların sopa misali bedenleri üzerinde fazla büyük duran kafalarıyla ucube gibi görünme gibi bir eğilimleri vardı. Ama bu Jade için geçerli değildi. O yakından bakıldığında çok daha nefes kesiciydi. Audrey Hepburn'ün ceylan gözleri, Katharine Hepburn'ün elmacık kemikleri ve Grace Kelly'nin kremamsı teniyle, eski Hollywood'a kusursuz bir gönderme gibiydi. Işıl ışıl, koyu renk, dümdüz saçları, bir gram dahi makyaj olmayan kusursuz yüzünü çevreliyordu. Göğüsleri dolgun, ancak basitlikten uzaktılar. Beli incecik, bacakları uzundu. Georgie kadar uzun boylu değildi, ama kendini öyle kontrollü bir özgüvenle taşıyordu ki Georgie onun karşısında, kendini çekmeye başladığı duygusundan kurtarmakta güçlük çekiyordu.

Lance Jade'in solunda, Bram ise sağında duruyorlardı. Paul, Jade'i selamlamak için öne çıkınca, Georgie'nin görüşünü engellemiş oldu. Bunu bilerek mi yoksa tesadüfen mi yaptığını kimse bilemezdi. "Ben Paul York. Sanırım uçaktan inip hemen buraya gelmişsiniz."

"Asırlardır seyahat ediyormuşuz gibi geliyor." Lance gibi o da yorgundu, ama boru paçalı siyah pantolonu ve kolsuz siyah bluzuyla son derece şık görünüyordu. Bir ay önce bebeğini kaybetmiş bir kadın olduğuna kimse ihtimal vermezdi. Paul'ün

arkasını görebilmek için olduğu yerde kıpırdadı. Hiç şüphesiz Georgie'yi bulmak ve onu ürkütücü bir sıcaklıkla kucaklamak peşindeydi. Neyse ki cep telefonu böyle bir şeye fırsat bırakmadan çalmaya başladı. "Bu telefona bakmam gerek. Uçakta bizimkilerden bazıları çok kötü hastalandılar."

Tek askılı çantasını omzundan indirdi, telefonunu çıkardı ve onlardan birkaç adım uzaklaştı. Laura bir kahve doldurdu, Meg bir çikolata aşırđı. Bram, Georgie'ye yaklaştı. Georgie çok fazla sokulmasın diye dua ediyordu; çünkü aksi takdirde ona bir tekme indirme dürtüsüne yenik düşebilirdi.

Rory gerilimi yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu. "Laura, duyduğuma göre Georgie'nin Rich Greenberg'in projesinin başrolünü oynaması için şartları zorluyormuşsun. Şirin bir senaryo. Keşke bizim yapma şansımız olsaydı."

"Şu güzel vampir kız filminden mi bahsediyoruz?" Meg burnunu kırıştırdı. "Annem bir şeyler söylemişti."

"Georgie o rol için biçilmiş kaftan," dedi Paul.

"Georgie o rolle ilgilenmiyor," dedi Bram. "Komedi yapmaktan sıkıldı."

Haklıydı, ama Georgie öfkeliydi ve bu evlilikteki tek toy insan o değildi. "Laura, Greenberg'le görüşme ayarlamış."

Her ne kadar kimse ne konuştuğunu takip edemese de, Jade hareketlenmişti. Sonunda telefonu kapattı ve kusursuz kaşlarını sıkıntıyla çatarak Lance'in yanına döndü. "Dari ve Ellen'den kötü haber. Filipinler'deki SARS salgınını hatırlıyor musunuz? Doktorlar bizim de kapmış olabileceğimizden şüpheleniyorlar."

"SARS mı? Aman Tanrım." Lance karısının elini tuttu. İkisi dünyaya karşı tek vücut gibiydiler. "İyileşecekler mi?"

"Bilmiyorum. Şu anda karantinadalar ve antibiyotik yüklemesine tabii tutuluyorlar."

"Hemen hastaneye gitsek iyi olacak."

"Mümkün değil."

"Tabii ki mümkün. Arka taraftan çıkarız."

"Sorun bu değil," dedi Jade telefonunu yeniden çantasına atıp çantayı omzuna asarken. "Hiçbir yere gidemeyiz."

Lance parmaklarını okşayarak "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Telefondaki Kamu Sağlığı Birimi'nin başkanıydı. Hastane onu uyarmış. Ellen ve Dari'nin test sonuçlarının çıkması kırk sekiz saati bulurmuş. SARS olup olmadıkları anlaşılan kadar, uçaktaki herkes karantina altında." Çevresine bakındı. "O zamandan beri bizimle temasa geçen herkesle birlikte."

Odaya ölüm sessizliği çöktü. Georgie başının döndüğünü hissetti; hemen yanındaki Bram de donakalmıştı.

"Bizi kastetmiyorsun herhalde," dedi Paul.

"Korkarım ediyorum."

Bram hareketsizdi. "Yani iki gün boyunca, burada –benim evimde– kalmamız gerekeceğini mi söylüyorsun? İkinizle de temasımız oldu sayılmaz ki."

"Salı sabahına kadar," dedi Jade gergin bir sesle. "İronik, değil mi?" Bakışları Georgie'ye kaydı.

"İmkânsız," dedi Laura. "Pazartesi günü, arka arkaya toplantılarım var."

Meg kaşlarını çatı. "Yarın annemle at binmeye gidiyoruz."

"Karantinaya alınıyorsam, kendi evimde alınırim," dedi Rory çantasını bulmak için etrafına bakınırken. "Arka kapıdan geçip giderim."

"Bu işi Kamu Sağlığı Birimi'yle netleştirmen gerekecek," dedi Jade. "Adamlar çok ciddiler. Korkarım önce evdeki personeli uzaklaştırman gerek."

Rory çanta arayışına ara verdi. Belli ki evinde ağırladığı si-

nemacıları anımsamıştı.

Chaz, kahve termosunu Aaron'ın elinden almıştı. Bram'e döndü. "SARS nedir? Ne olduğunu bilmiyorum."

Aaron onun yerine cevap verdi: "Ağır akut solunum yolu yetmezliği sendromu. Çok ciddi bir hastalık. Çok da bulaşıcı. Birkaç sene önce yüzlerce insanın ölümüne, binlercesinin hastalanmasına neden olan bir pandemi yaşandı. Pandemi kapsamı bir hayli geniş salgın demek."

Chaz savunmaya geçer gibi, "Pandemi, ne demek biliyorum," diye söylendi. Georgie onun yalan söylediğini hemen anlamıştı.

"Bu saçmalık," dedi Bram. "Lance eve gireli daha on beş dakika olmadı. Üstelik, Tanrı biliyor ya, onu öpen de yok."

Jade elini saçlarının arasından geçirdi. "Kamu Sağlığı'ndakilere bunu söyledim, ama geri adım atmıyorlar."

Laura cep telefonunu çıkardı. "Numaralarını ver. Ben onlara geri adım attırırım."

Ama odadaki tek lider ruh onda değildi. Ve diğerlerinin, Bram, Paul ve Rory'nin elleri de telefonlarına uzanmıştı. Aaron da Georgie'ye bir bakış attıktan sonra kendi telefonunu çıkardı. Lance çevresine bakındı. "Herkes aynı anda arayamaz."

"Ben ararım," dedi Rory. "Bağlantılarım var."

Bunu izleyen yarım saat boyunca, Georgie sessiz sessiz otururken, diğerleri Rory'nin Kamu Sağlığı Birimi'ndeki yetkililerle ve son olarak da belediye başkanının kendisiyle konuşmalarını dinlediler. Sonunda yenilgiyi o da kabul etti. "Araya tanıdık sokmakla bir şey hallolmayacak. Bu iş politik. İşin içine ünlü isimler girdiği için, kontrolden çıkması riskine karşılık sorumluluk almak istemiyor. Kesinlikle abartıyorlar, ama görünüşe bakılırsa burada kapana kısıldık."

İnsanlar Georgie'ye bakmaya başlamışlardı. Eski kocası ve onun yeni karısıyla aynı eve tıklılmaya nasıl tepki vereceğini anlamaya çalışıyorlardı. Scooter Brown böyle bir durumun üstesinden nasıl gelebileceğini bilirdi. Scooter her zaman en zorlu durumları atlattırdı. Pekâlâ. Madem öyle, bu çıkmazla da o pür neşe kaltak uğraşacaktı!

Scooter'ı kanepeden ayağa kaldırdı. "Tadını çıkaracağız. Bunu büyük bir ev partisi gibi düşünelim. Eğlenceli olacak."

Chaz de karmaşaya dahil oldu. "Buzlukta tonlarca donmuş yiyeceğim var. Yani o kısmı sorun değil."

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Bram.

Georgie kendine hâkim olamayarak "Tabii ki vardır," dedi ve Scooter'ın devreye girmesine ne kadar ihtiyacı olduğunu bir kez daha gördü. "Harika bir fikir tatlım. Birkaç şişe açalım."

Chaz, Bram'e döndü. "Herkes nerede yatacak?"

Georgie, Paul'ün Lance'le aynı odada kalmasını önermeliydi. En sevdiği insanla baş başa samimi saatler geçirmek hoşuna giderdi.

Sorunu kademe kademe hallettiler. Meg, Bram'in çalışma odasındaki kanepeyi almakta ve konukevini Laura ve Meg'e bırakmakta ısrar etti. Paul, Georgie'nin çalışma odasında uyuyacaktı. Georgie'nin yattığı misafir odası Lance ve Jade'e geçecekti. Georgie o odayı giyinme odası olarak kullandığını ve birkaç parça eşya alması gerektiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Fısıltılı bir tartışma sonunda Chaz, Aaron'ın oturma odasında uyumasını istemeye istemeye de olsa kabul etti. Ve böylece, Georgie'ye de kocasının yatağına kıvrılmak kaldı. Bu o kadar sinir bozucu bir durumdu ki, Scooter derhal devreye girdi ve Georgie'nin imdadına yetişti. "Sanırım rüzgâr duruluyor," diye şakıdı. "Haydi, verandada ateş yakalım. Hatta ateşte lokum şekerlemesi pişirip bisküvilerin arasına koyarız."

“Ya da koymayız,” dedi Skip söze girerek.

Rory kâhyasını aradı ve birkaç parça kişisel eşyasının yağmur suyu geçirmeyecek bir çantayla arka kapıya bırakılmasını ayarladı. Meg, Laura’ya rahat bir gecelik ödünç verdi. Jade çıplak uyuduğunu ilan edince, Georgie’nin ona bir şey bulmasına gerek kalmadı. Chaz ve Aaron havlular, banyo lifleri, ekstra yatak takımları ve diş fırçaları dağıttılar. Bütün bunlar olurken, Georgie bu gerçek dışı gelişmeleri sindirme mücadelesi veriyordu.

Fırtınanın şiddeti azalınca, Meg, Rory ve Laura’yı konukevine götürdü. Bram çiseleyen yağmurun altında Rory’nin eşyalarını almaya gitti. Georgie’nin babası kendine bir brendi doldurup verandaya çıktı. Lance ve Jade uzun yolculukları sonrasında temizlenmek üzere Aaron’ın rehberliğinde üst kata çekildiler.

Georgie ise kıymet bilmez Chaz’e yardıma soyundu. Çok geçmeden banyosundaki duşun açıldığını ve yirmi dakika sonra da kapandığını duydu.

Tek duş. Ne samimi.

Midesi yanıyordu. Lance’in orada olması başlı başına korkunçken, Jade’in varlığı durumu iyice katlanılmaz kılıyordu. Ve hepsi Bram’in suçuydu.

Kendini Bram’in odasına kapattı. Odanın uzak ucunu oluşturan kule girintisini kendine sığınak seçti. Girintide birkaç rahat sandalyenin arasına, oymalı bir masa yerleştirilmişti. Çikolata rengi havlı şönil kumaşla kaplı, şezlong tarzı büyükçe bir koltuğun hemen yanında, ağır bronz bir tabanı olan ayaklı bir lamba duruyordu. Koltuk sadece bir kişiyi barındırabilirdi ve Georgie orada uyuyacaktı. Bram’in yatağı seks içindi; bütün gece sürecek bir yakınlık için değil.

Pencereye gitti ve yağmurla ıslanmış araç yolundan bahçe kapısına doğru baktı. Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen, sokakta park halinde en az iki araba vardı. Paparazziler

sonsuz nöbetlerinde, onlara bir servet getirecek sihirli pozu yakalamak için dua ediyorlardı.

Kamu Sağlığı karantinaya alınan isimlerin kaydını tutuyordu. Haberin sızması an meselesiydi. Hepsi birer açıklama yayınlamak durumunda kalacaklardı. *Eski sorunlar unutuldu. Biz büyük, mutlu bir aileyiz.* Lance sonunda istediğini elde edecekti. Georgie'nin onu affettiği bütün kamuoyuna ilan edilecek ve halkın gözünde nihai affına kavuşacaktı.

Yanağını pencerenin pervazına yasladı ve hayatı her zaman gerçekleri anlatarak yaşamanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Ancak böyle bir hayat için yanlış kasabada yaşıyordu. Burası, yanlışsana üstüne kurulmuş bir şehirdi, sahte cepheler ve hiçbir yere çıkmayan sokaklar.

Odanın kapısı açıldı. Bram buz küplerinin şıkırtıları eşliğinde yanına gelirken, Georgie yağmurun kokusunu duydu. "Onu içeri davet ettiğim zaman, böyle olacağı aklımın ucundan dahi geçmedi. Üzgünüm."

Bram'in talep edilmeden gelen bu özrü, Georgie'yi biraz olsun yatıştırmıştı. "Tam olarak nasıl olacağını sanıyordun?"

"Bak, kızmıştım." Bram, istenmeyen misafirleriyle aralarında sadece bir duvar olduğu için sesini iyice alçaltmıştı. "O herif buraya elini kolunu sallaya sallaya gelme cesaretini nereden alıyor? Hele Jade'in müthiş aşk hikâyeleri yüzünden yıkılmış durumda olduğun için, o lanet olası gözlerinin içine bakacak cesaretinin olmadığını düşünüp sana acıyarak arabada beklemesine ne demeli?"

Böyle söylendiği zaman... Yine de, Bram'in üzerindeki hakimiyeti, babasınınkini aratmıyordu. "Bu kararı vermek sana düşmezdi."

"Sen veremeyecektin." Bram ıslak beyaz gömleğinin düğmelerini kurcalıyordu. "Adı geçtiğinde korkup sinmenden bı-

tım artık. Gururun nerede? Onun senden daha iyi olduğunu düşünmekten vazgeç."

"Ama ben..."

"Hayır, düşünüyorsun. Jade bazı konularda daha iyi olabilir. Başka bir kadının kocasının peşine düşmek konusunda ne kadar iyi olduğu ortada. Ama Jade'in ne olduğunun ve ne olmadığının seninle hiçbir alakası yok. Büyü ve kendin olmaktan hoşnut yaşamayı öğren."

"Bana büyümekten bahseden sen misin?"

Bram'in söyleyecekleri henüz bitmemişti. "Jade ve Lance birbirleri için yaratılmışlar. O senin için doğru bir erkek değildi ve..."

"Senden daha doğru bir erkek değildi..."

"Aynen öyle." Genç adam içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Katkın için teşekkürler." Georgie daha önce getirdiği gecelik ve sabahlığı kaptı ve üstünü değiştirmek üzere banyoya girdi. Ancak, yüzünü yıkarken, Bram'in haklı olduğunu itiraf etmesi gerektiğini düşündü. Jade'i eve davet etmesi, koruyucu tavrının çarpık bir versiyonuydu. Sonuçları ön göremezdi.

Dışarı çıktığı zaman, onu yanık teninde bembeyaz parlayan penye bir bokser külotla, yastıklara yaslanmış halde uzanırken buldu. Örtüyü yatağın ayak ucuna kadar açmıştı ve elinde göğsüne dayalı duran bir kitap vardı. Bram Shepard'ı kitap okurken görmek başlı başına tuhaf bir olaydı, ama burnunun üzerindeki metal çerçeveli gözlük kadar tuhaf olamazdı. Georgie donakalmıştı. "O da ne?"

"Ne ne?"

"Gözlük takıyorsun."

"Sadece okuma gözlüğü."

“Senin okuma gözlüğün mü var?”

“Bunun nesi yanlış?”

“Dövmesi olan insanlar gözlük takmazlar.”

“Dövme yaptırdığım zaman gözlüğüm yoktu.” Bram gözlüklerini çıkardı ve Georgie’nin penye pijama takımına baktı. “Provokatif’ten aldığımız şu şeylerden birini giyersin diye umuyordum.”

“Havamda olsaydım bile –ki değilim– onlar duvarın diğer tarafındayken, bunu hayatta yapmazdım.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Bram yataktan kalktı ve Georgie’yi elinden tuttuğu gibi banyoya çekti. Kapıyı arkalarından kapatırken, “Öyle bir sorunumuz kalmadı,” dedi.

“Sana kızgınlığım geçmedi.”

“Anlıyorum. Ama bunun tek nedeni henüz yeterince samimi bir özür dileyememiş olmam.” Ve onu öpmeye başladı.

Bölüm 18

Georgie, erkek kahramanın, kadın kahramana bütün kızgınlığını unutturmak için tek yapması gereken şeyin, onu aklını başından alacak bir tutkuyla öpmesi olduğu filmlerden nefret ederdi. Mağduriyetini bu kadar kolay bir kenara atmaya hiç niyeti yoktu. Tıpkı bu hoş kafa dağıtma fırsatını geri çevirmeye niyetinin olmadığı gibi. Bütün sıkıntısını öpüşmelerine akıtıyordu. Tırnaklarını Bram'in omuzlarına, dişlerini de dudaklarına geçirdi. Dizini kaldırdı ve...

Bram, "Hey, biraz dikkat..." diye mırıldandı.

"Kapa çeneni ve ekmeğini hak et."

Bram bundan hiç hoşlanmamıştı. Georgie bir anda kendini, pijaması bileklerine kadar inmiş halde buldu. Dizini tekrar kaldırdı, ama Bram bu defa o dizi yakaladı, tek bir hareketle iyice ayırdı ve Georgie'nin kalçalarını granit tezgâha yerleştirdi.

Bram'in işe yaradığı tek şey buydu. Georgie, bokser külotunun belini tuttu, ama tek başına indirmeyi başaramadı. Bram, çamaşırını indirmek için onu bırakınca, tezgâhtan aşağı atladı. Bram çamaşırını ayağıyla itti ve onu yeniden tezgâhın üstüne oturttu. Georgie ellerinin arasından kaçıp bakır granit duvarları ve birden fazla fıskiyesi olan cam tuğlalarla çevrili duşa yürüdü. Sevişmeyi bir güç mücadelesine dönüştürmek, zor bir ilişkiyi idare etmenin en iyi yolu sayılmazdı elbette, ama şu an için elinde başka bir şey yoktu.

"Şöyle bir düşününce..."

Bram de peşinden duşa gelmişti.

Georgie pijamasının üstünü çekip çıkardı. "Suyu iyice aç."

Bram'e ikinci bir emir vermesine gerek yoktu. Birkaç saniye içinde sıcak su bedenlerinden aşağı dökülüyordu.

İki insan. Bir duş. Lance'in duymasını istiyordu.

Ve sonra Bram onu sabunla ovalamaya başlayınca, Lance aklından uçup gitti. Göğüsler, bacaklar, kalçalar. Bram her yeriyle ayrı ayrı ilgileniyordu. Georgie sabunu onun elinden aldı ve genç adamın vücuduna kendi kaygan halkalarını çizmeye başladı.

"Beni öldürüyorsun." Bram inliyordu.

"Keşke." Elini en büyük etkiyi yaratacak yere uzattı.

Su, vücutlarından aşağı dökülüyordu. Bram dizlerinin üzerine çöktü ve onu ağzıyla sevmeye başladı. Georgie her an dağılıp gitmeye hazır mış gibi, Bram onu sert, ıslak duvara yasladı ve yukarı kaldırdı. Georgie, genç adamın omuzlarına sımsıkı tutundu ve yüzünü boynuna gömdü. Birlikte inleyip, aynı ritimle hareket ederek seli zirvesine taşdılar.

Sonrasında Georgie, "Sakın benimle konuşma," dedi. "Bu iş için iyi para ödedim ve bozulmasını istemiyorum."

Bram genç kadının boynunun yan tarafını ısırdı. "Aramızda kalsın."

Georgie başlangıçtaki kararlılığına rağmen, sonunda kendini Bram'in yatağında, o horul horul uyurken –Georgie'nin uykuyu yakalamak umuduyla başlattığı ikinci bir sevişme seansı dışında– bir o yana bir yana dönüp dururken buldu. Bu ikinci birleşme sonrasında, Bram hiç zorlanmadan uykusuna dönerken, Georgie o kadar şanslı değildi. Yataktan çıktı ve Bram'in yarım kalan viski bardağını alıp rahat koltuklardan birine oturdu ve duvarlardaki gölgeli desenlere baktı. Sert içkileri sevmezdi, ama buz çoktan suya dönüşmüştü. Büyük bir yudum aldı ve alkolün midesine inmesini bekledi.

Bir şey midesine indi, ama bu kesinlikle viski değildi.

Bardağı koklarken masa lambasını yaktı. Bardağın içindeki sıvı sulandırılmış viski rengindeydi, ama tadı aynı değildi. Ve o anda kafasına dank etti. Bram ve dipsiz viski bardakları. Hiç sarhoş olmamasına şaşmamak gerekirdi. Bunca zamandır buzlu çayla kafa çekiyordu demek. İçtiğinin buzlu çay olduğunu söylemişti, ama Georgie'nin aklına inanmak gelmemiştir.

Çenesini ellerinin arasına dayadı. Giderden aşağı bir ahlâksızlık daha akıp gitmişti. Bram'in aşırılıklarla yaşayan bir yaratık olması gerekiyordu. Ahlâksızlıkları olmadan, kimdi ki? Cevabın gelmesi çok sürmedi. Hep olduğu erkeğin çok daha tehlikeli bir versiyonu. Söylediği ve yaptığı hiçbir şeye güvenilmeyeceğini ispatlamaya devam eden bir erkek.

Chaz uyuyamıyordu. Yapacak çok iş vardı. Bakılacak çok insan. Temizlik personeli karantina yüzünden eve giremeyeceği için, her şeyi onun halletmesi gerekecekti. Hazırlanacak yemekler, toplanacak yataklar, yıkanacak havlular. Georgie yardım etmeye çalışırdı, ama Chaz onun çamaşır makinesinin nasıl çalıştırıldığını bir yana bırakın, neye benzediğini bildiğinden bile emin değildi.

Tuvalete gitmek üzere kalktı. Genelde tişört ve külotla uyurdu, ama bu gece bir de eşofman altı giymişti. Banyoda işi bitince, Aaron'a baktı. Dairesinde bir erkeğin olması onu dehşete düşürmeliydi, ama bu Aaron için geçerli değildi. Aaron'ın yaşça büyük ve daha zeki olmasına rağmen, ondan biraz korkmasını seviyordu. Aaron gibi bir ağabeyi olsa, hayat çok daha kolay olabilirdi. Bir ağabeyinin, her koşulda onu kollayacak birinin olmasını her şeyden çok isterdi.

Georgie'ye ne çok şey anlattığına takılıp kalamayacak kadar

yoğun bir gün geçirmişti. Ama şimdi derin bir sükunet içinde kapının yanında dururken, olması gerektiği kadar büyük bir panik hissetmediğini fark ediyordu. Georgie onun en kötü düşmanı gibiydi, ama o bile Chaz'ın korkunç biri olduğunu söylememişti. Ve eğer, en büyük düşmanı ona pislik gibi bakmamışsa, belki de Chaz de kendine öyle bakmamalıydı. Kesin olan bir şey vardı. Kameranin önünde ne var ne yok öttükten sonra, artık geçmiş konusunda yalan söyleyemez ya da yaşanmamış gibi rol yapamazdı. Chaz biraz bir şey biliyorsa, Georgie o videoyu hemen YouTube'a yüklerdi.

Yüklese ne olurdu?

Chaz orada uzunca süre durup, yaşadıklarını düşündü. Hayatta kalmayı başarmıştı, değil mi? Hâlâ yaşıyordu ve harika bir işi vardı. Birileri ona burun bükecek olursa, bu o birilerinin sorunu olurdu, Chaz'ın değil. Bunca zaman, geçmiş hiç olmamış gibi rol yapmıştı, ama olmuştu işte ve saklamaya çalışmaktan vazgeçmeli ya da Georgie'yle hiç konuşmamalıydı.

Bram'in ona aldığı ve kitap raflarına tıktığı, hiç açılmamış Genel Denklik Diploması kitaplarına baktı. Bram ona pek çok insanın sadece GDD'yle üniversiteye gittiklerini anlatmıştı. Her ne kadar seneler içinde aldığı derslerden pek çok insanın haberi olmasa da, Bram kendisi de bu yolu izlemişti. Chaz'ın derdi üniversiteye gitmek değildi, ama aşçılık okulunu istiyordu ve girmek için bir GDD'ye ihtiyacı vardı.

Tahmin ettiğinden daha çok gürültü çıkarıyor olsa gerek, çünkü Aaron kıpırdanmaya başlamıştı. Keşke inat etmekten vazgeçebilseydi. Chaz, Aaron ona biraz kulak verse, Becky'nin ondan hoşlanmasını sağlayabileceğinden emindi.

Aaron, "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Chaz kütüphaneye yürüdü. "Uyuyamadım. Okuyacak bir şeye ihtiyacım var."

"Al ve kaybol."

İneğin teki gibi değil, gerçek bir insan gibi konuşmaya başlaması Chaz'ın çok hoşuna gidiyordu doğrusu. "Burası benim evim."

"Gidip yatsan diyorum."

Chaz bir kitap almak yerine Aaron'm karşısındaki bir sandalyeye oturdu ve ayaklarını sandalyenin kenarına koydu. "Ya SARS olursak?"

"Çok uzak bir ihtimal." Aaron kalkıp oturdu ve esneyerek gözlerini ovuşturdu. Ayakkabıları dışında bütün kıyafetleri üzerindeydi. "Sanırım Lance ve Jade'niri kullanacakları tabak çanağı sterilize etmekten bir zarar gelmez."

Chaz kollarını dizlerine sardı. "Lance Marks ve Jade Gentry'nin bu evde olduklarına inanamıyorum." Aaron gözlüklerini takıp mutfağa gitmek üzere ayaklanmıştı. Chaz de kalktı ve peşinden gitti. "Bram'in eve davet ettiği tek ünlü, Trevor. Harika biri tamam, ama ben başka ünlülerde de tanışmak istiyorum. Keşke Meg'in babası da bir ara uğrasa."

Aaron kendine bir bardak su aldı. "Ya Georgie?"

"Umurumdaydı sanki."

"Onu öyle çok kıskanıyorsun ki."

"Kıskandığım falan yok!" Chaz hızla kapıya döndü. "Ben sadece Bram'e karşı daha nazik olması gerektiğini düşünüyorum."

"Daha nazik olması gereken biri varsa o da Bram. Georgie harika biri ve Bram onun kıymetini biliyor."

"Yatmaya gidiyorum. Yemeğimi yeme."

"Sen beni uyandırdıktan sonra uyuyabileceğimi mi sanıyorsun?"

"O senin sorunun."

Sonunda kendilerini Trevor'ın filmlerinden birini izlerken buldular. Chaz filmi üç kez izlemişti; bu yüzden çok geçmeden kanepenin kenarına yaslanıp uyuyakaldı.

Sabah uyandığında, Aaron'ı diğer tarafta uyuyakalmış halde buldu. Bir süre öylece yatmaya devam etti ve kendini güvende hissetmenin ne harika bir şey olduğunu düşündü.

Georgie sabahla yüzleşme fikrine bile tahammül edemediği için alkolik olmayan kocası Bram yataktan kalkarken yüzünü yastığa gömdü. Bram sabah havası içeri dolsun diye balkon kapılarının birini açıp yatağa döndüğünde, poposunu okşamasına bile tepki vermedi. Berbatlığıyla hafızalara kazınmayı vaat eden bir gün için acele etmenin ne anlamı vardı ki?

Bram yatak odasından çıkınca, yeniden dalar gibi oldu, ama kocasının geri dönmesi en çok birkaç dakika sürdü. Georgie yüzü yastığa gömülü halde, "Bu kadar çok gürültü çıkarmak zorunda mısın?" diye homurdandı. "Erkeklerimin seksi ve sessiz olmasını isterim, hatırladın mı?"

"Georgie?"

Bu çekingen sesin sahibi Bram değildi. Hatta hiçbir erkek değildi. Georgie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dönünce açık balkon kapısında duran Jade Gentry'yi gördü. Önceki günkü siyah pantolonu ve kolsuz bluzu giymişti, ama her nasılsa, tazelenmiş ve çok zarif görünüyordu. Pürüzsüz, düz saçlarını ensesinde gündelik bir topuzla toplamış ve gölgeli bir göz makyajını açık kahverengi bir dudak cılasıyla tamamlamıştı. Mütevazı mücevherleri gümüş halka küpelerden ve sade bir alyanstan ibaretti. "Sekiz buçuk," dedi Jade. "Uyanmışsındır diye düşünmüştüm."

Georgie güneş yüzünden gözlerini kırptırdı ve etkileyici tek taşının parladığı elini yastığın altından çıkardı. "Kabalık et-

mek için söylemiyorum, Jade, ama toz ol."

"Bu konuşmayı yapmak zorundasın."

"Yanılıyorsun." Georgie üzerindeki çarşafı tutup vücuduna sardı. "İkinizle de hiçbir şey konuşmak istemiyorum."

Jade'in gözleri Georgie'nin boynuna takılmıştı. "Bu iki günü bir arada geçirmekten başka şansımız yok. Aşağı inmeden önce eteğimizdeki taşları dökmemiz, her şeyin daha az tuhaf olmasını sağlayacak."

"Tuhafliklar beni hiç rahatsız etmiyor." Lance balkon kapısında belirttiği anda, Georgie çarşafın kenarını göğüslerinin arasına tutturmakla meşguldü.

"Jade? Ne yapıyorsun?"

"Georgie'yle baş başa konuşmayı umuyordum," dedi Jade sakın bir sesle. "Ama onun başka fikirleri var."

"İkinizi de balkondan aşağı atmak gibi!"

Lance kolunu karısının koluna doladı. "Georgie, Jade'e bir şans ver."

Georgie çarşafı da beraberinde çekiştirerek ve takılıp düşmemek için büyük çaba harcayarak onlara doğru yürüdü. "Ben Jade'e bir koca verdim zaten. Bu arada, bunun için özürlerimi kabul et, lütfen."

Hole açılan kapıdan Bram'in sesi duyuldu. "Vay canına. Ben de oyuna katılabilir miyim?"

"Onları dışarı at," dedi Georgie çarşafına sıkı sıkı tutunarak. "Bunu ben yapmak isterdim, ama sadece tek elim boşta."

· Bram omuz silkti. "Tamam."

"Dur." Jade kolunu öne uzattı. "Burada sağduyulu davranması gereken iki kişi varsa, sen ve beniz, Bram. Benim tek istediğim başka kimse bizi dinlemezken Georgie'yle konuşabilmektir. Onu incittiğim için özür dilemek istiyorum. Düşmanlığını dışa

vurması iyileşmesine yardımcı olacak, biliyorum.”

“Ne kadar cömertsin,” dedi Bram. “Eminim Georgie iyileşince, her ikiniz de daha iyi hissedeceksiniz.”

Lance diklenerek, “Jade’e saldıрма,” dedi. “Georgie, sen her zaman duyarlı biri oldun. Herkesin önüne bakabilmesi için, Jade’in bunu yapmaya ihtiyacı var. Benim de.” Bakışları Georgie’nin boynuna kaydı.

Bram tek kaşını kaldırdı. “İtiraf etmeliyim ki siz iki soytarı merakımı cebbettiniz. Georgie, ne anlatacaklarını hiç mi merak etmiyorsun?”

“Ben o iki soytarıdan birinin söyleyeceklerini dün akşam dinledim, ama öyle görünüyor ki evliliğime son verip, onlarla büyük bir fotoğraf şovuna katılmak için Tayland’a gitmek istemiyorum.”

“Şaka yapıyorsun.”

Jade hızlı hızlı, “Tam olarak söylediği gibi değil,” dedi. “Lance’le birlikte bir yardım turuna çıkmak niyetindeyiz. Georgie, hepimiz kişisel düşüncelerimizden sıyrılıp küresel düşünmeliyiz.”

“Ben ruhani anlamda o kadar gelişmedim.”

“Ben de öyle,” dedi Bram. “Ayrıca, Georgie ve benim planlanmış bir gezimiz var zaten. Haiti’ye gidiyoruz. Tıbbi yardım malzemeleri götüreceğiz.”

Jade samimi olarak heyecanlanmışa benziyordu. “Gerçekten mi? Bu harika bir haber. Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey olursa lütfen haberim olsun.”

“İşe yatak odamdan çıkmakla başlayabilirsin,” dedi Georgie.

Jade muhteşem ve incinmiş görünüyordu. “Bence harika bir insansın, Georgie. Bu kadar incindiğin için çok üzgünüm.”

"Ben incinmiş falan değilim, sizi ahmaklar. Kızgınum."

"Öfkene hak veriyorum, Georgie. Lance'le önerdiğimiz şeyin delice olduğunu biliyorum, ama yine de yapalım. Öylesine. Dünyaya kadınların erkeklerden daha duyarlı olduklarını gösterelim."

"Ben daha duyarlı falan değilim. Sen ve eski kocam arkamdan işi pişirdiniz, o basına benim hakkımda yalan söyledi ve şimdi de sizinle bir tür *ménage à trois* gösterisi sergilememi mi bekliyorsunuz? Hiç sanmıyorum."

Jade'in ceylan gözleri dipsiz hüznün çukurlarına dönüşmüştü. "Lance'e bunu düşünemeyecek kadar ben merkezci olduğumu söylemiştim."

Bram, "Sanırım bu kadarı yeter," diyerek balkon kapılarını açtı. "Çok güzel bir ziyaretti, ama Georgie'nin şimdi kusması gerek."

Lance ve Jade bu kez itiraz etmediler.

Bram arkalarından kapının sürgüsünü iterken, "Komik bir çift," dedi. "Biraz fazla abartılı, ama insanı yine de güldürüyorlar."

Georgie banyoya gitmek üzere döndü. "Ve ben burada, her bir teli ayrı bir yöne bakan saçlar ve üstümde bir çarşafayım. Daha dişlerimi bile fırçalamadım. Jade beni alt etmek konusunda hiç zorlanmıyor."

"Hastalıklı özgüven meselelerine daha duyarlı yaklaşmalıydım," dedi Bram peşinden giderken. "Şimdi seni yatağa geri getirerek ve cinsel fantezilerinin erkeği olmak için çabalayarak kendi kendimi cezalandıracağım."

"Sen öyle san." Georgie aynadaki yansımasına baktı. Bakışların neden boynuna takıldığına şaşmamalıydı. Kocaman bir ısırik izi vardı. Parmağını izin üzerinde dolaştırdı. "Çok teşekkürler."

Bram parmağını Georgie'nin omuz çukuruna sürttü. "Lance kime ait olduğunu unutmasın istedim."

Georgie diş fırçasını aldı. Kadınlar mal değildi, hele bu kadın. Yine de, Bram'in ilerisini düşünmüş olması güzeldi. Güzel olmayan ise, Bram'in onu inandırdığı kadar ahlâksız olmaması ve yakın gelecekte onunla bu konuda yüzleşmek zorunda kalacağıydı.

Bram diş macununu uzattı. "Dün gece, Jade'i getirmek için dışarı çıktığımda cep telefonuyla konuşarak kapıya doğru yürüyordu. Bunu ispatlayamam, ama sanırım biriyle karantina konusunu konuşuyordu."

"İçeri gelmeden önce mi?" Georgie ağzı diş macunuyla köpürmüş halde ona baktı. "Ama hiç mantıklı değil. Karantina olayını madem biliyordu, neden kendini buraya hapsedti?"

"Belki kocasının hâlâ-seksi-eski-karısıyla iki gün boyunca aynı evde kalması içine sinmemiştir."

"Gerçekten mi?" Georgie gülümsedi ve tükürdü. "Süper."

"Şu ikisini takıntı olmaktan çıkarıp hayatını yaşamaya başladığın zaman bana da haber verirsin, değil mi?"

Georgie ağzını çalkaladı. "Burası L.A. Gerçek hayatın sadece bir illüzyon olduğu şehir."

"Bram!" Chaz merdivenlerin başından sesleniyordu. "Bram, çabuk gel! Yüzme havuzunda bir yılan var. Çıkarman gerek."

Bram omuz silkti. "Duymamış gibi yapacağım."

"Bence o işi Jade ve Lance'e yaptırmalısın." Georgie diş fırçasını yerine bıraktı. "Büyük olasılıkla onların akrabasıdır."

"Bram!" Chaz tekrar sesleniyordu. "Acele et!"

Sonunda Georgie üstüne bir bornoz geçirip Bram'in peşi sıra, bir çingiraklı yılanın suyun üzerinde süzülen bir yüzme tahtasına tırmanmış olduğu havuza gitmek zorunda kaldı. Büyük bir

yılan değildi, en çok yetmiş santim uzunluğundaydı, ama yine de zehirli ve suyu sevmeyen bir yılanı.

Chaz'ın bağırtıları diğer misafirlerin de dikkatini çekmişti. Lance ve Jade havuz başına varınca Bram yaprak süzgecini alıp Lance'e uzattı. "Al bakalım, Lancelot. Kadınları etkile."

"Pas geçiriyorum."

"Bana bakma," dedi Jade. "Fobim var."

Chaz yüzünü buruşturdu. "Yılanlardan nefret ederim."

Georgie elini Bram'e uzattı. "Ah, şunu bana ver. Ben hallederim."

"Aferin kızıma." Bram süzgeci ona verdi.

Georgie süzgeci alırken, Laura da pahalı Gucci sandaletleri seramik zeminde tıkırdayan Rory'yle birlikte yanlarına geldi. Rory konuşmakta olduğu cep telefonunu kapattı ve, "Bu bir çingıraklı yılan mı?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle." Bram, Rory'ye şöyle bir baktı ve elini Georgie'ye uzattı. "Tatlım, sen ne yapıyorsun öyle? Şunu bana ver. Böyle tehlikeli bir çingıraklı yılanla uğraşmana izin veremem."

Georgie gülmemek için kendini zor tutarak süzgeci geri verdi. Bram dişlerini sıktı ve temkinli hareketlerle, süzgeci havuza uzattı. Meg ve Paul de gelmişlerdi. Olup biteni izlerken, Meg sürekli tavsiyelerde bulunuyordu. Yılan tısladı, kıvrıldı, ama Bram onu bir şekilde yüzme tahtasından süzgece aktarmayı başardı. Uzun saplı süzgeci kendinden olabildiğince uzak tutarak, bahçenin en arka ucuna taşıyıp yılanı taş duvarın üzerinden dışarı atarken kürek kemiklerinin arasından terler süzülüyordu.

"Harika," dedi Rory. "Böylece büyüdüğü zaman rahatça benim bahçeye süzülebilir."

"Öyle bir şey yaparsa haberim olsun," dedi Bram. "Derhal

gelir, senin için icabına bakarım.”

Lance, “Bence öldürmeliydin,” dedi.

“Neden?” dedi Meg sertçe. “Yılan gibi davrandığı için mi?”

Georgie bir şeyleri açıklığa kavuşturması gerektiğini fark etti ve her ne kadar tuhaf kaçsa da, bunu Rory oradayken yapmasının daha iyi olacağını düşündü. “Biliyor musun, Rory, Bram’in elinden eksik etmediği o içkiler var ya. Sadece buzlu çay.”

Bram –ve diğerleri– ona aklını mı kaçırdın diye sorar gibi bakıyorlardı. Georgie boş boş, “Herkes artık ayyaşın teki olmadığını anlasın diye söylüyorum,” dedi. “Sigara içmeyi de beş sene önce bıraktın ve mutfaktaki keklik otu, gerçekten keklik otu. İlaçlara gelince. Bazı Flintstone vitaminleri ve Tylenol buldum ama...”

“Ben Flintstone vitamini kullanmam...”

“One A Day. Her neyse. İnsanlar artık o kadar kötü bir çocuk olmadığını bilirlerse, seninle evlenmekle delilik ettiğimi düşünmekten vazgeçerler belki.” Ve, diye düşündü, Rory Ağaç Evi’ne destek vermek konusunda daha istekli olabilir. Hesap yapmaya yeni yeni başlayan beyni sıkı çalışıyordu.

Bram nihayet durumu anlamıştı. “Benimle evlenmen delikti evet, ama ben memnunum.”

Evli çiftlere özgü bir sevecenlikle kucaklaştılar, ama Bram’in kaşlarının arasındaki çizgi aslında pek de hoşnut olmadığını anlatır gibiydi. Georgie, “Kahramanım benim,” diyerek göğsünü sıvazladı.

“Bana karşı çok iyisin, tatlım.”

Laura, Lance ve Jade’e herkesin kafasında ön planda olması gereken soruyu yöneltti: “Siz ikiniz nasılsınız? Herhangi bir belirti var mı?”

“Jet-lag etkisi var, ama onun dışında sağlıklıyız,” dedi Jade.

Rory telefonunu açtı. “Herkes ihtiyaçlarını söylesin. Asistanlarımdan biri hepsini toparlayıp arka kapıya bırakır.”

Lance, Paul’un omzuna vurdu. “Seni yeniden görmek çok güzel, Paul. Böylece hasret giderme fırsatı bulmuş olduk.”

Georgie’nin midesi bu buluşmayı kaldırmayacaktı. Dönüp uzaklaşacakken babasının cevabıyla durdu. “Korkarım şu aralar sana anlatacak pek bir şeyim yok, Lance.”

Lance nasıl cevap vereceğini bilemez gibiydi. “Paul... Bu herkes için çok zor oldu, ama...”

“Öyle mi?” dedi babası. “Benim gördüğüm kadarıyla, en çok Georgie’yi zorladı. Siz gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorsunuz.”

Lance sarsılmış gibiydi. Jade alnını kırıştırdı. Georgie etkilmişti. “Devam et, baba. Benim için bir sakıncası yok.”

Babası, “Ama benim için var,” dedi ve dönüp uzaklaştı.

Bram’in dudakları büküldü. “Anlamıyorum. Dün akşam ikimiz balığa çıkma planı yaparken, baban gayet neşeliydi.”

Georgie ona dikkatle baktı. Bram Shepard ne zamandan beri güvenebileceği bir erkek olmuştu? Babasına gelince... Lance’i sırf Georgie için mi, yoksa kendi onurunu kurtarmak için mi gözden çıkarmıştı?

Georgie makyajı ve saçına ekstra zaman harcamıştı evet, ama çok çaba sarf etmiş görünmemek için kot pantolon ve düz beyaz bir tişörtte karar kılmıştı. Aşağı indiği zaman, misafirlerini bir taraftan kahvaltılık gevreklerini ve keklerini atıştırırken, bir taraftan cep telefonlarıyla konuşurken buldu. Chaz, ocağın yanındaydı ve isteğe göre yumurta yapmakla meşguldü. Lance dudak hareketleriyle çırpılmış iki yumurta beyazı istediğini anlatmaya çalışıyordu. Yanında oturan Jade, bitki çayı için sıcak su istediğini söylemek üzere telefon konuşmasına ara verdi. Evin üzerinde bir helikopter dolaşıyordu. Georgie, verandaya açılan

Fransız tarzı kapıdan, Paul'ün cep telefonuyla konuştuğunu gördü. Laura yemek masasında kulağında telefon, önünde bir not defteriyle oturmaktaydı. Mutfak masasında oturan Rory, *Los Angeles Times*'ın ön sayfasına sinirli sinirli bir şeyler karalamakla meşguldü. Diğer taraftan tezgâhın önündeki tabureye tünemiş olan Meg, annesini iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Bram garajdan bir koli içme suyu getirdi. İkinci bir helikopter sesi eklenince, gözlerini tavana çevirdi. "Hiçbir şey şov dünyası gibi olamaz."

Haber, Georgie'nin tahminlerinden çok daha hızlı yayılmıştı. Georgie, helikopterin kızaklarından aşağı sarkıp onun Lance ve Jade'le birlikte çekilmiş ilk fotoğrafını yakalamak uğruna canını vermeye razı olan fotoğrafçıyı görür gibiydi. Böyle bir poz kaç para ederdi acaba? Altı haneli olacağı muhakkaktı.

Kendine bir fincan kahve doldurup, dışarı, verandaya çıktı. Helikopterlerin gürültüsü burada daha çok duyuluyordu. Sütunlardan birine yaslanmış olan babası onun geldiğini görünce konuşmasını bitirdi. Birbirlerine baktılar. Çerçevesiz gözlüklerinin ardında, gözleri çok yorgun görünüyordu. Belki de Georgie küçükken ilişkileri çok daha kolaydı, ama Georgie o zamanları hatırlayamıyordu. Yine de babası henüz yirmi beş yaşındayken, tek başına büyütmek zorunda olduğu bir kız çocuğuyla, dul kalmış bir erkekti. Georgie kahve fincanını iki eliyle tuttu. "Hâlâ Richard Gere olarak imza veriyor musun?"

"Daha dün bir tane verdim."

Saçları gümüşe dönünce, Paul'e böyle talepler gelmeye başlamıştı. Önce Gere olmadığını anlatmaya uğraşmıştı, ama insanlar her zaman inanmıyorlardı. Hatta içlerinde kasıntı film yıldızlarıyla ilgili acımasız yorumlar yapanlar bile olmuştu. Paul, zaman içinde hayranlarını kızdırmanın Gere'a bir faydası olmayacağına karar vermiş ve imza dağıtmaya başlamıştı. "Her iddiasına girerim bir kadındır," dedi Georgie. "Ve *Subay ve Centilmen*'deki

haline bayılmıştır. İnsanlar bunu aşşalar iyi olacak. En iyi filmin değildi sonuçta.”

“Doğru. Oysa *Sadakatsiz* ve *Sahtekar*’ı bir çırpıda unutuverdiler.”

“Ya *Chicago*?”

“Ya da *İlk Korku*.”

“Hayır. O filmde Ed Norton seni gölgede bıraktı.”

Paul gülümsedi. İki de sessizleştiler, havadan sudan lakırdılar tükenmişti. Georgie kahvesini seramik yüzeyli masaya bıraktı ve kendini bir yetişkin gibi davranmaya zorladı. “Lance’e söylediklerini takdir ediyorum, ama ikinizin ayrı bir ilişkiniz var. Benim bunu mahvetmem doğru olmaz.”

“Sana yaptıklarından sonra onunla ahbaplık edebileceğime gerçekten inanıyor musun?”

Tabii ki hayır. Babası, Georgie’nin imajını Lance Marks’la bir arada görünme riskini alamayacak kadar önemserdi.

Saçları güneşte gümüşü bir ışıkla parlıyordu. “Az önce Bram’i savunman çok dokunaklıydı,” dedi. “Ama kimsenin inandığını sanmıyorum. Onunla ne yapıyorsun, Georgie? Açıkla ki anlayabileyim. Nefret ettiğin bir adama nasıl pat diye âşık olabildiğini izah et. Öyle bir adam ki...”

“O benim kocam. Daha fazlasını duymak istemiyorum.”

Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Paul kızına yaklaştı. “Şu ana kadar nasıl bir erkekle birlikte olman gerektiğini nihayet anlamış olacağını sanıyordum.”

“Nihayet derken? Bunu anlayalı çok oldu, hatırlasana. Ve o evlilik de heyecan verici bir başarı getirmedi.”

“Lance hiçbir zaman senin için doğru bir adam olmadı.”

Helikopterler o kadar çok gürültü çıkarıyorlardı ki Georgie babasının söylediklerini net olarak duyamıyordu. “Efendim?”

Paul başını çevirdi. "Seni asla mutlu edemeyeceğini bil-meme rağmen, Lance'le olmanı destekledim, ama bunu bir kez daha yapmak gibi bir niyetim yok. Herkesin içinde söylenmesi gerekenleri söylerim, ama yalnız olduğumuzda gerçek düşün-celerimi dile getireceğim. Sana bir kez daha rol yapacak gücüm yok."

"Bir dakika! Sen neden bahsediyorsun? Beni Lance'le tanış-tıran sendin. Onu severdin."

"Kocan olarak değil. Ama tek bir eleştiriye bile tahammülün yoktu."

"Ondan hoşlanmadığını hiç söylemedin. Sadece benim ka-dar farklı boyutları olmadığını söyledin ki, bununla yine benim daha iyi odaklanmam gerektiğini ima etmiş oluyordun."

"Kastettiğim kesinlikle bu değildi. Georgie, Lance düzgün bir aktör ve yerini buldu. O yeri kaybetmeyecek kadar da akıllı. Ancak hiçbir zaman kendine has bir kişiliği olmadı. Kim oldu-ğunu tanımlamak için, çevresindeki insanlara güveniyor. Senin-le tanışana kadar doğru dürüst kitap dahi okumazdı. Müzikle, dansla, sanatla, hatta güncel olaylarla ilgilenmesini sağlayan sen oldun. Başka insanların kişiliklerini özümsemek, onu iyi bir ak-tör yapabilir, ama iyi bir koca yapmaz."

Bram de hemen hemen aynı şeyi söylemişti.

Paul, "Onun yanıdayken takındığın tavırları hiçbir zaman sindiremedim," diye devam etti. "Tam aksi olması gerekirken, seni seçtiği için minnettarmışsın gibi davranıyordun. O bunun-la beslendi. Senden, espri anlayışından, merakından, insanlarla kolayca iletişim kurabilmenden. Bunlar onun doğuştan sahip ol-duğu özellikler değil."

"İnanamıyorum... Neden hiçbir şey söylemedin? Neden onunla ilgili hislerini bana anlatmadın?"

"Çünkü, anlatmayı ne zaman denesem, dikleniyordun. Ona

tapıyordun ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Kariyerin yüzünden yeterince gerilimimiz vardı zaten. Onu eleştirmem, benden daha çok nefret etmen dışında neye yarayacaktı ki?"

"Dürüst olmalıydın. Bense her zaman onu benden daha çok önemseydiğini sandım."

"Benden hep en kötüyü beklemek hoşuna gidiyor."

"Boşanma için beni suçladın!"

"Seni hiçbir zaman suçlamadım. Ama şimdi Bramwell Shepard'la evlendiğin için suçluyorum. Onca aptal..."

"Dur. Sakın daha fazlasını söyleme." Georgie parmaklarını şakaklarına bastırdı. Altüst olmuştu. Babası ona doğruyu mu söylüyordu, yoksa kendi sınırsız gücünün illüzyonunu koruyabilmek adına, tarihi sil baştan mı yazıyordu?

İçeride telefonlar çalıyordu. Bahçe kapısının diyaфонunun öttüğünü duydu. Üçüncü bir helikopter, diğerlerine göre daha alçaktan uçarak evin üzerinde dönmeye başlamıştı. "Delilik bu." Georgie elini boş ver der gibi salladı. "Bunu... Daha sonra konuşabiliriz."

Laura verandanın arkası tarafında durduğu yerden çıkmak için Georgie'nin gözden kaybolmasını bekledi. Paul ancak çelikten, yenilmez bir adam kadar kırılgan görünüyordu. Bu adam onun içim tam bir muammaydı. Fazlasıyla kontrollüydü. Onu gözünde bırakın şiddetli bir orgazma teslim olmak, müthiş pis bir şakaya gülerken bile canlandıramıyordu. Ondan aşırıya kaçabilecek en ufak bir hareket bekleyemezdi.

Hollywood standartlarına göre mütevazı bir hayat sürdürüyordu. Bentley yerine bir Lexus kullanıyor, bir malikâne yerine üç odalı bir evde yaşıyordu. Özel personeli yoktu. Kendi yaşında

kadınlarla çıkıyordu. Elli iki yaşındaki başka hangi Hollywood erkeği bunu yapardı ki?

Laura, senelerdir ondan nefret etmek için o kadar çok enerji harcamıştı ki, sonunda onu kendi etkisizliğinin sembolünden öte bir şey olarak düşünmekten vazgeçmişti. Ancak biraz önce zayıf noktasına şahit olmuştu ve içinde bir şeyler kıpırdanmıştı. “Georgie müthiş bir insan, Paul.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” Paul yeniden her zamanki kasıntı haline bürünmüştü. “Yoksa kariyerini bu şekilde, insanları gizlice dinleyerek mi inşa ettin?”

“Kasıtlı değildi,” dedi Laura. “Buraya telefonum daha iyi çeker mi diye bakmaya geldim ve ikinizin konuştuğunuzu duydum. Araya girmek istemedim.”

“Ya da içeri girip bizi yalnız bırakmak da mı istemedin?”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyor olman beni o kadar şaşırttı ki, geçici bir felç yaşadım.” Laura bu sözcüklerin ağzından çıktığına inanamayarak nefesini tuttu. Patavatsız dilini bağlamak isterdi, ama ya gerçek daha tehlikeliyse, o zaman ne olacaktı? Ya seneler boyunca kendi kendisi için beslediği tiksinti nihayet kontrolünün son kırıntılarını da yiyip bitirmişse?

Paul ondan sadece dalkavukluk görmeye alışkındı; kaşlarını kaldırdı. Laura’nın bütün kariyeri, Georgie York’un menajerliğine bağlıydı ve derhal özür dilemesi icap ederdi. “Demek istediğim... İkiniz her zaman o kadar bütün görünüyorsunuz ki. Sen görüşlerinden son derece eminsin ve hiç şüpheye düşmüyorsunuz.” Paul’ün lacivert pantolonuna ve polo yakalı pahalı tişörtüne baktı. Özür dilerken saçmalamaya başlamıştı. “Kendine bir baksana. Üzerinde dün akşamki kıyafetlerin var, ama asla kırışıp buruşmuyorsun. İnsanın sinirini bozuyorsun.”

Paul topuklarının üzerinde yükselip, ne yazık ki kırıkmış kimono bluzunu ve solgun fildişi pantolonunu süzmesine, Laura

çenesini kapatmayı başarabilirdi. Oysa gereğinden fazla yüksek sesle, "Konuştuğun kızındı," dedi. "Tek evladın."

Paul parmaklarını kızının bıraktığı fincana sardı. "Kim olduğunu ben de biliyorum."

"Her zaman babamın berbat bir baba olduğunu düşünmüşümdür. Para konusunda baktandı, bir işte barınamıyordu, ama bize, çocukların sarılmadığı ve bizleri ne kadar sevdiğini söylemediği tek bir gün geçmezdi."

"Kızımı sevmediğimi söylemeye çalışıyorsan, yanılıyorsun. Sen anne değilsin. Nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın."

Laura'nın dört harika yeğeni ve ebeveyn sevgisinin nasıl bir şey olduğu konusunda az buçuk fikri vardı, ama bu noktada susmayı bilmeliydi. Ama dili, beyniyle bağlantısını koparmışa benziyordu. "Ona bu kadar mesafeli durabilmeni aklım almıyor. Baba gibi davranman bu kadar mı zor?"

"Görünüşe bakılırsa bizi yeterince iyi dinleyememişsin. Yoksa yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu bilirdin."

"Vaaz vererek ve eleştirerek, ha? Kariyeriyle ilgili atmak istediği adımları onaylamıyorsun. Erkekler konusundaki zevkinden rahatsızsın. Söylesene, onda sevdiğin ne var? Sana güç kazandırması dışında tabii."

Paul'ün yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Laura hangisinin daha çok şaşırdığını bilmiyordu. Onca sene debelenip inşa ettiği her şeyi yerle bir etmek üzereydi. Onu affetmesi için yalvarmalıydı, ama kendinden, doğru kelimeleri bulamayacak kadar bıkmıştı.

"Haddini aştn," dedi Paul.

"Biliyorum. Bunu söylememeliydim."

"Bu konuda çok haklısın."

Ancak Laura daha fazla zarar vermeden, bir an önce oradan

uzaklaşmak yerine, inadına devam etti. “Neden onu hiç onaylamıyor gibi göründüğünü hiçbir zaman anlayamadım. O muhteşem bir kadın. Erkekler konusunda zevk sahibi olmayabilir. Gerçi şunu da söylemeliyim ki, Bram hoş bir sürpriz oldu... Ama o sıcacık ve cömert bir kadın. Çevrelerindeki insanların hayatlarını kolaylaştırmaya çalışan kaç oyuncu tanıyorsun? Georgie çok zeki ve her şeyle ilgileniyor. Benim kızım olsaydı, sürekli baştan yaratılması gerekiyormuş gibi davranmak yerine, onunla birlikte olmanın tadını çıkarırdım.”

“Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi Paul. Oysa Laura onu çok iyi anladığını görebiliyordu.

“Neden arada sırada da olsa, Georgie’yle eğlenmeyi denemiyorsun? Biraz şapşallık edin. İşle ilgisi olmayan bir şeyler yapın. İskambil oynayın, havuzda şakalaşın...”

Paul alaycı bir sesle “Disneyland gezisine ne dersin?” diye sordu.

“Neden olmasın?”

“Georgie otuz bir yaşında, beş değil.”

“Bunları o beş yaşındayken yaptın mı?”

“Annesi yeni ölmüştü ve benim başka kaygılarım vardı.”

“Korkunç olmalı.”

“Ben olabildiğim en iyi baba oldum.”

Laura, Paul’ün gözlerine yansıyan acıyı görebiliyordu, ama bu onu yolundan saptırmadı. “Beni rahatsız eden ne, biliyor musun, Paul? Onu ne çok sevdiğini ben anlayamıyorsam, Georgie nasıl anlayacak?”

“Bu kadarı yeter. Hem de fazlasıyla. Eğer profesyonel ilişkimize duyduğun saygı bu kadarsa, belki de konumumuzu yeniden gözden geçiresek iyi olacak.”

Laura midesinin düğümlendiğini hissetti. Durumu hâlâ dü-

zeltebilirdi. Suçu hastalığa, deliliğe, SARS'a atabilirdi. Ama hiçbirini yapmadı. Omuzlarını dikleştirdi ve verandadan çıktı.

Konukevine dönerken, kalbi deli gibi çarpıyordu. Canına okuyan ev kredisini, yıldız müşterisini kaybetmesi halinde itibarının nasıl zedeleneceğini, her şeyi nasıl feci biçimde yüzüne gözüne bulaştırdığını düşündü. O zaman neden geri koşup özür dilemiyordu?

Çünkü iyi bir menajer –harika bir menajer– müşterisine hizmet de ederdi. Ve Laura hayatında ilk kez bunu gerçekten yapmış gibi hissediyordu.

Bölüm 19

Bram bütün bir günü, başlarının üzerinde dönüp duran helikopterlerin gürültüsü arasında, önünde oynanan insan satrancını izleyerek geçirdi. Georgie'nin Lance, Jade ve babasından uzak durmak için çaba harcadığını, diğer taraftan Paul'ün kimseyle doğru dürüst konuşmamasını. Chaz'ın Lance ve Jade'in etrafında pervane olurken, Georgie ve Aaron'a karşı alışlagelmiş baş belası tavırlarından bir an olsun vazgeçememesini. Meg'in mutfak işlerine yardım ederken, Lance ne zaman yakınından geçse küçümseyen bir bakış atışını ve Jade yokmuş gibi davranışını. Laura'nın gergin bir İsviçre rolü üstlenişini ve savaş halindeki milletler arasında nötr bir edayla dolaşmasını. Ve kendisi de dahil herkesin Rory'ye yalakalık etmesini.

Büyük olasılıkla Chaz hariç, bu karantina işinden hoşnut olan tek insan Bram'in kendisiydi. Önceki gece tam Rory'yi bir kenara çekme planı yaparken, Lance çıkagelmişti. Şimdi bütün bir hafta sonunu onunla dip dibe geçirme şansını yakalamıştı ve Rory ondan kaçmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Helikopterler ve yılan olayı yüzünden, havuza girmek isteyen kimse yoktu. Birkaçı mutfakta bir araya toplanmışlardı ve Bram, Georgie'nin video kamerasını yeniden ortaya çıkardığını fark etmişti. Chaz'ın diklendiğini görünce, derhal araya girdi. "Georgie, neden mülakat tekniklerini Laura üzerinde denemiyorsun? Hollywood'un kurtlar sofrasında kadın menajer olmak falan..."

"Laura'yla konuşmak istemiyorum. Ben yine Chaz'le konuşmak istiyorum."

Chaz, "Çünkü temizlikçiler burada değil," diye söylendi. "Onlarla konuşmaya bayılıyor."

Bram'in kendini odadaki tek yetişkin gibi hissetmesi sıra dışı bir durumdu. Kendine göre büyük bir akla yatkınlıkla, "O zaman Aaron'la konuşsan?" diye sordu.

"Erkeklerle konuşmak ilgimi çekmiyor," dedi Georgie sertçe. "Pekâlâ. Ben de seninle konuşurum o zaman."

Meg mutfak masasından, "Üzerindekileri çıkarttır," diye seslendi. "Ortamı biraz şenlendirmiş olursun."

"Harika bir fikir," dedi Bram. "Haydi odamıza gidelim."

Georgie nihayet seven eş rolünü hatırlamıştı. "Misafirlerimiz varken beni boş yere umutlandırma."

Bram'in aklından bir dizi yarı pornografik görüntü geçti. Georgie'nin böyle bir ateş parçasına dönüşeceği kimin aklına gelirdi? Daha en başından beri, genç kadının cinsel buyurganlığı onu tahrik ediyordu. Diğer kadınların aksine, Georgie onu tahrik edip etmediğine aldırımıyordu ve nasılsa bu, Bram'i daha da tahrik ediyordu. Bu sahte evliliğin seks kısmı, hayal edemeyeceği kadar eğlenceli bir hal almıştı. Hatta o kadar ki, sonunda huzursuz hissetmeye bile başlamıştı. Hayatında sadece kendine ayırabileceği bir kişilik yer vardı. Chaz tamamen bir kazaydı.

Akşamüstüne doğru herkesin cep telefonları ve PDA'larının şarjı tükenmeye yüz tutmuştu. İçlerinden sadece Rory, arka kapağı bırakılan şarj aleti ve yedek telefonu sayesinde çalışmaya devam edebiliyordu. Laura telefonsuz kalmanın onu nefes nefese bıraktığını söyleyip Georgie'den şarkı söylemesini istedi, ama Georgie, evde piyano olmadığı gerekçesiyle, bu isteği geri çevirdi. Her ne kadar Bram geçmişte ona Annie rolü yüzünden hayli takılmış olsa da, güçlü sesi ve sonu gelmeyen enerjisiyle,

onu dinlemek çok keyifliydi. Belki de ona sürpriz yapmak için bir piyano alırdı.

Jade, uluslararası ekonomi hakkında bir kitap alıp kütüphaneye çekilmiş, Georgie, Aaron'la birlikte ortadan kaybolmuş ve diğerleri de sinema odasına geçmişlerdi. Bram bir bardak ekstra sert buzlu çayla –öncekilere göre çok daha az zararlı bir bağımlılıkla– çalışma odasına kapandı.

Menajerinin gönderdiği senaryoyu aldı. Evliliğin getirdiği reklam gücü sayesinde, öncekine göre daha çok senaryo alıyordu, ama önerilen roller hiç değişmemişti: Playboy'lar, jigololar, tek tük uyuşturucu satıcıları. En son ne zaman saçmalık olmanın ötesine geçebilen bir senaryo okuduğunu hatırlamıyordu. Birkaç sayfa okuyunca, bu senaryonun da farklı olmadığını gördü. Canı sigara çekiyordu, ama bir yudum buzlu çayla yetindi. E-postalarına baktı ve sonra günün asıl işine soyunacağı eve döndü.

Rory operasyon merkezini, verandanın bir köşesine taşımıştı. Günlerden pazar olmasına rağmen, bütün öğleden sonrayı telefonda, kariyerler kurmak ve yıkmakla geçirdikten sonra şimdi dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmişti. Bram onun çalıştığı masaya yaklaştı ve gelmeyecek bir daveti beklemeden tam karşısındaki sandalyeye oturdu.

Rory kafasını kaldırmadan, "Misafirperverliğinizi ne kadar takdir etsem de," dedi, "havadan sudan konuşmak istiyorsan, boşa zaman kaybediyorsun."

"Sanırım bu Vortex'in parasını kaybetmekten daha iyidir."

Rory kafasını kaldırdı.

Bram bacaklarını öne uzatıp arkasına yaslandı. Midesi düğüm düğümdü, ama rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Sen bu şehirdeki en zeki kadınlardan birisin. Ama şu ara aptallık ediyorsun."

"Genelde söze övgüyle girmek daha çok işe yarar."

"Senin övgüye ihtiyacın yok. Ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyorsun. Ama bana güttüğün şahsi gazez, normal şartlarda kusuraşuz olan karar verme yeteneğini gölgeliyor."

"Sana göre."

"Caitlin Carter hırslanmaya başladı. Opsiyon süremin dolmasını beklersen *Ağaç Evi* için şu andakinden daha çok para harcaman gerekecek. Bunu yönetim kuruluna nasıl izah edeceksin?"

"Bu riski alacağım. Ayrıca, aptallık eden sensin. *Ağaç Evi*'ni şimdi hiçbir kısıtlama olmadan devredersen, ortak yapımcılığın garantilenmiş olur."

"Anlamsız."

"...ve başlangıçtaki yatırımının üzerinden para kazanırsın. Ama inat etmeye devam edersen, elde var sıfır olacak. Ben o filmi yaptırabilirim. Daha ne istiyorsun?"

"Ben, benim kafamdaki filmin yapılmasını istiyorum." Bram serinkanlılığını korumak için mücadele veriyordu, ama bu kadarı fazlaydı ve gücünü kaybettiğini hissedebiliyordu. "Danny Grimes'ı oynamak istiyorum. Film Hank Peters'in yöneteceğine dair garanti istiyorum." Ayağı kalktı. "Her gün sette olmak, bir stüdyo pisliğinin devreye girip lanet olası bir araba kovalama sahnesi eklediğinden ve benim getirdiğim senaryonun çekildiğinden emin olmak istiyorum."

"Böyle bir şey yapmalarına izin vermem."

"Senin idare etmen gereken bir stüdyon var. Farkına bile varmazsın."

Rory gözlerini ovuşturdu. "Bram, çok fazla şey istiyorsun. Açıkça söylemek gerekirse, insanlar seni üç şeyle tanıyor: *Skip ve Scooter*, seks kasetin ve güvenilirmez bir parti çocuğı olman. Georgie'nin son kısmın artık geçerli olmadığı konusundaki açıklamalarına inanmaya başlıyorum, ama dizi sona erdiğinden beri

parlak bir şey yapamadın. Yönetim kuruluma gidip *Ağaç Evi* gibi bir projeyi sana emanet ettiğimi söyleyebileceğimi gerçekten hayal edebiliyor musun?"

"Lanet olası bir vizyonum var! Bunu anlayamıyor musun?" Bram'in boynundaki damarlar zonkluyordu. "Bu filmin nasıl yapılması gerektiğini çok iyi biliyorum. Neye benzemesi ve nasıl hissettirmesi gerektiğini. İstedğin filmi sadece ben sağlayabilirim. Bunu anlamak bu kadar mı zor?"

Rory, Bram'i uzun uzun süzdü. "Üzgünüm," dedi. "Bunu yapamam."

Sesindeki samimi üzüntü, Bram'i yolun sonuna geldiğine nihayet inandırmıştı. Onu ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapmış ve kaybetmişti. Ellerinin titrediğini fark edince şoke oldu, ama omzunu silkmeyi bir şekilde başardı. Yalvarmayacaktı.

Aşırı kalabalık evde, sığınabileceği tek yer çalışma odasıydı, ama oraya gitmek için döndüğü zaman, kapıdaki bir karaltı gözüne takıldı. Georgie. Aradaki beş metrelik mesafeye rağmen çatık kaşlarına yansıyan endişeyi ve yeşil gözlerindeki acımayı görebilmişti.

Her şeyi duymuştu. Bram, bundan, en az rüyasını kaybetmiş olmaktan nefret ettiği kadar nefret ediyordu.

Akşam yemeği tam bir işkenceydi. Lance, Paul'ün kalbini geri kazanmak için türlü numaralar deniyor, ama Paul tepkisiz kalmakta direniyordu. Jade, çocuk seks endüstrisi hakkında hepsinin canını sıkan ve kendilerini suçlu hissetmelerine neden olan güçlü bir söyleve girişmişti. Georgie hemen hiç konuşmuyor, Rory endişeli görünüyor, Laura ise Paul ve Georgie'ye kaygılı bakışlar atıyordu. Bram, Rory'ye onu nasıl alt ettiğini göstermemeyi kafasına koyduğu için, masada, başka herhangi bir yerde olmayı bin kat tercih edeceği hissini uyandırmayan tek insan olan Meg'e takılıyordu sürekli.

Helikopterler nihayet o günlük mesailerini tamamlamışlardı. Chaz, sadece Georgie'nin -Bram'in anlam veremediği inatçı bir kararlılıkla- tamamını mideye indirdiği, karamelli, bir hayli dolgun bir tatlı hazırlamıştı. Yemekle arası yokmuş gibi görünen Jade kendi tatlısından bir çatal dahi almamış, Chaz masaya geri geldiği zaman çeyrek elma rica etmişti. Bu isteği Georgie'yi çileden çıkarmış olmalıydı; çünkü derhal ayağa fırlayıp Scooter Brown kişiliğine büründü. "Saat daha sekiz olmadı. Hep birlikte oturma odasına geçelim. Özel bir eğlence planladım."

Bu Bram için de yeni bir haberdir. Kötü bir haber. Onun tek istediği sınıftı.

"Ben sessiz sinema oynamam," dedi Meg. "Ya da siz oyuncuların oynadığı başka bir oyun."

Laura ve Rory sancılı görünüyordular, ama Georgie'nin pes etmek gibi bir niyeti yoktu. "Aklımda biraz daha ilginç bir şey var."

Bram, "Dur bakalım," dedi. Rory'ye onu yıkıp geçemediğini ispatlamakta kararlıydı. "Benim dışımda kimsenin önünde çıplak dans etmeyeceğine söz vermiştin."

"Dans yok," dedi Georgie hiç sektirmeden. "Son kez direk dans ettiğimden tendonlarımdan birini zedeledim."

Paul bile gülümsemişti. Jade dışında bütün kadınlar kahkahayla güldüler, ama Bram, hayatın bütün ağırlığını omuzlarında hissediyordu; hiçbir şeyi hafife alacak gücü yoktu. Lance ise karısını savunmaya geçmek için derhal ağırbaşlı bir tavır takınmıştı. Ne herif! ama!

Diğer herkes masayı toplarken, Jade, Chaz'den ikinci bir nane çayı istedi çünkü ilki yeterince sıcak değildi. Bram, Jade'in insani iç güdülerini genel anlamda dünyaya yönlendirirken, ona hizmet edenleri yok saymak gibi bir alışkanlık geliştirdiğine ikna olmaya başlamıştı. Bir süre sonra, grubun neşe böceği rolünde-

ki Georgie onları oturma odasına buyur etti ve yerlerini gösterdi. Bram'ı şöminenin yanındaki koltuğa oturtmuştu. Rory'ye Bram'in hemen yanındaki kanepayı işaret ederken, diğerlerini de onlar için hiçbir anlam ifade etmeyen, ama belli ki kendi kafasındaki şablona uyacak bir şekilde yerleştirdi. Keşke küçük salon oyunlarından birine girişmeden önce Bram'e danışmayı akıl etmiş olsaydı.

Ve sonra Aaron bir kucak dolusu senaryoyla içeri girince, her şey netlik kazandı.

Georgie ilk senaryoyu Bram'e uzattı. "Sürpriz, tatlım."

Bram kapağa bakakalmıştı. *Ağaç Evi*. Ne yaptığını sanıyordu acaba?

"Bazılarınız, Bram'in Sarah Carter'ın *Ağaç Evi* senaryosuna opsiyon koydurduğunu duymuşsunuzdur sanırım."

Bu sözü birden fazla kafanın hızla havaya kalkmasına neden olmuştu.

Georgie elini kocasının omzuna yerleştirdi. "Bildiğim kadarıyla, Bram senaryonun okunduğunu hiç duymadı. Bu yüzden bu öğleden sonra Aaron'dan bizim için kopyalarını çıkarmasını rica ettim. Bu kadar müthiş yetenek bir araya gelmişken, sanırım ev sahibimize küçük bir jest yapabiliriz, ne dersiniz?"

Bu kadar müthiş yetenek bir arada... ve Rory Keene yanı başında oturuyor. Georgie zarı atmıştı. Kulak misafiri olduğu konuşmadan sonra bile, Bram'in pes etmesini istemiyordu. Onun için muhteşem bir seçme ayarlamıştı.

Ve Bram o anda uyandı.

Bunu Bram için değil, kendisi için yapıyordu.

Bram onun bu işin sonunun nereye varmasını umduğunu görebiliyordu. Rory'nin, Bram'in opsiyon süresi dolar dolmaz projenin üzerine atlayacağını o da biliyordu. Ve bu akşamı, Hele- ne rolünü kapmak için özel bir seçme olarak değerlendirecekti.

Bram, bunun, her ne kadar işe yaramayacak olsa da, cesur bir plan olduğunu düşündü. Georgie o role uygun değildi. Genç kadın parmaklarını onun omuzlarına batırmıştı. "Tatlım, bir sakıncası yoksa, rol dağıtımını ben yapmak istiyorum."

Hakkını vermek gerekirdi. Georgie, Bram'in bu şartlar altında yapacağı şeyi yapıyordu. O zaman neden böyle bozuluyordu ki?

Çünkü bencil pislik Bram olmalıydı, Georgie değil.

Georgie rolleri dağıtmaya koyuldu. "Bram, elbette sen Danny Grimes'ı alacaksın. Baba, neden sen de Danny'nin ölüm döşegindeki babası Frank olmuyorsun? Lance, sen Ken'sin, tacizci yan komşu. Kötü adamı oynamak senin için iyi bir değişiklik olabilir. Jade, sen Marcie'yi oku. Ken'in pas pas karısı."

Bütün roller arasında en boş olanı.

Laura'ya da bir senaryo uzattı. "İçindeki çocuğu açığa çıkar ve beş yaşındaki kızları Izzy'yi oku. Ve Meg, sen de Natalie'yi okuyacaksın. Danny'nin âşık olduğu ev hemşiresi. Ama sakın yanlış fikirlere kapılayım deme."

"Ben aktris değilim ki..."

"Öyleymiş gibi yap."

Helene konusunda şansını denemek istediği için onu suçlamazdı. Helene rolü oyuncuların kaderini değiştiren rollerdendi. Ancak Helene rolü için Jade gibi, güçlü karakterlerde tecrübe kazanmış bir oyuncuya ihtiyaç vardı. Jade'in daha ilk okumada bile muhteşem olacağını o da, Georgie de biliyorlardı; zaten Georgie'nin ona Marcie rolünü vermesi de bu yüzdendi.

Georgie oturma odasının karşı köşesindeki bir sandalyeye yerleşti. "Aaron geriye kalan erkek karakterleri okumayı kabul etti. Ben de aksiyonları ve geriye kalan kadın rollerini okuyacağım."

Helene rolünü “geriye kalan” roller sınıfına sokmak pek akla yatkın değildi. Bram’in kafa karışıklığı, Georgie’nin Rory’ye bir senaryo uzatıp “Sen hiç eğlenemiyorsun. Helene’i sen oku,” demesiyle şoka dönüştü.

“Ben mi?”

“Oyunculuk yeteneklerini bir dene bakalım,” dedi Georgie neşeli bir gülümsemeyle.

“Bende yetenek olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Kimin umurunda? Burada sadece eğleniyoruz.”

Bram buna bir anlam veremiyordu. Neden ödlelik etmişti? Bunun tek bir açıklaması olabilirdi. İçinde panik duygusunun yükseldiğini hissetti. Georgie bu seçmeyi kendisi için yapmıyor, Bram’e sunuyordu.

Lanet olsun! Bunu o istememişti! Kendisi ana rollerden birini oynayacak olursa, Rory’nin projeye daha yakından ilgileneceğini düşünmüş olmalıydı. Ya da daha rahatsız edici ikinci bir ihtimal vardı: Spot ışıklarının kendisinin değil, Bram’in üzerine çevrilmesini istiyordu. Mantığı her neyse, Küçük Bayan Scooter Brown bir kez daha lanet olası peri tozlarını saçarak oradan oraya uçuyordu.

Bram terlemeye başlamıştı. Georgie o kadar aptaldı ki! Önce kendini kollaması gerektiğini ne zaman öğrenecekti acaba? Kariyerinin akışını değiştirmek istiyorsa, istediği şeyin peşine düşmeli ve diğer herkesi boş verebilmeliydi. Bram onun için asla böyle bir fedakârlık yapmazdı. Ama Georgie’nin umurunda değildi. Çünkü Georgie York lanet olası bir takım oyuncusuydu.

Georgie bacak bacak üzerine attı. “Bram, başlamadan önce, bize senaryoyu biraz anlatır mısın? İnsanlara onlardan ne beklediğin konusunda bir fikir verebilersen...”

Bram hazırlıklı değildi ve sarsılmış haldeydi. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırırsa başka şansı olmayacaktı, ama düşüncelerini

toparlayamıyordu. "Birkaçınız... Bazılarınız... Şey... Büyük olasılıkla kitabı okumuşsunuzdur. Belki de çoğunuz. Bunun bir..." Toparlanmaya çalışarak, "Çok güzel bir hikâye olduğunu biliyorsunuz," diye devam etti. "Güzel bir senaryo. Belki de kitaptan bile daha başarılı." Kelimeler ağzından daha kolay dökülmeye başlamışlardı. "Bu herkes için ilk okuma olacağına göre, bırakalım, olduğu gibi aksın. Karakterinizi, sayfada gördüğünüzün ötesine zorlamayın. Çırlıçplak soyun ve öyle okuyun. Öncelikle..."

Georgie, odanın diğer ucundan Bram'i seyrediyordu. Biraz kötü bir başlangıç yapmıştı, ama tutkusu yavaş yavaş kendini göstermeye başlamıştı. Rory'ye kaçamak bir bakış attı, ama yüzündeki ifadeyi deşifre etmek çok zordu.

Senaryo okuma fikri, aklına Rory'yle Bram'in konuşmasına şahit olduğu ve Bram'in ört bas etmek için büyük çaba harcadığı çaresizliğini gördüğü anda düşmüştü. Yolunda iki büyük engel vardı: Güven uyandırmayan itibarı ve Danny Grimes rolünü oynamaktaki ısrarı. İlk konuda George'nin yapabileceği bir şey yoktu, ama ikincisi için bir şans sağlayabilirdi. Bram rolün altından kalkmayı başarabilir ya da başaramayabilirdi, ama en azından bir şansı olurdu.

Bram, karakterleri tek tek, kısaca tarif ederken herkes can kulağıyla dinliyordu. Helene rolünü kendisi üstlenmek yerine Rory'ye vermek Georgie için iç parçalayıcı bir karar olmuştu, ama bu, Bram'in projesiydi ve bunun onun seçmesi olması gerekiyordu. Ayrıca, planının işe yaraması halinde, Bram ona çok şey borçlanmış olacaktı ve Georgie, bu borcu ödetmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Yine de, bir kez daha bir erkeğin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyordu, ama Bram'in bu projeye olan tutkusuna şahitlik etmek, ruhuna bir gözetleme deliğinden bakmak gibi bir şeydi. Doğru ya da yanlış, bu, Georgie'ye izlenecek tek yol

gibi gelmişti. Merhametsiz davranmak için bir gün daha bekleyebilirdi.

Okumaya başladılar ve kısa sürede, Georgie'nin gizli çıkış noktalarının ciddi anlamda yanlış bir rol dağıtımına neden olduğu ortaya çıktı. Jade, Marcie rolüne sayfada var olmayan bastırılmış bir öfke ekleyerek, hem Rory'nin doğallıktan uzak Helene'ini hem de Meg'in Natalie'sini gölgede bırakan müthiş bir karakter yaratmıştı. Ken rolü Lance'in üzerinde eğreti duruyordu. Laura ise beş yaşındaki çocuk rolünde ikna edici olmaktan çok uzaktı. Diğer taraftan, Georgie'nin babası, Danny'nin babası rolünde şaşkınlık yaratacak kadar başarılıydı. Ancak, karakterinin hakkını, bir toplumun en tiksindirici suçlarından biriyle haksız yere hüküm giymiş bir adamın sessiz ıstırabını odadaki herkese hissettirecek kadar veren Bram kadar olamazdı. Bram, aynı suçun yandaki evde yaşandığını görmemek için inatla çabalayan Danny Grimes rolünde harikaydı.

Son sayfaya ulaşmışlardı. Danny Grimes, yanında Natalie'yle babasının mezarının başındaydı.

NATALIE

Yağmur durdu. Her şeye rağmen iyi bir gün olacak gibi.

DANNY

(Natalie'nin elini tutar)

Bir ağaç evi yapmak için güzel bir gün. Vakit kaybetmeden işe koyulalım.

Oturma odasına derin bir sessizlik çökmüştü. Tek tek, senaryo dosyalarını kapatmaya başladılar.

Bram'ın gözleri Georgie'yi buldu. Georgie dudaklarının bir gülümsemeyele büküldüğünü hissetti. Bram'ın performansı çok başarılı –sessiz, çaresiz ve ilham verici– ve tamamen beklenmedikti. Georgie onu bir kez daha hafife almış olduğunu fark etti.

Sessizliği bozan Meg oldu. “Lanet olsun, Bram. Rol yapabildiğini başka bilen var mı?”

Laura burnunu çekti. “Seni pislik.” Gözlerini boşluğa dikmiş olan Paul'e bir bakış attı.

Lance, “İyi iş çıkardın, Bram,” dedi. “Biraz düz, ama ilk okuma için hiç fena değil.”

Jade dobra dobra, “Bence muhteşemdi,” dedi. “Saçma rollerle yeteneğini ziyan ediyormuşsun.”

“Doğru.” Lance yeniden lafa dalmıştı. “Gerçekten ilginç bir performanstı.”

Georgie eski kocasını süzdü. Bram ve babası haklıydılar. Lance kocaman bir... soya peyniri dilimi gibiydi. Kendine has bir tadı yoktu. Bu yüzden, en yakınındaki insanların lezzetlerinden kendine pay çıkarıyordu.

Laura'nın gözü hâlâ aniden odadan çıkan Paul'deydi. Georgie, Rory'ye bakmaya çekinirken, onun yorgun bir tavırla derin bir iç çektiğini duydu. “Pekâlâ, Bram... Bu benim tarzıma aykırı bir olay, ama haydi başka bir yere geçip konuşalım.”

Georgie elinde olmadan derin bir nefes aldı, ama Bram'de dudaklarının hafifçe bükülmesi dışında, tembelce bir özgüvenden başka herhangi bir duyguyu ele verecek bir değişiklik olmamıştı. “Tabii. Çalışma odamda görüşebiliriz.”

Rory ve Bram odadan çıkarlarken Laura, “Vay vay vay...” dedi.

Meg bacaklarını çözdü ve tünediği koltuktan kalkarken, “Bence de,” dedi. “Anneme anlatmak için sabırsızlanıyorum.”

Lance mutsuz olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi parmaklarını bacağına vuruyordu. Chaz, büyük ihtimalle içeriyi dinlemede olduğu mutfaktan geldi ve kahve isteyen olup olmadığını sordu. Georgie'nin tek istediği ayağa kalkıp dans etmekte.

Misafirleri tek tek yataklarına çekildiler. Georgie de en sonunda üst kata çıktı. Rory'yle Bram'in neler konuştuklarını öğrenmek için can atıyordu. Beklerken kitap okumayı denedi, ama en sonunda pes etti. Düşünceleri eski kocasına kayıp duruyordu. Georgie, çıkmaya başladıkları ilk günden, evliliklerinin sonuna dek, ona beslediği sevginin kim olduğunu tayin etmesine göz yummuştu: Önce Lance Marks'ın kız arkadaşı, sonra Lance Marks'ın karısı ve nihayet de trajik biçimde hasar gören eski karısı olmuştu. Ünlü, yetenekli, sadakatsiz, ama gerçekten bozulmamış bir soya peyniri diliminin duygusal kölesi olmaya razı gelmişti.

Bram içeri daldı ve ışık hızıyla yatağa atladı. Örtüleri yırtarcasına açıp Georgie'yi deli gibi öpmeye başladı.

Georgie nefesi kesilerek, "Anladığım kadarıyla," dedi. "Minnetini göstermeye çalışıyorsun."

"Öyle." Bram sırtıarak Georgie'nin şakaklarını okşadı. "Teşekkürler, Georgie. Çok ciddiğim." Elini genç kadının bluzunun içine sokup meme ucunu hafifçe sıktı. "Ama bir daha sakın beni önceden uyardıktan böyle bir şeye kalkışma. Az kalsın kalp krizi geçirecektim."

Georgie görüşme detaylarını ertesi sabah da dinleyebileceğine karar verdi ve memesini ona iyice yaklaştıracak, "Rica ederim," dedi. "Şimdi bana ne kadar minnettar olduğunu göster bakalım."

Ve Bram de bunu yaptı.

Ertesi sabah, Bram, Georgie'nin hiç görmediği kadar mutluydu. Gözleri ışık saçıyordu ve ağzının kenarlarındaki gerginlikten eser kalmamıştı. Rory, Ağaç Evi'ni Vortex'in daha düşük bütçeli, sözüm ona bağımsız filmler yapan alt şirketi Siracca Yapım'ın çekmesini kabul etmişti. Bram nihayet isteğine ulaşmıştı. Georgie ona gıptayla bakıyordu. Chaz'in filmini çekerken, gerçek işinin uyandırdığından çok daha büyük bir heyecan duymuştu. Ve sonra Helene'i anımsadı.

O öğleden sonra, Jade'in asistanlarının hastalığının SARS değil, başka bir virüsten kaynaklandığının kesinleşmesi üzerine, karantina da kaldırıldı. İki kadın da hâlâ biraz güçsüz durumdaydılar, ama iyileşeceklerdi. Herkes evden ayrılmaya hazırlanırken, üç helikopter evin üzerinde dört dönüyor, kapının önünde bir medya ordusu hazır bekliyordu. Rory arka taraftan çıkıp gitti. Ama diğerleri polisin gelmesini ve yolu açmasını beklediler.

Bram'in rüyası nihayet gerçekleşirken, Georgie'nin de kendi hayali için bir adım atmasının zamanı gelmişti. Dışarı, Laura'yı aramaya çıktı. Menajeri konukevine uzanan ara yoldan gelirken, Georgie de verandanın merdivenlerini iniyordu. Laura'nın bebek saçı inceliğindeki saçları, güzel yüzünün bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Menajerlik yapmasına yetecek kadar sert ve zorlu bir duruşu yoktu ve belki de menajerlik yapmaya uygun da değildi. Georgie dudaklarını yaladı. "Rich Greenberg'le yarınki randevumu iptal etmeni istiyorum."

Laura şaşkın, olduğu yerde durdu. Kahverengi gözleri endişeyle açılmıştı. "Georgie, bunu yapamam. O randevuyu almak için ne kadar çaba harcadığımı bilemezsin. Ben konuşana kadar, Rich'in aklından bile geçmiyordun, ama şimdi seni ciddi ciddi düşünüyor."

"Anlıyorum, ama bana bundan bahsetmedin. O filmde oynamak istemiyorum."

"Rich'in bazı harika fikirleri var. En azından anlatacaklarını dinlemelisin."

"Boşa zaman kaybı. Onu kendim arar, özür dilerim."

Laura kolyesini çekiştiriyordu. Gözlerinin altındaki mor halkalar uykusuzluk çektiğine işaret ediyordu. "Baban... Bunun senin için iyi bir proje olduğuna şiddetle inanıyor."

"Bunun benim kararım olduğunu anlamasını sağlayacağım."

Laura ikna olmuşa benzemiyordu.

"Bunu yapamam," dedi Georgie. "Son oynadığım film... Tek yaptığım akışa ayak uydurmaktı."

"Öyle deme. Sen çok parlak bir oyuncusun."

"Gerçek bir menajer gibi konuştun." Georgie ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunu ona herkesten çok Bram göstermişti. "İnsanların hayatın akışına kapılarak yaşamaları gerektiğini düşünmüyorum. Kendim için daha fazlasını istiyorum."

"Bunu anlıyorum, ama..."

"Ağaç Evi'ndeki Helene rolünü istiyorum."

Laura gözlerini kırıştırdı. "Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum. O rol... Senin için biraz farklı bir rol. Bram... bunu kabul etti mi?"

"Bana bir seçme borcu var. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Bu, beni heyecanlandıran bir rol ve altından kalkmak için, neyim var neyim yok ortaya döneceğim."

"Tabii ki arkanda olacağım, ama..."

"İçeri girsek iyi olur." Georgie, üzüntüsünü göstermek ister gibi, Laura'nın bileği tuttu ve onu verandadan içeri soktu.

Polisler bahçe kapısındaaydılar. Bram, misafirleri geçirmek üzere, holde Georgie'yi bekliyordu. Aaron elinde bir not defteriyle yanlarına gelip Lance ve Jade'den imzalarını istedi. "Bunu

Chaz için imzalar mısınız?" Not defteri ve kalemi Jade'e uzattı. "Belki yemeklerini beğendiğinize dair bir şeyler yazabilirsiniz. Bunu kendisi istemeye utanıyor."

Jade boş boş bakıyordu.

Georgie, "Kâhyamız," dedi. "Bütün hafta sonu yemeklerimizi hazırlayan kız."

"Ah, tabii ya."

Bram homurdandı.

Jade imzasını attı ve sonra bir an önce gitmek için sabırsızlanarak ayağını yere vurmaya başladı. Lance, Georgie'nin onu affettiğini duymayı umarak oyalanıyordu. Eski kocasının açtığı yaralar, Georgie'nin aklından silinmiş değildi. Ama bu filmi zihninde defalarca oynatmıştı ve artık sıkıcı gelmeye başlamıştı. Onu incitmek için söyleyebileceği sayısız şeyi düşündü, ama bu da can sıkmaya başlamıştı.

Ona gözlerini kısarak baktı. "Affedildin, Lancelot. Git ve bundan sonra başka günahlara girme."

Bram elini sırtına koyup, okşadı.

"Ciddi misin?" dedi Lance. "Beni gerçekten affettin mi?"

"Neden olmasın? Birini artık önemsemediğin zaman, kin gütmek kolay olmuyor. Ayrıca başında yeterince dert var."

"Ne demek istiyorsun?"

Georgie'nin demek istediği, Jade'in Lance'e, Lance'in Jade'e baktığı gibi bakmadığı ve bunun tek taraflı bir hayranlık olduğuydu. Büyük olasılıkla Jade de onu kendince seviyordu, ama bu Lance'inki gibi bir sevgi değildi ve bu, Lance gibi büyük güvensizlikler yaşayan bir erkeğe uygun düşecek bir durum sayılmazdı.

İntikamın bin bir şekli vardı, ama Georgie, "Dünyayı değiştirmek kolay değil," demekle yetindi. "Ve ikiniz, bu iş için biçilmiş kaftansınız."

Ona istediğini vermişti, ama bunun Lance'ı tamamen mutlu etmediğini görebiliyordu. İçin için acı çekmesinden –birazcık– hoşnutluk duyuyordu ve Lance henüz bu olayın ucunu bırakmaya hazır değildi. Georgie gülümsedi ve kolunu Bram'ın koluna doladı. Lance yüzünü buruşturdu; Jade, olup bitenden tamamen bihaber, saatine baktı.

Nihayet gittikleri zaman, Bram, Georgie'nin kulağına eğildi ve yumuşacık bir sesle, "Etkileyici," dedi. "Ne zaman büyüdüğünü sorabilir miyim?"

"Sanırım, senin etkin," dedi Georgie kuru bir sesle. Ama bu bir anlamda doğrudu. Hayat, o farkında değilken çoktan iyileşmiş yaralar için yas tutamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu.

Meg bir süreliğine evine döneceğini haber verdi. "Artık Bram'ın seni dövmediğinden emin olduğuma göre, sizi baş başa bırakabilirim." Bram'e babasının *Av Köpeği Kalibresi* filmindeki bakışının bir benzerini attı ve "Ama sakın gözümü üzerinden ayıracağımı sanma," dedi.

Sonunda geriye sadece Paul kalmıştı. "Medyaya olabildiğince çabuk dağıtmanızı önerdiğim bir bülten taslağı hazırladım."

Georgie otomatik olarak diklenmeye hazırlandı, ama Bram araya girdi. "Bültende ne dememiz gerekiyor?"

"Tam olarak beklediğin şeyi." Paul elinde tuttuğu kağıdı ona uzattı. "İkinizin de hastanede yatan o iki kadının iyileşmesine ne kadar sevindiğinizi... Geçmişin geçmişte kaldığını. Jade ve Lance'ın ortaya koydukları işleri son derece desteklediğinizi. Vesaire, vesaire."

"Bu kadar medeni olduğumuz kimin aklına gelirdi?" dedi Georgie.

Bram kafasını salladı. "Bana iyi geldi. Aaron bu işi halledebilir." Kağıdı Georgie'ye uzattıktan sonra, piyango vurmuş adamlara özgü bir neşeyle ofisine doğru harekete geçti.

Paul, "Bu öğleden sonra ne yapacaksın?" diye sordu.

Georgie babasına Greenberg randevusunu iptal ettirdiğini söylemeye korkuyordu. "Halletmem gereken bir yığın evrak işi var."

"Sonra yaparsın. Helikopterler çekildiler. Neden ikimiz birlikte yüzmeye gitmiyoruz?"

"Yüzmek mi?"

"Konukevinde yedek mayolar gördüm. Havuzda buluşuruz." Babası, her zamanki gibi, Georgie'nin onayını beklemeden yürümeye başlamıştı. Georgie de üst kata çıktı ve limon sarısı bikinisini hiç acele etmeden giydikten sonra kalçasına bir plaj havlusu sardı. Son günlerde yeterince sıkıntı yaşamıştı zaten ve çok çirkin olacağından en ufak bir şüphe duymadığı o sahneye dalmaya hazır hissetmiyordu.

Paul, tuhaf şekilde, havuzun içinde ayakta bekliyordu. Keyif için değil, egzersiz olsun diye yüzerdi ve orada öyle durması çok acayip görünüyordu. Georgie havlusunu çözdü ve basamakların yanına, havuzun kenarına oturup parmaklarını suya daldırdı. "Yarınki toplantı için konuşmamız gerek. Laura'yla konuştum ve..."

"Haydi yüzelim."

Babası kariyer sohbetlerine bayılırdı; özellikle de yapımcı ya da yönetmenlerle yapılacak toplantıları tartışmak çok hoşuna giderdi. Georgie'nin takınması gereken tavır ve söylemesi gerekenler hakkında sonsuza dek konuşabilirdi. Georgie ona neden bu kadar acayip davrandığını anlayabilmek için, merakla baktı.

"Su mükemmel," dedi Paul.

"Tamam." Georgie de suya girdi.

Babası hemen havuzun diğer ucuna doğru yüzmeye başlamıştı. Georgie de kulaç atmaya başladı.

Bir süre, farklı yönlerde gidip gelerek, hiç konuşmadan, böylece devam ettiler. Georgie sonunda daha fazla dayanamayacağına anlayınca ayağını yere bastı. "Baba, bu Greenberg toplantısının senin için ne büyük bir önem taşıdığını biliyorum, ama.."

Babası da yüzmeyi bırakmıştı. "Her zaman iş konuşmak zorunda değiliz. Neden biraz... gevşemiyoruz?"

Georgie ona soran gözlerle baktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, sorun yok." Ancak Paul kızının gözlerinin içine bakmıyor ve rahatsız görünüyordu. Georgie belki de çok fazla film seyretmişti, çünkü babasının ölümcül bir hastalığa yakalanmış olabileceğinden ya da görüştüğü ve Georgie'nin bir türlü ısınamadığı -gerçi babasının hâlâ etkileyebileceği yirmilik çıtırlar yerine kendi yaş grubundan kadınlarla çıkmasına minnettardı- o kadınlardan biriyle evlenmeye karar vermiş olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

"Baba sen..."

Hiç beklemediği anda üzerine sıçrayan su Georgie'yi şaşırmıştı. Ellerini havaya kaldırdı, ama babasının kollarını bir kez daha iki yana açıp üzerine su sıçratmasına mani olamamıştı. Su, ağzına, burnuna, gözlerine her yerine dolmuştu. Öksürerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Babası kollarını indirdi. Yüzü, Georgie'nin, onu iyi tanımasa, mahcubiyet olarak adlandıracağı bir ifadeyle kızarmıştı. "Ben sadece... Biraz eğlenmeye çalışıyordum."

Georgie bir süre daha öksürmeye devam etti ve sonunda nefes alabilir hale gelince, "Kes şunu," dedi.

Paul arkaya doğru bir adım attı. "Üzgünüm. Sandım ki..."

"Hasta mısın sen? Sorun ne?"

Babası merdivene doğru yüzmeye başladı. "Hasta değilim. Sonra konuşuruz."

Havlusunu kaptı ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Georgie biraz önce olanlara anlam vermeye çalışarak, arkasından bakakaldı.

Bölüm 20

Georgie duş alıp giyindikten sonra çalışma odasına gitti. Aaron kulağında kulaklıklarla, bilgisayar başındaydı. Onu görünce, çıkarmaya yeltendi, ama Georgie eliyle devam etmesini işaret etti. Neyse ki babasının eşyaları gitmişti. İyi. Bu, korkaklık yolunu seçebileceği, haberleri yüz yüze vermektense, ertesi günkü randevuya gitmeyeceğini SMS yoluyla haber verebileceği anlamına geliyordu.

Üç haftadan kısa bir süre sonra gerçekleşecek düğün partisinin davetli listesine göz attı ve hemen herkesin daveti kabul etmiş olduğunu gördü. Hiç şaşırmamıştı. Yardım toplantıları, defile davetiyeleri ve kuaförünün yeni ürün serisinin tanıtım broşürü onu bekliyordu, ama o hiçbirleriyle ilgilenmek istemiyordu. O sadece Chaz'ın görüntülerini izlemek derdindeydi.

Aaron yeni montaj ekipmanlarını odanın bir köşesine kurmasına yardım etmişti. Georgie çektiği görüntüleri yükledi ve kısa süre içinde, gördüklerine kapılıp gitti. Chaz'ın hikâyesi onu büyülemişti büyülemesine, ama temizlikçi Soledad da dikkatini cezbetmişti. Konuşmak istediği daha pek çok insan vardı. Garsonlar ve tezgâhtar kızlar. Park görevlisi kızlar ve bakımevi yardımcıları. Dünyanın cazibe başkentinde günlük işler yapan günlük kadınların hikâyelerini kaydetmek istiyordu.

Monitörden kafasını kaldırdığı zaman, Aaron'ın o günlük mesaisini tamamlayıp gitmiş olduğunu gördü. Laura randevusunu çoktan iptal etmiş olmalıydı, ama aksi ihtimale karşılık,

Rich Greenberg'e özür telefonu açmak için ertesi sabahı bekleyecekti.

Aşağı inerken babasının sinema odasından çıktığını görünce tatsız bir şaşkınlık yaşadı. "Eski bir Almodóvar filmi izliyordum."

"Gittin sandım."

"Temizlik servisim, evde bir küf sorunu olduğunu haber verdi. Şu anda ilgileniyorlar, ama o iş sürerken birkaç gün başka yerde kalmam gerekecek. Umarım burada biraz daha kalmam seni rahatsız etmez."

Aslında ediyordu. Hele ertesi günün randevusunu iptal ettirdiğini yüzüne söylemek zorunda kalacakken. "Sorun değil."

Bram mutfaktan çıkageldi. "İstediğin kadar kal, baba," dedi. "Kapımız sana her zaman açık, biliyorsun."

"Vebaya olduğu kadar," dedi Paul aksi bir sesle.

"Kurallara uyduğun sürece."

"Yani?"

Bram'in ne kadar eğlendiği her halinden belli oluyordu, ama zaten dünya da bir istiridye kabuğuydu. O zaman, neden olmasındı ki? "Öncelikle, Georgie'yi rahat bırakacaksın. O artık benim problemim, senin değil."

"Hey!" Georgie ellerini kalçalarına yerleştirdi.

"İkincisi. Aslında... Hepsi bu kadar. Kızını biraz rahat bırak. Bu arada, *Ağaç Evi*'yle ilgili düşüncelerini de duymak isterim."

Paul ona ters bir bakış attı. "Sen alaycı olmaktan hiç bıkmaz mısın, Shepard?"

Georgie Bram'e baktı. "Ben alaycı olduğunu sanmıyorum, baba. Gerçekten de senin görüşünü almak istiyor. Ve inan bana, ben de en az senin kadar şaşkınım."

Sahte kocası göz ucuyla ona baktı ve, "Paul'ün seni delirten

baş belası bir kontrol manyağı olması, akıllı olmadığı anlamına gelmiyor," dedi. "Dün gece, müthiş bir okuma yaptı ve senaryo hakkında söyleyeceklerini dinlemek isterim."

Georgie'nin hiçbir zaman laf yetiştirme sıkıntısı çekmeyen babası, bu defa nasıl cevap vereceğini bilemez gibiydi. Nihayet ellerini ceplerine soktu ve "Pekâlâ," dedi.

Akşam yemeği sohbetleri tuhaf bir konuşmayla başlamıştı, ama hiç kimse didişmeye istekli olmadığı için, kısa süre içinde, kendilerini Helene ve Danny'nin ilk sahnesinin inandırıcılık sorununu çözmenin bir yolunu bulmak için beyin fırtınası yaparken buldular. Daha sonra Paul, Ken karakterinin biraz daha belirginleştirilmesi gerektiğini ve tacizci babanın kişiliğine farklı katmanlar eklemenin onu ekstra tehditkâr kılacağını öne sürdü. Georgie de babasıyla hem fikirdi. Bram onları dikkatle dinliyordu.

Sohbet ilerledikçe, Georgie, orijinal senaryonun, Bram'ın ona düşündürüttüğü kadar kusursuz olmadığını ve onu, bazen sadece küçük rötuşlar bazen de kitabın orijinaline sadık kalan bazı ek sahnelerle ciladan geçirenin Bram olduğunu öğrenmiş oldu. Bram'ın bu kadar iyi yazabildiği bilgisi, onunla ilgili önyargılarının temelinde açılan yeni bir çatlaktı.

Bram kahvesini bitirirken, "Bana iyi fikirler verdiniz," dedi. "Birkaç not almam gerek."

Georgie'nin babasına karşı dürüst olma işine girişmesinin zamanı gelmişti. Bu yüzden Bram'i istemeye istemeye gönderdi.

Tahmin edileceği üzere masaya sevimsiz bir sessizlik çökerken, Georgie'nin zihninde yeni bir hatıra canlandı. Annesi öldüğünde henüz dört yaşında olduğu için, pek fazla anısı yoktu. Ama kahkaha, gün ışığı ve annesinin beleş bitkiler diye adlandırdığı bitkilerle dolu pejmürde bir daire hatırlıyordu. An-

nesi tatlı bir patatesin bir parçasıyla, ananasın tepesini kesip bir toprak saksının içine sokardı. Ya da içi oyulmuş bir avokadoyu bir kürdana batırıp bir su bardağının üzerine tuttururdu. Babası, annesinden pek sık bahsetmezdi, ama bahsettiği zaman onu iyi niyetli olsa da organize olamamış, kafası dağınık biri olarak tanımlardı. Ama resimlerinde gayet mutlu görünüyorlardı.

Georgie kucağındaki peçeteyi parmaklarının arasında sıkıttı. "Baba, yarın konusunda..."

"Tam anlamıyla hevesli olmadığını ben de biliyorum, ama Greenberg'in bunu görmesine sakın izin verme. Bu karaktere nasıl bir ruh katacağını anlat. Sana rolü teklif etmesini sağla. Sana söz veriyorum, bu iş kariyerini çok iyi bir noktaya taşıyacak."

"Ama ben rolü istemiyorum."

Georgie babasının sıkıntısını görebiliyordu. Kendini inatçılığı, vizyon eksikliği, saflığı ve nankörlüğüyle ilgili bir söyleve hazırladı. Ama sonra çok tuhaf bir şey oldu. Babası "Neden biraz kağıt oynamıyoruz?" diye sordu.

"Kağıt mı?"

"Neden olmasın?"

"Sen kağıt oynamaktan nefret edersin. Baba senin neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok. Kızımla kağıt oynamak istemem bir sorun olduğu anlamına gelmez ki. Seninle iş konuşmaktan fazlasını yapabiliriz, biliyorsun."

Georgie buna bir an için bile inanmamıştı. Laura, toplantıyı iptal ettirmek istediğini ağzından kaçırmıştı ve babası, bu konuda Georgie'yle doğrudan yüzleşmek yerine farklı bir strateji izlemeye karar vermişti. Paul'ün onu bu beceriksiz "arakadaş"lık girişimleriyle manipüle edebileceğini düşünmesi, Georgie'yi mahvediyordu. Onu kendi isteğine razı edebilmek için, Georgie'nin önünde hayatta en çok istediği şeyi sallıyordu. Kızının elinden

kayıp gitmesine mani olmak için uyguladığı yeni taktiği buydu.

Georgie'nin acısı öfkeye dönüştü. Artık, önüne biraz şefkat kırıntısı atması umuduyla hayatının kontrolünü babasına emanet etmeyeceğini anlatmasının zamanı gelmişti. Hatalar yapmıştı, evet, ama bunlar onun hatalarıydı ve Georgie böyle kalmalarını istiyordu. "Beni yeniden randevu almaya ikna edemeyeceksin," dedi düz bir sesle. "İptal ettim."

Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Sözünden caymayacak cesarete sahip miydi yoksa yelkenleri suya indirecek miydi?

"Sen neden bahsediyorsun?"

Georgie boğazına bir yumrunun 'oturduğunu hissetti. Hızlı hızlı konuştu. "Greenberg adımı filmin adının üzerine yazacağı teklifiyle gelseydi bile, bu rolü almazdım. Artık sadece beni heyecanlandıran projelere varım ve sen buna razı değilsen, çok üzgünüm." Güçlkle yutkundu. "Seni kırmak istemiyorum, ama Laura ve sen arkamdan kararlar alırken, böyle devam edemem."

"Georgie, delilik bu."

"Benim için yaptığın her şey için minnettarım. Kariyerim için en iyisini istediğini biliyorum, ama bazen kariyerim için en iyi olan, benim için iyi olmuyor." Ah, Tanrım. Ağlayamazdı. Babasıyla, tıpkı onun yaptığı gibi, profesyonel bir tavırla konuşmaktı. İçinde gittikçe büyüyen kararlılığa sınıksız tutunarak, "Artık kenara çekilmeni istiyorum, baba," dedi. "Bundan sonrasını ben devralıyorum."

"Kenara çekilmek mi?"

Georgie kafasını hızlı hızlı salladı.

"Anladım." Paul'ün yakışıklı yüzünde, duygularına dair en ufak bir ipucu yoktu. "Tamam, peki. Anladım."

Georgie soğukluk, lütüfkâr bir tavır ve suçlamalar bekliyordu. Onları bir arada tutan kariyeri olmayınca, ortak bir şeyleri

kalmazdı ve Georgie'nin geri adım atmaması halinde, en ufak bir ilişkileri olmayacaktı. Ne ironik bir durumdu. Daha yarım saat önce, babasının varlığından hiç almadığı kadar büyük keyif alırken, şimdi onu sonsuza dek kaybetmek üzereydi. Ama geri adım atamazdı. Kendini Lance'ten azat etmişti. Şimdi de kendini babasından özgür kılma zamanıydı. "Lütfen, baba. Anlamaya çalış."

Paul gözünü dahi kırpmadan, "Ben de üzgünüm, Georgie," dedi. "Bu noktaya geldiği için çok üzgünüm."

Hepsi bu kadardı. Dönüp gitti. Tek kelime daha etmeden. Eşyalarını almak üzere, konukevine yürüdü. Georgie'nin hayatından çıkmak üzere.

Georgie içinden taşan, babasının peşinden gitme isteğine direndi. Kalkıp üst kata çıktı. Bram kendi çalışma odasına gitmeye üşenmiş olsa gerek; çünkü ayağını altına toplamış halde Georgie'nin çalışma odasındaki kanepede, kucağında Aaron'ın notluklarından biriyle oturuyordu. Georgie kapıda durdu. "Sanırım... Az önce babamın işine son verdim."

Bram kafasını kaldırdı. "Emin değil misin?"

"Ben..." Georgie kapıya yaslandı. "Ben ne yaptım?"

"Büyüdün desek?"

"Benimle bir daha asla konuşmaz. Ve ondan başka ailem yok."

Zavallı, acınacak durumdaki Georgie York.

Sırtını dikleştirdi. Bundan bıkmıştı artık. "Laura'yı da kovaçağım. Hem de hemen."

"Vay canına. Georgie York kan döküyor desene."

"Sence yanlış mı yapıyorum?"

Bram bacağını indirdi ve notluğu yanına bıraktı. "Bence bu işi kendin de pekâlâ yapabilecekken, başkalarının kariyerini na-

sıl yönetmen gerektiğini söylemelerine hiç ihtiyacın yok.”

Georgie bu sözlere minnettardı. Ama Bram’in ona karşı çıkmasını ya da ona katıldığını söylemesini tercih ederdi.

Bram, genç kadının telefonuna uzanmasını izledi. Georgie’nin içinden kusmak geliyordu. Daha önce hiç kimsenin işine son vermemiştı. Böyle işleri hep babası halletmişti.

Laura telefonu ilk çalışında açtı. “Selam, Georgie. Ben de seni aramaya hazırlanıyordum. Bundan hiç hoşnut değilim, ama toplantıyı iptal ettim. Sanırım senin de yarın Rich’i arayıp...”

“Evet, bunu yapacağım.” Georgie, Aaron’ın koltuğuna çöktü. “Laura, sana söylemem gereken bir şey var.”

“Sen iyi misin? Sesin tuhaf geliyor.”

“Ben iyiyim, ama...” Georgie masanın üzerindeki kağıt yığınlarına hiçbir şey görmeden baktı. “Laura, uzun süredir birlikte olduğumuzu biliyorum ve çabalarını, benim için yaptıklarını takdir ediyorum, ama...” Alnını ovaladı. “Artık seninle yollarımızı ayırmamız gerekiyor.”

“Yollarımızı ayırmak mı?”

“Bazı değişiklikler yapmak zorundayım.” Georgie, Bram’in yerinden kalkıp yanına yaklaştığını duymamıştı, ama elini sırtından hissetti. “Babamın ne kadar zor bir insan olabildiğini biliyorum ve seni suçlamıyorum. Gerçekten... Ama taze bir başlangıç yapmam gerek. Kendi tutacağım bir temsilciyle...”

“Anlıyorum.”

“Benim görüşümün de bir anlam taşıyacağından emin olmam gerek.”

“İronik,” dedi Laura kuru bir gülüşle. “Evet, evet. Anlıyorum. Yeni bir menajer ayarladığın zaman haberim olsun. Geçiş... Elimden geldiğince çabuk yapmaya çalışırım. Bol şans, Georgie.”

Laura telefonu kapatmıştı. Yalvarmamıştı. Duygu sömürsü yapmamıştı. Georgie hasta gibi olmuştu. Alnını masaya dayadı. "Bu haksızlık. Kuralları babam koydu; ben uydum. Ve şimdi belisini Laura ödüyor."

Bram telefonu elinden alıp yuvasına yerleştirdi. "Laura da bu işin yürümediğini biliyordu. Bu konuda bir şeyler yapmak onun göreviydi."

"Yine de..." Georgie yüzünü dirseğinin girintisine gömdü.

"Kes şunu." Bram onu omuzlarından tutup oturur pozisyona getirdi. "Kendinden şüpheye düşmemelisin."

"Senin için söylemesi kolay. Sen merhametsizlikten paçayı yırtabiliyorsun." Georgie koltuğu arkaya itip ayağa kalktı.

"Laura'yı çok seviyorum," dedi Bram. "Ve büyük olasılıkla sana çok iyi menajerlik yapabiliirdi. Tabii eğer iki efendiye aynı anda hizmet etmek zorunda olmasaydı."

"Babam benimle hiç konuşmayacak."

"O kadar şanslı değilsin." Bram kalçasını masanın kenarına yasladı. "Georgie York'u bu kadar değiştiren nedir?"

"Babam kağıt oynamak istedi. Ve havuzda beni ıslattı." Georgie çöp kutusuna bir tekme savurdu, ama bu, baş parmağını acıtmaktan ve çöplerin halıya saçılmasından başka bir işe yaramadı. "Lanet olsun." Dağınıklığı toplamak için yere çöktü. "Yardım et de Chaz görmeden şunları toplayayım."

Bram bir kağıt parçasını ayakkabısının ucuyla itti. "Sırf meraktan soruyorum. Hayatın hep böyle hareketli miydi, yoksa ben çok olaylı bir döneme mi denk gelmiş bulunuyorum?"

Georgie bir muz kabuğunu çöp kutusuna attı. "Yardım edebilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Edeceğim zaten. Dertlerini aklını başından alacak bir sevişmeyle boğmana yardım edeceğim."

Georgie evliliğin içinde bulunduğu hassas durumu düşününce, aklını başından alacak bir sevişmenin iyi bir fikir olabileceğine kanaat getirdi. "Ama idare bende olacak. Boyun eğmekten bıktım."

"Tamamen seninim."

Lambadan süzülen altın rengi ışık, Bram'ın kürek kemiğinden kalçasına kadar olan kısmını aydınlatıyordu. Kendini yastıkların üzerine bıraktı; nefes nefese ve tükenmişti. Güzel, uçarı, seks ve günahla sarhoş olmuş bir melekti. "Bana... âşık olacaksın," dedi. "Bunu biliyorum."

Georgie gözüne giren saçlarını kenara çekip Bram'ın terden sırlıslam olmuş göğsüne baktı. Son orgazmını takip eden artçı şoklar onu pelte kıvamına getirmiş ve savunmasız bırakmışlardı. Kendini toplamaya çalışarak, "Kendini kandırıyorsun," dedi.

Bram, hâlâ üzerinde oturmaya devam eden Georgie'nin iki yana açık bacaklarını sımsıkı tuttu. "Seni tanırım. Bana âşık olup her şeyi mahvedeceksin."

Georgie yüzünü buruşturdu ve üzerinden indi. "Sana neden âşık olacaktım?"

Bram elini poposunda gezdirerek, "Çünkü erkekler konusunda berbat bir zevkin var," dedi.

Georgie kendini yatağa bıraktı. "O kadar da değil."

"Şimdi böyle konuşuyorsun. Ama çok geçmeden, telesekretime tehdit mesajları bırakmaya ve kız arkadaşlarımı gizli gizli takip etmeye başlarsın."

"Sadece onları sana karşı uyarmak için." Bram'ın bacağının yanı sıra Georgie'ye değiyordu. Bedenlerinin kokusu, temiz yatak çarşaflarının mis gibi kokusuna karışıyordu. Seks, her zamanki

gibi inanılmazdı ve Georgie, sonrasında, az sonra yaşanacakların suçunu zevkten altüst olan beynine yükleyecekti. Ya da belki de, o gün köprüleri yakma günüydü, o kadar. "Senden isteyebileceğim... tek şey..." Kolunu gözlerinin üzerine örtüp ağzındaki baklayı çıkardı. "Büyük ihtimalle, bir bebek olabilir."

Bram bir kahkaha attı.

"Ben ciddiylim." Georgie gözlerini örten kolunu kaldırdı ve yüzünü ona çevirdi.

"Biliyorum. Zaten bu yüzden gülüyorum ya."

"Sana bir şeye mal olmayacak ki." Georgie sevişme sonrası gevşeyen kaslarıyla doğrulup oturmaya çalıştı. "Sıkıcı ziyaretler olmayacak. Çocuk desteği de. Tek yapman gereken bana malzemeyi vermek ve asıl olaydan önce ortadan kaybolmak."

"Öyle bir şey hayatta olmayacak. Trilyonlarca yıl geçse bile."

"Bu kadar yakışıklı olmasan... Bu konuyu gündeme bile getirmezdin. Kusurların karakterinden kaynaklanıyor ve arada sırada gazetelere poz verme gereklilikleri dışında, seni çocuğumun yakınlarında görmek istemeyeceğim için, bu da sorun olmaz. Tabii ki senden DNA alarak, sefahat yıllarının neden olduğu kromozom hasarlarını da göze almış oluyorum. Ama bu riski almaya razıyım; çünkü bu istisna dışında, sen genetik piyango-nun erkek temsilcisi sayılırsın."

"Tuhaf biçimde gururlandım. Ama... Hayır. Asla."

Georgie yeniden yastıklara gömüldü. "Bunu tartışamayacak kadar bencil olduğumu biliyordum. Tam senlik bir tavır."

"Benden yirmi dolar borç istemiyorsun."

"İyi ya işte, öyle olsa kendi paramı geri ödemek zorunda kalırdım."

Bram ona doğru eğilip alt dudağını dudaklarının arasında ezdi. "Şu muhteşem ağzı boş gevezelikler dışında bir şeye kullansan diyorum."

“Ağzımla dalga geçmeyi bırak. Bunu neden bu kadar büyütüyorsun? Söylesene.”

“Büyütüyorum, çünkü çocuk sahibi olmak istemiyorum.”

“Tamam işte.” Georgie tekrar doğrulmuştu. “Çocuk sahibi olmayacaksın zaten.”

“Bu kadar kolay olabileceğine gerçekten inanıyor musun?”

Hayır, karmaşık ve inanılmaz derecede dolambaçlı bir şey olacaktı, ama ikisinin genlerini birbirine karıştırma fikri, Georgie’ye her geçen gün biraz daha cazip geliyordu. Bram’ın fiziği ve –her ne kadar itiraf etmekten nefret etse de– zekâsı, onun uysal yapısı ve disipliniyle bir araya gelince ortaya müthiş bir çocuk çıkacaktı. Georgie’nin özlemiyle yanıp tutuştuğu çocuk. “Çok ama çok kolay olacak. Kafa yorulası bir şey değil.”

“Ortada bir kafa olmadığı doğru, bak. Neyse ki vücudunun kalan kısmı boş kafanı telafi edebiliyor.”

“Enerjini boşa harcama. Havamda değilim artık.”

“Buna tahmin edemeyeceğin kadar üzüldüm.” Bram, Georgie’nin üzerine tırmandı ve bacaklarını iki yana açıp aralarına yerleşti.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Erkek üstünlüğümü yeniden devreye sokuyorum.” Georgie’nin bileklerinden yakaladı ve başının üzerine sabitledi. “Üzgünüm, Scoot, ama bunu yapmamız gerek.”

Ve kendini içine itti.

“Doğum kontrolü kullanmıyorum.”

“İyi deneme,” dedi Bram memesini emerken. “Ama boşuna.”

Georgie üstelemedi. Birincisi, yalandı. İkincisi, Bram onu bir seks makinesine dönüştürmüştü. Ve üçüncüsü...

Üçüncüyü unuttu ve bacaklarını Bram’ın beline doladı.

Bram buna inanamıyordu. Bir bebek! Böyle ipe sapa gelmez bir fikre razı gelebileceğini gerçekten düşünebiliyor muydu? Bram en başından beri, çocuk sahibi olmak bir yana, hiçbir zaman evlenmeyeceğini düşünmüştü. Onun gibi erkekler, özveri, işbirliği ve idealistlik gibi kavramları içeren şeylere uygun değildiler. Bu olumlu özelliklerden payına düşen varsa, onları da işine akıtmalıydı. Georgie sağduyu ve kaçıklığın o güne dek gördüğü en tuhaf kombinasyonuydu ve Bram’i delirtme yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Caitlin’i haberleri vermek için aramadan önce, öğleden sonraki Vortex toplantısını atlatmayı bekledi. “Sıkı dur, tatlım. Ağaç Evi, Vortex’ten yeşil ışık aldı. Rory Keene filmi üstlendi.”

“Sana inanmıyorum.”

“Oysa benim adıma sevinirsin sanmıştım.”

“Seni aşağılık herif. Opsiyonunun dolmasına sadece iki hafta kalmıştı.”

“On beş gün. Olaya bir de şu açıdan bak. Artık geceleri başını yastığına koyduğunda, birilerinin annenin kitabını rezil etmesinden korkup uykularının kaçmasına gerek kalmadı. Bunun senin için büyük bir rahatlama olacağından eminim.”

“Git kendini becer.” Caitlin telefonu yüzüne kapattı.

Bram gözlerini ikinci kata çevirdi. “Aslında hiç fena fikir değil.”

Sinüslerinden kaynaqlanan bir baş ağrısı, Starlight Menajerlik’teki üstleriyle moral bozucu bir toplantı ve Santa Monica yolunda yediği hız cezası arasında, Laura kötü günlerin en beterini yaşıyordu. Paul York’un Pier’e sadece iki blok mesafedeki –ki Paul’ün oraya gittiğini hayal dahi edemiyordu– iki katlı Akdeniz tarzı evinin ziline bastı. Escada marka, kolsuz, pembe ipek elbisesinin

derin V yakası biraz havalanmasını sağlasa da, fena sıcaqlamıştı ve saç diplerinde lüleler belirmeye başlamıştı. Her güne pırl pırl ve derli toplu başlıyordu, ama dağılmaya başlaması –gözünün altına maskara bulaşması, sutyen askısının omzundan kayması– çok sürmüyordu. Ya ayakkabısını zedeliyor, ya bir dikişini patlatıyor ya da saç kesimine ne kadar para ayırırsa ayırsın, gün içinde, biçimini kaybeden saçlarla uğraşmak zorunda kalıyordu.

İçeride Steely Dan çaldığını duyabiliyordu. Demek ki evde biri vardı, ama Paul, tıpkı telefonlarına çıkmadığı gibi, kapıyı da açmıyordu. Laura, iki hafta önce, karantinanın kalktığı ve Georgie'nin onu kovduğu günden beri, Paul'e ulaşmak için debeleniyordu.

Kapıya vurmaya başladı. İşe yaramayınca daha güçlü vurdu. Magazin basını karantinanın nedenlerini ortaya çıkarmak için delice bir faaliyete girişmişti, ama Rory'nin varlığının açığa çıkmasının ve Vortex'in *Ağaç Evi*'ni çekeceği haberlerinin patlamasının ardından, iki kadının çılglık çılgılığa kavga ettiği ya da hedonist bir seks partisinin yapıldığı dedikodularına gölge düşmüştü.

Kilit nihayet çevrildi ve işte Paul karşısında durmuş ona dik dik bakıyordu. "Ne istiyorsun?"

Normalde tek bir teli dahi yerinden oynamayan çelik grisi saçları yanlış yerden ayrılmıştı. Ayakları çıplaktı ve bir haftadır tıraş olmamışa benziyordu. Her zamanki Hugo Boss'larının yerini buruş buruş bir şortla soluk bir tişört almıştı. Laura onu hiç böyle görmemişti ve içinde nahoş bir kıpırdanma oldu.

Kapıyı sertçe itti. "Richard Gere'in cesedine benzemişsin." Paul otomatik olarak bir adım geri çekilince, yanından geçti ve bambu zeminlerin, yüksek tavanların ve çatı pencerelerinden süzülen aydınlığın hâkim olduğu serin eve girdi. "Konuşmamız gerek."

"Hayır, değil."

"Sadece birkaç dakika," dedi.

"Artık birlikte iş yapmadığımıza göre, konuşmamızın bir anlamı yok."

"Koca bebek gibi davranmayı bırak."

Paul ona bakakalmıştı. Laura o anda, karşısındaki adamın üzerindeki solgun tişörtü ve buruş buruş şortuyla bile, onun Escada elbisesi ve bantlı, kırmızı Taryn Rose pabuçları içindeki halinden çok daha derli toplu görüldüğünü fark etti. Yine o uygunsuz kıpırtıyı hissetmişti. Ciddi bir gülümsemeyle, "Artık kışını öpmem gerekmiyor," dedi. "Kariyerimin mahvolmasının tek iyi yanı bu."

"Şey, o konuda üzgünüm." Paul dönüp oturma odasına girdi. Burası hoş dekore edilmiş, ama çok fazla kişilik yansıtmayan bir odaydı. Rahat mobilyalar, bej halı ve beyaz jaluziler... Görünüşe bakılırsa senelerdir çıktığı o sofistike kadınların hiçbirinin evinde iz bırakmasına izin vermemişti.

Laura ses sistemini buldu ve müziği kapattı. "Her iddiasına girerim, ortalık toz duman olduğundan beri onunla konuşmamışsındır."

"Bunu bilemezsin."

"Öyle mi? Senelerdir nasıl hareket ettiğini izliyorum. Georgie babacığın isteklerini yerine getirmezse, babacık da onu dışlayarak cezalandırır."

"Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Beni kötü adam gibi göstermeye bayılıyorsun, değil mi?"

"Çok fazla uğraşmam gerekmiyor."

"Git buradan, Laura. Geriye kalan işler varsa, e-postayla halledebiliriz. Birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz kalmadı."

"Bu tam olarak doğru sayılmaz." Laura elini büyük çantasına daldırdı ve çıkardığı senaryoyu Paul'ün eline tutuşturdu.

"Howie için seçmelere girmeni istiyorum. Rolü alamayacaksın, ama en azından bir yerlerden başlamış oluruz."

"Seçmeler mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni temsil etmeye karar verdim. Özel hayatında soğuk kalpli ukalanın teki olabilirsin, ama aynı zamanda yetenekli bir aktörsün ve Georgie'nin yakasından düşüp kendi kariyerine odaklanma zamanın çoktan geldi."

"Unut gitsin. Bunu bir kez yaptım. Ve hiçbir yere varamadım."

"Artık bambaşka birisin. Tamam, biraz paslandığını ben de biliyorum. Bu yüzden sana Georgie'nin oyunculuk koçu Leah Caldwell'le birkaç seans ayarladım."

"Sen delisin."

"İlk dersiniz yarın sabah onda. Leah canına okuyacaktır, o yüzden bu gece sağlam bir uyku çeksen iyi edersin." Laura çantasından bir iki evrak çıkardı. "Bu benim standart menajerlik kontratım. Ben birkaç görüşme yaparken, sen de buna bir göz at." Cep telefonunu çıkardı. "Ah, bu arada, daha en başından net olmakta fayda var. Senin işin rol yapmak, benimki de kariyerini idare etmek. Sen işini yap, ben de benimkini. Bakalım neler olacak?"

Paul senaryoyu masaya fırlattı. "Seçmeye falan girmiyorum."

"Kızınla Kodak dakikalarını saymak o kadar çok vaktini mi alıyor?"

"Canın cehenneme." Bunlar ağır sözlerdi, ama Paul bunu gerçekten kastetmiyordu. Kendini pastel renkli kareli koltuğa bıraktı. "Gerçekten soğuk kalpli ukalanın teki olduğumu düşünüyor musun?"

"Ben sadece gözlemlerime göre karar verebilirim. Öyle de-gilsen, çok iyi bir aktörsün demektir."

Ve Laura orada durdu. Paul gerçekten iyi bir aktördü. *Ağaç Evi*'ndeki okumasıyla Laura'yı sersemletmişti. En son ne zaman onu bu kadar heyecanlandıran bir performans gördüğünü hatırlamıyordu. Ayrıca söz konusu performansın Paul York'tan gelmesi hayatın cilvelerinden biri değilse neydi?

Paul York her zaman o kadar yenilmez bir görüntü çizmişti ki, onu böyle kalkanını indirmiş halde görmek, Laura'nın bütün dengesini alt üst ediyordu. "Bu arada senin neyin var?"

Paul gözlerini boşluğa dikti. "Hayatın hiçbir zaman beklediğin gibi gitmemesi çok acayip."

"Tam olarak ne bekliyordun ki?"

Paul kontratı ona geri uzattı. "Senaryoyu okur, düşünürüm. Sonra da kontratı konuşuruz."

"Olmaz. Kontrat olmazsa, senaryo ve ben bu evden birlikte çıkıp gideriz."

"Öylece imza atacağımı falan mı sanıyorsun?"

"Evet. Ve nedenini biliyor musun? Seninle ilgilenen tek insan benim."

"Umurumda olduğunu kim söyledi?" Paul kontratı senaryonun üzerine attı. "Aktörlüğe geri dönecek olsam, kendi kendimi temsil ederdim."

"Kendi kendini temsil eden bir aktörün müşterisi aptalın tekidir."

"Bunun avukatlar için söylendiğini sanıyordum."

"Yaratdığı duygu aynı. Hiçbir aktör, ahmağın teki gibi görünmeden kendi kendine methiyeler düzemez."

Haklıydı; bunu Paul de biliyordu, ama pes etmeye hazır değildi. "Her şeye verilecek bir cevabın var."

"Çünkü iyi menajerler ne yaptıklarını bilirler ve ben de sana, Georgie'ye yaptığımdan çok daha iyi bir menajerlik yapmak niyetindeyim."

Paul başparmağıyla elinin boğumlarını ovalıyordu. "Sesini daha önce yükseltmeliydin."

"Yükselttim, hem de defalarca, ama her seferinde senin çatık kaşlarınla karşı karşıya kaldım, ev kredimi hatırladım ve cesaretim oracıkta kayboluverdi."

"İnsanlar inandıkları şeyler için mücadele vermeliler."

"Kesinlikle haklısın." Laura parmağıyla kontratı işaret etti. "Ne olacak, Paul? Böyle tek başına oturup kendi kendine acıma-ya devam mı edeceksin? Yoksa yepyeni bir oyuna girecek yüreğin var mı?"

"Otuz senedir aktörlük yapmadım. Aklımdan bile geçmiyordu."

"Hollywood yetenekli, taze yüzleri sever."

"Benimki o kadar taze sayılmaz."

"Güven bana. Kırışıkların olmaları gereken yerdeler." En son ne zaman gerçek bir randevusu olduğunu hatırlamayan; menopo-
pozlu ve saçmalayan bir kadın görüntüsü çizmemek için sert kız bakışını takındı ve, "Senin kadar yetenekli bir aktörün işe geri dönmeyi hiç düşünmemiş olduğuna inanmak zor," diye ekledi.

"Georgie'nin kariyeri hep önce geldi."

Laura ona sempatiyle baktı. Böyle bir yeteneğe sahip olup hiçbir şey yapmamak nasıl bir şeydi acaba? "Georgie'nin artık sana ihtiyacı yok," dedi. "En azından kariyer tavsiyesi olarak."

Paul kontratı elinden çekip aldı. "Git o lanet olası telefon konuşmalarını yap. Ben de kontrata bakayım."

"İyi fikir." Laura verandaya çıktı. Gölgesi ve korunaklı ha-
liyle iyi vakit geçirmek için çok uygun bir yerdi, ama ortalıkta, birbiriyle uyumsuz birkaç metal sandalye dışında hiçbir şey yoktu. Paul gibi cilalı birinin daha zengin bir sosyal hayatının olmamasını yadırgıyordu. Cep telefonunu çıkardı ve önce ofiste-

ki telesekreterini kontrol etti. Sonra Phoenix'te emeklilik hayatı yaşayan babasıyla uzun bir görüşme yaptı. Konuşurlarken, pencereden içerisini ve Paul'ü gözetlememek için kendini zor tutuyordu. Daha sonra Milwaukee'deki kız kardeşini aradı. Telefonu altı yaşındaki yeğeni açtı ve hiç zaman kaybetmeden yeni yavru kedisiyle ilgili uzun bir hikâyeye girişti.

Paul verandaya çıkınca, Laura yeğeninin monologunu kesti ve, "Müthiş bir aktör," dedi. "Julliard Drama'da eğitim aldığını doğru dürüst bilen yok. Ayrıca, Georgie'yi yetiştirmek için kendi kariyerini askıya almasından önce, Broadway'de ilginç işlere de imza atmış."

"Teyze, Julie Yard da kim?"

Laura saçıyla oynamaya başlamıştı. "Onu, kendine odaklanması gerektiği konusunda ikna edene kadar neler çektiğimi bilemezsiniz. Okumasını duyduğunuz anda, onu temsil etmenin beni neden bu kadar heyecanlandırıldığını siz de göreceksiniz."

Küçük kız, "Çok tuhaf davranıyorsun," dedi. "Annemi çağıracağım. Anne!"

"Harika. Sizi haftaya ararım." Laura telefonunu kapattı. "Umduğumdan da iyi gitti." Memelerinin arasından bir damla ter süzülüyordu.

"Palavra. Telesekreterinle konuşuyordun."

"Ya da Milwaukee'deki yeğenimle," dedi Laura olabildiğince kibirli bir tavır takınarak. "Ya da Brian Glazer'ın ofisiyle. İşimi nasıl yaptığım seni ilgilendirmez. Sadece sonuçlar ilgilendirir."

Paul kontratı ona doğru salladı. "Şu lanet olası şeyi imzalamış olmam, seçmelere gideceğim anlamına gelmiyor. Sadece senaryoyu okuyacağım demek."

Laura onu gerçekten ikna etmiş miydi? İnanması güçtü. "İstedğim yere gideceksin demek." Kontratı kapı ve Paul'ün de peşinden geleceğini umarak içeri girdi. "Hiç kolay olmayacak.

Bu yüzden, eskiden Georgie'ye çektiğın, reddedilmenin de işın bir parçası olduğuna, bunu şahsi almamasına dair söylevleri kendine de çekmeye başlasın iyi olur. Onun kadar dayanıklı olup olmadığını görmek çok ilginç olacak, doğrusu."

"Bu işten büyük keyif alıyorsun, değil mi?"

"Hayal bile edemeyeceğın kadar." Laura eşyalarını toplardı. "Senaryoyu bitirir bitirmez beni ara. Ah, bu arada, kariyerinde ilerleme sağlamak için Georgie'nin isminden yararlanmayı düşünüyorum."

Paul kıpkırmızı oldu. Kızmıştı. "Bunu yapamazsın."

"Tabii ki yaparım. Bizi onun koğduğunu unutma." Ön kapıya varmak üzereyken durdu ve arkasına baktı. "Senin yerinde olsam, onu dışlamak yerine, bugün bir telefon açardım."

"Evet. Fikirlerinin geçmişte ne kadar işe yaradığını nasıl unutabilirim?"

"Sadece bir öneri." Laura dışarı çıktı ve arabasına doğru yürüdü. Heyecandan havalara uçuyordu. İlk engeli aşmıştı. Ve şimdi tek yapması gereken, iş bulmaktı.

Araç yolundan geri geri çıkarken, kendi kendine Paul'e bir iş bulmanın onu bekleyen tek zorlu hamle olmadığını hatırlattı. Evini satışa çıkarması, Benz'ini daha ucuz bir arabayla değiştirmesi, Maui tatilini iptal etmesi ve Barneys'ten uzak durması gerekecekti. Ve hepsi de potansiyel olarak çok can sıkıcı şeylerdi.

Ama şimdilik... Radyoyu açtı ve kafasını sallayarak avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye başladı.

Bölüm 21

Bram, sabah duşunun ardından banyodan çıkarken, Georgie başını yastıktan kaldırdı. İki buçuk hafta önce, karantinanın kalktığı günün gecesinde misafir odasına geri dönmekle olduğu yerde kalmak arasında büyük bir ikilem yaşamıştı. Sonunda Bram'e Lance ve Jade'den geriye kalan bitler yüzünden odasına dönmek istemediğini söylemişti. Bram de bazı bitlerin riske girilmeyecek kadar bulaşıcı oldukları konusunda hem fikir olduğunu söylemişti.

Georgie bir süre ona hayran hayran baktı. Kalçasına sardığı simsiyah havlu lavanta rengi gözlerini gece mavisine dönüştürmüştü. Saçları ıslaktı ve birkaç günlük sakalı ona haşin ve erkekse bir zarafet katmıştı. Georgie'nin hayali bebeği, rahminde hareket etti. Gözlerini kırptırıp gerçeğe döndü. "Hank'le oyuncu seçimine ne zaman başlayacağız demiştin?"

"Senin de çok iyi bildiğin üzere, düğün davetimizden sonraki salı."

"Gerçekten mi? Bir buçuk hafta sonra desene." Prodüksiyon öncesi çalışmalara hemen başlamışlardı; çünkü Hank Peters kasım ayında başka bir filme başlamak üzere sözleşmişti ve onu kaybetmek istemiyorlardı. Georgie çarşafın memesinin altına kaymasına izin verdi, ama girişimi boşa gitti. Çünkü Bram yapımcı üniforması olarak benimsediği kot pantolon ve tişörtü almak üzere dolabına yönelmişti bile. "Ve ben hâlâ birinci sıradayım, değil mi?"

“Biraz rahatlar mısın? Sana seçmelerde ilk sırada olacağına söz verdim ve öyle de olacak. Ama Tanrı’ya yemin ederim, umutlarını bu işe bağlarsan...”

“Sen bana ne kadar kıymetsiz olduğumu söyleyip dururken çok zor...”

Bram kafasını tişörtünden çıkardı ve, “Abartma,” dedi. “Sen muhteşem bir aktris ve yetenekli bir komedyensin ve bunu çok iyi biliyorsun.”

“Ama Helene rolünü oynayacak kadar yetenekli değilim, öyle mi?” Yapmacık bir gülüşle şansını deniyordu. “Bu anı sakın unutma, Bramwell Shepard, çünkü bu sözlerini sana yedireceğim.”

Keşke kendine görüldüğü kadar güvenseydi. Senaryoyu iki defa daha okumuş, Helene’in hikâyesi ve fiziksel tavırlarıyla ilgili notlar düştüğü bir karakter güncesi tutmaya başlamıştı bile. Ancak seçmelere sadece on gün kalmıştı ve Helene, o güne dek şansını denediği en karmaşık karakter olacaktı. Tamamen hazır olmadan önce yapması gereken bir yığın şey vardı ve odağını kaybedip duruyordu.

Bram’in gözleri memelerine kaymıştı. Georgie bulabileceği en seksi gecelikleri satın almak üzere alışverişe koşturmak için kendini zor tutuyordu. Her zamanki yatak kıyafetleriyle –beyaz askılı bir tişört ve şu anda atıldığı yerde duran korsan kafataslarıyla bezeli siyah bokser şort– yetinmek durumundaydı. Çarşafı çenesine kadar çekti. “Unutma saat dokuzda Poppy’yle son toplantımız var.”

Bram inledi ve yeniden dolaba döndü. “Çiçek aranjmanları ya da üzerlerine aile armasının mühürlendiği Ürdün bademleri dışında bir şeyin konuşulmadığı bir toplantıya daha dayanmam. Ayrıca Ürdün bademi de neyin nesi?”

“Sabun tadında bir badem.” Bram’in artık istediği her şeye

sahip olduğunu idrak ettiği anda içine çöken derin huzursuzluk, Georgie'yi yataktan dışarı çekti. "İhtişamlı Skip ve Scooter düğünü senin fikrindi. Ve sadece sekiz gün kaldı. Bu toplantıdan kesinlikle sıvışamazsın."

"Kaytarmama izin verersen sana yüz dolar ve fazladan bir sırt masajı veririm."

"Yüz dolara ihtiyacım yok. Sırt masajlarına gelince. Önce bir anatomi kitabı edin, ahbap, çünkü masaj yaptığın yer sırtım değildi."

"Peki hoşnut değil misin?"

Georgie'nin hoşnut olduğunu kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Ve sonuçta toplantıya Bram de katıldı.

Poppy Patterson'ın ağır parfümü, abartılı konuşması ve sürekli şangırdayan bilezikleri ikisini de delirtiyordu, ama gerçekten yaratıcı ve başarılı bir parti organizatörüydü. Paparazzi helikopterlerinin açık hava kutlmasına fırsat vermeyeceğini anlamış ve mükemmel bir iç mekân bulmuştu. Scofield Malikânesi'yle aynı İngiliz köşkü tarzında inşa edilmiş 1920'lerden kalma muhteşem Eldridge Malikânesi. Son derece lüks balo salonuyla, her birinden diziden ilham alan kostümler giymeleri rica edilmiş iki yüz davetliyi rahatça kaldıracak büyüklükteydi.

Bram'in yemek odasındaki masasının etrafında son ayarlamaları konuşurlarken, Aaron ve Chaz de onlara katılmışlardı. Gündeme dekorasyonla başlayıp yemekle bitirdiler. Mönüdeki her şey *Skip ve Scooter*'ın bir bölümüyle alakalıydı. Ordövrler, mini pizzalar, küçük kalp biçiminde fıstık ezmeli sandviçler ve Chicago'ya özgü sosisli sandviçlerden oluşacaktı.

Yemeğin kendisi biraz daha resmiydi. Chaz mönüyü yüksek

sesle okumaya başladı. "Roka ve parmesan salatası, bölüm kırk bir: *Scooter Belediye Başkanı'yla Tanışıyor*. Mangoyla servis edilecek, romla parlatılmış ıstakoz kuyrukları, bölüm iki: *Güzel Atçık*. Karabiberli bonfile. Bölüm altmış üç: *Skip'in Kayıp Hafta Sonu*."

"Roka mı?" Bram esniyordu. "Kulağa kolayca alev alabilecek bir şey gibi geliyor."

"Yani arugula. Sen seversin," dedi Chaz. Şampanya rengi, triko bir St. John takım içindeki Poppy'ye yan gözle baktı. Poppy, tasarımcı işi kocaman güneş gözlüklerini koyu renk kabarık keşimli saçlarının arasına itmişti. "Şu kaz ciğeri mus saçmalığından kurtulmanıza çok sevindim."

Poppy bir rock yıldızı olmayan, mor saçlı yirmilik kızla muhatap olmaktan hiç haz etmediğini daha en başından beri açıkça belli ediyordu. "Yirmi sekizinci bölümde, *Scofield Laneti*'nde geçiyordu."

"Scooter köpeğe yedirdiğinde."

Tartışmasürüp giderken Georgie'nin bakışları bulutlandı. Son birkaç hafta çok tuhaftı. Bram stüdyoya gitmek üzere sabahları erkenden evden ayrılıyor, geç saatlere dek dönmüyordu. Georgie onu tarif edemeyeceği biçimde özlüyordu. Sözlü atışmaları olmadan hayat durağan görünüyordu. Hatta gecelere özgü cinsel oyunları da bu eksikliği telafi edemiyordu. Sevişmeleri eğlenceli ve heyecan vericiydi, ama bir şeyler eksikti.

Tabii ki bir şeyler eksikti. Güven. Saygı. Sevgi. Bir gelecek.

Oysa... Georgie, Bram'e karşı gönülsüz bir saygı geliştirmeye başlamıştı. Chaz'ı evine kabul edebilecek başka bir erkek tanımıyordu. Bram'in kalabalık içinde en sade kadını gözüne kestirip onu kendini bir süpermodel gibi hissettirecek kadar ilgiyle süzmesine bayılıyordu. Ayrıca Bram şaşılacak kadar güçlü bir iş ahlâkı edinmişti. Ancak temelde Bram herkesten çok kendini düşünürdü ve bu asla değişmeyecekti.

Bir süre sonra, Poppy piton derisi çantasını aldı ve arkasında büyük bir parfüm bulutu bırakarak ayağa kalktı. "O gece için küçük bir sürpriz planlıyorum," dedi. "Haberiniz olsun. İmzam olacak küçük bir detay. Bayılacaksınız."

Bram derhal toparlandı ve, "Nasıl bir sürpriz?" diye sordu.

"Şimdi olmaz. Doğal karşılanması çok önemli."

Georgie, "Doğallığa bayıldığımı söyleyemem," dedi.

Poppy'nin bilezikleri şingirdadı. "Beni görülmeye değer bir parti organize etmem için tuttunuz. Ve ben de bunu yapıyorum. Bulutların üzerinde olacaksınız. Söz veriyorum."

Bram stüdyoya bir an önce gitmek için sabırsızlanıyordu; Georgie'nin itirazına engel oldu. "Tayt giymek ya da *light* bira içmek zorunda kalmadığım sürece, keyfine bak."

Poppy'nin peşinden Bram de evden ayrıldı.

Georgie filmiyle uğraşmak istiyordu ve Helene'in karakter analizi üzerinde çalışması gerekiyordu, ama önce April'ı aradı. Uzaktan uzağa Georgie'nin gelinliği ve aksesuarları üzerinde çalışıyorlardı ve son prova günü yaklaşıyordu. Konuşmaları bitince, Georgie, Helene'le ilgili birkaç not daha aldı, ama dikkatini bir türlü toplayamadığını fark edince, çektiği son görüntülere göz atmak için üst kata çıkmaya karar verdi. Asgari ücretle hayatlarını idame ettirmeye çalışan bir grup bekâr anneyle görüşmüştü. Çalışan kadınların hikâyelerini birinci ağızdan dinlemek, aslında ne kadar ayrıcalıklı olduğunu bir kez daha görmesini sağlıyordu.

Georgie paparazzilere görünmeden evden sıvışabilsin diye, Rory paparazzilerin tanımayacağı bir arabayı saklayabileceği bir garaj tahsis etmişti. Georgie peşine kimseyi düşürmeden evden çıkmak istediği zaman, arka kapıdan yandaki eve geçiyor ve Aaron'ın onun için kiraladığı Toyota Corolla'yla Rory'nin araç yolundan çıkıp gidiyordu. Şu ana kadar paparazzilerin hiçbiri

bu duruma uyanmamıştı ve video ekipmanlarıyla ortalıkta dolaşmak, Georgie'ye hiç ummadığı düzeyde bir kimliksizlik sağlamıştı. Her ne kadar görüştüğü kişiler onun kim olduğunu bil-seler de, ortalıkta özgürce dolaşabiliyordu.

Chaz kafasını çalışma odasından içeri uzattığında, Georgie birkaç saattir monitör karşısındaydı. "Baban yeniden konukevi-ne taşınıyor."

Georgie hızla kafasını çevirdi. "Babam mı dedin?"

Chaz parlak mor saçlarını kulağının arkasına itti. "Evindeki küf sorununu çözemediğini söyledi. Ben şahsen, Bram'e otlakçılık etmek istediğini düşünüyorum."

Onu işinden ettiği günden beri, babası Georgie'yi bir kez olsun aramamıştı. Şimdi neden çıkmamıştı ki? Georgie'nin kötü kararı ve genel yetersizlikleriyle ilgili yeni bir nutka ihtiyacı yoktu ve Laura hakkında konuşmak istemiyordu. Onu kovması doğru bir karar olabilirdi, ama Georgie kendini bu konuda çok iyi hissetmiyordu. Keşke Bram evde olsaydı.

Aaron, eli kolu paketlerle dolu halde içeri girdi. "Baban aşağıda."

"Öyleymiş." Georgie kaçınılmazla uğraşmak değil, filminin kurgusunu tamamlamak istiyordu. Ayağa kalkıp Chaz'ın yanına gitti. "Şimdi beni dinle. Eğer içinde benden nefret etmeyen ufacık bir kırıntı varsa, rica etsem babamı benden en azından bir saat uzak tutabilir misin? Lütfen?"

Chaz bu talebi değerlendirmekte hiç acele etmedi. "Tutarım." Zoraki bir gülümsemeyle ekledi. "Ama önce bir şey yiyeceksin."

"Dırdır etmekten vazgeç."

Chaz kocaman bir sırtıışla karşılık verdi.

Chaz'in mönüleri sayesinde, Georgie kaybettiği kiloları geri almayı başarmıştı, ama bu sinirini yatıştırmıyordu. "Pekâlâ. Ama

bahsettiğim bir saat ben yemeğimi bitirmeden başlamayacak!"

"On dakika içinde dönerim."

Ve gerçekten de iki tabakla geri döndü. Tabaklardan birinde taze sebzeler ve somonla süslenmiş zengin bir salata, diğesinde ise üç farklı et, peynir ve *guacamole* sosuyla hazırlanmış gösterişli bir sandviç vardı. Chaz salatayı Aaron'ın, sandviçi de Georgie'nin önüne bırakınca, ikisi göz göze geldiler.

Georgie değiş tokuş yapmayı önerince, "Senin kaloriye ihtiyacın var," dedi Chaz. "Aaron'ın yok."

Georgie sandviçi aldı. "Başımıza bir de beslenme uzmanı kesildin."

"Chaz her konuda hatırı sayılır bir uzman," dedi Aaron. "Ona her istediğini sorabilirsin."

Chaz kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını asarak, "Becky'nin dün sonunda seninle konuştuğunu biliyorum," dedi.

"Bilgisayarına bakmamı istedi, o kadar," dedi Aaron.

"Sen moronun tekisin. Vaktimi neden boşa harcadığımı bilmiyorum."

Georgie biliyordu ama, Chaz dünyaya birilerine bakmak için gelmişti.

Öğle yemeklerinin sonuna doğru, Georgie, babasına göz kulak olması için Chaz'ı aşağı gönderdi. Aaron arabasının yağın değiştirilmeye gidince, kendisi de filmine geri döndü. Bir saat akıp gitmişti.

"Gelebilir miyim?"

Şaşkınlık içinde kafasını çevirince, kapıda duran babasını gördü. Gri bir şort, açık mavi, polo yakalı bir tişört giymişti ve saç kesimine ihtiyacı vardı. Başıyla bilgisayarı işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

Georgie babasının eleştireceğine kesin gözüyle baksa da, "Yeni hobim," dedi. "Bir film çekiyorum."

Babasının sessiz kalması sinirini bozmuştu. Bilgisayarın mouse'unu kurcalamaya başladı. "Herkes bir hobiye hak eder." Çenesini dikleştirdi. "Kendime montaj ekipmanı aldım. Eğlencesine."

Paul başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. "Görebiliyorum."

"Bir sakıncası mı var?"

"Hayır. Şaşırdım, o kadar."

Şaşırmıştı, çünkü fikir ondan çıkmamıştı.

Odaya insanı rahatsız eden bir sessizlik çökmüştü. Georgie sırtını dikleştirdi. "Baba, bazı şeyleri yapış şeklimi onaylamadığını biliyorum, ama artık bunları seninle tartışacak değilim."

Babası ağırlığını diğer bacağına verirken başını sallıyordu. "Ben sadece, konukevinin sigorta kutusunun nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı diye sormaya gelmiştim. Fazlardan biri koptu ve sana sormadan ortalığı kurcalamak istemedim."

"Sigorta kutusu mu?"

"Boş ver. Chaz'le bakarız." Ayak sesleri koridorda kayboldu.

Georgie boş kapıya bakakalmıştı. Paul, havuzda su sıçratma olayından beri çok tuhaf davranıyordu. Georgie'nin onunla konuşması, gerçekten konuşması gerekiyordu, ama senelerdir yapmaya çalıştığı bu değil miydi zaten?

Monitöre baktı. Babasının sağlam bir gözü vardı. Keşke çektiği görüntülerin bir kısmını ona gösterebilseydi, ama eleştirilene değil, desteğine ihtiyaç duyuyordu. Keşke bir aradayken... biraz gevşeyebilselerdi.

Zihnine yeni bir anı süzüldü.

Küçük, pejmürde bir oda. Çirkin, altın rengi bir halı. Kitaplar dört bir yana saçılmış. Annesi ve babası deli gibi dans ediyorlar, sonra birbirlerini gıdıklamaya, odanın içinde kovalamaca oynamaya başlıyorlar. Babası kendini bir sandalyeye atıyor. Annesi Georgie'yi kapıyor. "Şimdi ne yapacaksın bakalım, koca adam? Çocuk elimde."

Ve üçü, kahkahalar atarak yerlerde yuvarlanıyorlar.

Babası akşam yemeğine dışarı çıktığı için, Georgie ona anısının gerçek olup olmadığını soramamıştı. Gerçi sorsa da bir sonuç alabileceğini sanmıyordu, çünkü babasının geçmişle ilgili sorularını geçiştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Georgie onu, evliliklerinin ne büyük bir hata olduğu ortadayken, annesi hakkında atıp tutmaya çalışmadığı için ayrıca takdir ediyordu.

Ertesi sabah yataktan çok gergin kalktı. Partiye bir hafta kalmıştı. Babası evlerine taşınmıştı. Altından kalkabileceğine kimse inanamadığı bir rol için, kariyerinin en önemli seçmesine gün sayıyordu. Ve... Sahte kocası, film anlaşmasını yaptığı için, ayda elli bin dolara ihtiyaç duymadığına her an karar verebilirdi. Alnının orta yerinde çıkan sivilce neredeyse iyi gelmişti. Uzun süre etrafta dolanmasını engelleyecek, küçük bir sorun.

Sabahın geri kalan kısmını saçlarına gölge attırmakla ve kaşlarını düzelttirmekle geçirdi. Eve döndüğünde kabına sığamıyordu. Seçmelere hazırlanmak için fazla gergindi. Bu yüzden kamera ekipmanlarını yanına alıp, paparazzi bölgesinden kaçmaya ve tasarım taklitleri satan kadınlarla görüşmek üzere Santee Alley'ye gitmeye karar verdi.

Bütün sabah babasını görmemişti. Ama kamera çantasıyla aşağı inerken onu gördü. Paul elini pantolonunun cebine soktu ve anahtarlarını çıkırdattı. "Öğleden sonra sinemaya gitmeye ne dersin?"

"Sinemaya mı?"

“Eğlenceli olurdu.”

Eğlence kelimesi babasının ağzına hiç yakışmıyordu. “Hiç sanmıyorum,” dedi

“O zaman öğle yemeğine ne dersin?”

Bu işi bir an önce halletmeliydi. Ekipman çantasını omzuna astı. “Kibarlık etmek zorunda değilsin. Beni geriyor. Haydi, ne söyleyeceksen söyle. Benim lanet olası, nankör bir evlat olduğumu. İştten hiç anlamadığımı... Benim...”

“Sen ne lanet olası ne de nankör bir evlatsın. Söyleyecek başka bir şeyim de yok. Ben sadece biraz dışarı çıkmak istersin diye düşünmüştüm.” Paul cebinden anahtarlarını çıkardı. “Sorun değil. Benim de halletmem gereken bazı işlerim vardı zaten.” Ve ön kapıdan çıkıp gitti.

Georgie babasına hiç yakışmayan bu geri adım karşısında şaşkına dönmüş bir halde onun arkasından gitti.

Bram’in evinin zemini mavi beyaz seramiklerle kaplı, burgulu mermer sütunlar üzerinde yükselen ön taraçasını her zaman çok sevmişti. Mor bir begonvil, taraçanın uzak ucunda paravan vazifesi görüyordu. Chaz yakın zamanda bir iki toprak saksı, bol oymalı Meksika işi ahşap bir sıra ve bir koltuk ekleyerek girişi daha da güzelleştirmişti.

“Baba, bekle.” Hiç düşünmeden, çantasına uzandı.

Georgie kamerayı çıkarıp çantasını yere bırakırken, babasının yüzünden önce şaşkın, sonra şüpheli bir bakış belirdi. “Bir rüya gördüm,” dedi Georgie. “Aslında bir rüya değil, bir anıydı.” Kamera, kalkanı, koruması olmuştu. Gözüne kaldırdı ve kayıt düğmesine bastı. “Annemle seni dans edip şakalaşırken gördüm. Sen kendini bir koltuğa attın. Hepimiz gülüyorduk... Mutluyduk.” Babasına yaklaştı. “Gözümün önünde canlanan bu anılar... Hepsini ben uyduruyorum, değil mi?”

“Kaldır şu kamerayı.”

Georgie bacağını ahşap sıranın sivri ucuna çarpınca yüzünü buruşturdu. Ama çekimden vazgeçmedi. "Yüzleşmek istemediğim gerçeğin üzerini örtmek için ben uydurdum, değil mi?"

"Georgie, gerçekten..."

Georgie bankın yanına geçti ve kameranun lensini babasına sabitledi. "Onunla sadece bana hamile kaldığı için evlendiğini biliyorum. Onurlu bir davranış. Ama bu evliliğin her anından nefret ettin."

"Fazla dramatize ediyorsun."

"Bana gerçeği söyle." Georgie terlemeye başlamıştı. "Sadece bir kez. Söz veriyorum, bu konuyu bir daha asla açmam. Seni suçlamayacağım. Onu yüzüstü bırakıp kaçabilirdin, ama bunu yapmadın. Beni de yüzüstü bırakabilirdin, ama bunu da yapmadın."

Paul iç geçirdi ve bu mutlaka yaşaması gereken meşakkatli bir yüzleşmeymiş gibi, yeniden taraçaya çıktı. "Öyle değildi."

Georgie geri geri giderek babasının çevresinden dolaştı ve kaçmasına engel olmak ister gibi, basamaklarla arasına girdi. "Resimlerini gördüm. Çok hoştu. İyi vakit geçirmekten hoşlandığını biliyorum."

"Georgie, lütfen kamerayı indir. Annenin seni sevdiğini söyledim ya. Daha ne istiyorsun..."

"Bana onun kafası dağınık biri olduğunu da söyledin. Ama sadece diplomatik davranmaya çalışıyordun." Georgie'nin sesi titremeye başlamıştı. "Bir parti kızından başka bir şey olmaması umurumda değil. Geri tepen tek gecelik bir kaçamak. Ben sadece..."

"Bu kadarı yeter!" Paul parmağını kameraya doğru salladı. Şakağında bir damar seğiriyordu. "O kamerayı hemen şimdi kapat."

"O benim annemdi. Bilmem gerek. Aptal sarışının tekiyse

bile, en azından bu kadarını söyle.”

“Değildi. Sakın bir daha böyle bir şey söyleme!” Babası kamerayı elinden aldı ve seramik zemine fırlattı. Kamera çarpmanın etkisiyle, paramparça olmuştu. “Hiçbir şey anlamıyorsun.”

“O zaman anlat bana!”

“O benim hayatımın aşkıydı.”

Sözcükleri havada asılı kalmıştı.

Georgie’nin içinden bir titreme geçip gitti. Gözleri babasının gözlerine kilitlenmişti. Paul York’un yüzü ısırapla çarpılmıştı. Georgie başının döndüğünü, dizlerinin titrediğini hissetti. “Sana inanmıyorum.”

Paul gözlüklerini çıkardı ve oymalı sıraya çöktü. “Annen, büyüleyiciydi,” dedi boğuk bir sesle. “Büyüleyiciydi. Gülmek onun için nefes alıp vermek kadar doğaldı. Akıllıydı. Hiç kimse-nin olamayacağı kadar. Ve eğlenceliydi. İnsanların kötü yanlarını görmeyi şiddetle reddederdi.” Gözlüklerini yanma bırakırken eli titriyordu. “Bir araba kazasında ölmedi, Georgie. Erkek arkadaşının tokatladığı hamile bir kız gördü ve ona yardım etmek istedi. Adam onu başından vurdu.”

“Hayır...” derken Georgie’nin sesi cılız bir hıçkırıktan farksızdı.

Paul dirseklerini dizlerine yasladı ve başını öne eğdi. “Onu kaybettiğim zaman hissettiğim acı, kaldırabileceğim gibi değildi. Sen onun nereye gittiğini anlamıyor ve hiç durmadan ağlı-yordun. Seni rahatlatamıyordum. Seni besleyecek enerjiyi bile bulamıyordum. Seni çok severdi ve hayatta olsa bundan nefret ederdi.” Yüzünü ovaladı. “Seçmelere gitmeyi bıraktım. Mümkün değildi. Rol yapmak artık benim sahip olmadığım bir açıklığı gerektiriyordu.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Böyle bir acıyı bir daha yaşayamazdım. Kendi kendime, hiç kimseyi onun gibi sevmeyeceğime dair söz verdim.”

Georgie'nin göğsü sıkışıyor, sancıyordu. "Ve o sözü tuttun," diye fısıldadı.

Paul kafasını kaldırıp kızına baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Hayır, tutmadım. Tutmadım ve bak nerelere geldik."

Georgie onun ne demek istediğini neden sonra anladı. "Beni mi? Beni öyle mi sevdin?"

Babası hüzünlü bir gülüşün ardından, "Şaşırtıcı, değil mi?" dedi.

"Ben... İnanması güc..."

"Sanırım sandığımdan daha iyi bir aktörüm." Paul başını yeniden önüne eğip paramparça olan kamerayı ayağıyla itti.

"Ama... neden? O kadar soğuktun ki. O kadar..."

"Çünkü bir şekilde devam etmek zorundaydım. Bizim için. Bir kez daha dağılamazdım."

"Bunca sene. Annem öleli çok zaman oldu."

"Kendimi her şeyden soyutlamak bir alışkanlığa dönüşmüştü. Sığınacak güvenli bir yer gibi." Banktan kalktı. Georgie onun ilk defa yaşından çok daha büyük görüldüğüne şahit oluyordu. "Bazen ona o kadar çok benziyorsun ki... Gülüşün... Kibarlığın. Ama sen ondan daha gerçekçisin. Ve onun kadar saf değilsin."

"Senin gibi."

"Sonuçta sen sensin. Ve ben bunu seviyorum. Her zaman da sevdim."

"Ama ben hiçbir zaman... çok sevildiğimi hissetmedim."

"Biliyorum ve bunu nasıl değiştirebileceğimi bilemedim; bu yüzden açığımı kariyerine titizlenerek telafi etmeye çalıştım. Kendimi senin için en iyisini yaptığıma ikna etmem gerekiyordu. Ama bunun aslında yeterince iyi olmadığını başından beri biliyordum. Yanından bile geçemezdi."

Georgie içinin acımayla, kaçırdıklarına dair bir hüzünle ve

annesinin, yani babasının tarif ettiği kadının onu böyle görmekten nefret edeceği gerçeğiyle dolduğunu hissetti.

Paul gözlüklerini çıkarıp alnını ovaladı. "Lance gittikten sonra seni izlemek, ne kadar acı çektiğini görmek ve seni teselli edememek... Onu öldürmek istedim. Ve sonra Bram'le evliliğin. Geçmiş unutamıyorum, ama onu sevdiğini biliyorum ve elimden geleni yapıyorum."

Georgie itiraz edecek gibi olduysa da, kendini tuttu. "Baba, kendi kariyerimi sürdürmek istediğimi söyleyerek seni incittiğimi biliyorum, ama ben sadece... babam olmanı istiyorum."

"Bunu yeterince belli ettin zaten." Paul incinmişten ziyade tasalanmışa benziyordu. "Sorunum şu. Bu şehri çok iyi tanıyorum. Belki egom, belki de aşırı korumacılığım yüzünden, ama hiç kimsenin senin çıkarlarını öncelikli olarak gözeteceğine güvenemiyorum."

Her ne kadar Georgie sonuçlarını her zaman onaylamasa da, bu, babasının hep yaptığı bir şeydi. Yavaşça, "Bana güvenmen gerekecek," dedi. "Fikrini sorarım, ama son karar, doğru ya da yanlış, benim olacak."

Paul kafasını ağır ağır salladı. "Sanırım artık zamanı geldi." Eğildi ve Georgie'nin kamerasından geriye kalanları kaldırdı. "Bunun için üzgünüm. Sana yenisini alırım."

"Sorun değil. Yedek kameram var."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. Tuhaf bir sessizlikti, ama bir süre ikisi de bozmaya yeltenmedi.

"Georgie.... Bu nasıl oldu ben de tam olarak bilemiyorum, ama görünüşe bakılırsa..." Paul kameranın boş gövdesini elinde çeviriyordu. "Uzak -çok uzak- bir ihtimal, ama... kendi kariyerime konsantre olmam gerekebilir."

Babası Laura'nın ziyaretini, onu müşterilerinin arasına almak için nasıl ısrar ettiğini ve ayarladığı oyunculuk derslerini

anlattı. Hem mahcup hem şaşkın bir hali vardı. “İşimi ne kadar sevdiğimi unutmşum. Uzun zamandır yapmam gereken bir şeyi nihayet yapıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki... eve dönüşüm gibi...”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu harika bir haber. Çok şaşırdım ve sevindim.” Georgie babasının eline dokundu. “O gece *Ağaç Evi*’ni okurken muhteşemdin, bunu sana hiç söylemedim. Sanırım bazı şeyleri kendine saklamak konusunda yalnız değildin. Seçmelerin ne zaman? Biraz daha anlatsana...”

Paul senaryoyu ve karakteri özetleyip ilk dersinden bahsetti. Georgie onu izlerken duygusal bir hapishaneden salıverilmiş bir adama bakıyor gibi hissetmişti.

Laura’dan söz etmeye başladılar. “Benden nefret ettiği için onu suçlayamam.” Georgie’nin suçluluk duygusu su yüzüne çıkmıştı. “Belki de bunu yapmamam gerekirdi, ama yeni bir başlangıç istiyordum ve bunu başka nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.”

“Buna inanmakta güçlük çekeceksin, ama Laura yaptığın şeye hak vermiş gibi görünüyor. Benden bunu anlamamı bekleme. Gelirine büyük bir darbe indirmiş oldun, ama üzülüp bunalmak yerine, nasıl desem, heyecanlanmış ve enerji toplamış gibi bir hali var. O sıra dışı bir kadın. Sandığımdan çok daha cesur. O... ilginç biri.”

Georgie babasına keskin bir bakış attı. Paul banktan kalktı. Yine tuhaf bir sessizlik çökmüştü. “Bundan sonra ne olacak, Georgie? İstedığın gibi bir baba olmak istiyorum, ama oyuna geç kalmışım gibi görünüyor. Ve nereden başlayacağım konusunda en ufak bir fikrim yok.”

“Bana bakma. Senden yediğim dayaklar yüzünden ağır bir travma geçirdim zaten...” Ukala her zaman ukala kalırdı, ama Georgie’nin aklına, ona sarılmasını ne çok istediğini söylemek-

ten başka bir şey gelmiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Tabii işe anlamsız bir kucaklaşmayla başlamak istemiyorsan.”

Babasının acıyla gözlerini yumması, Georgie’yi şaşırtmıştı. “Bunun nasıl yapıldığını hatırladığımı hiç sanmıyorum.”

Derin çaresizliği Georgie’nin kalbine dokunmuştu. “Belki bir denesen...”

“Ah, Georgie...” Paul kollarını uzattı. Kızını kendine doğru çekti ve kaburgalarını acıtacak kadar sıkı sarıldı. “Seni çok seviyorum.” Başını çenesinin altına yasladı ve bir çocuğu avutur gibi ağır ağır sallamaya başladı. Bu biraz sarsak, rahatsız, ama harika bir kucaklaşmaydı.

Georgie yüzünü babasının gömleğinin yakasına gömdü. Bu ne onun için, ne de Paul için kolaydı. Yolu onun göstermesi gerekecekti, ama şimdi artık babasının kalbinden geçenleri bildiği için, hiç sakıncası yoktu.

Bölüm 22

Gri, taş Eldrige Malikânesi bir düzine kadar film ve diziye sahne olmuştu, ama üzerleri tenteli iki girişi olan sundurmayı daha önce gören kimse olmamıştı. Daha geniş, süslü ve eski zamandan kalmış gibi görünen ve ana girişe uzanan beyaz tentenin üzerinde SCOFIELD’LAR yazıyordu. Daha küçük olan ve kenarda kalan yeşil tentenin üzerindeyse SADECE HİZMET-KÂRLAR yazısı okunuyordu.

Misafirler, limuzinlerinden, Bentley’lerinden ve Porsche’lerinden inerken gülüyorlardı. Tuvaletler ve smokinler, bembeyaz tenis kıyafetleri ya da Chanel takımlar giymiş olanlar, partinin ruhuna uygun olarak burunlarını havaya dikip doğruca ana kapıya yürüyorlardı, ama Jack Patriot aptal değildi. Efsanevi rock yıldızı en rahat kot pantolonu ve işçi gömleği içinde, kemerine sıkıştırdığı bir çift bahçe eldiveni ve birkaç tohum paketiyle, eşiyile birlikte neşe içinde hizmetkârlar girişine yöneldi. Üzerine sımsıkı oturan korsaj kısmı ve derin dekoltesi olmasa April’ın sade, siyah hizmetçi elbisesi fazla sıradan kaçabilirdi. Siyah, ipek bir kurdelenin ucuna astığı bir çift oda anahtarı memelerinin arasına kadar iniyordu. Uzun sarı saçlarını çok yumuşak ve seksi bir topuzla toplamıştı.

Mütevazı bir Fransız oda hizmetçisi kostümü seçmiş olan Rory Keene, uşak kılığındaki güler yüzlü ve gözü pek kavalyesiyle, hizmetkârlar girişinin önündeki Jack ve April’a katıldı. Adam Rory’nin bu tarz davetlerdeki değişmez kavalyesi olmak-

la birlikte, sevgilisi değil, sadece arkadaşıydı.

Meg'in anne ve babası ana girişi kullandılar. Aktör ve oyun yazarı Jake Koranda esmer tenini iyice ortaya seren beyaz bir garden parti takımı giymişti. Eşi, Fleur Savagar Koranda ise çiçekli şifon elbisesi içinde göz alıcıydı. Scooter'ın hippie arkadaşı Zoey kılığına bürünen Meg ise, 1970'lerde John Lennon'ın arkasında çan çalmış olan, işsiz müzisyen kavalyesiyle birlikte hizmetkârlar girişini kullanmayı tercih etmişti.

Chaz balo salonunun kapısında dikilirken, nasıl olup da kostümünü Georgie'nin seçmesine izin verdiğini düşünüyordu. Kocaman turuncu bir peruğa tutturulmuş haresi ve gümüş rengi ışıltılı tuvaletiyle lanet olası bir melek kılığındaydı. Gözlerini kaldırdığı zaman, kaşlarının üstüne kadar inen birkaç turuncu bukleyi bile görebiliyordu. Fikir, *Skip'in Rüyası* adlı on üçüncü bölümden çıkmıştı. Chaz, kostümü hakkında söylenmeye başlayınca, Georgie ona tuhaf bir gülümsemeyle bakmış ve onun kılık değiştirmiş bir melek olduğunu söylemişti. Bu da ne demek oluyordu şimdi?

Sözüm ona, her şeyin yolunda gitmesi için parti organizatörü Poopy'ye yardım etmesi gerekiyordu, ama gözlerini salona giren yıldızlardan ayıramıyordu. Poopy'ye göre, bu, o yazın en önemli partisiydi ve Bram ile Georgie'nin tanımadıkları birkaç ünlü isim davetiye almak için adeta yalvarmışlardı. Georgie, Poopy'ye, "çanta tasarımcıları"nı istemediğini söylemişti. Chaz bunun ne anlama geldiğini çıkaramamış, ancak Georgie izah edince, haklı olduğunu düşünmüştü.

Balo salonunun cilalı ceviz kabartmaları ve lambri kaplı ahşap tavanları kristal avizelerin altında ışıldıyordu. Karamel sarısı uzun, yuvarlak masa örtüleri, lavanta-mavi kareli, tafta üst örtüleriyle tamamlanmıştı. Masaların ortasına, parlak sarı çaydanlıklara dizinin jeneriğinde kullanılan mavi ortancalar yerleştirilmişti. Her servisin yanında, Scofield Malikânesi'nin şekerleme-

den yapılma minik bir maketi ve hem Scofield ailesinin armasını hem de Scooter'm kedisi Butterscotch'ın minik pati izini taşıyan kabartmalı mönüü sergileyen gümüş bir çerçeve bırakılmıştı. Salonun farklı yerlerine konumlanmış dört büyük TV ekranında, diziden bölümler yayınlanıyordu.

Chaz, Aaron'ın yanında Becky olduğunu tahmin ettiği, şirin ama inek tipli, esmer bir kızla birlikte geldiğini gördü. Chaz üstelemese, Aaron kızı davet etme cesaretini asla gösteremezdi. Yine Chaz sayesinde, hiç olamayacağı kadar iyi görünüyordu. Chaz onu Scofield'lerin avukatı olarak gelmeye ikna ederken, "Tek yapman gereken çok iyi bir takım elbise giymek," demişti. "Üzerine tam uyacak bir takım. Ve parasını Georgie'ye ödet." Georgie'yle ilgili kesin olan bir şey vardı. Ucuzcu değildi. Hatta Aaron'ı babasının terzisine bile göndermişti.

Başarılı saç kesimi, kontak lensleri, her geçen gün incelen vücudu ve üzerinde bilgisayar oyunu saçmalıkları olan o geyik tişörtleri yerine gerçek kıyafetlerle bambaşka bir insana dönüşmüştü.

"Chaz, bu Becky."

Becky biraz topluca, parlak koyu renk saçlı, yuvarlak suratlı, utangaç ve dost canlısı bir gülümsemesi olan bir kızdı. Kızın kalabalığı oluşturan ünlülere bakmamak için özellikle çaba harcıyor olması, Chaz'ın hoşuna gitmişti. "Selam, Chaz. Kostümüne bayıldım."

"Biraz aptalca. Ama teşekkürler."

Aaron sanki Chaz zaten biliyormuş gibi, "Becky bir sağlık ürünleri firmasının insan kaynakları departmanında çalışıyor," dedi. Chaz ayrıca, Becky'nin anne ve babasının Vietnam kökenli olduklarını, ama Becky'nin Long Beach'te doğduğunu da biliyordu.

Becky'nin V yakalı beyaz bluzunu, kısacık siyah eteğini,

simsiyah çoraplarını ve on beş puntoluk siyah, açık ayakkabılarını süzdü. "Harika bir şoför olmuştun."

"Aaron'ın fikriydi."

Aslında, Aaron'a Becky'nin, Scofield'ların seksi şoförü Lulu kılığına girmesini öneren de Chaz olmuştu. Becky'nin o gece çok gergin olacağını tahmin etmiş ve basit bir şey giymesinin endişesini biraz olsun hafifleteceğini ummuştu.

Aaron, "Aslında Chaz'ın fikri sayılır," dedi. Gerçi Aaron fikir ondan çıkmış gibi davransa bile, Chaz onu zor durumda bırakmazdı.

"Teşekkürler," dedi Becky. "Gerçek şu ki, biraz gerildim."

"İlk randevu için bayağı iyi, değil mi?"

"İnanılmaz. Aaron'ın beni davet ettiğine hâlâ inanamıyorum." Becky kafasını kaldırıp Aaron'a baktı ve ona çok seksi bir erkekmiş gibi –ki her zamankinden çok daha iyi görünse de, değildi– gülümsedi. Aaron da aynı şekilde gülümseyince, Chaz içinde bir kıskançlık dalgasının kabardığını hissetti. Aaron'ın erkek arkadaşı olmasını istediğinden değildi, ama onunla ilgilenmeye alışmıştı. Onunla konuşmak da hoşuna gidiyordu. Hatta başına gelen bütün saçmalıkları Aaron'a anlatmıştı. Ama olur da Becky'yle ciddileşirlerse, o zaman sadece sevgilisiyle konuşmak isteyebilirdi. Belki de biraz kıskanmasının nedeni, gerçekten ama gerçekten iyi ve rezillikten uzak bir adamın, ona Aaron'ın Becky'ye baktığı gibi bakmasını istemesiydi. Şimdi değilse de, bir gün.

Aaron, koyu renk saçlı, uzun boylu ve incecik bir kadını işaret ederek, "Sasha Holiday," dedi. Vücuduna sımsıkı oturan sofistike siyah elbisesini, boynuna astığı bir zincirin ucunda sallanan yarım bir gözlük tamamlıyordu. Bayan Scofield'ın sekreterinin çok daha seksi bir versiyonu olmuştu. "Sasha, Georgie'nin en yakın dostlarından biridir," dedi Aaron, Becky'ye.

Becky, "Onu *Holiday Sağlıklı Beslenme* reklamlarından tanıyorum," dedi. "Muhteşem bir kadın. Resimlerinden daha ince görünüyor."

Chaz, Sasha'nın fazla zayıf ve göz çevresinin fazla gergin olduğunu düşünüyordu, ama hiçbir şey demedi.

O, Aaron ve Becky, içeri giren yıldızlara –Jake Koranda, Jack Patriot, *Skip ve Scooter*'ın bütün oyuncularını ve Georgie'nin filmlerinde birlikte oynadığı birkaç oyuncu– dik dik bakmamaya çaba harcayarak öylece duruyorlardı. Meg salonun karşı köşesinden el sallayınca Chaz de karşılık verdi. Meg'in kavalyesi zavallının tekine benziyordu; Chaz, onun çok daha iyisi hak ettiğini düşündü. Meg'in babasının yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da benzer duygular içinde olmalıydı.

Chaz, Georgie'nin eski menajeri Laura Moody'yi görünce şaşırdı, ama kalp krizi geçirmek üzere gibi görünen Poopy kadar değil. Laura, Georgie'nin onu işten çıkarmasından önce davet edilmişti ve Poopy geleceğine ihtimal vermemiştir.

Becky, Aaron'a, "Bayan York ve Bay Shepard neredeler?" diye fısıldadı.

Birinin onlardan bu şekilde bahsetmesi, kulağa garip geliyordu. Aaron saatine baktı. "Gösterişli bir giriş yapacaklar. Poopy'nin fikri." Yüzü kızardı. "Yani Poppy demek istedim." Chaz'e kaşlarını çatarak baktı. "Gülmeyi bırak. Çocukluk ediyorsun... Üstelik hiç profesyonelce değil." Ama sonra kendisi de güldü ve Becky'ye parti organizatörünün fazla ciddi olduğunu ve Chaz'le ondan nefret ettiklerini anlattı.

Ordövrleri denerlerken, Rory Keene yanlarına geldi. Bu gerçekten çok havalı bir şeydi; çünkü salondaki herkesin onların VIP olduklarını düşünmelerini sağlamıştı. Laura da geldi. Herkesin Georgie'nin onu kovduğunu bilmesine ve yanında bir kavalyesi olmamasına rağmen, orada olmaktan utanıyormuş gibi bir hali yoktu.

Poopy ve garsonlar, gelin ve damadın girişi için davetlileri büyük fuayeye yönlendirmeye başlamışlardı. Chaz ise gergindi. Georgie sahnede olmaya alışkındı, ama bu akşam farklıydı ve Chaz onun bunca insanın önünde tökezlemesini ya da buna benzer utanç verici bir şey yapmasını hiç istemiyordu. Müzisyenler bir Mozart –ya da her kimse– bestesini çalmaya başladılar. Bram, birinci kattaki bir kapıdan fuayeye girdi. Chaz onu ilk kez smokinli görüyordu, ama Bram, James Bond, George Clooney ya da Patrick Dempsey gibi –sadece saçları biraz daha açık renkti– her gün smokinle dolaşıyormuşçasına rahattı. Zengin ve ünlü görünüyordu ve Chaz ona bakan kişi kendisi olduğu için, gururla doldu.

Bram büyük merdivenlerin alt basamaklarına indi ve kafasını kaldırıp yukarı baktı. Müzik güçlendi ve Georgie ortaya çıktı. Chaz az öncekine benzer bir gurur hissetti. Georgie aklıktan kemikleri çıkmış, çökük gözlü kadın olmaktan çıkmış, ıslıl ıslıl ve sağlıklı görünmeye başlamıştı. Chaz bunun için ne gerekiyorsa yapmıştı. Bram’e baktı ve onun da Georgie’yi çok güzel bulduğunu düşündü.

Georgie, partiye ayrı ayrı gitmeleri konusunda ısrar etmişti. Bu yüzden, Bram onu ilk kez görüyordu. Scooter’ın kokarca kostümlerinden birini giymiş olmasını bile beklemişti, çünkü Georgie öyle yapacağına dair tehditler savurmuştu. Ama aslında, öyle olmayacağını tahmin etmişti.

Georgie, kristal bir avizenin içinden çıplak halde, koşarak geçmiş gibi görünüyordu. Uzun, zarif bedenine diz hizasına kadar sımsıkı oturan ve sonrasında zarif bir dökümle yere kadar inen tuvaleti, ıslıl ıslıl buzdan, zarif bir sütun görüntüsü yaratıyordu. Tek omzu, incecik kristal bir dantelle sarılı, diğeri çıplaktı. Vücudunu çapraz kesen narin dantel parça, çıplak teninin küçük

bir bölümünü son derece kibarca ve belli belirsiz sergiliyordu.

Scooter Brown'un evsiz bir yetimden, hiçbir Scofield'da olmayan cömert bir ruh ve hayat dolu bir açıklığa sahip zarif bir kadına dönüşmesi, izleyicilerin görmek için tam sekiz sezon bekledikleri, Bram'in yıkıcı davranışlarıyla mahrum kaldıkları şeydi. Bram sarsılmıştı. Scooter'la oynayabilirdi, ama bu sofistike yaratık, neredeyse tehlikeli görünüyordu.

Saçları kusursuzdu. Koyu renk, yumuşacık bukleleri arkaya tutturulmuş, sadece birkaç tutamın zarif bir gelişigüzellikle öne düşmesine izin verilmişti. Georgie her konuda April'a güvenmiş ve arkadaşının ona en yakışanı bulma konusunda çok güçlü sezgileri olduğunda ısrar ederek, doğal, açık teninin yakınına, elinde bronzlaştırıcı bir fırça olan kimseyi yaklaştırmamıştı. Kendini mücevherlere de boğmamıştı. Kulak memelerinde bir çift gösterişli elmas küpe sallanıyordu, ama boynunu tamamen çıplak bırakmıştı.

Paul kızının yanındaydı ve Georgie elini babasının smokinli koluna yerleştirmişti. Babasının ona merdivenlerde eşlik etmesi planda yoktu ve birbirlerine gülümseyişleri Bram'in kafasını karıştırmıştı. Paul'ün son zamanlarda evde çok fazla zaman geçirdiğini biliyordu, ama çok uzun saatler çalışmak zorunda kaldığı için, ilişkilerindeki bu gözle görülür iyileşmeyi neye borçlu olduklarından habersizdi.

Georgie sahanlıkta duraksayınca, Bram onunla buluşmak için basamakları tırmanması gerektiğini çok geç hatırladı. Ama Georgie onun rolünü kaçırmamasına alışık ve çok fazla beklemesi gerekmedi. Bram harekete geçti ve merdivenleri tırmanıp, onun üç basamak aşağısında durdu. Kalabalığa profiline dörtte birini gösterecek şekilde döndü ve avuç içi yukarı bakacak şekilde, elini uzattı. Klişeydi belki ama, Georgie mümkün olan en romantik tabloyu hak ediyordu. Paul kızının yanağına bir öpücük kondurdu, Bram'e küçük bir selam verdi ve sahneyi gelinle damada

bıraktı. Georgie'nin sıcacık eli, Bram'in parmaklarıyla buluştu. Georgie aralarındaki üç basamağı inerken, seyirciler alkışlamaya başladılar.

Yüzlerini, hiç şüphesiz en az yarısı bu evliliğin ne kadar süreceği konusunda bahse girmiş olan davetlilerin gülümseyen yüzleri ve tezahüratlarıyla dolu olan balo salonuna çevirdiler. Georgie, şefkatli gözlerle Bram'e baktı. Bram parmaklarını dudaklarına götürüp öptü. Beyaz Atlı Prens rolünü en az Ezik Lance kadar iyi oynayabilirdi.

Ama alaycı olmak konusunda çok çalışması gerekecekti. Bu gece yeni bir Hollywood peri masalından başka bir şey olmaya bilirdi, ama yanılsama gerçek gibi geliyordu.

Georgie bu gecenin gerçek olmasını istiyordu. Sihirli ıslıl ıslıl tuvaleti. Onu yalnız bırakmayan dostları, babasının yüzündeki yumuşacık ifade. Tek yanlış, yanında duran erkekti. Ama o da olması gerektiği kadar yanlış gelmiyordu. Kot pantolon ve tenis eteğinden, smokin ve okul üniformasına kadar her tür kılık içindeki misafirlerinin arasına karıştılar. Trev ve Sasha kadeh kaldırmak ve konuşma yapmak için gönüllü olmuşlardı, ama herkes yerini alınca, Paul beklenmedik şekilde ayağa kalktı ve kadehini kaldırdı. "Bu akşam, bu iki muhteşem insanın birbirlerine verdikleri sözü kutluyoruz." Georgie'ye baktı. "Bu insanlardan birini... çok seviyorum." Sesi titremişti. Georgie'nin gözleri yaşardı. Paul gırtlığını temizledi. "Ve diğeri, gözüme her gün biraz daha giriyor."

Bram de dahil herkes güldü. Babasıyla geçirdiği son bir hafta Georgie için hem tuhaf, hem harikaydı. Babasının onu –ve annesini– ne kadar çok sevdiğini bilmek, dünyalara bedeldi. Ancak Paul gelin ve damadın geleceğine dair umutlarını ifade etmeye

başlayınca, Georgie gülümsemesini korumakta zorlandığını hissetti. Babasını hayal kırıklığına uğratma kaygısıyla yalan söylemek yerine, gerçekleri açıkça ifade etmek, bundan sonrasında kendisi olmak yolunda atması gereken ilk adım olacaktı.

Paul, eski menajerini düğünde ona eşlik etmesi için davet ettiğini o sabaha kadar söylememişti. Her ne kadar Laura'yla yeniden karşılaşmak çok tuhaf gelse de, Georgie, babasının bunu düşünebilmesine sevinmişti. "Onun için çok hoş bir jest olur," demişti Paul. "Böylece herkes onu, çemberin iç halkasına yerleştirdiğini görebilir."

Georgie işi şakaya vurmaya çalışmıştı. "Ayrıca, insanlara senin aktörlüğe döneceğini ve Laura'nın seni temsil edeceğini duyurmak için de uygun bir yol."

Babasının yüzü düşmüştü. "Georgie benim niyetim..."

"Niyetinin bu olmadığını biliyorum," demişti Georgie aceleyle. "Ben de onu kastetmedim zaten." Yepyeni bir ilişkide yollarını bulmaya, nasıl adım atacaklarını kestirmeye çalışıyorlardı. Georgie babasını güldürmek için gıdıklamıştı.

Paul'ünkini diğer konuşmalar takip etti. Trev'inki kaba, Sasha'ninki iç ısıtıcı olsa da, ikisi de komikti. Yemek başlayınca, Georgie ve Bram, sık sık, su kadehlerini tıklatan davetlilerin müdahalelerine maruz kaldılar. Artık herkesin gözü önünde gerçekleşen öpüşmeleri o kadar da yapay gelmiyordu. Georgie öpüşmekten Bram Shepard kadar hoşlanan ikinci bir erkek tanımamıştı. Ya da bu işi onun kadar iyi yapan. Ve kendisinin öpmekten bu kadar hoşlandığı ikinci bir erkek de olmamıştı.

Yandaki masada, Laura bir taraftan ıstakozunu didikliyor, bir taraftan da çaktırmadan sutyen askısını çekiştiriyordu. O akşam, diğer pek çok bayan misafir gibi bir garden parti elbisesi giymeyi planlamış, ama son anda fikrini değiştirmişti. Bu bir iş ortamıydı ve dekoltesini çok fazla sergileyecek bir korsajı çekiş-

tirmek ya da yeterince yanık olmayan kolları için endişelenmek gibi bir lüksü yoktu. Bu yüzden tam Bayan Scofield'ın giyeceği türde sade, bej bir takımla, yakası drapeli bir gömlek ve incilerle yetinmişti. Sutyen askılarııyla yaşadığı alışıl gelmiş sıkıntısı dışında, derli toplu görünmek konusunda oldukça başarılıydı.

Paul'ün daveti onu çok şaşırtmıştı. Onu ilk seçmesinde başarılı olamadığım, ama casting ajansının başka bir rol için görüşmek istediğini haber vermek üzere aramıştı. Standard'ego onarıcı moral konuşmasına girmeye hazırlanırken, Paul sözünü kesmişti. "O rol için uygun değildim, ama seçimler gerçekten iyi bir pratik oldu." Ve sonra da onu partiye davet etmişti.

Hayır demek için salak olması gerekirdi. O akşam orada görünmek profesyonel itibarını biraz olsun toparlayacaktı ve bunu Paul de pekâlâ biliyordu. Yine de temkinli davranmamak elinde değildi. Paul'ün soğuk kişiliği her zaman yakışıklılığının ve diğer erkeksi değerlerinin panzehiri olmuştu; ama bu yeni kırılğan tavrı, Laura'nın onu daha huzursuz edici bir açıdan görmesine neden olmaya başlıyordu.

Neyse ki, kadınsı kurtarma fantezilerinin nasıl bir tehlike oluşturduğunun farkındaydı. Hayattan ne beklediği konusunda oldukça netti ve sırf Paul York hayal ettiğinden daha ilginç ve karmaşık bir adam çıktı diye her şeyi mahvetmeye niyeti yoktu. Zaman zaman yalnızlık çekiyorsa ne olmuştu yani? Bir erkeğin onu amacından saptırmasına izin verdiği günler geçmişte kalmıştı. Paul bir müşteriydi ve bu partide bulunmak işi için iyiydi.

Paul bütün gece çok özenli ve tam bir beyefendi gibi davranmıştı, ama Laura yemek yiyemeyecek kadar gergindi. Masadaki diğer misafirler kendi aralarında sohbete dalınca, Paul'ün kulağına eğildi ve, "Beni davet ettiğin için teşekkürler," dedi. "Sana borçlandım."

"Bu akşamın sandığın kadar tuhaf gitmediğini itiraf et."

"Sadece kızın çok klas bir insan olduğu için."

"Onu savunmaktan vazgeç. Seni kovdu."

"Beni kovması gerekiyordu. Ayrıca siz ikiniz bütün akşamı birbirinize gülümseyerek geçirdiniz. Bu yüzden bana sert adamı oynamaktan vazgeç artık."

"Konuştuk. O kadar." Paul parmağını ağzının köşesine koyup, Laura'ya yüzünde bir şey olduğunu işaret etti. Laura mahcup bir tavırla peçetesine davrandı, ama doğru noktayı bulamayınca, Paul kendi peçetesiyle sildi.

Paul elini geri çekince, Laura hemen su kadehine uzandı. "Harika bir konuşma olmuş."

"Öyleydi. Hatırlat da bir daha sarhoş olduğumda sana anlatayım."

"Senin sarhoş olabileceğini düşünemiyorum. Öz disiplinin çok güçlü."

"Olduğum görülmüştür."

"Ne zaman?"

Laura konuyu geçiştirmesini bekliyordu, ama öyle olmadı. "Karım öldüğünde. Georgie uyuduktan sonra, her gece."

Bu Laura'nın yeni yeni tanımaya başladığı bir Paul York'tu. Ona uzun uzun baktı. "Karın nasıl biriydi? İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin."

Paul çatalını bıraktı. "Müthişti. Zeki. Komik. Tatlı. Onu hak etmiyordum."

"O öyle düşünmüyormuş demek ki. Yoksa seninle evlenmezdi."

Paul, evliliğinde kendini ikinci sınıf vatandaş olarak görmeye alışmış ve aksini algılayamıyormuş gibi şaşırmıştı. "Öldüğünde yirmi beşindeydi," dedi. "Çocuk yaşıta."

Laura, inci kolyesini parmaklarının arasında çevirerek, "Ve

sen hâlâ ona âşıksın," dedi.

"Kastettiğin anlamda değil." Paul tabağının yanında duran minyatür Scofield Malikânesi'yle oynuyordu. "Sanırım içimdeki yirmi beşlik delikanlı ona hep âşık kalacak, ama üzerinden çok uzun zaman geçti. İsteddiği gibi yaşıyordu. Arabanın anahtarlarını buz dolabında bulurdum. Dış görüntüsüne hiç aldırmaıdı. Bu beni deli ederdi. Ya düğmelerini koparır ya da bir şeyleri yırtardı."

Laura ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Seni öyle biriyle düşünmek çok zor. Çıktığın bütün kadınlar son derece zarifler."

Paul omzunu silkti. "Hayat zaten yeterince karışık. Olabildiğince düzen peşinde koşuyorum."

Laura kucağındaki peçeteyi katladı. "Ama o kadınlardan hiçbirine âşık olmadın."

"Nereden biliyorsun? Belki âşık olmuş ama reddedilmişimdir."

"Sanmam. Boşanmış kadınlar piyangosunda büyük ödül gibisin. İstikrarlı, zeki ve yakışıklı."

"Georgie'nin kariyeriyle, yeniden evlenemeyecek kadar meşguldüm."

Laura, Paul'ün yine kendini suçlamaya başladığını fark etmişti. "Çok uzun seneler boyunca, çok iyi iş çıkardın. Hikâyelerinizi çok duydum. Georgie çocukken de mikrofonlara ve dans pabuçlarına dayanamazmış. Bu konuda kendini hırpalamaktan vazgeç."

"Gösteri yapmaya bayılırdı. Benim bakmadığım zamanlarda dans etmek için masaların tepesine çıkardı." Paul'ün gözleri yine bulutlanmıştı. "Yine de onu bu kadar zorlamamalıydım. Annesi bundan nefret ederdi."

"Hey, bir başkasının bütün yükü omuzlarına alışını gökyü-

zünden izleyip eleştirmek çok kolay.”

Laura, Paul’ün ölmüş karısı hakkında şaka yapma küstahlığını göstermiş, karşılığında Paul’ün yüzü sertleşmişti. Eskiden olsa, ağzından çıkan sözcükleri telafi etmek için kendini paralar-
dı, ama şimdi, Paul’ün kaşları gittikçe daha çok çatılırken bile, buna gerek duymamıştı. Aksine ona doğru eğildi ve, “Unut artık,” diye fısıldadı.

Paul kafasını hızla kaldırdı ve öldürücü bakışlarını Laura’nın gözlerine sabitledi.

Laura gözlerini kaçırmadan, “Zamanı geldi,” dedi.

Kendini geri çekmek, Paul York’un sık tercih ettiği bir silahtı ve Laura onun kafasını çevirmesini bekledi, ama öyle olmadı. Gözlerindeki buzlar eridi. “İlginç. Georgie de aynı şeyi söyledi.”

Laura’nın düşürdüğü peçeteyi yerden aldı ve ona, kemiklerini eritecek uzun bir bakış attı.

Bölüm 23

Garsonun Chaz'in dikkatini çekmesinin nedeni şirrinliği ve aktörlere benzememesiydi. Çok kısa boyluydu, ama güzel bir vücudu vardı ve koyu renk saçları kısacık tıraşlıydı. Ordövr tepsilerini dolaştırırken herkese kaçamak bakışlar atıyordu, ama kendisi de aynı şeyi yaptığı için, Chaz bunun üzerinde durmamıştı. Sonra çocuğun vücudunu hareket ettirişindeki tuhaflığı fark etti.

Ne yaptığını anladığı zaman, öfkeye kapıldı. Yemeğin sonunu bekledi, sonra izin isteyip masadan ayrıldı ve servis holüne geçti. Garson çocuk metal bir servis arabasına tabakları yerleştirmekle meşguldü. Chaz yanına yaklaşıncı, başındaki melek haresine kibirli bir gülümsemeyle baktı. "Hey, melek. Senin için ne yapabilirim?"

Chaz çocuğun isim kartına bir göz attıktan sonra, "Kameranı verebilirsin, Marcus," dedi.

Çocuğun kibri bir anda kaybolmuştu. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Üzerinde gizli kamera var."

"Sen delisin."

Georgie televizyondaki muhabirlerin kameralarını nereye sakladıklarını hatırlamaya çalışıyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi çocuk. "Bram ve Georgie için çalışıyorsun. Sana ne kadar para veriyorlar?"

"Senin aldığından daha fazla." Marcus uzun boylu değildi,

ama vücut yapmak için çok çalışmışa benziyordu. Chaz biraz geç de olsa, bu işi güvenli ekibinden birine pas etmesinin daha doğru olacağını düşündü. Ama çevrede bir yığın insan vardı ve bu işi sessizce halletmek daha faydalı olabilirdi. "Ya kameranı bana verirsin ya da birinden onu almasını rica ederim, Marcus."

Chaz kararlılığını başarıyla sergilemiş olmalıydı, çünkü çocuk huzursuz görünmeye başlamıştı. Onu biraz da olsa rahatsız edebilmiş olmak, Chaz'e kendini iyi hissettirmişti.

"Senin üzerine vazife değil."

"Sadece hayatını kazanmaya çalışıyorsun. Evet, anlıyorum. Ve kamerayı bana verdiğin anda unutmaya hazırım."

"Kaltaklık etme."

Chaz hızlı hareket etti ve garsonun, diğer düğmelerinden farklı görünen, en üst düğmesine uzandı. Düğme elinde kalınca, iyice çekti ve arkasından sarkan incecik kablounun direnciyle karşılaştı.

"Hey!"

Sertçe çekip kabloyu kopardı. "Kameralara izin yok. Mesajı almadın mı yoksa?"

"Sana ne ki? Fotoğraf ajanslarının böyle şeylere kaç para verdiğinden haberin var mı?"

"Yeterince veremezler."

Çocuk kıpkırmızı olmuştu, ama kamerayı kimseye belli etmeden geri alması imkânsızdı. Chaz dönüp yürüyünce, o da peşinden gitti. "Hikâyeni satabilirsin, biliyorsun değil mi? Onlarla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlatabilirsin. En az yüz bin alabileceğine bahse girerim. Kameramı bana geri ver; seni bu adamla görüştüreyim. Senin için her şeyi ayarlar."

Yüz bin dolar...

"Haklarında kötü bir şey söylemen bile gerekmez."

Chaz cevap vermedi. Sadece yürümeye devam etti.

Yüz bin dolar.

Temekten sonra, Skip ve Scooter kliplerinden oluşan komik bir bant gösterildi. Pasta kesme seremonisinden hemen önce, Dirk Duke –gerçek adıyla Adam Levenstein– elinde bir mikrofonla sahne-
de belirdi. Şehrin en popüler DJ’iydi ve Poppy onu dans müziği yapması için tutmuştu, ama dansın başlamasına yarım saat daha vardı. Dirk kısa boylu, ensesi dövme-
li, kafası bir mermiyi andıran ve *Ivy League* eğitimini saklamak için ne gerekiyorsa yapan bir adamdı. Bu akşam her zamanki kot pantolonu yerine, üzerinde eğreti duran bir smokin giymişti. “Selam, millet! Bu harika bir parti. Georgie ve Bram için büyük bir alkış lütfen.”

Kalabalık itaatkâr bir tavırla alkışlamaya başladı.

“Bütün *Skip ve Scooter* hayranları! Bram ve Georgie’nin evlendiklerini görmek muhteşem, değil mi?”

Alkış sesleri, Meg’in de katkıda bulunduğu ısıklarla beslendi.

“Burada iki ay önce gerçekleşen bir evliliği kutlamak için toplandık. Hiçbirimizin davet edilecek kadar önemli görülmediğimiz bir nikâhı!”

Kahkaha sesleri.

“Ve bu akşam, bu konuda bir şeyler yapmak niyetindeyiz.”

Dört garson, mavi ortancalarla tutturulmuş beyaz tüllerle süslü, kemerli bir gelin çardağıyla içeri girdiler. . Poppy de üzerinde yerlere kadar inen siyah elbisesiyle, kibirli yüz ifadesiyle hemen arkalarındaydı.

Georgie dirseğiyle Bram’i dürttü. “Sanırım Poppy sürprizini yapmak üzere. Hani senin kafasına göre takılmasını söylediğin sürpriz.”

Bram yüzünü buluşturdu. “Kafama bir şey indirmeliydin. Bundan hiç hoşlanmadım.”

Garsonlar çardağı balo salonunun ön tarafına yerleştirirken, Georgie’nin durumu Bram’dan iyi değildi. Bram bir küfür savurdu. “Kadını şu anda resmen kovmuş bulunuyorum.”

“Evrensel Hayat Kilisesi’nin atanmış rahibi olarak...” Dirk dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. “...gelin ve damadımızdan öne çıkmalarını...” Tekrar durdu. “...ve yeminlerini, bir kez de bizim huzurumuzda tekrarlamalarını istemekten onur duyuyorum.”

Davetliler buna bayılmışlardı. Georgie’nin babası da buna dahildi. Poppy’nin rujlu, silikonlu dudaklarında bir zafer gülümsemesi belirdi. Bram’in çenesinde bir kas seğirdi. Poppy’nin onlara danışmadan böyle özel bir şey planlamaya hiç hakkı yoktu.

Bram dişlerini sıkarak ayağa kalktı. “Oyuncu yüzünü takın.”

Georgie kendi kendine bunun hiçbir öneminin olmadığını telkin etti. Herkesin içinde defalarca performans sergiledikten sonra, fazladan bir gösterinin lafı mı olurdu? Ayağa kalkarken, kristallerle süslü tuvaleti hışırdadı.

Dirk bir yarışma programı sunucusu gibi heceleri uzatarak konuşuyordu. “Babacık. Haydi sen de buraya gel ve onlara katıl. Bayanlar, baylar! Bay Paul York! Bram kendine bir sağdıç seç.”

Trev, “Beni seçiyor!” diyerek ayağa fırlayınca salondakilerden bir kahkaha yükseldi.

Georgie nefes alamadığını hissediyordu.

“Georgie, senin baş nedimen kim olacak?”

Georgie, Sasha, Meg ve April’a baktı ve en yakın dostlarının bu harika kadınlar olmasının ne büyük bir şans olduğunu düşündü. Sonra başını yana eğdi ve, “Laura,” dedi.

Laura şoke olmuştu. Ayağa kalkarken az kalsın sandalyesini deviriyordu

Gelin çardağının altında toplandılar. Babası, Trev, Laura, gö-nülsüz gelin ve damat...

Dirk, Bram ve Georgie'nin yüzleri misafirlere dönük olsun diye, arkasını dönmüştü. Eliyle mikrofonu kapatarak, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Georgie ve Bram birbirlerine baktılar, aralarında kusursuz ve dile getirilmeyen bir iletişim akışı yaşandı. Bram tek kaşını kaldırdı. Georgie ona bakışlarıyla tam olarak ne düşündüğünü anlattı. Bram gülümsedi, elini sıktı ve mikrofonu Dirk'ün elinden çekti.

"Bir rahip, bir haham ve bir papaz bara girmişler..." Bir kahkaha daha yükseldi. Bram sırttı, mikrofonu ağzına yaklaştırdı. "Hepinize iyi dilekleriniz için teşekkür ederiz. Georgie ve ben bu güzel dileklerinizi, tahmin edemeyeceğiniz kadar çok takdir ediyoruz."

Poppy yan tarafta dudaklarını kemirmeye başlamıştı. Bram'in konuşması programında yoktu ve işine müdahale eden can sıkıcı müşterilerden hiç haz etmediği her halinden belli oluyordu.

Bram, Georgie'nin elini bıraktı ve çardağı işaret etti. "Sizlerin de büyük ihtimalle tahmin edeceğiniz üzere, bu tören bizim için sürpriz oldu. Ama gerçek şu ki, her ne kadar Skip ve Scooter'ı evlenirken görmenin cazibesini çok iyi anlasak da, Georgie ve ben gerçekte o karakterler değiliz ve bu olay, ikimize de doğru gelmiyor.

Georgie elini kocasının koluna yerleştirip insanlara gülümsedi.

Bram elini onun elinin üzerine koydu. "Şu anda Georgie'yle ilgili duygusal şeyler söyleme isteğiyle doluyum. Onun ne kadar

sıcak kalpli olduğunu. Ne kadar tatlı ve komik olduğunu. En yakın arkadaşım olduğunu. Ama onu utandırmak istemiyorum.”

“Sorun değil.” Georgie mikrofona eğildi ve, “Utandır beni,” dedi.

Bram de kalabalıkla birlikte güldü. Bir kez daha öpüştüler ve aşkla, uzun uzun birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra Bram, çaktırmadan Georgie’nin poposunu elleyince, Georgie de onunkine bir çimdik attı.

Ve sonra, birdenbire, Georgie’nin dizleri titremeye başladı. Gerçekten titremeye. Deprem misali. Ama bu deprem, içinde yaşanıyordu.

Bram’e âşık olmuştu.

Bütün kanı beynine hücum etti. Korkunç gerçeği sindirmesi güçtü. Bütün bildiklerine rağmen, bekâretini çalan, bir TV dizisini enkaza dönüştüren ve az kalsın kendi kendini de yok eden, bencil ve kötü çocuk Bram Shepard’a âşık olmuştu!

Bram, beyaz perdeye çok yakışan yakışıklılığı ve erkeksi zarafetiyle, avizelerin altında ışıık saçıyordu. Georgie nefes alamadığını hissetti. Nihayet kendi olmayı öğrenmeye başladığı bir dönemde, güvenemeyeceği ve yanında kalması için para ödediği bir adama âşık olarak, kendi kendini sabote etmişti. Facianın büyüklüğü onu sersemletmişti.

Bram konuşmasını bitirince, en tepesine gelin-damat kostümleri içindeki Skip ve Scooter bebeklerinin oturtulduğu, danteller, ortancalar ve şeker kremasıyla süslenmiş düğün pastası geldi. Bram, ilk lokmayı karısına yedirirken, dudağına bir parça krema bulaştırdı ve eğilip onu öptü. Georgie de, bir şekilde, bu jestin karşılığını vermeyi başardı. Pasta, kalp kırıklığı tadındaydı.

Sonrasında, April sihirli kristal elbisesini çıkarıp dans için özellikle seçtikleri, çarliston tarzı cam göbeği elbisesini giyme-

sine yardım etti. Georgie geceyi bir an bile yerinde oturmadan dans edip gülerek, kalçalarını sallayarak tamamladı.

Ona çok güzel olduğunu ve onu yatağa atmak için sabırsızlandığını söyleyen Bram'le de dans etti. Trev'le, kız arkadaşlarıyla, Jake Koranda'yla, Aaron'la ve babasıyla da dans etti. Filmlerdeki rol arkadaşları ve Jack Patriot'la da. Hatta Dirk Duke'la bile dans etti. Ayakları durmadığı sürece, kendini bu işten nasıl kurtaracağı konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu.

Saat ikiyi biraz geçte evin girişindeydiler. Bram çözölmüş papyonu ve üst düğmesi açık smokin gömleğiyle, Georgie'ye doğru eğilmişti. "Ne demek misafir odasında yatacağım?"

Georgie hâlâ biraz sarhoştı, ama ne yapması gerektiğini unutacak kadar sarhoş değildi. Ağlamak ya da çılgılık atmak istiyordu, ama daha sonra ikisi için de bolca boş vakti olacaktı. "Salı günü senin için bir seçmeye katılacağımın farkındasın, değil mi? Üç gece öncesinde seninle yatmam, diğer aktrislerle haksız üstünlük sağlamak olur."

"Bugüne kadar duyduğum en saçma şey."

Georgie bir şekilde, eski Georgie'nin –bir kez daha aptalcasına âşık olan Georgie'nin– ukala tavrını takınmayı başarmıştı. "Üzgünüm, Skipper. Ben eşit şartlarla oynamaya inanırım. Vicdanım sızlar."

"Vicdanını salla gitsin." Bram onu merdivenlerin başındaki duvara yasladı ve öpmeye başladı. Bunlar, inatçı bir tarafı olan derin ve ısrarcı öpüşlerdi. Georgie parmaklarının ayakkabılarının içinde kıvrıldığını hissedebiliyordu. Bram elini küçük mavi çarliston elbisesinin altına soktu ve memesinin elbisenin roba kısmından yukarıda kalan kıvrımını avuçladı. Georgie'nin nemli tenine doğru, "Beni deli ediyorsun," diye mırıldandı.

Şampanya, arzu ve çaresizlik, Georgie'nin başını döndürmüştü. Bram parmaklarını Georgie'nin iç çamaşırı demeye bin şahit denecek kadar küçük ve narin külotunun içine uzattı. *Dur. Durma.* Genç adamın öpüşleri gittikçe daha ısrarcı, dokunuşları artık dayanamayacağı kadar mahrem bir hal alırken, bu kelimeler zihninde dans ediyordu.

Bram sonunda, "Yeter," dedi ve onu kucaklayıverdi.

Tema müziği gittikçe güçleniyordu. Bram onu, olabilecek en romantik jestlerle üst kata taşıırken, Georgie'nin beyninde *Dr. Jivago, Titanik, Unutulmayan Aşk* ve *Benim Afrikam* filmlerinin müzikleri çalıyordu. Oysa saat sabahın ikisiydi ve Bram eşikten geçerken, dirseğini kapıya fena çarptı.

Ama toparlanması sadece bir iki saniye sürdü. Georgie'yi yatağın kenarına bıraktı. Kıyafetlerini çıkardı ve bir anda, teknedeki o ilk sefere geri döndüler. Georgie'nin çıplak kalçaları, döşegün hemen ucunda, eteği beline kadar sıyrılmış haldeydi. Bram'in kıyafetleri etrafa saçılmıştı. Ve Georgie aşkına karşılık vermeyen bir erkeğe aptalcasına âşıkı.

İlk defa gibiydi, ama ilk defa değildi. Bram ilk nefes nefese saldırının ardından, duruldu ve onu dokunuşlarıyla, ağzıyla, erkekliğiyle, kalbi dışında her şeyiyle sevmeye başladı. Georgie de ona karşılık verdi. Son bir kez daha.

Georgie'nin gözlerine bakarken, Bram'in gözlerinde belli belirsiz bir soru işareti parlıyordu. Georgie'de bir değişiklik hissetmiş, ama ne olduğunu tam olarak çıkaramamıştı. Hazları dalga dalga kabarırken, Georgie'nin zihnindeki müzik doruk noktasına ulaştı ve kamera geri çekildi. Georgie gözlerini yumdu ve onunla birlikte unutuşa doğru yola çıktı.

Bram'in omzuna kıvrılmış halde yatarken, çaresizliği yeniden su yüzüne çıkmıştı. Bu kendini yiyip bitirme hali bir son bulmalıydı. "Bana ne zaman âşık oldun?" diye sordu.

Bram uykulu bir sesle, "Seni ilk gördüğüm anda," dedi. "Ya da dur bir dakika. O bendim. Aynaya ilk bakışımı."

"Hayır, gerçekten."

Bram esnedi ve onu alnından öptü. "Haydi, uyu artık."

Georgie bastırdı. "İçimden bir ses..."

"Ne sesi?"

Bram tamamen ayılmış ve şüpheye düşmüştü. Ama Georgie'nin tam olarak nerede durduğunu bilmesi gerekiyordu. Bu, sitcom'larda yaşanacak ve birkaç kelimeyle yoluna koyulabilecek türde bir yanlış anlaşılmaya maruz kalmak için fazla önemli bir konuydu. "İçimden bir ses, senin bana âşık olduğunu söylüyor."

Bram onu pek nazik sayılmayacak bir hareketle omzundan iterek doğruldu. "Tanrı aşkına... Senin için ne hissettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Gerçekten biliyor sayılmam. Görünmeye çalıştığından çok daha duyarlısın ve çok şey saklıyorsun."

"Ben bir damla bile duyarlı değilim." Georgie'ye baktı. "Partide söylediklerimi başıma kakacaksın, değil mi?"

Georgie onun partide ne söylediğini hatırlayamıyordu. Dudak büktü. "Tabii ki başıma kakacağım. Haydi bir daha söyle."

Bram abartılı bir iç çekti ve yastıklara dayandı. "Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın. Haydi, durma, gül bana. İnan bana, böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim."

En iyi arkadaş. Georgie yutkundu. "Bilmem ki... Ne de olsa ben çok sevilesi bir insanım."

"Sen delinin tekisin. Bir milyon yıl geçse, senin dünyada en çok güveneceğim insan olacağına ihtimal vermezdim."

Oysa Georgie ona hiç mi hiç güvenmiyordu. Bu konu dışında. Bram duyguları konusunda gerçeği söylüyordu. "Ya Chaz?"

Senin için göğsünü kurşunlara siper eder.”

“Tamam, sen tanıdığım ikinci en güvenilir insansın.”

“Bu daha iyi oldu.” Georgie kendi kendine bu işin peşini bırakması gerektiğini telkin etti, ama denemeye mecburdu. Bir kez daha. Çok can sıkıcı bir konudan bahsediyorlarmış gibi, “Durumumuzu gerçekten mahvedebilir,” diye iç geçirdi. “Yani aptallık edip, âşık olmaya falan kalkışsan...”

“Tanrı aşkına, Georgie. Şunu keser misin? Kimsenin kimseye âşık olduğu falan yok.”

“Bu kadar eminsen...”

“Eminim.”

“Çok rahatladım. Şimdi çeneni kapat da uyuyabileyim.”

Bacağına kramp girmişti, ama Bram’ın derin ve düzenli soluk alıp verişlerini duyana ve uyuduğundan emin olana kadar kıpırdamaya cesaret edemedi. Ancak sonra yataktan kalktı ve usulca alt kata indi. Babası evine geri dönmüş ve konukevini boşaltmıştı. Georgie soğuk taş yolda, yanaklarından aşağı yaşlar süzülerek yürüdü. Onunla sevişmeye devam edecekse, bunu safi seks için yapıyormuş gibi davranması gerekecekti. Tıpkı kamera önünde olduğu gibi, rol yapacaktı.

Bunu yapamazdı. Ne ona. Ne kendine. Bir daha asla.

Bölüm 24

Bram, Georgie'nin seçmesine geç kalmıştı. Hank Peters'ın başıyla verdiği soğuk selam bundan hoşnut olmadığını gösteriyordu. Bram hepsinin eski, güvenilir alışkanlıklarına dönmesini belediklerini tahmin ediyordu, ama aslında, Endeavor'daki ortaklardan birinden gelen bir telefon yüzünden haklı olarak geç kalmıştı. Yine de bunu izaha girişmek istemiyordu –geçmişte o kadar çok saçma sapan özürler saymıştı ki– kısa bir özürle geçiştirdi. “Sizi beklettiğim için özür dilerim.”

Her ne kadar hiç kimse yüzüne bir şey söylemese de, hepsi Georgie'nin o gün okuma yapmasının boşa zaman kaybı olduğunu düşünüyorlardı. Ve her ne kadar sonunda onu yıkacak bir şeyin parçası olmaktan nefret etse de, Bram bu seçmeyi ona borçluydu.

“İşe koyulalım,” dedi Hank.

Seçme odasının öd yeşili duvarları, lekeli bir halısı, eski püskü metal sandalyeleri ve birkaç katlanır sandalyesi vardı. Vortex arazisinin arka tarafında, bağımsız alt şirket Siracca Prodüksiyon'a ev sahipliği yapan eski bir binanın en üst katındaydılar. Bram, Hank'le kadın casting direktörü arasındaki sandalyeye oturdu.

Hank, uzun yüzü, cılızlaşan saçları ve gözlükleriyle bir Hollywood yönetmeninden ziyade *Ivy League* profesörlerine benziyordu. Ancak müthiş yetenekli bir yönetmendi ve Bram birlikte çalıştıklarına hâlâ inanamıyordu. Casting direktörü işaret verin-

ce asistanı, Georgie'yi beklettikleri yerden getirmeye gitti.

Bram onu parti gecesinden beri görmemişti. Paul partiden sonra hastalanmıştı –Chaz'ın dediğine göre bir tür sindirim yolları enfeksiyonu geçiriyordu– ve Georgie ertesi sabah onun uyanmasını beklemeden babasıyla ilgilenmeye gitmişti. Georgie'nin böyle büyük bir seçme öncesinde hemşire rolü üstlenerek dikkatini dağıtmaya hiç ihtiyacı yoktu ve Bram, Paul'ün onu eve geri göndermeyi başaramamış olmasına inanamıyordu. Bram, onu bu rolden vazgeçirmek için daha çok konuşma fırsatı olsun isterdi.

Casting asistanı geri geldi ve ilk adayın geçmesi için kapıyı açık tuttu. Georgie'nin özgüveni, insanlarda yaratmaya çalıştığı intibadan çok daha hassastı. Berbat olmayacaktı, ama iyi de olmayacaktı ve Bram herkesin onun performansını yerden yere vurması fikrinden nefret ediyordu.

İçeri uzun boylu, koyu renk saçlı bir aktris girdi. Georgie olmayan bir aktris. Casting direktörü ona son filminden bu yana neler yaptığını sorarken, Bram, Hank'e doğru eğildi. "Georgie hangi cehennemde?"

Hank ona tuhaf tuhaf baktı. "Bilmiyor musun?"

"Konuşma fırsatını bulamadık. Babası hastalandı; Georgie birkaç gündür ona bakıyor."

Hank göz teması kurmaktan kaçınır gibi, gözlüklerini çıkardı ve tişörtünün ucuyla silmeye başladı. "Georgie fikrini değiştirdi. Bu rolün ona göre olmadığına karar vermiş ve seçmeye katılmıyor."

Bram anlayamıyordu. Seçme boyunca tek bir kelime dahi anlayamadan oturdu. Sonra izin isteyip Georgie'yi aramaya gitti, ama telefonunu açmıyordu. Paul ve Aaron da öyle. Chaz ise Georgie'nin daha önceden Bram'e söylediklerinin ötesinde bir şey bilmiyordu. Nihayet Laura'yı aradı. Laura birkaç saat önce

Paul'le konuşmuştu ve Paul hastalıktan bahsetmemişti.

Bir şeyler yolunda değildi. Eve gitmek üzere yola çıktı.

Bahçe kapısının yakınında sadece üç siyah cip bekliyordu. Pazar günkü evlilik kutlaması TMZ ve diğer dedikodu sitelerinde büyük yankı uyandırmıştı, ama ilk iki ayın deliliği etkisini yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştı. Alevlerin yeniden canlanması zor değildi. Ve Georgie'nin kaybolduğu haberi yayılacak olursa, kıyamet kopardı.

Garaja girerken, cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Aaron'dı. "Georgie'den bir mesajım var. Sana biraz kafa dinlemek için uzaklaştığını haber vermemi istedi."

"Bu da nereden çıktı... Unut gitsin!"

"Biliyorum. Ben de anlayabilmiş değilim."

"Nerede peki?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Sana söyleyemem."

"Tabii söylemezsin!"

Ancak Aaron herkesten önce Georgie'ye sadıktı ve Bram'in tehditleri, kararlılığını kırmaya yetmedi. Bram sonunda telefonu kapattı ve bir süre allak bullak halde, arabada oturmaya devam etti. Seçmelere katılmaktan korktuğu için onunla yüz yüze gelmeye utanıyor olabilir miydi? Ama Georgie hayatı boyunca hiçbir seçmeden korkmamıştı ki! Bütün bunlar çok anlamsızdı.

Parti gecesi yaptıkları son konuşmayı tekrar tekrar düşündü. Bram'in ona âşık olduğuna ciddiye inanıyor olabilir miydi? Bram ona verdiği bütün karmaşık sinyalleri düşündü ve yeniden cep telefonuna uzandı. Cevap vermiyordu ve Bram'in mesaj bırakmaktan başka seçeneği yoktu.

"Tamam, Georgie. Anlıyorum. Önceki gece ciddiydin. Ama Tanrı'ya yemin ederim, sana âşık falan değilim. Bu yüzden endişelenmeyi bırak. Bu gerçek bir saçmalık. Sen benim kendimden

başka bir şeyi önemseydiğimi hiç gördün mü? Neden şimdi başlayayım ki? Hele seninle. Lanet olsun, böyle korkup kaçacağını bilseydim, o dostluk saçmalığını yumurtlamazdım. Dostluk. İnan bana daha fazlası yok. Bu yüzden, lütfen şu saçmalığa bir son ver ve beni ara.”

Ama Georgie aramadı ve ertesi sabah Bram’ın kafasına çok daha sinsi bir fikir dank etti. Georgie bir bebek istiyordu ve şimdilik bunu Bram’sız yapamazdı. Ya bu bir şantajsa? Onu sözüne getirmek için oynadığı bir oyunsa? Georgie’nin bu kadar nefret uyandırıcı bir şey yapıyor olması ihtimali bile Bram’i öfkelen-dirmeye yetmişti. Telesekreterini tekrar aradı ve ağzının payını verdi. Ağzından çıkan kelimeler konusunda çekingen davranmadığı için, Georgie’nin onu aramamasına hiç şaşırırmayacaktı.

Georgie’nin kiraladığı beyaz dış cepheli villa, Cabo San Lucas’ın hemen dışında, Cortez Denizi’ne bakan bir yamaçta konumlanmıştı. İki yatak odası, deniz tarağı şeklinde bir jakuzisi ve gölgeli bir terasa açılan sürgülü kapıları vardı. Georgie, Meksika’ya ticari bir uçuşla gelemeyeceği için özel bir charter hizmetinden faydalanmıştı.

Bir hafta boyunca her sabah, üzerine bol gelen bir tişört ve bol bir kapri geçirip, yüzünü büyük güneş gözlükleri ve geniş kenarlı bir şapkanın ardına saklamış, hiç kimse tarafından tanınmadan, kumsalda uzun yürüyüşler yapmıştı. Öğleden sonraları da filminin üzerinde çalışıyor ve acısıyla barışmaya çabalıyordu.

Ortadan kaybolması, Bram’i küplere bindirmişti ve telefon mesajları Georgie’nin kalbini paramparça etmişti.

Ama Tanrı’ya yemin ederim, sana âşık falan değilim. Dostluk. İnan bana daha fazlası yok.

Bebek meselesi yüzünden şantaj yaptığını iddia ettiği ikinci mesaja gelince... Georgie o mesajı tamamını dinlemeden silmişti.

Babası nerede olduğunu biliyordu. Sonunda ona Las Vegas'la ilgili gerçeği ve neden evden uzaklaşması gerektiğini –kısmen de olsa– anlatmıştı. Paul, doğal olarak, Bram'ı suçlamaya yeltenmişti, ama Georgie buna izin vermeyecekti. Babasından Bram'le temasa geçmeyeceğine dair söz almıştı. “Bana biraz zaman ver, baba, olur mu?” Paul isteksizce kabul etmişti.

Bir gün sonra babası başını döndüren bir haber vermek için geri aramıştı. “Biraz araştırma yaptım. Bram, ona ödemen gereken paranın bir kuruşuna dahi el sürmemiş. Bu da gösteriyor ki o paraya ihtiyacı yok.”

“Tabii ki var. Herkes *Skip ve Scooter*’dan kazandığı parayı havaya uçurduğunu biliyor.”

“Havaya uçurmak yerinde bir benzetme oldu. Ama temizlenip ayılınca, hayat standardını düşürmüş ve kalan parasıyla yatırım yapmaya başlamış. Kendi açısından şaşırtıcı bir ilerleme sağlamış. Hatta evinin kredisini dahi kapatmış.”

Ortada ironik bir durum vardı. Bram'in Georgie'yi kandırmadığı tek konu duygularıydı. Dostluk. Orada duruyordu.

Georgie kendini boşluğa bakarken, eline aldığı bir kitapta defalarca aynı satırları okurken buluyordu. Ama Lance'le olduğu gibi ağlamıyordu. Bu defa hüznü, gözyaşları için fazla derindi. Onu ilgilendiren tek aktivite kamerasını alıp sahildeki lüks tesislere gitmek ve oradaki oda hizmetçileriyle görüşmeler yapmaktı. Halkın içine karışma fikrine de dayanamadığı için, kamerasını gölge terasına kurdu ve kendi kendiyile mülakat yapmaya başladı.

“Söylesene, Georgie. Her zaman aşkta kaybeden mi oldun?”

"Sayılır. Ya sen?"

"Sayılır. Sence neden böyle?"

"Hastalıklı bir sevilme isteği olmasın?"

"Suçu neye atıyorsun? Babanla ilişkine mi?"

"Diyelim öyle."

"Yani sonuçta, Bram Shepard'a âşık olman da babanın kabahati."

"Hayır," diye fısıldadı. "O benim hatam. Ona âşık olmamın imkânsız olduğunu biliyordum, ama yine de yaşadım ve oldum..."

"Seçmelere katılmaktan, Helene'i oynama şansından vazgeçtin."

"Aynen öyle. Tam bir kadının aşkı için yapacağı şey, desene."

"Aptalca."

"Ne yapmam gerekiyordu? Her gün onun için çalışmam ve geceleri de onunla eve dönmem mi?"

"Yapman gereken, kariyerini birinci önceliğin olarak benimsemek."

"Şu anda kariyerim umurumda değil. Yeni bir menajer de bulmadım. Umurumda olan tek şey..."

"Sefilleri oynamak mı?"

"Birkaç ay sonra üstesinden gelmiş olurum."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Hayır, inanmıyordu. Bram'i eski kocasını hiç sevmediği kadar net bir biçimde seviyordu. Pembe gözlükler, insanın aklını başından alan bir sersemlik, Sindrella fantezileri ya da hayatını düzene koyacağına dair yanlış bir kanı olmadan. Bram için hissettikleri karmaşık, dürüst ve ruhunun derinliklerinden gelen şeylerdi. Bram onun bir parçası gibiydi; hem en iyi, hem en kötü

parçası. Hayatta birlikte mücadele vermek istediği, zaferleri ve felaketleri paylaşmak, tatilleri, doğum günlerini, her şeyi birlikte yaşamak istediği.

“Mükemmel,” dedi mülakatçısı. “Nihayet seni ağlatmayı başardım. Barbara Walters gibi.”

Georgie kamerayı kapattı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Georgie gideli nerdeyse iki hafta olmuştu ve Aaron, Bram’ın tek bilgi kaynağıydı. Georgie’nin asistanı, gazetelere bir dizi kurgusal hikâye uydurmayı kendine görev edinmişti. Magazin basınına Georgie’nin, Bram’ın yoğun çalışma temposuna girdiği günlerde tatile çıkmaya karar verdiği bilgisinin yanı sıra, yeni evlilerin uzun telefon konuşmaları yaptıklarına dair detaylar da sızdırıyordu. Aaron’ın uydurmaca hikâyeleri, şimdilik basını oyalıyordu. Bu yüzden Bram düzeltme yapmak ihtiyacı duymuyordu.

Her ne kadar rol dağılımını henüz tamamlamamış olsalar da, *Ağaç Evi*, büyük badireler yaşanmadan ilerlemeye devam ediyordu. Normal şartlarda, Bram’ın bulutların üzerinde olması gerekirdi ama o, eski uyuşturucu satıcısının peşine düşme isteğiyle yanıyordu. Şeytanları uzakta tutabilmek için, kendini işine adanmıştı.

Pazartesi akşamı stüdyodan eve döndüğünde, Chaz, mut-fak tezgâhının üzerinde henüz kapağını açmadığı Genel Denklik Diploması kitaplarının olması gerektiği yerde, yeni aldığı yemek kitaplarıyla, onu bekliyordu. Bram içeri girince yerinden sıçradı. “Sana bir sandviç yapayım. İyi bir sandviç. Tam tahıllı ekmek, hindi ve *guacamole*. Eminim bugün tek yediğin abur cubur olmuştur.”

“Hiçbir şey istemiyorum. Sana beni beklememeni söylemiştim.”

Chaz buzdolabına gitti. "Daha gece yarısı bile olmadı."

Tecrübeleri Bram'e, yemek konusunda Chaz'le tartışmaya girmemesi gerektiğini öğretmişti. Bu yüzden, uyumaktan başka hiçbir şey istemiyor olmasına rağmen, ortalıkta takıldı ve Chaz buzdolabından malzemeleri çıkarıp onu hayatı hakkında güncellerken, tezgâhın üzerindeki zarfları elden geçiriyormuş gibi yaptı. "Aaron tam bir baş belası. Becky'yle ayrılmışlar; daha bir araya geleli üç hafta bile olmamıştı. Birbirlerine gereğinden fazla benzediklerini söyledi. Ama aslında bunun iyi bir şey olması gerekmez mi?"

"Her zaman değil." Bram görmeyen gözlerle baktığı bir parti davetiyesini çöpe fırlattı. Her ne kadar bunu idrak etmesi çok uzun zaman almış olsa da, o ve Georgie'nin benzerlikleri de farklılıklarından daha ağır basıyordu.

Chaz kapağı açılın diye elindeki kutuyu tezgâha vurdu. "Aaron, Georgie'nin nerede olduğunu biliyor."

"Evet, bildiğini ben de biliyorum. Babası da biliyor."

"Bir şekilde sana söylemelerini sağlamalısın."

"Neden? Peşine düşecek değilim." Ayrıca, Bram, Avustralya'da film çekiminde olan Trev'le yaptıkları bir telefon konuşması sayesinde, Georgie'nin Cabo'da olduğunu çoktan öğrenmişti. Bram, Meksika'ya uçup onu geri getirmeyi düşünmüştü, ama Georgie gururunu fena incitmişti. Dahası, giden Georgie'ydi, dönmek ve bir şeyleri yoluna koymak da ona kalmıştı.

Chaz kesme tahtasının üzerine bir ekmek somunu yerleştirdi ve bıçağıyla sertçe dilimlemeye başladı. "Neden evlendiğinizi biliyorum."

Bram kafasını kaldırdı.

Chaz, *guacamole* kutusunun kapağını kapattı. "Vegas'ta yaşayanlar konusunda dürüst davranmalı ve o aptal evliliği ip-

tal ettirmeliydiniz. Ya da her neyse işte. İlk evliliğinde, Britney Spears'ın da yaptığı gibi.

"Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Seni Georgie'yle konuşurken duydum."

"Kulağını anahtar deliğine dayadığın için duymuşsundur. Birilerine bir şey söyleyecek olursan..."

Chaz dolabın kapağını neredeyse çarparak kapattı. "Hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Lanet olası düşük çenelinin teki olduğumu mu?"

Artık Bram'in hayatında iki öfkeli dişi vardı, ama Chaz'i eski, iyi haline döndürmek nispeten'daha kolaydı. "Hayır. Öyle düşünmüyorum. Özür dilerim."

Chaz, genç adamın ömrünü şöyle bir değerlendirdi ve sonra, tam Bram'in beklediği gibi, kabul etmeye karar verdi. Bram, onun için hazırladığı yemeğin önüne oturdu. Henüz sahte evliliklerine nokta koymak istemiyordu. Seks de dahil olmak üzere—ki gerçekten o kadar harikaydı ki henüz vazgeçmeye gönlü razı gelmiyordu—pek çok avantajı içinde barındırıyordu. Georgie sayesinde, oyuna geri dönmüştü ve orada kalmak niyetindeydi. *Ağaç Evi*'nin bir dizi muhteşem filmin ilk halkası olmasını istiyordu ve Georgie, bu olasılığın girift bir parçası olmuştu.

Chaz sandviçini önüne bıraktı. "O seçmeye gelmediğine inanmıyorum. O kadar çalıştıktan sonra, her şeyi boş vermesini. Aaron'ı özel bir kıyafet alması için nasıl oradan oraya koşturduğuna inanamazsın. Sonra benden farklı saç stillerini ve makyajları kontrol etmemi istedi. Hatta saçma seçme çalışmasını kameranaya çekti. Sonunda da korkup kaçtı."

Bram sandviçini masaya bıraktı. "Seçme çalışmasını kameranaya mı çektin?"

"Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Her şeyi kaydediyor. Büyük ihtimalle bunu söylememeliyim, ama olur da sizi seks ya-

parken kaydettiye, bence...”

“O kaset hâlâ buralarda mı?”

“Bilmiyorum. Sanırım. Büyük ihtimalle çalışma odasıdır.”

Bram kalkacak gibi olduysa da, geri oturdu. Canı cehennemdi. Ne göreceğini çok iyi biliyordu.

Ama o gece yatmaya gitmeden önce, merakı üstün geldi ve Georgie’nin ofisini aradığı şeyi bulana kadar karıştırdı.

İlk çekışmelerini besap için yaşadılar. Laura, “Bana ver,” dedi. Paul’ün ona fırsat bırakmadan atılıp hesabı kapması, Laura’yı hakikaten şaşırtmıştı. Birlikte, sayamayacağı kadar çok yemek yemişlerdi ve hesabı her zaman Laura öderdi. “Bu bir iş yemeği. Müşteri asla ödemez.”

“İlk bir saat iş yemeğiydi,” dedi Paul. “Sonrası için o kadar emin değilim.”

Laura peçetesiyle oynamaya başladı. O gecenin farklı olduğu doğrudu. Daha önce, lisede yaşadıkları utanç sahnelerinden hiç bahsetmemişlerdi; ya da müzik ve beyzbola duydukları ortak sevgiden. Ve Paul daha önce onu evinden almak konusunda hiç ısrar etmemişti. Laura bütün gece boyunca profesyonel çizgiden ayrılmamak için ne gerekiyorsa yapmıştı, ama Paul onu sabote etmekten geri kalmamıştı. Bir şey olmuştu. Laura’nın bir an önce geri alması gereken bir şey.

Hesabı almak için elini uzattı. “Paul, ısrar ediyorum. Bu hak edilmiş bir kutlama. Sadece altı haftalık müşterimsin ve çok iyi bir rol kaptın.” Paul, HBO kanalının, hafta sonlarını iç savaşın yeniden canlandırılması gösterilerinde geçiren bir grup Vietnam, Körfez ve Irak savaşı gazisiyle ilgili yeni dizisindeki bir rol için anlaşma imzalamıştı.

Elini deri kaplı hesap defterinin üzerine koydu. "Bunu sana veririm. Ama bir şartla. Önümüzdeki hafta sonu benden olacak."

Yoksa ona çıkma mı teklif ediyordu? Laura bu tür oyunlar için çok yaşlıydı. "Sen bana çıkma mı teklif ettin?"

Paul başını yana yatırdı ve dudaklarını muzip bir gülümsemeyle bükerek, "Ettim mi?" diye sordu.

"Hayır, etmedin."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben zayıf değilim."

"Ah..."

"Ya da sarışın, zarif veya bir üst düzey stüdyo yöneticisinden yakın zamanda boşanmış biri. Özel bir spor eğitmenine ayıracak zamanım yok. Kıyafetlerimi iyi taşımam. Saçlarımı yaptırmak beni *canımdan bezdirir*." Laura bacak bacak üzerine attı. "Ama en önemlisi, ben senin menajerinim ve kariyerinin üzerinden çok büyük paralar kazanmak niyetindeyim."

"Her neyse, önümüzdeki hafta benimle çıkacak mısın, çıkmayacak mısın?"

"Hayır!"

"Çok kötü." Garson masaya dönünce, Paul kredi kartını uzattı. Her ikisinin de çok iyi tanıdıkları bir yönetmen, ayaküstü bir sohbet için masalarına uğradı. Vale, Paul'un arabasını getirdiğinde Laura, biraz önceki konuyu kapatmış olduklarını tahmin ediyordu. Ama çok geçmeden yanıldığını gördü.

Restoranın önünden henüz ayrılmışlardı ki Paul, "L.A. Oda Orkestrası, önümüzdeki hafta Royce Hall'da çalacak," dedi. Ben-
ce gitmeliyiz. Tabii Dodgers maçına gitmeyi tercih etmezsen..."

Laura'nın en çok zevk aldığı iki aktivite. "Anlamıyorum. Sen tam bir profesyonelsin. Bir müşteriyle, hele senin gibi önemli bir

müşteriyle çıkamayacağımı biliyor olmalısın."

"Önemli kısmından çok hoşlandım."

"Ciddiyim. Müthiş bir kariyerin olacak ve her safhasında, pazarlık yapan kişi olmak istiyorum."

Paul, Beverly Glen Bulvarı'na sapmıştı. "Menajerim olmasan, benimle çıkar mıydın?"

Hem de o dakika! "Büyük ihtimalle hayır. Çok farklıyız."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü sen serinkanlı ve mantıklı bir adamsın. Düzeni seviyorsun. Kablolulu televizyon faturanı ödemeyi en son ne zaman unuttun ya da kıyafetlerine ne zaman kırmızı şarap döktün?" İpekli eteğindeki kırmızı damlayı işaret etti. Bir eliyle de yakın zamanda oluşmuş küçük deliği saklıyor, demek istediğini tam bir pasaklı görüntüsü çizmeden anlatmaya çalışıyordu.

"İşte senin en sevdiğim yönlerinden biri," dedi Paul. "Kendini sohbete öyle bir kaptırıyorsun ki, ne yaptığına dikkat etmez oluyorsun. İyi bir dinleyicisin, Laura."

Kendisi de öyleydi. O akşam Laura'ya öyle bir kilitlenmişti ki Laura'nın kendini dünyanın en büyüleyici kadını gibi hissetmesine neden olmuştu. "Anlamıyorum," dedi. "Bu ani ilginin nedeni ne?"

"O kadar da ani sayılmaz. Düğün partisinde de damım sendin, unuttun mu?"

"O işti."

"Öyle mi?"

"Ben öyle olduğunu düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün. Beni köşeye sıkıştırdığın o gün beni halatlarımdan kurtardın. Georgie konusunda gözümü açtın. O günden sonra hiçbir şey aynı olmadı." Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. "Fark etmediysen diye söylüyorum."

Ben kendini bayağı kasan bir adamımdır. Sense çok rahatlatıcı bir kadınsın, Laura Moody. Beni çözüyorsun. Ah, bu arada vücudunu da çok beğeniyorum.”

Laura bir kahkaha koyverdi. Bu çekim nereden çıkmıştı acaba? Paul’ün zeki, yakışıklı ve hayal ettiğinden çok daha hoş biri olması yeterli değil miydi? “Abartıyorsun.”

Paul gülümsedi ve Stone Canyon Reservoir’ın üzerinden geçen dar bir yola saptı. “Bana kızımı geri verdin. Bir kariyer sağladın. Söylemeye korkuyorum ama hatırlayamadığım kadar uzun bir zamandır ilk kez mutlu hissediyorum.”

Lexus’un içi birden ufalmıştı sanki. Paul karanlık, asfaltsız bir yola sapıp arabayı bir çalılığın yanına çekince içerisi daha da küçüldü. Paul pencereleri indirip motoru sustururken, Laura ister istemez oturduğu yerde doğruldu. “Burada durmanın özel bir nedeni var mı?”

“Öpüşüp koklaşırız diye umuyordum.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Olaya bir de benim açımdan bak. Bütün akşam sana dokunmak için can attım. Kesinlikle güzel bir kanepenin rahatlığını tercih ederdim, ama benimle çıkmayı bile kabul etmezken, evine davet etmeni bekleyemem. Bu yüzden doğaçlama yapmaya karar verdim.”

“Paul, ben senin menajerinim. İstersen bana deli de ama müşterilerimle oynaşmama politikam var.”

“Anlıyorum. Senin yerinde olsam, benim de benzer bir politikam olurdu. Ama yine de yapalım. Neler olacağını görmek için.”

Laura neler olacağını çok iyi biliyordu. Ah, Tanrım, hem de nasıl! Her bir araya gelişlerinde, Paul’ün cinsel çekim gücüne kapılmamak daha da güçleşir olmuştu. Ama zaten berbat durumdaki kariyerini daha da yüzüne gözüne bulaştırmak istemiyor-

du. "Yapmayalım."

Bir çalılığı ve bodur bir meşe ağacını aydınlatan otomatik farlar sönünce, yumuşak ve ılık bir karanlıkla sarmalandılar. "Olay şu," dedi Paul emniyet kemerini çözerken. "Seneler boyunca, hayatımı mantığımın yönetmesine izin verdim. Ama dürüst olmam gerekirse, sonucun çok parlak olduğunu söyleyemem. Ama şimdi artık bir aktörüm ve bu beni resmen bir manyak yapar. Bu yüzden, artık istediklerimi yaşamaya başlayacağım. Ve istediğim..." Laura'ya uzandı ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. "İstediğim, bu..."

Laura'nın tek yapması gereken, kafasını çevirmektir. Ama ne yaptı? Kendini onun tadının ve kokusunun keyfini çıkarmaya bıraktı. Baş döndüren, sarhoş eden bir heyecanla. Daha fazlasını istiyordu.

Ancak çıkarlarını anlık bir heyecan için feda ettiği günler geçmişte kalmıştı. Ellerini saçlarının arasına gömüp onu uzun uzun öptü, sonra geri çekildi. "Çok eğlenceliydi. Ama bunu bir daha sakın yapma..."

Paul gerçekten de aksini beklemiyordu. Ama umutlanmıştı. Elinin tersiyle kadının yanağını okşadı. Ona âşık olmaya başladığını söylese, Laura hayatta inanmazdı. Bu yüzden duygularını ifade etmek niyetinde değildi. Zaten inanmakta kendisi de güçlük çekiyordu. Elli iki yaşında, sonunda yeniden âşık oluyordu... Hem de senelerdir tanıdığı bir kadına. Ama zaten, Laura'nın onu ezmesine göz yumduğu zamanlarda bile, ondan fiziksel olarak etkilenmişti.

Yuvarlak hatları ve yumuşak kıvrımları olan kadınları her zaman beğenmişti. İnce telli, yumuşacık saçlarını ve Armagnac rengi gözlerini. Dünyada kendi bildikleri gibi yaşamayı bece-

rebilen, yemekten keyif alan, önlerindeki cep telefonuna bakıp durmak yerine karşısındaki insanla derin bir sohbete girebilen, akıllı, bağımsız kadınları. O güne kadar kendini bu özelliklere sahip herhangi birine yaklaşımdan alıkoymuş olması, sadece, bir zamanlar onu az kalsın mahveden karmaşık duygulardan uzak durmak konusunda ne kadar kararlı olduğunu gösterirdi.

Ancak her ne kadar Laura'dan fiziksel olarak etkileniyor olsa da, ona kafa tuttuğu güne kadar, Laura'ya pek saygı duyduğunu söyleyemezdi. Laura dürüstlüğü ve önemseyen tavriyla içine işlemiş ve nihayet, ona bir aktör olduğunu anımsatmasıyla son darbeyi indirmişti. Paul'ün neye ihtiyaç duyduğunu, ondan önce biliyordu.

Bu son birkaç hafta boyunca, Paul kendini yeniden doğmuş gibi hissetmişti. Bazen yeni doğmuş bir buzağı gibi titrek bacaklı, bazen de tam bir doğruluk hissiyle dopdolu. Bu noksansız memnuniyeti gölgeleyen tek şey, Georgie için duyduğu endişeydi. Ve Laura'nın aralarında tutmaya çalıştığı o hassas bariyeri bir türlü aşamayacağını düşünmenin yarattığı huzursuzluk hissi.

Ama bu, oynaması gereken bir oyundu ve o gece aralarında işten daha fazlası olduğunu anlamasını sağlayarak ilk hamlesini yapmıştı. Laura'nın birbirlerine ait oldukları fikrine uyum sağlayabilecek zamanının olması için, bundan sonrasını ağırdan alacaktı. Ani hamlelerde bulunmayacaktı. Ruhunu çırılçıplak soymak yoktu. Sadece sabırlı ve ne istediğini bilen bir kararlılık olacaktı.

Laura çantasını yere düşürmüştü. Almak için eğilince, kafasını öndeki torpidoya çarptı ve o anda, Paul'ün planı yerle bir oldu: "Laura, sana âşık oluyorum."

Bunu söylediğine kendisi de o kadar şaşırmıştı ki, Laura'nın gülüşünü duymadı bile. "Delice olduğunu biliyorum," dedi. "Ve bana inanmanı da beklemiyorum, ama gerçek bu."

Laura'nın gülüşü iyice neşelenmişti. "Çok iyi bir oyuncu olduğunu biliyordum. Böyle bir numaraya kanmayacağımı biliyor olmalısın." Gülmeye devam ederek alnını ovuşturdu ve Paul'ün gözlerinin içine baktı. Her zamanki gibi, hiç acele etmeden, bütün dikkatini ona vermiş, kafasını yana eğmişti. Onu dikkatle süzüyordu. Gülümsemesi ağır ağır kayboldu ve dudakları hafifçe aralandı. Ve sonra, Paul'ü gerçekten şoke eden bir şey yaptı. Zihnini okudu! "Tanrım, sen ciddisin."

Paul, konuşmaktan aciz, kafasını salladı. Saniyeler akıp gidiyordu. Ona ihtiyaç duyduğu zamanı verecekti. Laura'nın sutyen askısı omzundan kaydı. Gözlerini kırptırdı.

"Ben sana âşık değilim," dedi. "Nasıl olabilirim ki? Seni yeni yeni tanıyorum." Brendi rengi gözlerini ona sabitlemişti. "Ama, Tanrım, öyle bir şehvetle doluyum ki... Tanrı'ya yemin ederim, bu iş yürümezse ve beni işimden etmeyi aklının ucundan bile geçirirsen, bu şehirdeki bütün casting ajanslarını sana düşman ederim. Anlaşıldı mı?"

Paul'ün, "Anlaşıldı," demesiyle, Laura'nın taarruza geçmesi bir oldu.

Muhteşemdi. Laura, adamın çenesini ellerinin arasına aldı ve dudaklarının birbirleriyle oynamasına izin verdiler. Laura dilini dudaklarının üzerinde dolaştırırken içine dolan şefkat, Paul'ün iyice tahrik olmasına neden olmuştu. Koltuğunu direktiyondan olabildiğince uzağa çekip, Laura'nın dizini bacağına üzerine atmasına olanak sağladı. İncecik saçları yanağına okşuyordu. Öpüşmeleri gittikçe derinleşiyordu. Paul ona dokunmak, onu hissetmek ihtiyacıyla yanıyordu. Elbisesinin incecik kumaşının altında teni, şehvetli bir şiir gibiydi.

Planını tamamen bir tarafa bırakarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Sen delisin."

“Sen de müthiş bir şeysin.”

On yedi yaşından beri, arabada böyle şeyler yapmamıştı ve artık o zamanki kadar rahat olduğunu söyleyemezdi. El yordamıyla Laura’nın fermuarına uzandı ve neyse ki büyük bir felakete neden olmadan indirmeyi başarabildi. Elleri elbisesinin içine kaydı. Sutyenine dokundu.

Paul, memesini ağzının içine almak için sutyenini kaydırırken, Laura zevkle inliyordu. Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirirken, kafasını arkaya attı.

Araba artık düşmanları olmuştu. Laura, Paul’ün gömleğini çekiştirirken, yüzüğüyle tenini çizdi. Bir şekilde, yolcu koltuğuna, Laura’nın altına kaymayı başardı, ama onu yerinden oynatırken, dirseğinin çenesine, dizinin de karnına çarpmasına engel olamadı. Sonunda, Laura’yı kucağına almıştı.

Dudaklarını dudaklarından bir an bile ayırmadan, eteğinin altına uzandı.

Dokunuşları gittikçe daha ateşli bir hal alıyordu. Laura’nın edepsiz ve ne yaptığını bilen elleri... Aradaki kıyafetler. Ateşli bir öpücük daha ve bir an sonra, Paul içindeydi. Onu seviyor, içini dolduruyor, zevk veriyordu. Onu sahipleniyordu. İniltileri, nefesleri, birbirine kenetlenen bedenleri, Paul’ün kulaklarında uğulduyordu. Laura ona sımsıkı tutundu. Ve hareket etmez oldu. Öylece havada asılı kaldılar. Uçarak... Birbirlerinde erimiş bir halde.

Sonrasında Paul, sıkışan bacaklarını ve sırtındaki tutulmayı açmak için arabadan indi. Birkaç saniye sonra Laura da ona katıldı.

“Bu,” dedi rahat bir tavırla. “Delice, saçma bir şeydi. Hiç olmamış gibi davranalım.”

Paul gözlerini göğe çevirdi. “Mükemmel. Bu durumda, ilk seferini heyecanla beklemeye devam edebiliriz.”

Laura'nın kendinden emin duruşu, yerini endişeye bırakarak kayboldu. "Sen bu konuda gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Evet." Paul kolunu ona doladı. "Ve en az senin kadar şaşkınım."

"İnanılmaz. Sen inanılmaz bir adamsın, Paul York. Ve seni yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Paul dudaklarını onun yumuşacık saçlarına bastırdı. "Peki senin hislerin hâlâ sadece şehvetten mi ibaret?"

Laura yanağını omzuna yaslarken, "Bu konuda sana cevap vermem için bana birkaç ay zaman ver."

Georgie kendini toplayamıyordu. Beyaz taş avluya eğik açıyla vuran akşamüstü güneşinin altında tik ağacından yapılma bir şezlong-da yatıyordu. Salı öğleden sonraydı ve Meksika'ya gelmesinin üzerinden tam on altı gün geçmişti. Kendini, içinden geçenin aksine, ebediyen orada kalmak yerine, hafta sonundan önce L.A'e dönmeye zorlayacaktı. Birkaç gün önce satın aldığı bilgisayarın karşısında oturmadığı zamanlarda hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Çok acı çekiyordu.

Bir çift kertenkele gölgeye kaçıştı. Uzakta, suyun üzerinde, ön camları güneşte flaş misali parlayıp sönen sürat tekneleri zıplıyordu. Hava dışarıda yatmayı imkânsız kılacak kadar ısınmıştı, ama yerinden kıpırdamadı. Önceki gece, rüyasında gelin olduğunu görmüştü. Üzerinde gelinliği, saçlarında incecik beyaz kurdelelerle bir pencerenin yanında durmuş, incecik dantel tülün arkasından Bram'in gelişini izliyordu.

Bahçe kapısının gıcirtısını duydu. Kafasını çevirdi ve işte, hayallerinden çıkagelmiş gibi, oradaydı. Ancak Georgie'nin rüyasındaki romantik damadın, yüzünde bu defa gri güneş gözlükleri ve ciddi bir ifade vardı. Georgie midesinin böyle kasıl-

masından nefret ediyordu. Uzun boylu, zinde ve sağlıklıydı. Kendini tükettiği yıllar geride kalmıştı. Kendine dönük, kendi kendini mahvetmeye eğilimli o kötü çocuk, kötü çocuk rolünü seneler önce bırakmış, ama kimse bunun farkında olmamıştı. Georgie'nin boğazındaki kuruluk konuşmasına mani oluyordu.

Bram güneş gözlüklerinin arkasından, terden ıslanmış saç diplerinden, mor bikini altına ve çıplak memelerine kadar dikkatle süzdü. Avlu sadece ona ait olduğu ve misafir –hele bu misafiri– beklemediği için, olmayı en az istediği bir anda, üstsüz haldeydi.

“Tatilin güzel geçiyor mu?” Sesinin yumuşacık tınısı, Georgie'nin tenini soğuk bir rüzgâr misali yalayıp geçti.

Georgie bir aktristi ve kameralar çalışmaya başlamıştı. Sesi ni buldu ve, “Çevrene bir bak,” dedi. “Güzel olmayan tek bir şey görebiliyor musun?”

Genç adam ona doğru yürüdü. “Kaçmadan önce benimle konuşman gerekirdi.”

“Bizimki o tür bir evlilik değil.” Mor-sarı çizgili pareo'suna uzanırken kolu lastik gibi cansızdı.

Bram pareo'yu elinden kapıp terasın diğer ucuna attı. Pareo küçük bir sehpanın üzerine düştü. “Boşuna giyinmeye zahmet etme.”

“Aman ne güzel.” Georgie, pareo'yu almak için ayağa kalktı ve acele etmemek için içinden ağır ağır sayarak ve kalçalarının minik bikini altının içinde bir o yana, bir bu yana salınmasına izin vererek –ve belki de bunu, onu kendine âşık etmek için son bir fırsat olarak görerek– yürüdü. Ama olmazdı ki. Bram âşık olmazdı. Sandığı gibi benmerkezci olduğu için değil, nasıl âşık olunacağını bilmediği için.

Pareo'yu vücuduna sardı ve saçlarını salladı. “Kendini boşuna yormuşsun. Yakında L.A'e geliyorum zaten.”

“Trev söylemişti.” Bram iki yana sarkıttığı yumruklarını sıktı. “Birkaç gün önce Avustralya’dan konuştuk, ama hikâyesinin tamamını gazetelerden okudum. *Flash*’e göre, Trev yokken, kumsalda yazın tadını çıkarabilmek için onun evine taşınıyor-muşuz.”

“Bir zamanların mahcup asistanı hatırı sayılır bir basın sözcüsüne döndü desene.”

“En azından senin adına durumu idare eden biri var. Neler oluyor, Georgie?”

Georgie kafasını toplamaya çalışarak, “Trevor’ın evine taşıyorum,” dedi. “Ama sen taşınıyorsun. Bence bu iyi bir çözüm.”

“Neye?” Bram sert bir hareketle gözlüklerini çıkardı. “Bu kısmını anlamakta güçlük çekiyorum. Bunun neden böyle pat diye olduğunu... Belki de açıklasan iyi olacak.”

Çok soğuk ve öfkeliydi. “Geleceğimiz,” dedi Georgie. “Sıradaki adım. Sence kendi hayatlarımıza bakma zamanımız gelmedi mi? Herkes senin çalıştığını biliyor; bu yüzden benim yazı Malibu’da geçirmem kimseye tuhaf gelmeyecek. İstedğin buysa, Aaron destekleyici hikâyeler uydurmaya devam edebilir. Hatta istersen, herkesin görebileceği birkaç kumsal yürüyüşünde bana katılırsın. Bence iyi olur.” Oysa iyi falan olmayacaktı. Georgie’nin bundan sonra onunla kuracağı her tür temas, sadece sıkıntısını uzatmaya yarayacaktı.

“Bu işi böyle ele almayı planlamamıştık.” Bram gözlüğünü tişörtünün yakasına astı. “Bir anlaşmamız var. Bir yıllık bir anlaşma. Son saniyesine kadar itaat etmeni bekliyorum.”

Aslında Bram bir yıl değil, altı aylık bir anlaşma için ısrar etmişti, ama Georgie o konuya girmede. “Dikkatini vermiyorsun.” Bir şekilde Scooter’ın masum çehresine bürünmeyi başarmıştı. “Sen çalışıyorsun. Ben kumsaldayım. Birkaç defa halkın önüne

çıkıyoruz. Hiç kimse bir şeyden şüphelenmeyecek.”

“Evde olman gerek. Benim evimde. Ve korkarım, neden orada olmadığın konusundaki açıklamanı atladım.”

“Çünkü kendi hayatım için bir yol çizme zamanım geldi de geçiyor. Kumsaldaki ev, ilk adımı atmam için çok uygun bir yer.”

Bram ona doğru birkaç adım atınca, yüzü bir Afrika lalesi ağacının gölgesinde kaldı. “Hayatının şu andaki düzeni gayet iyiydi.”

Georgie, kırılan kalbine rağmen, hafifçe sinirlenmiş bir kadın havası takınmayı başarmıştı. “Anlamayacağınızı biliyordum. Siz erkekler, hepiniz aynısınız.” Havlusunu aldı ve bir çocuğun ayısına sarıldığı gibi göğsüne bastırdı. “Sen öfkeni yatıştırırken, ben gidip bir duş alayım.”

Ama eve girmek üzere uzaklaşırken, Bram’ın sözleri onu olduğu yere çiviledi.

“Seçme kasetini izledim.”

Bram, Georgie’nin yüz ifadesinin umursamazlıktan şaşkınlığa dönüşmesini izledi. Onu tutup sarsmak ve gerçeği söylemeye zorlamak istiyordu.

Georgie’nin havluyu tutan parmakları bembeyaz kesilmişti. “Chaz’ın kaydettiği görüntülerden mi bahsediyorsun?”

“Muhteşemdi,” dedi Bram. “Muhteşemdin.”

Georgie’nin yeşil gözleri iri iri açılmıştı.

“Söz verdiğin gibi, hakkını vermişsin... İnsanlar beni bir aktör olarak hafife alıyorlar. Aynı şeyi, benim de sana yaptığımı hiç tahmin etmemiştim. Hepimiz seni hafife aldık.”

“Biliyorum.”

Georgie’nin dobra cevabı Bram’i rahatsız etmişti. Bilemezdi.

Kaseti gördüğü zaman, midesine bir yumruk yemiş gibi olmuştu.

Kaseti önceki gece, karanlık yatak odasında izlemişti. Kameranın açma düğmesine bastığı anda önce Georgie'nin çalışma odasının boş duvarı belirmiş, ardından da Chaz'in sesi duyulmuştu: "Yapacak işlerim var. Bu saçmalığa ayıracak vaktim yok."

Ve Georgie kadraja girmişti. Saçlarını ortadan ikiye ayırmıştı ve yüzünde çok az bir makyaj –birazcık fondöten, belli belirsiz bir göz kalemi ve Helene'e hiç mi hiç uymayacak şaşırtıcı derece koyu kırmızı bir ruj– vardı. Kamera belden yukarısını çekiyordu. Üzerinde ağırbaşlı siyah bir ceket, beyaz bir bluz ve boynunda bir sıra karman çorman burgulu siyah boncuk vardı.

Chaz, "Ciddiyim," demişti. "Akşam yemeğini hazırlamam gerek."

Georgie, her zamanki dost canlısı yavru köpek tavrının aksine, Helene'in buz kıvamındaki hükmeden sesiyle, "Ne dersem onu yapacaksın," diyerek, Chaz'in yakınmasını ağzına tıkmıştı.

Chaz, çok net duyamadığı bir şeyler gevelemiş ve olduğu yerde kalmıştı. Georgie'nin ciddi görünümlü ceketinin altındaki göğüsleri bir inip bir kalkıyordu. Sonra yüzünün alt kısmında, o kırmızı dudakların kesinlikle doğru seçim olduğunu gösteren bir gülümseme –buz gibi bir gülümseme– belirdi.

Beni utandırabileceğini mi sanıyorsun, Danny? Ben utanma nedir bilmem. Utanç zavallılar içindir. Ve zavallı olan sensin, ben değil. Sen koca bir sıfırsın. Bir hiç. Hepimiz bunu, sen daha çocukken biliyorduk.

Sesi alçak, ölüm kadar sakın ve son derece kontrollüydü. Seçmede denedikleri diğer aktrislerin aksine pek fazla duygu sergilemiyordu. Dışlerini sıkıyor, hareket etmiyordu. Hatta gereğinden az rol yaptığı söylenebilirdi.

Bu kasabada tek bir dostun kalmadı. Ama yine de hakkımdan gelebileceğini sanıyorsun.

Kelimeler dudaklarından dökülürken, kan kırmızısı gülümsemesinin ardında, Helene'in bencilliğini, kurnazlığını, zekâsını ve elde edebileceği her şeyi hak ettiği konusundaki sonsuz inancını kusursuzca yansıtan, sinsî ve soğuk bir kaş çatış yatıyordu. Bram, Georgie dudaklarında buz gibi donup kalan o gülümsemeyle son sözlerini tamamlayana kadar, olduğu yere, büyülenmiş gibi çivilenmişti.

Okuldayken benimle nasıl alay ettiğini hatırlıyor musun? Ne çok güldüğünü? Söylesene, şimdi hangimiz gülüyoruz, komik adam? Şimdi kim gülüyor?"

Kamera hâlâ üzerindeydi, ama Georgie kıpırdamıyordu. Vücudundaki her bir hücre, sessiz bir öfkeyi, çetin bir gururu ve güçlü bir kararlılığı yansıtırken, öylece bekledi. Kamera şöyle bir sarsıldı ve sonra Chaz'ın sesi duyuldu. "Lanet olsun, Georgie... Bu..."

Ve görüntü karardı.

Bram şimdi, bembeyaz avluda, terden kafasına yapışmış öylesine bir topuz, sıfır makyajlı bir çehre ve elinde bir plaj havlusuyla karşısında duran Georgie'ye bakıyordu. Bir an Helene'in hesapçı gözlerini gördüğünü sandı. Azimli, alaycı ve kurnaz. Bunu halledebilirdi. "Bu sabah Hank'i uyandırıdım ve kahve içerken kasetini izlettim."

"Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Aklı başından gitti. Benim gibi. Şu ana kadar gördüğümüz hiçbir aktris senin verdiği duyguyu, o karmaşıklığı ve kara mizahı hissettirmedi."

"Ben bir komedyenim. Mizah benim işim."

“Performansın ürperticiydi.”

“Teşekkürler.”

Georgie’nin mesafeli tavrı, sinirlerini bozuyordu. Kaşlarını çatmasını ve ben sana demiştim diye söylenmesini bekliyordu. Bunu yapmadığını görünce, şansını tekrar denedi. “Scooter Brown’u tarihe gömdün.”

“Niyetim buydu zaten.”

Georgie mesajı hâlâ alamamış gibiydi. “Rol senin.”

Georgie kollarına atılmak yerine, arkasını döndü ve uzaklaştı. “Duş almam gerek. Ben giyinirken, keyfine bak,” dedi.

Bölüm 25

Georgie kendini banyoya kilitledi ve suyun altına bıraktı. Haklılığı ispatlanmıştı ama neye yarardı? Kendisi ne kadar iyi olduğunu biliyordu zaten. İronikti. Onayına ihtiyaç duyduğu tek insan kendisiydi. Bu, kişisel gelişim açısından nasıl bir anlam taşıyordu acaba?

O sabah giydiği beyaz şort ve lacivert askılı bluzu üzerine geçirip ıslak saçlarını üstünkörü taradı. Bram'ın huzurunda, gerçeğin ortaya sermeye hazır olduğu kısmıyla yüzleşme zamanı gelmişti. Ama bunu tek başına yapamazdı. En sadık yoldaşının yardımına ihtiyacı vardı.

Serin ve küçük oturma bölümünün beyaz badanalı duvarları ve çok hoş mavi minderlerle beslenmiş kahverengi hasır örgü koltukları vardı. Her sabah, terası iç kısmın uzantısına dönüştüren sürgülü kapıyı açıyor, arada sırada bir kertenkelenin içeri kaçmasına neden oluyor, ama buna aldırılmıyordu. Bir yerde bazı türlerin partenogenetik olduklarını, yani dişilerin bir erkek olmadan da üreyebildiklerini okumuştı. Keşke aynı şey kendisi için de geçerli olsaydı!

Bram buzdolabındaki buzlu çay sürahisini keşfetmişti. Ayaklarını sehpaye uzatmış halde, bacaklarının üzerinde kalın tabanlı, yeşil bir bardakla oturuyordu. Georgie'nin kiremit rengi seramiklerde adım adım yaklaştığını duyduysa da, ondan tarafa bakmadı. "Rolü aldığına sandığım kadar sevinmişe benzemiyorsun."

“Meğer sadece kendime ispatlamam gereken şeyler varmış.” Georgie’nin en sadık yoldaşı, Scooter neşeyle şakıyordu. “Böyle olacağını kim tahmin ederdi?”

“Beklediğin kariyer çıkışını yakaladın.”

“Evet, ama...” Bram, Georgie’nin duraksadığını fark edince, hızla ona döndü. Genç kadın elini havaya kaldırıp bir şeyler söylemesine engel oldu. “Sana söylemem gereken bir şey var. Mutlu olmayacaksın. Ben de değilim zaten. Bana aklına gelen her tür hakareti sıralayabilirsin; seninle tartışmayacağım.”

Bram koltuktan kalktı ve Georgie havaalanında terk edilmiş bir valizmiş gibi, dikkatli adımlarla yanına geldi. “Trev’de kalamazsın. Çok ciddiym, Georgie. Bu aptal evlilik anlaşmasının her kelimesine ayrı ayrı itaat ettim ve sen de aynı şeyi yapabilirsin.”

“İtaatin asaletinden değildi. Kendine göre bencilce nedenlerin vardı.”

“Bir önemi yok,” dedi Bram. “Ben pazarlıkta kendime düşen kısma sadık kaldım, senin de seninkine kalman gerek. Aksi takdirde, benim sandığım kadın olmadığını düşünmeye başlayacağım.”

“Prensipte tamam ama...” Baklayı ağzından çıkarma zamanı gelmişti. “Kartlarımızı açalım, Skipper.” Sehpanın üzerindeki dergilerden birini düzeltti. “Sana yeniden âşık olmaya başladığımı hissediyorum.”

“Tabii ediyorsundur.”

Bram gözünü dahi kırpmamıştı. Georgie kaldığı yerden devam etti. “Saçma, değil mi? Küçültücü, utanç verici. Neyse ki çok ileri gitmedi; ama beni bilirsin, fırsatını bulduğumda, kendimi ayağımdan vurmaya bayılırım. Gerçi bu defa öyle olmayacak. Bu defa, bu sürgünü kökünden koparacağım.”

“Bana âşık falan olmuyorsun.”

“Buna kendim de inanmıyorum. Tanrı’ya şükür, henüz sa-

dece kıyısında dolaşıyorum." Parmağını Bram'e doğru salladı. "Bütün suçlu vücudun. Yüzün, saçların... Gerçek anlamda dört dörtlük bir erkeksin ve bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, ama ben de her kadın kadar etkilenmeye açığım."

"Anlıyorum. Konu sadece seks. Özünde, seksten keyif almak için illa âşık olması gerektiğine inanan eski kafalı kızın tekisin."

"Tanrım. Sanırım haklısın."

Bram gözlerini kırıştırdı ve birkaç saniyelik bir gecikmeyle, Georgie'nin onu köşeye sıkıştırdığını fark etti. "Benim demek istediğim..."

"Kesinlikle haklısın," dedi Georgie empati kurarak. "Teşekkürler. Bundan böyle seks yok."

"Benim söylemeye çalıştığım bu değildi!"

"Alternatifimiz şu: Senin evine döner ve sana sırlısıklam âşık olurum. Sanırım ikimiz de bunun nasıl bir şey olacağını hayal edebiliriz. Benim ağlayıp yalvardığım utanç verici sahneler. Senin kendini bok gibi hissetmen. Kendimi biraz tanıyorsam, doğum kontrol haplarımı gizlice bir kenara atarım. Sahne gözünün önünde canlanıyor mu acaba?"

"Buna inanamıyorum." Bram ellerini saçlarının arasından geçirdi. "O kadar da aptal değilsin. Bu aşk değil, seks. Beni, bana âşık olamayacak kadar iyi tanıyorsun."

"Sana öyle geliyor."

"Benim ne bencil, benmerkezci ve çapkın bir serseri olduğumu sen herkesten daha iyi bilirsin."

• "Kendimden nefret ediyorum. Gerçekten."

"Georgie, bunu yapma."

"Ne diyebilirim ki? Bugüne dek kendimi soktuğum bütün keşmekeşler arasında bu en kötüsü." Georgie, genç adamın cevap vermediğini görünce dudaklarını yaladı. "Acayip, değil mi?"

“Hiç acayip değil. Bu sensin. Haddinden fazla duygusalsın. Kafanı kullan. İkimiz de senin benden daha iyisini hak ettiğini biliyoruz.”

“Nihayet bir konuda hemfikir olduk, desene.”

Georgie aradaki gerilimi azaltmayı ummuştu, ama Bram’ın yüzü iyice asıldı. “Âşık olma konusundaki o saçma sapan konuşmamız... Duygularım için endişelendiğin izlenimini yaratmıştın. Meğer sadece beni yokluyormuşsun.”

“Lütfen o konuyu açma. Gururumu yutmanın ve o eski tuzağa tekrar düştüğümü itiraf etmenin benim için nasıl bir şey olduğunu herhalde biliyorsundur.”

“Bu geçici bir şey. Sekse açtın ve ben de sıkı bir âşığım.”

“Ya dahası da varsa?”

“Yok. En iyi halimde olduğumu sakın unutma. Şimdi bunun ne büyük bir hata olduğunu görebiliyorsundur. Valinizi topla ve hepsini unut. Söz veriyorum tekrarı olmayacak.”

“Üzgünüm. Bunu yapamam.”

“Tabii ki yapabilirsin. Büyütüyorsun.”

“Keşke. Böyle küçültücü bir şeyi itiraf ederken kendimi nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Özsaygıma incecik bir iple tutunuyorum.”

“Çünkü salağın teki gibi davranıyorsun.”

“Ve bu işe bir son vermekte kararlıyım.”

“Nihayet bir konuda hemfikiriz.” Bram başparmağını cebine taktı. “Pekâlâ. Uzlaşalım. Bir süreliğine konukevine taşınabilirsin. Aklını başına toplayana kadar.”

“Chaz ve Aaron ortalıktayken çok tuhaf olur. Malibu’ya taşınmam çok daha iyi bir fikir.

“Chaz, Vegas hikâyesini biliyor zaten. Aaron da senin için her şeyi yapar. Konukevi deliliğinle baş etmen için birebir. İş iliş-

kimize gelince... Sete geldiğin zaman, her zamanki gibi profesyonel olacaksın ve ben de yine lanet olası, küstah pislik halime döneceğim. Aklının başına gelmesi çok sürmeyecektir."

Bu, işin en zor kısmı olacaktı. Yardıma en çok ihtiyaç duyduğu anda, Scooter, neşesini başka yerlere saçmak üzere, ortadan kayboluvermişti. Georgie ona bakamıyordu. Terasın taş duvarına doğru yürüdü. "Bram, rolü almayacağım. Helene'i oynamayacağım."

"Ne? Tabii ki oynayacaksın."

Georgie dik yamaçtan aşağı doğru uzanan kırmızı çatılara baktı. "Hayır, gerçekten oynamayacağım."

Bram'ın öfkeli ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu.

"Bu bugüne dek senden duyduğum en aptalca şey. Beklediğin fırsat ayağına geldi. Kariyerini yeniden inşa etme nutukların, palavra mıydı yoksa?"

"O zaman değil ama..."

"Lanet olsun, hemen babanı arayacağım." Bram tam yanında durmuştu. "Sen bir profesyonelsin. Bu kadar aptalca bir şey için, hayatta bir kez eline geçecek bir fırsatı bir kenara atamazsın."

"Böyle bir fırsat uzun seneler boyu giderilemeyecek bir hasara yol açacaksa, atarsın."

"Ciddi olamazsın."

"Böyle hissederken, her gün seninle dip dibe çalışma riskini alamam."

Bu sözün üzerine, Bram hiç durmadan konuşmaya başladı. Terasta bir ileri bir geri gidip gelirken, aklına gelen bütün tezleri arka arkaya sıralıyordu. Gölge sınırlarına bir girip bir çıkarken, Georgie onun tam olduğu gibi görüldüğünü düşündü: Işık ve gölgeden ibaret, sadece isteği kadarını ortaya döken bir yaratık.

kendini işine gömmekti.

Chaz, "Bunların güle benzemesi gerekiyor," diye söylendi. "Söylediklerim arasında, kulak verdiğiniz herhangi bir şey oldu mu?"

Rory krema torbasını tezgâha çarparak bırakınca, Bram yüzünü buruşturdu. "Gösterirken biraz daha yavaş olabilsen, adam gibi yapmayı becerebilirim."

Chaz önemli insanlara yalakalık etmesi gerektiğini ne zaman öğrenecekti acaba? Bram araya girdi. "Kâhyamı hoş görmelisin, Rory. Onu kurtlar yetiştirmiş." Pembe krema öbeklerine daha yakından bakmak için tezgâha sokuldu. "Harika görünüyor."

Rory ve Chaz ona –neredeyse– dövecek gibi baktılar. "Harika olmaları yetmez," dedi Rory, sanki Bram'ın bunu biliyor olması gerekirmiş gibi. "Bunlar süsleme amaçlı güller. Pasta süslemeyi öğrenmeyi hep istemişimdir ve Chaz bana temel kuralları öğretiyor."

"Özel hazırlanmış bir ders," dedi Chaz.

Rory, "Ben üst düzey yöneticiyim," dedi. "Pasta şefi değil."

"Buna hiç şüphe yok."

"Kaybol, Chaz." Rory'nin yakınında olmak Bram'i her zaman geriordu ve şu anda kendini ikisiyle birden baş etmeye hazır hissetmiyordu.

"Ama tam ortasına..."

"Git dedim!" Bram, kızı kapıya doğru itti.

Rory krema torbasını aldı ve ucunu mumlu kağıda bastırdı. Rory'yle, Vortex kompleksindeki gösterişli ofisinde yaptıkları son toplantıdan beri ilk defa bir araya gelmişlerdi; ama kocaman, soyut Richard Diebenkorn tablosunun altındaki gösterişli masif çalışma masasının arkasında, gri ipek takımıyla oturan o kadının, bu çıplak ayaklı, kot pantolonlu, saçlarını at kuyruğu

Genç adam nefes almak için durunca, Georgie kafasını salladı. "Söylediklerini duyuyorum, ama fikrim değişmeyecek."

Bram, nihayet, ciddi olduğunu idrak edebilmişti. Georgie onun, kabuğunda gözden kaybolan bir deniz hayvanı gibi geri çekilmesini izledi. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Soğuk. Mesafeli. "En azından Jade mutlu olacak."

"Jade?"

"Evdeki okumadan beri o rolü istiyordu. Bunu hâlâ anlayamadın mı? Kasetini gördüğümde, ona teklif sunmaya hazırlanıyorduk."

"O rolü Jade'e veremezsiniz!"

Bram duyguları hakkında en ufak bir ipucu dahi vermeden, "Arı kovanına çomak sokmak gibi olacağı kesin," dedi. "Ama bu, film için reklam demek ve bedava basın desteğini geri çevirecek durumda değilim."

Georgie'nin beyni uğuldamaya başlamıştı. Hareket edemiyor, konuşamıyordu. "Artık gitsen iyi olacak."

"İyi fikir." Bram soğuk ve resmi bir tavırla, yakasına astığı güneş gözlüğünü çekti. "Bugün salı. Fikrini değiştirmen için önümüzdeki hafta sonuna kadar vaktin var. Yoksa rolü Jade alır. Bu gece yatağına girince, bunu bir düşün." Güneş gözlüklerini taktı. "Ve hazır düşünme işine girmişken, seni kurtlara yem etmek için fırsat bekleyen bir adama âşık olmak isteyip istemediğine de bir bakıver."

Meksika'dan dönmesinden iki gün sonra, stüdyodan eve geldiğinde Bram, çıplak ayaklı bir Rory Keene'i, asık suratlı bir Chaz'in gözetiminde mumlu kağıda pembe krema sıkarken buldu. Eve döndüğünden beri, neredeyse hiç uyumamıştı. Boğazı acıyordu, başı zonkluyordu ve midesi berbat durumdaydı. Tek istediği,

kendini işine gömmekti.

Chaz, "Bunların güle benzemesi gerekiyor," diye söylendi. "Söylediklerim arasında, kulak verdiğiniz herhangi bir şey oldu mu?"

Rory krema torbasını tezgâha çarparak bırakınca, Bram yüzünü buruşturdu. "Gösterirken biraz daha yavaş olabilsen, adam gibi yapmayı becerebilirim."

Chaz önemli insanlara yalakalık etmesi gerektiğini ne zaman öğrenecekti acaba? Bram araya girdi. "Kâhyamı hoş görmelisin, Rory. Onu kurtlar yetiştirmiş." Pembe krema öbeklerine daha yakından bakmak için tezgâha sokuldu. "Harika görünüyor."

Rory ve Chaz ona -neredeyse- dövecek gibi baktılar. "Harika olmaları yetmez," dedi Rory, sanki Bram'ın bunu biliyor olması gerekirmiş gibi. "Bunlar süsleme amaçlı güller. Pasta süslemeyi öğrenmeyi hep istemişimdir ve Chaz bana temel kuralları öğretiyor."

"Özel hazırlanmış bir ders," dedi Chaz.

Rory, "Ben üst düzey yöneticiyim," dedi. "Pasta şefi değil."

"Buna hiç şüphe yok."

"Kaybol, Chaz." Rory'nin yakınında olmak Bram'i her zaman geriordu ve şu anda kendini ikisiyle birden baş etmeye hazır hissetmiyordu.

"Ama tam ortasına..."

"Git dedim!" Bram, kızı kapıya doğru itti.

Rory krema torbasını aldı ve ucunu mumlu kağıda bastırdı. Rory'yle, Vortex kompleksindeki gösterişli ofisinde yaptıkları son toplantıdan beri ilk defa bir araya gelmişlerdi; ama kocaman, soyut Richard Diebenkorn tablosunun altındaki gösterişli masif çalışma masasının arkasında, gri ipek takımıyla oturan o kadının, bu çıplak ayaklı, kot pantolonlu, saçlarını at kuyruğu

yapmış, parmaklarının her tarafına pembe lekeler bulaştırmış kadınla hiç alakası yoktu. Bram belini ovalayarak buzdolabına yaklaştı.

“Chaz için üzgünüm. Onu görmezden gelmen gerekecek.”

Rory bütün dikkatini C harfine benzeyen anlamsız bir şekil sıkmaya vermişti. “Georgie’nin nesi var?”

“Georgie’nin mi? Hiç.” Bram buzlu çay sürahisini çıkarırken olabildiğince ağır hareket ediyordu.

Rory ilk C’nin yanına bir C daha sıkı. “Chaz’dan duyduğuma göre, ortadan kaybolmuş.”

“Chaz her şeyi bildiğini sanıyor.” Bram’in canı sigara istiyordu. Böyle durumlarda, sigara bir bardak buzlu çaydan çok daha iyi geliyordu. “Yazı Trev’in kumsaldaki evinde geçirmeye karar verdi. Yeni olanda. Eskisini geçen ay sattı. Çalıştığım için ben ancak hafta sonları gidebileceğim, ama Georgie şu anda o evde.” En azından, Aaron’ın basına güya el altından dağıttığı, Bram ve Georgie’nin aslında var olmayan beraberlikleri ve kumsaldaki evde romantik hafta sonları geçirme planlarının detaylarını da içeren yakın kaynak haberlerine göre öyleydi. Aaron yalan söylemek konusunda her geçen gün daha da iyileşiyordu.

Rory, krema torbasıyla biçimsiz şekillerden birini işaret etti. “Lanet olsun. Göründüğünden çok daha zor.” Nihayet kafasını kaldırdı. “Devamını ister şimdi anlatırsın, ister Siracca’dan Lou Jansen ve Jane Clemati’nin de katılacağı bir toplantıda dinlerim.”

Bu, Bram’in ne pahasına olursa olsun uzak durmak isteyeceği bir toplantıydı. “Hangi konuda?”

Rory dikkatini yeni bir gül yaratmaya odaklamıştı. Hiçbir yere gittiği yoktu ve Bram nihayet pes etti. “Seçme kasetini duymuş olmalısın.”

“Gördüm. Muhteşemdi ve senin ona ihtiyacın var.”

Bram, Johnny Depp tarzı bir serinkanlılığa bürünmeye çabaladı; ama sigarası olmadan yakalayabildiği en havalı poz, elinde buzlu çay bardağıyla tezgâha yaslanmak ve bacaklarını çaprazlamak oldu. "Karım hafif bir korku sorunu yaşıyor, hepsi bu. Ben gerekeni yapıyorum."

"Bu ani korku durumuna neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?"

Vortex'in en tepesindeki bir ismin, önemsiz bir Siracca filminin casting kararlarına dahil olmaması gerekirdi ve Bram, Rory'nin büründüğü, Georgie'nin koruyucusu rolünden bunalmaya başlamıştı. "Georgie, son birkaç yıldır çok şey yaşadı. Şu aralar kendini yeni bir risk almaya hazır hissetmiyor." Öfkesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. "Fikrini değiştirmek niyetindeyim ve bunu yaparken, herkes bana biraz rahat verirse çok sevineceğim."

"Gerçekten mi?" Rory duyduklarının tek bir kelimesine dahi inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı. "Bence şöyle oldu: Sen her şeyi mahvettin. Bir kez daha."

Depp olsa, istifini bozmazdı. Bram de öyle yaptı zaten. "Mahvetmedim."

"Chaz de dahil konuştuğum herkes öyle olduğunu düşünüyor. Seçmeden bir gün öncesine kadar, Georgie bu filmde oynamayı her şeyden çok istiyormuş." Krema torbasını tezgâha bıraktı. "Georgie bir profesyonel ve daha önce korktuğunu hiç duymadım. Bu da, her nedense, seninle çalışmak istemediği için geri çekildiğini düşünmeme neden oluyor."

Bram çene kaslarını saldı. "Benimle çalışmaktan hoşlanmayan biri varsa, o da sensin. Georgie değil."

"Ben sana arka çıktım, Bram. Sadece senaryoyu sevdiğim için değil, sen çok başarılı bir okuma yaptığın için. Sana arka çıktım; çünkü Georgie sana inanıyor. Ya da en azından inanıyordu."

Tezgâhın üzerinden bir mutfak bezi kapıp ellerini sildi. “Kendini kandırma. Pek çok insan bu işi yüzüne gözüne bulaştırmanı bekliyor ve bu senaryo herkesin üzerine atlamak için beklediği bir senaryo. Kariyerini, yarışma sunuculuğu yaparak tamamlamak istemiyorsan, karınla sorunlarını çözmeni ve onu ait olduğu yere, kamera karşısına getirmeni şiddetle tavsiye ederim.”

“Hepsi bu mu?”

“Chaz’e söyle, yakında yeni bir ders yapmayı bekliyorum.”

Ve Bram’in yanından geçip arka kapıya yürüdü.

Bram gözlerini yumdu ve soğuk bardağı avuçlarında sımsıkı tuttu. Rory’nin bu istenmeyen ziyareti, her ne kadar o yalanı Georgie’nin kendi iyiliği için söylemiş olsa da, her gün yaşamak zorunda olduğu suçluluk duygusunu daha da güçlendirmişti. Onun sayesinde, bir hayali gerçekleşecekti ve Georgie kendi yarattığı dramı geride bırakmayı başardığı zaman, bu altın fırsatı elinin tersiyle itmesine izin vermediği için Bram’e minnet duyacaktı.

Ama yalan, yalandı ve Bram, bunu ne kadar istese de geri adım atamıyordu.

Ertesi sabah üzerine bir şort ve tişört geçirip Malibu yoluna düştü. Bu defa, peşinde sadece iki cip vardı. Fırtına beklentisine rağmen, cuma sabahı trafiği ölümcüldü. Bu yüzden, düşünmek için bolca vakti oldu. Trev’in evine ulaşınca, park yeri bulmak üzere –ki o gün bu konuda bir hayli zorlanacakları aşikârdı– yanından uzaklaşan paparazzilere el sallamayı ihmal etmedi.

Georgie kapı açılmayınca, Trev’in verdiği anahtarı kullandı. Ev sessizdi, ama açık duran teras kapısından, terk edilmiş bir yoga minderi görünüyordu. Trev, Malibu’nun en gözde sahillerinden birinde yaşıyordu, ama yaklaşan fırtına, o günkü güneş müritlerinin sayısını bir hayli azaltmıştı. Ayakkabılarından kurtulur kurtulmaz kumlara indi. TV’deki polisiye dizilerden biri-

nin yıldızı ve üçüncü karısı yan yana şezlonglara uzanmışlardı. Çocukları kumda çukur kazmakla meşguldüler. Ufukta bir gemi süzülüyordu, gökyüzünde çığlık çığığa bir martı sürüsü dört dönüyordu.

Georgie rüzgârla uçuşan koyu renk saçlarıyla, tek başına suyun kenarında duruyordu. Meksika'da giydiği mor bikini altı yine üzerindeydi. Minicik beyaz tişört, belinin hemen üzerinde bitiyordu. Ne zaman bu kadar güzelleşmişti ki? Bram onu eve çekmek, o küçük bikini altını çıkardığı gibi, içine girmek istiyordu.

Georgie onu görmüştü, ama yanına ulaştığı zaman boynuna atıldığı söylenemezdi. Bram onun abartılı coşkusunu tahmin edemeyeceği kadar çok özlemişti. "Beni görünce kalbin yerinden oynuyor mu, yoksa aklın başına geldi mi?" diye sordu.

"Hafif bir kıpırtı. İdare edemeyeceğim bir şey değil."

"Bunu duyduğuma sevindim." Aslında sevinmemişti. Georgie'nin gülerken onu öpmesini istiyordu. "Haydi, yürüyüşe gidelim." İtiraz etmesine fırsat bırakmadan eline yapıştı.

Kumsalın bu kısmında, adım başı bir ünlüye rastlamak mümkündü. Onlar geçerken, hiçbirinin tepkisi küçük bir selamdan öteye gitmedi. Georgie'yle ilişkisinin en iyi yanlarından biri, hiçbir zaman sohbet etme mecburiyeti duymamalarıydı; ama bugün, o rahatlığı kaybetmişe benziyorlardı. "Tahmin et, kim pasta süsleme dersi alıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Bram ona Chaz ve Rory'den bahsetti, ama Rory'nin ziyaretinin gerçek sebebini kendine sakladı. Birkaç çocuğun ellerinden kaçırdıkları frizbiyi yakalamak için gereğinden fazla oyalandı. Geri döndüğünde, Georgie kuma çökmüş, kollarını dizlerinin çevresine dolamıştı.

Bram onun yanına çöktü ve beyaz köpükler saçan dalgaların

kumsala vuruşunu izledi. "Fırtına kopacak. Haydi, öğle yemeği için Chart House'a gidelim."

Georgie dizlerini daha sıkı sardı. "Beni kurtlara yem eden bir adamla baş başa yemek yeme fikrine dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bram topuklarını kuma batırdı. "Bunu, benim hakkımda aklını başına topladığına ve deliliği geride bıraktığımıza dair olumlu bir işaret olarak alıyorum."

Georgie bir saç tutamını parmağına dolayarak, "Ne yazık ki söyledikleri doğru. Aşkla nefret arasında çok ince bir çizgi var," dedi.

Bram'ın midesinde nahoş bir kıpırtı oldu. "Benden nefret etmiyorsun, Scoot. Geliştirmeye yeni yeni başladığın saygıyı kaybettin, o kadar." Dirseğini dizine yasladı ve gökyüzünde kayıp giden koyu renk bulutlara baktı. "Bana dayanamadığın dönemde, TV ekranlarında adeta bir sihir yarattık. Bunu sinema perdesine de taşımamız için bir neden göremiyorum."

Georgie kafasını yana eğdi. Komik yeşil gözlerinde hüznü vardı. "Süre doldu. Jade, Helene rolünü çoktan kaptı."

Bram kumların arasından bir taş alıp parmaklarının arasında ovaladı. "Rolü o almıyor."

"Ah, nedenmiş?"

Daha fazla erteleyemeyecekti. "Çünkü rolü alması hiç söz konusu olmadı."

Georgie sırtını dikleştirdi. Bram taşı dalgaların arasına fırlattı. "Sana yalan söyledim."

Genç kadın yumruklarını sıktı.

Bram ondan tarafa bakamıyordu. "Bunun için iyi bir nedene vardı."

Georgie dudaklarını büktü. "Sen gerçek bir pisliksin, bunu

biliyorsun, değil mi?"

"Aynen öyle! Pislik olduğumu sana söylemiştim."

Georgie ayağa fırlarken savrulan kumlar, Bram'ın çıplak baldırlarına çarptı. Bram hızla yerinden fırlayarak genç kadının peşine düştü. "Bir düşün, Georgie. Artık sana gerçek rengimi gösterdiğime göre, önünde hiçbir engel kalmadı demektir. Rol senin. Ve bu yaptığımdan sonra, herhangi bir duygusal sıkıntının ayağına dolanmasından çekinmeden, kabul edebilirsin. Yalan söylediğime memnun olmalısın."

Kendisi bile, söylediklerinin tek kelimesine inanmıyordu. Aynı şey Georgie için de geçerliydi. "Ben içeri giriyorum." Adımlarını sıklaştırdı.

Bram ona yetişmekte gecikmedi. "Ben... Şuradaki adamda bir kamera olduğundan neredeyse eminim. Önce biraz öpüşüp koklaşmalıyız."

"Sen kendinle öpüş koklaş." Georgie'nin sert adımları, kumların savrulmasına neden oluyordu. Bram, hızını kesebilmek niyetiyle, kolunu omzuna doladı.

Bir kaktüse sarılsa, daha iyi olabilirdi.

Film onsuz çekilecekti. Başka bir aktris bulacaklardı. Belki onun kadar iyi olmazdı, ama uygun düşecek biri olurdu. Oysa, herkes Georgie'yi istiyordu ve Bram'ın yapımcı olarak görevi, imkânsız sağlamaktı. Hiçbirinin -Rory, Hank, hatta en sıradan ekip üyesinin bile- bu işi beceremediğini görmelerine izin vermezdi.

Eve vardıklarında, dalgaların üzerinde bir şimşek çaktı. Bram, Georgie'yi bileğinden yakaladı ve tam terasa adım atmak üzereyken durdurdu. "Georgie..." Ciğerlerine yeterince hava çekmeyi başaramıyordu. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum..."

Rüzgâr, Georgie'nin bir tutam saçını yüzüne savurmuştu.

Saçlarını arkaya itti ve başını yana eğdi. Bram bileğini bıraktı. “Ben... bu son birkaç hafta, seni çok özledim. Tahminimden çok.” Georgie karşısında sabırla beklerken, genç adamın midesi bir asit gölüne dönüşmüştü. “Lütfen bana yardım et.”

“Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Şunu... Sen gidene kadar, seninle olmaya ne kadar alıştığımı anlamamıştım. İkimiz... Bunun sadece müthiş bir dostluk olduğunu sanıyordum ama... Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.” Tentelerden biri rüzgârla gıcırdadı. “Ben... Sana âşık oluyor olabilirim.”

Georgie öylece bakakalmıştı.

“İronik, değil mi? Tam sen beni unutmuşken, ben burada durmuş... keşke unutmamış olsaydı diye düşünüyorum.”

“Sana inanmıyorum.”

“Jade hakkındaki o yalan. Biraz umutsuz bir yalandı, değil mi? Sanırım... Gerçek duygularımı itiraf etmek istemedim.”

“Gerçekten ne hissediyorsun, Bram? Açıkça dile getirmen gerekecek, çünkü hiçbir şey anlamış değilim.”

“Ne dediğimi bal gibi biliyorsun.”

Görünüşe bakılırsa, Georgie bu kelime oyunundan sıkılmıştı; çünkü hızla döndü ve basamakları çıkmaya başladı.

Bram arkasından, “Tam burada başlamıştı, biliyorsun, değil mi?” diye seslendi. “On beş sene öncesinden, *Skip ve Scooter* zamanından bahsetmiyorum. Üç ay önce, Trevor’ın terasında... Sen ve ben.” Georgie üst basamakta durup ona baktı. Bram basamakları üçer beşer tırmanıp yanında durdu. “Vegas’taki o otel odasında uyandığımızdan beri, bu deli dönme dolaptayız.” Rüzgâr, terastaki bir gazeteyi havalandırdı. “Senin sahip olabileceğim en iyi arkadaş olduğumu düşünüp duruyordum, ama şimdi, arkadaşlıktan daha fazlasının olduğumu biliyorum.”

“Bu sadece seks.”

Bram içinin öfkeyle kabardığını hissetti. “Tabii ki işin içinde seks de var, ama hepsi bu değil. Birbirimize karşı sahte yüzler takınmak zorunda değiliz. Birbirimizi anlıyoruz.” Söylemek üzere olduğu şey için kendinden nefret ediyordu, ama hiç duraksamadan devam etti. “Düşünüyordum da... Hani... Senin şu...” Göğsüne kocaman bir yumruk oturmuştu sanki. “...bebek sahibi olma fikrin.” Georgie yumuşak ve anlaşılmaz bir ses çıkardı. Bram devam etti: “Bu işe soyunalım demeye çok uzağım... Ama en azından bu konuyu konuşmaya hazırım.”

Georgie, gözleriyle yüzünü yiyip bitiriyordu sanki. Bram ona bağırarak, koca bir yalancı olduğunu ve bu kadar kolayca kanmaması gerektiğini haykırmak istiyordu. Oysa, içinde kalan son gurur kırıntılarını da bir kenara itti ve lanet olası son darbeyi indirdi. “Ben... Sana âşık oluyorum, Georgie. Gerçekten.”

Georgie parmaklarını dudaklarına bastırdı. Teras gök gürültüsüyle sarsıldı. Genç kadın, “Gerçekten mi?” diye fısıldadı.

Çakıl taşı keskinliğinde yağmur damlaları yüzünü döverken, Bram başını salladı.

Georgie hiçbir şey yapmadı. Olduğu yerde durmaya devam etti. Ve sonra sadece adını fısıldadı. “Bram...” Kollarını açarak, genç adamın üzerine atıldı. Göğsüne sımsıkı sarıldı, bacaklarını bacaklarının arasına kaydırды. Bram neden olduğu ziyanın büyüklüğü karşısında inlemeye hazırlanırken... Georgie dizini hızla kaldırdı ve hayalarına sert bir darbe indirdi. Bram keskin acının neden olduğu hırıltısının arasında iki kelime duydu.

“Seni pislik.”

Rüzgârın uğultusu... Ahşap zeminde uzaklaşan çıplak ayakların sesi. Georgie gözden kaybolurken, çarpılan kapının gürültüsü. Ve kendi iç parçalayıcı, kesik kesik nefes alıp veriş... Bram, bayılmamak için büyük çaba harcayarak bir taşın kenarına tu-

tundu. Kapı tekrar açıldı. Araba anahtarları havada uçtu ve terası aşır kumların arasına düştü.

Fırtına patladı.

Georgie kilitli kapının ardında duruyor, öfkeyle kaynayan içini yatıştırmak için derin nefesler alıp veriyordu. Yağmur pencereleri dövüyor, sanki onu kırbaçlıyordu. Bram hiç değişmemişti. Her zamanki gibi kullanmayı, insanları elinde oynatmayı seven biriydi. Kendisi için planladıklarını elde etmek uğruna, Georgie'ye en çok hasretini çektiği şeyi sunmaya hazırdı.

Fırtına ortalığı kasıp kavururken, Georgie'nin içinde çok daha büyük fırtınalar kopuyordu.

Evlilik oyunu sona ermişti ve boşanmaları hiç dostça olmayacaktı. Bruce ve Demi değillerdi. Bu defa ilkinden daha beter küçük düşecekti. Ama umurunda değildi. Poz vermekle ve rol yapmakla geçen uzun yılların sonuna gelmişti. Georgie hiçbir zaman bütün zorlukları yüzünde bir gülümseme ve nükteli bir sözle savuşturan cesur ve atak Scooter Brown olamamıştı. O ihanete uğramış gerçek bir kadındı.

Ve bu defa intikamını alacaktı.

Bram yeniden bareket edebilir hale gelince, yalpalayarak merdivenleri indi ve kendini okyanusa attı. Kızgın dalgalar ve karanlık dip akıntısından habersiz, suyun bütün günahlarını alıp götürmesi için dua etti. Bir dalganın altına daldı, yüzeye çıktı ve sonra yeniden daldı. Bütün hayatı boyunca itişip kakışmış ve herkesi ustalikle idare etmişti; ama biraz önce, bunu en az hak eden insana yapmaya çalıştığı şey kadar haince bir şey yaptığı hiç olmamıştı.

Üstüne kapanan dev dalgayı son anda gördü. Su onu içine aldı ve tepetaklak etti. Bram döndü, yukarı doğru hamle yaptı, bir an için suyun üzerinde kaldı ve sonra yeniden suya daldı. Kum zemin dirseğini kazıyıp geçti, sonra keskin bir şey bacağına çarptı. Yolunu yordamını kaybeder gibi oldu. Ciğerleri yanıyordu. Akıntı onu yakaladı, çekti. Yukarı, aşağı, hangi yöne gittiğini bilmiyordu. Bencil akıntı, kurbanına hiç acımadan kendi bildiğini okuyordu.

Yüzeye çıktı, kıyıya şöyle bir baktı ve sonra kendini yeni bir dip akıntısının kollarında buldu. Georgie onun vicdanı, metresi, koruyucu meleği, en yakın dostu olmuştu. Aşkı olmuştu.

Vücudu ok gibi ışığa –kafasının üzerinde ancak görülebilir durumdaki parlaklığa– doğru fırladı. Derin bir nefes aldı ve yeniden dibe daldı. Onu seviyordu.

Akıntı onu –hayattaki tek gayesi sadece kendi kendini memnun etmek olan işe yaramaz ayaktakımı süprüntüsünü– tekrar yakaladı ve savurdu.

Gözünün önünde Georgie'nin yüzü belirdi; onu sardı, sarmaladı ve ayakları yere değene kadar sürükledi. Dirseği ve kolu gibi, kalbi de kanıyordu. Yalpalayarak kumsala çıktı ve kumların üzerine yığılıp kaldı.

Bölüm 26

Georgie, o içeri girmesin diye kapıları kilitlemişti. Bram bütün cildi soyulmuş, arkasına saklandığı güzel ve aldatıcı görünüm, altında yatan çirkinliği gözler önüne serecek şekilde üzerinden sökülüp alınmış gibi hissediyordu. Sendeleyerek kumsala yürüdü, sırlıslıkla tişörtünü çıkardı ve kanayan dirseğine bastırdı. Kumların arasında araba anahtarlarını buldu, ama Trev'in evinin anahtarları başka bir anahtarlığa takılıydı ve ortalıkta görünmüyordu. Georgie'yi kapıya çıkarmak için nafil bir girişimde daha bulunduktan sonra, nihayet pes etti.

Paparazziler ortadan kaybolmuşlardı. Kan içinde, titreyerek arabasına ulaştı ve fırtınada eve dönmek üzere yola çıktı. Georgie'nin biraz önce olanları anlamasını nasıl sağlayacağını hayal dahi edemiyordu. Ona asla inanmazdı. Zaten neden inansındı ki? Bram, bebek hasretini bile bir pazarlık maddesine dönüştürmeyi başarmıştı.

Kendi elleriyle neden olduğu bu büyük felaketin ağırlığıyla, nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Ne halt etmişti böyle ve nasıl tamir edecekti? Yeni bir telefon mesajıyla edemeyeceği muhakkaktı.

Ama eve dönünce, kendine hâkim olamadı. Georgie'nin telesekreteri devreye girince, içinde ne var ne yoksa kusmaya başladı. "Georgie, seni seviyorum. Daha önce söylediğim şekilde değil, ama gerçekten seviyorum. Öyle görünmediğini biliyo-

rum, ama ben de şimdi anladığım gibi anlayamamıştım zaten.” Kelimeleri, düşünceleri karman çorman ederek hiç susmadan konuşmaya, içindekileri sefil bir beceriksizlikle dökmeye devam ederken, durumu daha da kötüleştirdiğinin pekâlâ farkındaydı.

Georgie mesajının bütün hecelerini, bütün yalanlarını tek tek dinledi. Kelimeler etini dağlıyor, geride kanayan yaralar bırakıyordu. Öfkesi sınırsızdı. Ona bunu ödetecekti. Bram hayatta en çok istediği şeyi elinden almıştı ve şimdi sıra Georgie’deydi.

Bram o akşam temizlenip kafasını toplayınca, arabasına atlayıp Malibu’ya geri döndü. Paparazziler onu hâlâ sahildeki evde sanyıyor olmalıydılar; çünkü peşine düşen tek bir cip dahi olmamıştı. Georgie’nin onu eve almaması halinde –her ne kadar bunun kalbini yumuşatacağından epey bir şüphesi olsa da– kapıyı kırmayı kafaya koymuştu. Sanki birkaç düzine gül bir şeyi değiştirebilecekmiş gibi, yol üzerinden ona çiçekler aldı. Sonra, ne kadar sevdiğini hatırlayıp mango da aldı. Ayrıca patilerinin arasında küçük bir kırmızı kalp taşıyan bir ayıcık bile seçti ama tam dükkândan çıkarken, bunun ancak liseli çocuklara yakışacak bir jest olduğunu fark edip, ayıcığı kapının önündeki çöpe bıraktı.

Ev karanlıktı ve Georgie’nin arabası garajda değildi. Geri döneceğini umarak, ama geleceğinden şüphe duyarak bir süre oyalandı. Sonunda arabasında çiçekler ve mangolarla, Santa Monica yoluna düştü.

Paul’ün evine varınca, Georgie’nin arabasından bir iz yakalayabilmek umuduyla sokağı baştan aşağı taradı. Karşılaşmayı en son isteyeceği insan kayınpederiydi ve bir an dönmeyi bile düşündü. Ama Paul, Georgie’ye ulaşmak konusunda en güçlü silahıydı.

Onu düğün partisinden bu yana hiç görmemişti. Kapıyı açtığı anda Paul'ün yüzünü kaplayan düşmanca ifade, ondan medet umabileceği konusundaki bütün umudunu alıp götürdü. Bram'i baştan aşağı süzerken, Paul'ün dudakları bir çizgi gibi incelik olmuştu. "Altın çocuk havadan biraz etkilenmişe benziyor."

"Evet, bir hayli yağışlı bir gün oldu. Yağmurlu bir ay."

Kapının yüzüne çarpılmasını bekliyordu, Paul onu içeri davet edince bir hayli şaşırdı. "Bir içki ister misin?"

Bram bir içki içmeyi her şeyden çok istiyordu, ama bu riski göze alamazdı. "Kahven var mı?"

"Biraz kurcalarsam bulurum."

Paul'ün peşinden mutfağa girerken, elini kolunu nereye koyacağını bilemez haldeydi. Sanki ona ait değillermiş gibi, vücuduna fazla büyük geliyorlardı. Sonunda "Georgie'yi gördün mü?" diye sordu.

"Kocası sensin. İzini senin sürüyor olman gerek."

"Şey, evet..."

Paul musluğa döndü. "Burada ne arıyorsun?"

"Zaten bildiğini tahmin ediyorum."

"Yine de anlat."

Ve Bram anlattı. Kahve demlenirken, Paul'e Las Vegas'ı anlatmaya başladı, ama Georgie babasını zaten bilgilendirmişti.

"Ayrıca Georgie'nin Meksika'ya sana gereğinden fazla bağlandığını hissettiği için gittiğini de biliyordum." Paul raftan parlak turuncu bir kupa aldı.

"İnan bana," dedi Bram acılı bir sesle. "Bu artık bir sorun değil. Sana başka ne söyledi?"

"Seçme kasetinden haberim var. Rolü geri çevirdiğini de biliyorum."

"Bu delilik, Paul. O müthişti." Bram gözlerini ovaladı. "Hepi-

miz onu hafife aldık. Halkın düştüğü yanılgıya düştük ve ondan sadece Scooter'ın türevleri olmasını bekledik. Kendi gözleriyle göresin diye, seçme bandının bir kopyasını sana gönderirim."

"Georgie o bandı görmemi isterse, bana mutlaka söyleyecektir."

"Asil olma lüksüne sahip olmak güzel bir şey olsa gerek."

"Sen de arada sırada denemelisin." Paul fincanı doldurdu ve misafirine uzattı. "Devamını da anlat."

Bram, Rory'nin ziyaretini ve Georgie'nin geri çekilmesinin neden olduğu tepkileri anlattı. "Benim sorumlu olduğumu biliyorlar ve onu bu filmde istiyorlar. Ve tabii benden bir çözüm bulmamı bekliyorlar."

"Yeni bir yapımcı için hoş bir durum olmasa gerek."

Bram'in içi içine sığmıyordu. Mutfakta bir ileri bir geri dolaşmaya, Paul'e hikâyenin geri kalanını -Meksika'ya gidişini, Jade yalanını ve en kötü kısmını, yani o gün söylediklerini- anlatırken, mutfakta tuhaf daireler çizerek dolaşmaya başladı. Kendini korumak için değil -bundan çoktan geçmişti- ama bebek hayalinin Georgie'nin kendisinin ortaya dökmesi gerektiği bir sır olduğunu bildiği için o detayı konu dışında bırakmaya özen göstererek her şeyi tek tek anlattı.

Paul kaygı verici bir ses tonuyla, "Doğru anlamış mıyım acaba?" diye sordu. "Kızıma Jade konusunda yalan söyledin. Sonra, ona âşık olduğun kandırmacasıyla istediğini yaptırmaya çalıştın. Seni kapı dışarı edince, sihirli bir değnek dokunmuş gibi, ona gerçekten âşık olduğunu anladın ve şimdi, onu ikna etmem için benden yardım diliyorsun."

Bram tezgâhın yanındaki bar taburelerinden birine çöktü. "Her şeyi bok ettim."

"Bence de."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet ve sana söyleyecek değilim."

Bram bunu gerçekten beklemiyordu. "En azından, ona... Lanet olsun. Üzgün olduğumu söyler misin? Ona de ki... Ondan benimle konuşmasını rica et."

"Ondan hiçbir şey rica edecek değilim. Bu rezilliği sen yarattın. Ve pekâlâ da temizleyebilirsin."

Ama nasıl? Bu güllerle, mangolarla ya da elmas bir gerdanlıkla tamir edilebilecek bir yanlış anlaşılma değildi. Ya da birkaç özür sözcüğünün tamir edebileceği bir sevgili kavgası. Karısını geri istiyorsa, çok daha ikna edici bir şey yapması gerekecekti ve bunun ne olabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Araba kapının önünden ayrılırken, Georgie alt kata indi. Bram kapısını yumruklarken, Malibu'da kalamayacağına karar vermiş ve doğruca babasına gitmişti. "Her kelimesini duydum." Sesi kendine bile çok tuhaf –soğuk ve hissiz– geliyordu.

"Üzgünüm, kedicik."

Babası çocukluğundan beri ilk kez bu kelimeyi kullanıyordu. Paul kolunu omzuna sararken, Georgie yüzünü babasının göğsüne gömdü. Ama öfkesi o kadar ateşliydi ki onu da yakmaktan korkarak geri çekildi.

"Bence Bram doğruyu söylüyor olabilir," dedi Paul.

"Söylemiyor. *Ağaç Evi* onun her şeyi. Ve ben imajını zedeliyorum. O kontrata ismimi yazdırmak için her şeyi yapar."

"Kısa süre öncesine kadar, senin de tek istediğın buydu."

"Ama artık değil."

Babası çok kaygılı görünüyordu. Georgie ona güven vermek için elini sıktı. "Seni seviyorum," dedi. "Ve şimdi yatmaya gidiyorum." Öfkesini bir an için kenara itti. "Haydi, Laura'ya git.

Onu görmek istediğini biliyorum.”

Paul onu Meksika’dan arayıp eski menajerine âşık olduğunu söylemişti. Georgie önce şoke olmuştu, ama babasının âşık olmadığı bütün o kadınları düşününce, bu akla yatkın gelmişti.

“Laura ve benim birlikte olmam fikrine alışmaya başladın mı?”

“Ben alıştım, ama o ne durumda?”

“Ona duygularımı açalı dört gün oldu ve emin adımlarla ilerliyorum.”

“Senin adına sevindim. Laura için de tabii.”

Mel Duffy’yi aramak için babasının gitmesini bekledi. Çakallar gece yaratıklarıydılar ve Mel telefonunu hemen açtı. “Duffy.”

Sesi uykulu geliyordu, ama Georgie’nin onu uyandırması çok sürmeyecekti. “Mel, ben Georgie York. Sana anlatacak bir hikâyem var.”

“Georgie?”

“Büyük bir hikâye. Bram ve benimle ilgili. İlginî çekiyorsa, bir saat içinde Santa Monica’da olursun. Woodland Mezarlığı’nın 14. Cadde girişinde.”

“Tanrım, Georgie. Bana bunu yapma! İtalya’dayım. Positano’da. Diddy yatında lanet olası büyük bir parti veriyor.” Konuşması sigara kaynaklı bir öksürükle kesildi. “Hemen uçağa atlarım. Tanrım, burada saat sekiz bile değil. Ve yine bir işçi grevi var. Bana L.A.’e uçacak kadar zaman tanı. Ben oraya ulaşana kadar kimseyle konuşmayacağına söz ver.”

Georgie meşru basından birilerini de arayabilirdi, ama hikâyesinin bir çakalın eline düşmesini istiyordu. Ve en doğru ismin, olayı her açıdan didik didik edecek kadar açgözlü olduğunu bildiği Mel olduğunu biliyordu. “Pekâlâ. Pazartesi gece yarısı. Orada olmazsan, beklemem.”

Telefonu kapatırken, kalbi deli gibi çarpıyor, öfkesi kaynıyordu. Bram hayatta en çok istediği şeyi elinden almıştı. Ve şimdi Georgie de aynı şeyi ona yapacaktı. Tek üzüntüsü, intikamını yürürlüğe koymak için kırk sekiz saat beklemek zorunda kalacak olmasıydı.

Bram uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu ve sürekli başında dikilmekten vazgeçmezse Chaz'i ciddi ciddi öldürebilirdi. Otuz üç yaşında, yirmi yaşında bir annesi olmuştu, ama bundan hoşlanmıyordu. Gerçi son günlerde, hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmiyordu. Hele kendini hiç. Ama öte yandan, içinde bir kararlılık yeşermeye başlamıştı.

Malibu'daki çirkin sahneden tam iki gün sonra, pazartesi akşamüstü Hank Peters'a, "Georgie, Helene rolünü istemiyor," dedi. "Onu fikrini değiştirmeye ikna edemiyorum. Ne istiyorsanız onu yapın."

Yarım saat bile geçmeden, Rory'nin odasına toplantıya beklendiğini duyunca hiç şaşırmadı. Şaşkın asistanlarının arasından kararlı adımlarla geçip, isminin anons edilmesini beklemeden ofise daldı. Rory masif çalışma masasının arkasında, Diebenkorn tablosunun altında oturuyor ve dünyayı yönetiyordu.

Ters bir S biçimindeki telli sandalyeyi ayağıyla bir kenara itti. "Georgie, Helene rolünü istemiyor. Ve haklısın. Evliliğimi de yüzüme gözüme bulaştırdım. Ama karımı bugüne dek hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum ve o benden bütün benliğiyle nefret etse de, onu geri almaya çabalarken, bu işin dışında kalmak istiyorum. Anladın mı?"

Rory kalemini masaya bıraktı. "O zaman sanırım toplantımız sona erdi."

"Bence de." Bram son hızla çıkarken, kısmen ne yapması

gerektiğini biliyordu. Keşke geri kalanını nasıl halledeceği konusunda da bir fikri olsaydı!

Georgie, gelişini rabatça görmek, ama Mel'in onu o hazır hisseden kadar görmesine mani olmak için, kiralık Corolla'sını Woodland Mezarlığı'nın girişinin kuzeyinde kalan iki katlı bir binanın önüne park etti. Gece yarısı olmak üzereydi ve 14. Cadde trafiği bir hayli tenhalaşmıştı. Karanlıkta otururken, kendini Bram'in onu Trev'e evlenme teklif ederken yakaladığı o günden, Bram'in ölümsüz aşkını itiraf ettiği o fırtınalı öğleden sonraya kadar her şeyi sil baştan hatırlarken buldu.

Acısı bir türlü dinmiyordu. Çakala her şeyi anlatacaktı. Bram'in sahte ilan-ı aşkı magazin basınında bolca yer edindikten sonra meşru basına kayacaktı. Cilalamak için onca çaba harcadığı itibarı yeniden yerle bir olacaktı. Bu süreçte, Georgie de zarar görecekti, ama artık umurunda değildi. Hiç olmadığı kadar öfkeli, ama bir o kadar da özgürdü. Magazin manşetlerinin hayatına hükmetmesine izin verdiği günler, çok geride kalmıştı. Artık paramparça hissederken fotoğrafçılara gülümsemek yoktu. Gururunu korumak için basına süslü püslü pozlar vermek de. Halkın gözündeki imajının ruhunu çalmasına izin vermek de.

Siyah bir cip, mezarlık girişinin biraz ilerisinde durdu. Georgie, koltuğuna iyice sindi ve farların sönmesini dikiz aynasından izledi. Duffy arabadan indi, bir sigara yaktı ve çevresine bakındı, ama Corolla'yı fark etmedi. Artık yalanların sonuna gelinmişti. Bram'i, en az onu incittiği kadar incitecekti. Bu kusursuz bir intikamdı.

Çakal bir sigara yaktı. Georgie terlemeye başlamıştı ve midesinde bir sorun var gibiydi. Mel bir ileri, bir geri gidip gelmeye başlamıştı. Vakit tamamıydı. Bu geceden sonra, kumazlıklara yer

olmayacaktı. Georgie dürüstçe, başı dik yaşayabilecekti. Mücadele etmesi halinde, başka bir erkeğin duygusal kurbanı olmaktan kurtulabileceğini bilerek... Artık böyle bir kadındı. Hayatının ve intikamının kontrolünü elinde tutan bir kadın.

Çakal sigarasını mazgala attı ve mezarlık girişine doğru yürüdü. Georgie bunu beklemiyordu. Hikâyesini sokak lambalarının güvenli ışığında anlatmayı planlamıştı. Terk edilmiş bir mezarlıkta bir çakalla baş başa kalmak tehlikeliydi. Mel'in daha ileri gitmesine mani olmak için kapı koluna uzandı. Ama soğuk metale değdiği anda, içinde bir şeyin yarılp açıldığını hissetti. Ve o anda arabanın içindeki çakalın, mezarlık kapısına doğru yürüyen çakaldan çok daha tehlikeli olduğunu fark etti.

Arabadaki çakal, kendisiydi. Bu kindar ve öfkeli kadın.

Kapı kolunu sımsıkı tuttu. Bram ona ihanet etmişti ve cezalandırılmayı hak etmişti. Georgie'nin onu incitmeye, onu mahvetmeye ve kendisinin ihanete uğradığı gibi ihanet etmeye ihtiyacı vardı. Ama bu tarz bir yıkım onun doğasında yoktu.

Koltuğuna yaslandı ve kendine baktı, dönüştüğü kadına. Arabanın içindeki hava ağırlaşmış, bayatlamıştı. Ayaklarından biri uyuşmuştu. Ama olduğu yerde kaldı ve ağır ağır kendi doğasını anlamaya başladı. Öfkeli bir netlikle, bir intikam yaratığına dönüşmektense, öfkesinin ağırlığı ve acısının yüküyle yaşamayı tercih edeceğini anladı.

Çakal, kulağında cep telefonu, mezarlığın ağzında belirmişti. Bir sigara daha içti, çevresine son bir kez daha bakındı, arabasına bindi ve oradan uzaklaştı.

Georgie ise bir süre amaçsızca dolaştı. Kendini bomboş hissediyordu. Huzur değil öfke doluydu, ama kim olduğu konusunda artık netti. Bir süre sonra kendini, Santa Monica'nın Lincoln Bulvarı'nın masaj salonları ve sex shop'larla dolu, köhne bir bölgesinde buldu. Kapalı bir dükkânın önüne park etti, bagajın-

dan kamera çantasını aldı ve kaldırım boyunca yürümeye başladı. Daha önce, gecenin bir yarısı, böyle tehlikeli bir mahallede tek başına dolaştığını hatırlamıyordu, ama içinden korkmak da gelmiyordu.

Çok geçmeden aradığı şeyi buldu. Saçlarını boyayla sarartmış, çakmak çakmak gözlü, ergenlik çağında bir kız. Dikkatle yanına sokuldu.

“Adım Georgie,” dedi yumuşacık bir sesle. “Bir film yapıyorum. Seninle konuşabilir miyim?”

Chaz iki gün sonra kumsaldaki eve geldi. Georgie bütün sabahını bilgisayar karşısında, filmine bakarak geçirmiş, duş almak için dahi yerinden kalkmamıştı. Aaron kapıyı açtığı anda, bir tartışma patlak verdi.

Asistanının, “Beni takip etmişsin!” diye çıkıştığını duydu. “Markete gitmek için bile araba kullanmaktan nefret edersin. Ve beni ta Malibu’ya kadar takip ettin, öyle mi?”

“Bırak içeri gireyim.”

“Asla,” dedi Aaron. “Evine dön.”

“Onunla konuşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Önce beni çiğnemen gerekecek.”

“Ah, canım benim, sanki beni durdurabileceksin de...” Chaz, Aaron’ın yanından hışımla geçti ve Georgie’nin ekipmanlarını yerleştirdiği boş odasını kolayca buldu. Parmak arası terliklerine kadar siyahlar içindeydi. Georgie’ye yaklaşırken, selama gerek duymadan, “Sorun ne biliyor musun?” dedi. “Sen insanları hiç önemsemiyorsun.”

Georgie o gece doğru dürüst uyumamıştı ve bununla uğraşamayacak kadar bitkin durumdaydı.

“Bram iki gecedir stüdyodan eve gelmiyor.” Chaz soluk al-

madan saldırısına devam etti. "Sefil durumda ve hepsi senin yüzünden. Yeniden uyuşturucu kullanmaya başlarsa, hiç şaşırma-
yacağım." Georgie'nin cevap vermediğini görünce, Chaz'ın ateşi hararetini biraz olsun kaybeder gibi oldu. "Ona âşık olduğunu biliyorum. Âşık, değil mi, Aaron? Neden ona dönmüyorsun san-
ki? O zaman her şey yoluna girecek."

"Chaz, Georgie'nin üstüne gitmeyi bırak," dedi Aaron, Chaz'e doğru yürürken.

Aaron'ın böyle kararlı bir bekçi köpeğine dönüşebileceği, Georgie'nin kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Verdiği kilolar ona özgüven kazandırmışa benziyordu. Bir cumartesi günü, Mel Duffy'nin Georgie'nin onu aramasıyla ilgili hikâyesi su yüzüne çıkınca, Aaron derhal karşı saldırıya geçmiş ve Georgie'ye da-
nışma lüzumu dahi görmeden, sert bir inkâr yazısı yayınlamış-
tı. Georgie, Mel'in hikâyesinin doğru olduğunu ve hiçbir şeyin *umurunda olmadığını* anlatmaya çalışmıştı, ama Aaron onu din-
lememekte direnmişti.

Chaz'in zayıflığına saldırmak kendi zayıflığına kafa yormak-
tan çok daha kolaydı. "Burunlarını sürekli başkalarının hayatla-
rına sokan insanların asıl dertleri, genelde kendi hayatlarındaki
beceriksizliklerle uğraşmak istememeleri."

Chaz derhal savunmaya geçti. "Benim hayatımda her şey yolunda!"

"O zaman neden şu anda aşçılık okulunda değilsin? Bildi-
ğim kadarıyla henüz GDD kitaplarına bakmış bile değilsin."

Aaron, "Chaz çalışmayacak kadar yavaş," dedi. "İstersen
ona sor."

"Bence şu anda içinde bulunduğun güvenlik çemberinin
dışına çıktığın zaman, kendini yeniden sokakta bulmaktan çe-
kiniyorsun." Georgie, Chaz'in güvenine ihanet ettiğini ancak
kelimeler dudaklarından dökülünce fark etti. Ve kendini berbat

hissetti. "Chaz, üzgünüm..."

Chaz suratını buruşturdu. "Ah, öyle bakmayı bırak. Aaron zaten biliyor."

Biliyor muydu? Georgie bunu hiç beklemiyordu işte.

"Chaz derslerine çalışmazsa," dedi Aaron, "Çuvallayacağını biliyor. Çünkü korkuyor."

"Saçma."

Georgie pes ederek, "Şu anda bununla uğraşamayacak kadar yorgunum," dedi. "Haydi, git buradan."

Chaz, doğal olarak, yerinden kıpırdamadı. Aksine, Georgie'ye hoşnutsuz gözlerle bakmaya devam etti. "Yine kilo vermeye başlamış gibi görünüyorsun."

"Şu aralar hiçbir şeyin tadı hoşuma gitmiyor."

"İcabına bakarız." Chaz hışımla mutfğa daldı ve bir süre dolap kapaklarını, buzdolabının kapağını çarparak açıp kapattıktan sonra, yeşil salata ve peynirli makarnayla geri döndü. İnsana iyi gelecek türden bir yemektir, ama Georgie'ye Chaz'ın başının etini yemesinden daha iyi gelemezdi.

Georgie, (Chaz'ın bikiinilerinden birini ödünç alıp kumsala inmesi konusunda feci ısrarcıydı. Hatta küçümseyen bir tavırla, "Tabii sudan korkmuyorsan," dedi. Chaz'ın vücudunu sergilemekten nefret ettiğini biliyordu ve bunun bir tür terapi vazifesi göreceğini düşünüyor olmalıydı. Bu meydan okuyan tavrı karşısında, Chaz nihayet bikiniyi giymeyi kabul etmiş, ama Georgie'nin eşyalarını üzerine geçirecek bir pareo bulana kadar karıştırmaktan da geri kalmamıştı.

Aaron bir plaj havlusuna uzanmış, aptal bir video oyunu dergisi okuyordu. Chaz onu ilk tanıdığında, Aaron suya yaklaş-

mak dahi istemiyordu. Şimdiyse kenarları lacivert biyeli, beyaz bir mayo içindeydi. Hâlâ bir kaç kilo vermesi gerekiyordu ve bu yüzden seksi görünmemesi gerekirdi, ama ağırlık çalışmaya başlamıştı ve çabaları kendini gösteriyordu. Ayrıca adam gibi saç kesimlerine ve kontak lense de para harcar olmuştu.

Chaz sırtı ona dönük halde, havlunun ucuna oturdu. Üzerindeki pareo bacaklarının üst kısmının yarısını dahi gizlemiyordu. Bu yüzden bacaklarını altına aldı.

Aaron dergisini bir kenara bıraktı. "Çok sıcak, haydi yüzmeye gidelim."

"Canım istemiyor."

"Ama neden? Eskiden hep yüzdüğünü söylemiştin."

"Şu anda yüzmek istemiyorum, o kadar."

Aaron yattığı yerden doğruldu. "Mayo giydin diye üstüne atlayacak değilim."

"Bunu biliyorum."

"Chaz yaşadıklarını aşmalısın."

Genç kız yerden bulduğu küçük bir çubukla kumu didiklemeye başladı. "Belki de aşmak istemiyordumdur. Belki de benzer bir duruma yeniden düşmemek için, hiç unutmayacağımdan emin olma derdindeyimdir."

"Düşmezsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Düz mantık. Yine kolunu, hatta bacağına kırdın diyelim. Bram seni kapının önüne koyar mı sanıyorsun? Ya da Georgie'nin olaya müdahil olmayacağını veya bende kalman için ısrar etmeyeceğimi? Onlara davranış biçimin bunu bilmediğini gösterse de, artık dostların var."

"Georgie'yi besledim ama değil mi? Ayrıca senin ona çuval-lamaktan korktuğumu söylemene de gerek yoktu."

“Sen çok zeki bir kızsın, Chaz. Senin dışında herkes bunu biliyor.”

Chaz yerden kırık bir deniz kabuğu aldı ve sivri köşesini baş parmağının üzerinde gezdirdi. “Zeki olabilirim, ama okuldan çok geri kaldım.”

“Ne olmuş yani? GDD bunun için var zaten. Derslerine yardım edeceğimi söylemiştim.”

“Yardıma ihtiyacım yok.” Aaron ona yardım edecek olursa, ne kadar çok eksiği olduğunu kendi gözleriyle görürdü ve ona saygı duymaktan vazgeçerdi.

Ancak Aaron aklından geçenleri okumuş gibiydi. “Sen bana yardım etmeseydin, hâlâ şişman bir adam olacaktım. İnsanlar farklı konularda iyidirler. Ben okulda her zaman iyi oldum ve şimdi bana yaptığın iyiliğin karşılığını verme zamanım geldi. Güven bana. Sana, senin bana davrandığın kadar acımasız davranmam.

Chaz ona gerçekten de kötü davranmıştı. Georgie’ye de. Bacaklarını uzattı. Teni, bir vampirinki kadar solgundu ve bacaklarını tıraş ederken atladığı küçük bir bölge olduğunu gördü. “Üzgünüm.”

Özrü yeterince samimi gelmemiş olsa gerekti, çünkü Aaron üstüne gitmeye devam ediyordu. “İnsanlara bu kadar kaba davranmaktan vazgeçmelisin. Seni güçlü gösterdiğini sanıyorsun, ama aslında sadece acıma uyandırıyor.”

Chaz ayağa fırladı. “Öyle deme!”

Aaron kafasını kaldırıp ona baktı. Chaz de yumruklarını sıkmış halde ona bakıyordu.

“Saçmalamayı kes artık, Chaz.” Aaron’ın sesi ondan sıkılmış gibi, bitkin çıkmıştı. “Büyümenin ve doğru düzgün bir insan gibi davranmanın zamanı geldi de geçiyor.” Yavaşça ayağa kalktı. “Sen ve ben iki iyi dostuz, ama bazen senden utanıyorum.

Georgie'ye yaptığın şey gibi. Gözü olan herkes onun ne kadar acı çektiğini anlayabilir. Durumu daha da kötüleştirmen gerekmiyor."

"Bram de en az onun kadar kötü durumda," dedi Chaz çıkışır gibi.

"Ama bu, Georgie'yle konuşma tarzını haklı göstermez."

Aaron ondan vazgeçmek üzereymiş gibi görünüyordu. Chaz ağlamak istiyordu, ama bunun için önce kendini öldürmesi gerekirdi. Hızlı hareketlerle üzerindeki pareo'nun düğümünü açıp kumaşı kuma attı. Kendini çıplak hissediyordu, ama Aaron, yüzünden başka bir yere bakmıyordu. Oysa sokaklardayken, erkekler yüzüne doğru dürüst bakmazlardı. "Tatmin oldun mu?" diye haykırdı.

"Ya sen?"

Chaz kendisiyle ilgili hiçbir şeyden tatmin olmuyordu, ama korkaklık etmekten de bıkmıştı. Evden çıkmak onu geriyordu. GDD sınavına girmekten korkuyordu. O kadar çok şeyden korkuyordu ki! "İnsanlara iyi davranırsam, beni kullanmaya başlarlar," diye haykırdı.

"Seni kullanmaya başlarlarsa," dedi Aaron. "Sen de onlara iyi davranmayı bırakırsın, olur biter."

Chaz'ın teni karıncalanıyordu. Gerçekten ya hep ya hiç olmak zorunda mıydı? Aaron'ın daha önceki sözlerini –artık dostları olduğu konusunda söylediklerini– düşündü. Başka insanlara bağımlı olmaktan nefret ediyordu, ama belki de bunun nedeni hiçbir zaman bağımlı olabileceği kimsesinin olmamasıydı. Aaron haklıydı. Artık dostları vardı, ama o hâlâ dünyaya karşı savaşında tek başınaymış gibi davranıyordu. Aaron'm onu acımasız bir insan olarak görmesi fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Acımasız olmak onu hiçbir şeyden korumayacaktı. Ayaklarına baktı. "Benden vazgeçme olur mu?"

“Geçemem. Büyüdüğün zaman nasıl biri olacağını çok merak ediyorum.”

Chaz kafasını kaldırıncı, Aaron’ın yüzünde tuhaf bir ifade gördü. Vücuduna bakmıyor ve gözlerini gözlerinden ayırmıyordu; Chaz kaşınıyormuş ya da susamış gibi tuhaf bir hisse kapıldı. “Yüzmeye hazır mısın?” diye sordu. “Yoksa bütün gün burada dikilip psikanalizimi yapmak mı istersin?”

“Yüzelim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Chaz, kendini neredeyse özgür hissederek suya koştu. Belki uzun süreli olmayacaktı, ama şimdilik kendini çok iyi hissediyordu.

Georgie günü, filminin kurgusu üzerinde çalışarak geçirdikten sonra, gece yanına koruma olarak sadece kamerasını ve ünlü simasını alarak, Hollywood ve Batı Hollywood sokaklarını keşfe çıktı. Yaklaştığı kızların çoğu onu tanıyorlardı ve kamerasına konuşmak konusunda istekliydiler.

Sokak çocuklarına hizmet veren gezici bir sağlık kliniği keşfetmişti. Her zamanki gibi, ünlü işe yaramış ve klinik çalışanları, HIV ve cinsel yolla bulaşan diğer hastalıklar için testler yaptıkları, kriz danışmanlığı, kondom ve hastalıklardan korunma eğitimleri sağladıkları gece turlarına onun da katılmasına izin vermişlerdi. O gecelerde duydukları ve gördükleri, Georgie’nin içine oturmuştu. Chaz’ın bir zamanlar bu kızların arasında olduğunu ve Bram’in müdahalesi olmasa, kim bilir ne durumda olacağını düşünmekten kendini alamıyordu.

Aradan iki hafta geçmiş olmasına rağmen, Bram onu görmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Georgie uyumsuzluk noktasına varacak kadar bitkindi, ama, daha birkaç saat dahi uyuyama-

dan, sarsılarak, pijamaları ter içinde, çarşaf bedenine dolanmış halde uyanıveriyordu. Bram'ın dönüştüğüne inanmak istediği, şüpheli ve küçümseyen görüntüsünün altında insanlara değer veren bir kalp taşıyan o adamı umutsuzca özliyordu. Onu derin bir üzüntüden alıkoyan iki şey, işi ve kendini intikam hırsına kaptırıp ruhundan ödün vermediğini bilmenin huzuruydu.

Paparazzilerin, onun dolaştığı yoksul semtlerde takılmak gibi bir alışkanlıkları olmadığı için, ortalıkta hiç fotoğrafı dolaşmıyordu. Aaron'dan cenneti aratmayacak evlilik hayatıyla ilgili hikâyeler uydurmaktan vazgeçmesini rica etmiş olmasına rağmen, asistanı bir türlü pes etmiyordu. Zaten artık Georgie'nin de umurunda değildi. O işle uğraşmayı Bram'e bırakmıştı.

Bram'le ayrılıklarının üçüncü haftasının cuma gününde, Aaron aradı ve *Variety*'nin sitesine girmesini söyledi. Georgie sayfayı açar açmaz, bir duyuruyla karşılaştı:

Bram Shepard'ın Sarah Carter'in çok satan romanından uyarladığı Ağaç Evi filminin oyuncu seçimi tamamlandı. Şaşırtıcı bir son dakika hamlesiyle, Helene rolü, Anna Chalmers adında, henüz pek tanınmayan bir oyuncuya verildi.

Georgie ekrana bakakalmıştı. Bitmişti. Bram'ın artık onu sonsuz aşkına ikna etmesi için bir neden kalmamıştı ve bu, onunla konuşmak için neden uğraşmadığını açıklıyordu. Spor pabuçlarını giydi ve kumsalda yürüyüşe çıktı. Savunma kalkanı inmişti, bitkindi. Yoksa Bram'ın ansızın kapısında belireceği, dizlerinin üstüne çöküp, onu sevmesi ve affetmesi için yalvaracağı bir sitcom hayaline asla dalmazdı.

Kendinden tiksinierek eve dönmek üzere yola çıktı.

Ertesi sabah bilgisayar karşısında otururken cep telefonu çaldı. Dalgınlığından sıyrılıp telefona uzandı ve ekrana gözlerini kısarak baktı. Arayan Aaron'dı. Babasının altmışıncı yaş günü

için, hafta sonunu geçirmek üzere Kansas'a uçmuştu. Georgie gırtlığını temizledi ve, "Aile toplantısı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi, ama Chaz hastlanmış. Telefonu az önce kapattım. Sesi gerçekten kötüydü."

"Nesi var?"

"Bana söylemedi, ama ağlamaklıydı. Bram'i bulmasını söyledim, ama nerede olduğunu bilmiyormuş."

Georgie, *Malibu'da kalbimi geri kazanmaya çalışmakla meşgul olmadığı kesin*, diye düşündü.

"Çok endişeliyim," dedi Aaron. "Sence..."

"Gidip bakarım."

Otobana çıktığında sit-com zihninde bir kez daha oynamaya başlamıştı. Kendini Bram'in dört bir yanı balonlarla kaplanmış evine girerken hayal ediyordu. Kurdeleleriyle salınarak havada süzülen düzinelerce uçan balon... Ve aralarında, yüzünde endişeli, yumuşak ve şefkatli bir ifadeyle duran Bram...

"Sürpriz!"

Gaza bastı ve gerçek dünyaya geri döndü.

Boş ve sessiz evde süzülen tek bir balon bile yoktu ve ihanetiyle Georgie'nin kalbini dağlayan adam ortalıklarda görünmüyordu. Araç yolunun girişinde nöbete devam eden paparazziler yüzünden arabasını Rory'nin garajına bırakıp eve arka bahçe kapısından girmişti. Çantasını bırakıp Chaz'e seslendi. Cevap yoktu.

Boş mutfaktan arka koridora, oradan da Chaz'in garajın üst katındaki dairesine geçti. Dairenin sade dekorasyonu ve derli toplu hali onu hiç şaşırtmamıştı. "Chaz? İyi misin?"

Dairenin tek yatak odası olduğunu tahmin ettiği taraftan bir inilti yükseldi. Chaz, solgun bir beniz ve göğsüne kadar çektiği

dizleriyle, yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu.

"Aaron seni aradı demek."

Georgie hızlı adımlarla karyolanın yanına gitti. "Sorun ne?"

Chaz bacaklarını iyice karnına çekti. "Seni aradığına inanamıyorum."

"Endişelenmişti. Hasta olduğunu söyledi ve görünüşe bakılırsa çok da haklıymış."

"Sancım var."

"Sancı mı?"

"Sancı. Zaman zaman olur böyle. Şimdi, git buradan."

"İlaç aldın mı?"

"İlacım bitti," derken Chaz'ın sesi ağlamaklıydı. "Beni yalnız bırak." Yüzünü yastığa çevirdi ve cılız bir sesle, "Lütfen," diye ekledi.

Lütfen mi? Chaz gerçekten hasta olmalıydı. Georgie, Bram'ın mutfağından Tylenol ve bir fincan çay alıp Chaz'ın dairesine döndü. Yatak odasına yürürken, oturma odasındaki sehpanın üzerinde sarı bir not defteri ve bir tükenmez kalemin yanında açık duran GDD kitabını gördü. Haftalardır ilk defa gülümsemişti.

"Aaron'ın seni aradığına inanamıyorum," dedi Chaz, hapları yutarken. "Malibu'dan buraya, onca yolu bana birkaç Tylenol vermek için mi geldin?"

"Aaron gerçekten üzülmüştü," dedi Georgie şişeyi başucu komodinine bırakırken. "Ayrıca sen de benim için aynı şeyi yapardın."

Bu sözler Chaz'ın hüznünü dağıtmaya yetmişti. "Üzgün müydü?"

Georgie kafasını salladı ve şekerli, sıcak çay fincanını genç kıza uzattı. "Şimdi seni yalnız bırakayım."

Chaz fincanı alacak kadar doğruldu. “Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Gerçekten.”

“Biliyorum,” dedi Georgie odadan çıkarken.

Bram’in yatak odasına bakmamaya özen göstererek, evde bıraktığı birkaç parça eşyasını aldı. Alt kata indiğinde, pencereden içeri akşamüstü güneşi doluyordu. Bu evi çok sevmiştir. Kuytu köşelerini, açık alanlarını. Saksılardaki limon çiçeklerini, Tibet işi örtüleri, Aztek taşlarıyla süslü şömineyi, sıcak ahşap parkeleri... Yemek odasındaki kitaplığı ve pirinç rüzgâr çanlarını... Böyle sıcacık bir ev dekore etmeyi başaran bir erkeğin nasıl olur da böyle boş ve düşmanca bir kalbi olabilirdi?

Ve işte o anda Bram içeri girdi.

Bölüm 27

Bram'in şaşkın yüz ifadesine bakılırsa, o anda görmeyi en son beklediği –ya da istediği– kişi Georgie'ydi. Georgie'nin yüzü, uykusuz geçen sayısız gecenin ardından kireç rengini almış, göz çevresinde halkalar oluşmuşken, Bram GQ dergisi için çekime hazırlanmış gibi görünüyordu. Saçlarını yeni kestirmiş, *Skip ve Scooter* günlerindeki kısacık tıraşlı haline dönmüştü. Ve Georgie, ellerine profesyonel manikür yaptırmış olduğuna yemin edebilirdi.

Onu görmek için geldiğini düşünmesi fikrine bile tahammülü yoktu. "Chaz hasta," dedi düz bir sesle. "Buraya ona bakmaya geldim ve şimdi de gidiyorum."

Omuzlarını dikleştirdi ve verandaya doğru yürüdü, ama o daha kapıya ulaşmadan, Bram yanında bitivermişti. "Bir adım daha atma."

"Drama gerek yok, Bram. Kaldıracak durumda değilim."

"Biz oyuncuyuz. Dramdan besleniriz." Bram, Georgie'yi omuzlarından tuttu ve kendine çevirdi. "Bunca şeyi, sen bana sırtını dönüp gidesin diye yaşamadım ben."

Georgie'nin bastırmaya çalıştığı öfkesi sil baştan alevlenmişti. "Ne yaşadın ki? Neye katlandın? Kendine bir baksana! Kırışığın bile yok. Hayatının en iyi zamanını geçiriyor gibisin."

"Böyle mi görüyorsun?"

"Müthiş bir filmin yapımcılığını ve başrolünü aldın. Bütün rüyaların gerçek oldu."

"Tam olarak değil. Seninle, hayatımdaki en önemli insanla, ilişkimi mahvettiğimi unutuyorsun galiba." Georgie'yi Fransız tarzı kapıya yasladı. "Ve bunu düzeltmeye çalışıyorum."

Georgie bir homurtu çıkardı. "Nasıl?"

Bram fırtınalı bakışlarıyla işkence çeken bir ruhun Aktörler Stüdyosu versiyonunu canlandırır gibiydi. "Seni seviyorum, Georgie."

Georgie'nin gözlerinin önünde havai fişekler patlıyordu. "Nedenmiş o?"

"Çünkü seviyorum. Çünkü sen, sensin."

"Samimi konuşur gibisin. Samimi görünüyorsun." Georgie küçümser bir tavırla, Bram'in elinden kurtuldu. "Ama tek kelimisini dahi iytmuyorum."

Daha az şüpheli biri olsa, Bram'in ağız çevresini kasan acının dürüstlüğüne inanabilirdi. Genç adam, "O gün kumsalda olanlar..." dedi. "Ne kadar çirkin olduğunu çok iyi biliyorum. Ama bu aklıma başıma getiren şey oldu."

"Vay canına, iyiymiş."

"Bana inanmayacağını biliyordum. Ve seni suçlayamam." Bram ellerini ceplerine soktu. "Sadece dinle, Georgie. Helene rolünü verdik. Anlaşma yapıldı. Şu anda başka ne gibi bir çıkarım olabilir?"

Georgie, bu defa Lance'in onu terk etmesinin ardından içine düştüğü o sessiz acıya yenik düşmeyecekti. İçindekileri kusacaktı. "Kariyerinle başlayalım, istersen. Üç buçuk ay önce, imajımı korumak adına, her şeyi feda etmeye hazır olan bendim. Şimdi sensin. Tatsız geçmişin geleceğinin yolunu tıkıyordu, ama o engelden kurtulmak için beni kullandı."

"Ama bu..."

"*Ağaç Evi* senin için sadece insanın hayatında bir kez başına

gelebilecek bir proje değil. Saygın bir aktör ve yapımcı olarak itibarını geri kazanman için planlanmış stratejinin ilk adımı.”

“İnsanın hırs sahibi olmasının hiçbir sakıncası yok.”

“Bay Güvenilir imajını desteklemek için beni kullanıyorsan var.”

“Burası Hollywood, Georgie. Boşanmışların vaatler ülkesi. Evli kalıp kalmamamız Rory Keene dışında kimin umurunda?”

“Rory Keene’in umurunda.”

“Bu evliliğin sürmesini, Rory’nin hakkımda olumlu düşünceler taşıması için istediğimi sanmıyorsun değil mi?”

“Yaptığın bu değil mi sanki?”

“Evet, buydu. Ama artık bitti. Kariyerimi evliliğime değil, yaptığım işlerin kalitesine dayandırmak istiyorum.”

Georgie’nin kalbi nasır bağlamıştı ve söylediklerinin tek kelimesine dahi inanmıyordu. “Sen halkın tepkisini çekmemek için her şeyi söylersin, ama ben, tanımadığım insanları aslında olmadığım biri olduğuma inandırmak için rol yapmaktan sıkıldım. Aaron’a basına demeç vermeyi bırakmasını söyleyeceğim. Ve bu defa sözümü dinlemesi için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Buna hiç şüphem yok!”

Dönüşüm, önce Bram’in soğuk bir hesabın inatçı bir kararlılığa dönüştüğü gözlerinde başladı. Ve sonra kendini kaybetti. Georgie’yi sertçe öptü ve sonra yarı iterek, yarı sürükleyerek arka taraftaki koridora götürdü. “Benimle geliyorsun.”

Georgie sendeledi, ama Bram onu düşmesine izin vermeyecek kadar sıkı tutuyordu. “Bırak beni.”

“Seni bir yere götürüyorum.”

“Sanki yeni bir şeymiş gibi.”

“Kapa çeneni.” Bram onu garaja sürüklüyordu. Sert değildi, ama yumuşak olduğu da söylenemezdi. “Saygın itibarımı ne

kadar önemsediğimi öğrenme zamanın geldi." Geçmişteki vahşi haline benziyordu.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

"Göreceğiz..Senden güçlüyüm. Ve daha acımasızım. Hem de çok daha umutsuz durumdayım."

Georgie'nin öfkesi iyice hararetlenmişti. "Madem bu kadar umutsuzsun, beni, Helene rolünü bağladıktan hemen sonra neden aramadın? Ve neden..."

"Çünkü önce halletmem gereken başka bir şey vardı." Bram onu arabaya itti. Ve sonrasında şimşek hızıyla –ve peşlerinde iki siyah ciple– araç yolundan çıkıp yola koyuldular.

Bram klimayı tam gaz –Georgie'nın çıplak kol ve bacakları, ince tişörtü için biraz fazlaydı– çalıştırmıştı, ama Georgie kapatmasını istemedi. Hatta hiç konuşmadı. Araba son hızla, deli gibi gidiyordu, ama Georgie hiçbir şeyi önemsemeyecek kadar öfkeliydi. Bram kalbini bir kez daha kırmak niyetindeydi demek.

Cumartesi alışverişçileriyle vızır vızır işleyen Robertson Bulvarı'na çıktılar. Bram, paparazzilerin ikinci adresi olan Sarmaşık'ın önünde keskin bir frenle dururken, Georgie koltuğunda öne savruldu. "Neden burada durduk?"

"Böylece reklam gösterimizi yapmış oluruz."

"Ciddi olamazsın." Paparazzilerden biri onları fark etmişti ve ön camdan resimlerini çekmeye çalışıyordu. Georgie, kumsaldaki evden makyajdan tamamen arınmış bir suratla çıkmıştı. Saçları berbat haldeydi, mavi tişörtü, kırışık turkuvaz rengi şortuyla son derece uyumsuzdu. Üstelik ayağına sandaletleri yerine, eski bir çift spor pabuç geçirmişti. "Bu kılıkta hiçbir yere gitmem."

"İmaja aldırmayan sen değil miydin?"

"İmaja aldırmamakla düzgün bir restorana kirli bir şort ve eski yüzlü spor pabuçlarla gitmek arasında dağlar kadar fark

var.”

Üç fotoğrafçı daha arabanın yanına sokulmuşlardı. Diğerleri de caddenin karşı tarafından onlara ulaşabilmek için, arabaların arasına atlıyorlardı.

“Yemek yemeyeceğiz,” dedi Bram. “Ve bence sen çok güzelişin.” Bram arabadan atladı, valenin eline birkaç banknot sıkıştırdı ve bağırsıp duran fotoğrafçıların arasından sıyrılıp yolcu kapısına ulaştı.

Uyumsuz bir tişört ve kırıksık bir şort. Kötü saçlar, makyajsız bir surat. Ve onu belki seven, ama büyük ihtimalle sevmeyen bir koca. Georgie gerçeklikten uzak bir duyguyla arabadan indi.

Ve ortalık birbirine girdi. Haftalardır birlikte görülmemişlerdi ve bütün paparazziler bir ağızdan haykırıyorlardı.

“Bram! Georgie! Bu tarafa!”

“İkiniz nerelerdediniz?”

“Georgie, Mel Duffy buluşmanız konusunda yalan mı söylüyor?”

“Hamile misin?”

“Hâlâ birlikte misiniz?”

“Bu kılık da neyin nesi, Georgie?”

Bram kolunu Georgie’nin omzuna doladı ve kalabalığı yararak tuğla merdivenlere doğru yürüdü. “Bize biraz yer açın, çocuklar. İstedığınız resimleri çekeceksiniz. Bırakın biraz nefes alalım.”

Yayalar kaldırımında toplanmış, terasta yemek yiyenler başlarını onlara çevirmiş ve üç kusursuz çanta tasarımcısından oluşan grup sohbetlerini askıya alıp onları izlemeye başlamışlardı. Georgie kısa bir an için, onlardan bir dudak parlaticısı ödünç almayı düşündü, ama dünyanın karşısına, en beter haliyle çıkmanın verdiği özgürlük hissi de paha biçilmezdi.

Bram ağzını, Georgie'nin kulağına yaklaştırdı. "Sarmaşık dururken, profesyonel bir basın toplantısına kimin ihtiyacı var?"

"Bram, ben..."

"Dinleyin, millet!" Kolunu kaldırdı.

Georgie'nin başı dönüyordu, ama bir şekilde Scooter sırtına bürünmeyi başarmıştı. Ve sonra durdu. Artık rol yapmak yoktu. Öfkeliydi, içi kıpır kıpırdı, midesi ağzındaydı ve kimin bildiği, kimin bilmediği umurunda değildi. Hissettiği her şeyin yüzüne yansımaya izin verdi.

Kalabalık kaldırımı tamamen kaplamıştı. Deklanşör şıkırtıları ve sahneyi kayıt altına alan kameralar arasında, Bram gürültüyü bastıracak bir sesle, "Hepiniz bundan üç ay önce Georgie'yle benim Las Vegas'ta evlendiğimizi biliyorsunuz," dedi. "Bilmediğiniz bir şey var ki..."

Georgie'nin, Bram'in konuyu nereye bağlayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Her ne yalan söyleyecekse, Bram'in sorunuydu.

"İkimiz de ilaç katılmış kokteyllerin kurbanı olduk ve aslında birbirimizden ölümüne nefret ediyorduk. Ve o zamandan beri, sahte bir evlilik sürdürüyoruz."

Georgie kafasını hızla kaldırdı. Bir an yanlış duyduğunu sandı. Bram, Sarmaşık'ın ön basamaklarında bütün gerçeği ortaya dökmek niyetinde olabilir miydi gerçekten?

Görünüşe bakılırsa, öyleydi. Olup bitenleri özet halinde aktarmıştı, ama kumsalda yaşanan o çirkin sahneye kadar bütün gerçekler ortadaydı. Georgie, Bram'in kararlı yüzüne bakarken posterleri çalışma odasının duvarında asılı duran o birbirinden muhteşem film kahramanlarını düşündü.

Paparazziler kandırmacalara gerçeklerden çok daha fazla alışkindılar ve Bram'in hikâyesinin tek bir kelimesine dahi inanmamışlardı. "Bizimle kafa buluyorsun, değil mi?"

"Kafa bulduğum falan yok," dedi Bram. "Georgie bundan böyle dürüst bir hayat sürmek niyetinde. Çok fazla Oprah seyrediyor."

"Georgie, yoksa Bram'e bunu sen mi yaptırıyorsun?"

"İkiniz ayrıldınız mı yoksa?"

Çakallar, kendilerinden bekleneyeceği üzere, derhal saldırıya geçmişlerdi. Bram bağırışıyla hepsinin bastırdı. "Şu andan itibaren, size söyleyeceğimiz tek şey gerçek olacak. Ama reklamını yapmaya ihtiyaç duyduğumuz bir filmimiz olmasına rağmen, sakın istemediğimiz bir şeyi söylememizi beklemeyin. Georgie beni terk etmeye dünden hazır, ama ben karımı çok seviyorum ve fikrini değiştirmek için elimden geleni yapıyorum. Şimdilik bizden duyduğunuz, duyacağınız bundan ibarettir. Anlaşıldı mı?"

Paparazziler kaynamaya, itişip kakışmaya başlamışlardı bile. Bram, bir şekilde, paparazzilerin arasından yol açarak Georgie'yi arabaya ulaştırmayı başardı. Georgie valelerin açık tuttuğu kapıdan arabaya girdi. Bu hengâmede spor pabuçlarından birini kaybetmişti.

Bram, Sarmaşık'ın önünden uzaklaşırken, az kalsın arabanın ön kaputunun üstüne atlayan iki fotoğrafçıyı eziyordu. "Art niyet konusunda tek bir kelime dahi duymak istemiyorum." Asık suratı ve titrek sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Aslında şu anda hiç konuşmak istemiyorum."

Böylesi Georgie için de uygundu, çünkü aklına söyleyecek tek bir şey geliyordu.

Eve kadar peşlerinde bir cip konvoyuyla geldiler. Bram bahçe kapısından son hızla geçti ve ön kapının önünde sert bir frenle durup motoru kapattı.

Hızlanan nefesi, arabadaki tek sestti. Torpido gözünü açtı ve bir DVD çıkardı. "Sana daha önce gelemememe nedenim buy-

du. Henüz tamamlanmamıştı. Bu gece getirmeyi planlıyordum.” DVD’yi Georgie’nin kucağına bıraktı. “Geleceğimiz konusunda herhangi bir karar almadan önce, lütfen izle.”

“Anlamıyorum. Nedir bu?”

“Sanırım... benden sana bir aşk mektubu olarak düşünebilirsin.” Bram arabadan indi.

“Aşk mektubu mu?” Ama Bram, evin köşesini dönüp gözden kaybolmuştu bile.

Georgie kucağındaki DVD’ye baktı. Etiketine el yazısıyla şöyle yazılmıştı.

SKIP VE SCOOTER

“YERALTINA İNİYOR”

Skip ve Scooter ekranlara 108. bölümle veda etmişti ve DVD’nin üzerinde 109. bölüm yazıyordu. Georgie DVD’yi göğsüne bastırarak diğer ayakkabısını da çıkardı ve çıplak ayaklarıyla eve girdi. Sinema salonundaki karmaşık sistemle uğraşacak sabrı olmadığı için, görüntülü aşk mektubu ile üst kata çıktı ve DVD’yi Bram’in yatak odasındaki oynatıcıya yerleştirdi. Yatağın ortasına oturdu, kollarını bacaklarına doladı ve deli gibi çarpan bir kalple *play* düğmesine dokundu.

Yemyeşil bir çayırda yürüyen iki çift küçük ayak. Birinin Mary Janes marka siyah deri ayakkabıları ve bileğine yığılmış beyaz çorapları vardı. Diğeri ise, siyah kumaş pantolonunun paçalarının sürtündüğü, siyah Oxford tarzı erkek pabuçları giymişti. Durdular ve dönüp arkalarındaki birine baktılar. Küçük kız ağlamaklı bir sesle, “Baba?” dedi.

Georgie bacaklarına sımsıkı sarıldı.

Erkek çocuğun sesi sertti. “Ağlamayacağını söylemiştin.”

Küçük kızdan bir sızlanma daha yükseldi. "Ağlamıyorum. Babamı istiyorum."

Görüntüye bir çift ayak daha girdi. Siyah, yetişkin erkek ayakkabıları. "Buradayım, tatlım. Büyükanneye yardım etmem gerekiyordu."

Kamera adamın jilet gibi ütülü pantolonundan, platin bir al-yans taşıyan, bakımlı ellerine tırmanırken, Georgie ürperdiğini hissetti. Küçük kız elini babasının eline kenetledi.

Çocuğun yüzü yakın plana girdi. Yedi ya da sekiz yaşında, sarışın ve melek yüzlü bir kızdı. Üzerinde siyah kadife bir elbise, boynunda bir sıra inci vardı.

Kamera geri çekildi. Aynı yaşlarda, ciddi suratlı bir erkek çocuğu, adamın diğer elini tutmuştu.

Daha geniş açıyla çekilmiş bir sonraki planda, ekrana, bakımlı çimenlerin üzerinde yürüyen uzun boylu, ince yapılı bir adam ve ellerinden tuttuğu iki çocuğun arkadan çekilmiş görüntüsü yansdı. Geniş gölgeli bir ağaç, bomboş bir arazi ve başka ağaçlar. Birtakım taşlar. Açı gittikçe genişliyordu.

Bunlar taş değildi.

Georgie parmak uçlarını dudaklarına bastırdı.

Mezarlık mı?

Birden adamın yüzü ekranı kapladı. Skip Scofield. Daha yaşlı, daha seçkin ve bütün Scofield'lardan bekleneceği üzere son derece bakımlıydı. Kısacık saçları, tam üzerine göre dikilmiş takımı ve beyaz gömleğini tamamlayan koyu bordo kravatıyla çok yakışıklıydı. Yakışıklı yüzünde acıyla derinleşen çizgiler dikkat çekiyordu.

Georgie inanamayarak kafasını salladı. Gerçekten de...

Küçük kız, "Bunu yapmak istemiyorum, baba," dedi.

"Biliyorum, tatlım." Skip kızı kucağına aldı. Aynı anda boşta

kalan kolunu da küçük oğlanın omzuna sardı.

Georgie çığlık atmak istiyordu. Bu bir sit-com! Komik olması gerek!

Şimdi üçü, arkalarında siyahlar içindeki cenaze katılımcılarıyla, açık bir mezarın başında duruyorlardı. Oğlan yüzünü babasına yasladı. "Annemi daha şimdiden özledim."

"Ben de öyle, evlat. Onu ne çok sevdiğimi hiçbir zaman anlayamadı."

"Ona söylemeliydin."

"Söylemeye çalıştım, ama bana inanmadı."

Tören konuşmasına başlayan rahip görüş alanının dışında kalıyordu, ama güçlü sesi son derece tanıdıktı. Georgie gözlerini kıstı.

Ve törenin sonuna gelindi. Çukura indirilmiş tabutun yakın plan çekimi. Cilalı kapağın üzerinde biraz toprak ve göz dolduran üç mavi ortanca vardı.

Ekrana Skip ve rahip –rahiplikle alakası olmayan bir rahip– düştüler. Rahip, "Taziyelerimi kabul edin, oğlum," diyerek Skip'in sırtını sıvazladı.

Ve kamera bir kez daha mezarın yanı başında, tek başlarına duran Skip ve ağlayan iki çocuğa çevrildi. Skip dizlerinin üzerine çöktü ve onları kendine çekti. Gözlerini, acıyla sımsıkı yummuştı. "Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki siz varsınız."

Oğlan neredeyse kindar bir ifadenin kapladığı asık bir suratla geri çekildi. "Ama aslında yokuz."

Kız ellerini kalçalarına koydu. "Biz hayal ürünüyüz, hatırlasana."

Oğlan küçümseyen bir bakışla, "Gerçek bir pislik gibi davranmamış olsaydın, bizim gibi çocukların olurdu," dedi.

Çocuklar bir anda gözden kayboldular ve adam mezarın başında tek başına kalakaldı. Sıkıntılı. Acı içinde. Çiçek aranjmanlarından birinden bir ortanca çekip aldı ve dudaklarına götürdü. "Seni seviyorum. Bütün kalbimle. Bu aşk sonsuza dek sürecek, Georgie."

Ve ekran karardı.

Georgie bir süre şaşkın halde, öylece oturdu. Sonra yataktan fırladı ve koridora çıktı. Bu da neyin nesiydi... Merdivenleri koşarak indi, verandayı, yürüyüş yolunu arkada bırakıp konukevine vardı. Çift kanatlı camlı kapıdan, Bram'i masasının başında, boşluğa bakarken gördü. Georgie içeri dalınca, genç adam derhal ayağa fırladı.

"Aşk mektubu ha?"

Bram kafasını salladı; beti benzi atmıştı.

Georgie ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Beni öldürdün!"

Bram güçlükle yutkundu. "Sen... Şey... Kendimi öldürecekimi düşünmemiştin, değil mi?"

"Ve öz babam! Öz babam beni kendi elleriyle gömdü!"

"O iyi bir aktör. Ve şaşılacak derecede düzgün bir kayınpe-
der."

Georgie dişlerini sıktı. "Kalabalığın arasında bir iki tanıdık yüz seçtim. Chaz ve Laura gibi."

"İkisi de..." Bram bir kez daha yutkundu, "törenden keyif almış gibiydiler."

Georgie ellerini havaya kaldırdı. "Scooter'ı öldürdüğüne inanamıyorum!"

"Senaryo üzerinde çalışmak için çok fazla vaktim yoktu. Ak-

lıma gelenin en iyisi buydu... Hele ki çekimleri sensiz yapmam gerekirken."

"Bence del!"

"Aslında dün tamamlanmış olması gerekiyordu, ama melek yüzlü sahte kızın diva'nın teki çıktı. Birlikte çalışılamayacak bir baş belası. Bunun Ağaç Evi için iyi haber olduğunu söyleyemem. Çocuk rolünü o oynayacak."

"Hakkını vermek gerek ki, çok iyi bir çocuk aktris." Georgie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gözlerimin yaşarmasına neden oldu."

"Böyle rol yapabilen bir çocuğumuz olursa..."

"Kabahat babasının olacak."

Bu sözler, Bram'in donakalmasına neden olmuştu, ama her ne kadar içinde mutluluk baloncuklarının süzölmeye başladığını hissetse de, Georgie'nin onu kolay kolay rahat bırakmaya niyeti yoktu. "Dürüst olmak gerekirse, Bram, bu, bugüne dek gördüğüm en aptalca, boş ve ağlamaklı filmi."

"Beğeneceğini biliyordum." Bram ellerini nereye koyacağını bilemez gibiydi. "Ama hoşuna gitti, değil mi? O gün kumsalda seni ne kadar incittiğimi göstermenin daha iyi bir yolu yoktu. Bunu anladın, değil mi?"

"Tuhaf, ama evet."

Bram yüzünü buruşturdu. "Bana yardım etmen gerekecek, Georgie. Ben daha önce hiç kimseyi sevmedim."

"Kendini bile," dedi Georgie yavaşça.

"Sevilecek bir şeyim yoktu. Ta ki sen beni sevmeye başlayana kadar." Ellerini ceplerine soktu. "Seni bir daha hiç incitmek istemiyorum. Asla. Ama zaten yeterince incittim. Hayatta en çok isteyeceğin şeyi feda ettim." Yüzünü buruşturdu. "Helene rolü gitti, Georgie. Kontrat imzalandı. O rol senin için her şey demek-

ti –bunu biliyorum– ve ben bunu yüzüme gözüme bulaştırdım, ama aklıma başka hiçbir şey gelmedi. Başka bir aktrisle anlaşmadan, seni sadece kendim için istediğimi anlatmam imkânsızdı.

“Bunu anlıyorum.” Georgie insanların, aşk yüzünden başkalarına ya da kendilerine yaptıkları acı verici şeyleri düşündü. Kendisinin de yakın zamanda keşfettiği bir şeyi onunla paylaşmasının zamanı gelmişti. “Memnun oldum.”

“Anlamıyorsun. Bu işi düzeltmem imkânsız, tatlım. Üstelik telafisi de yok.”

“Hiçbir şeyi telafi etmen gerekmiyor.” Georgie bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu. “Ben film yapmak istiyorum, Bram. Belgesel filmler. Hayatımda yapmak istediğim asıl şey bu.”

“Sen neden bahsediyorsun? Rol yapmayı çok seversin.”

“Annie olmayı sevdim. Ve Scooter olmayı. Alkışa ve övgüye ihtiyacım vardı. Ama artık yok. Büyüdüm ve başka insanların hikâyelerini anlatmak istiyorum.”

“Tamam ama... Ya şu seçme? O müthiş performans?”

“Kalbimden gelen bir şey değildi. Tamamen teknikten ibaretti.” Kelimeleri büyük bir dikkatle seçiyor, konuşurken söylemek istediği şeyi tam olarak ifade edebilmek için büyük çaba sarf ediyordu. “O seçme için hazırlanmak, bugüne dek yaptığım en heyecan verici iş olmalıydı, ama tam bir angaryaydı. Helene’den hoşlanmadım; beni sürüklediği o karanlık yerden nefret ettim. Tek istediğim, elimde kameramla ondan kaçmaktı.”

Bram tek kaşını kaldırdı. Her zamanki haline dönüşmeye başlamıştı. “Bunu tam olarak ne zaman fark ettin?”

“Sanırım başından beri biliyordum, ama bunun seninle yaşadığım karmaşık duruma verdiğim bir tepki olduğunu sanıyordum. Bir süre prova yapıyor, daha fazla tahammül edemeyeceğimi anlayınca kameramı alıp Chaz’ın başına çörekleniyordum. Ya da bir garsonla konuşmaya gidiyordum. Kariyerimi yeniden

yaratmak konusunda konuşup dururken, bunu zaten yapmakta olduğumun farkında değildim.” Gülümsedi. “Çektiğim görüntüleri izleyene kadar bekle. Chaz’ın, sokak çocuklarının ve inanılmaz bekâr annelerin hikâyesi. Hepsi aynı filme uymuyor, ama gidişata bakılırsa, bana çok şey öğreteceğe benziyorlar.”

Bram nihayet masasının arkasından çıktı. “Bunu kendimi suçlu hissetmemem için söylemiyorsun ya?”

“Şaka mı yapıyorsun? Kendini suçlamana bayılıyorum. Seni parmağında oynatmamı kolaylaştırıyor.”

“Bunu zaten yapıyorsun,” dedi Bram boğuk bir sesle. “Hayal dahi edemeyeceğin kadar.”

Georgie’nin yüzünü içine çeker gibi bakıyordu. Georgie bu kadar beğenildiğini hiç hissetmemişti. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Ruhlarının derinliklerine. Ve ikisinden de en ufak bir şaka sözcüğü çıkmıyordu.

Bram onu bir bakireyi öper gibi öptü. Dudakların ve kalplerin olabilecek en şefkatli kavuşmasıydı bu. Utanılacak kadar romantikti, ama ıslak yanakları kadar utanç verici olamazdı. Gözlerini yumdular, her şeyden soyunup deli gibi çarpan kalpleriyle birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Birbirlerinin eksiklerini en az kendi eksikleri kadar iyi biliyorlardı. Birbirlerinin güçlü yanlarının ise çok daha fazla farkındaydılar. Ve bu, o anı daha da tatlı kılıyordu.

Bir süre konuştular. Georgie hiçbir şey saklamayacaktı. Mel Duffy’yi aradığını ve yapmaktan son anda vazgeçtiği şeyi anlattı.

“Yapsaydın da, seni suçlayamazdım,” dedi Bram. “Bu arada, hatırlat da silah almana hiçbir zaman izin vermeyeyim.”

Georgie, “Tekrar evlenmek istiyorum,” diye fısıldadı. “Gerçekten evlenmek.”

Bram şakağına bir öpücük kondurdu. “Artık istiyor musun?”

“Özel bir tören. Güzel ve samimi.”

“Tamam.” Bram’in eli göğsüne kaydı ve aralarında titreşip duran şehvet patlama noktasına geldi.

“Bunu söylemenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin.” Georgie, genç adamın elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü. “Ama bir düğün gecemiz olsun istiyorum.”

Bram homurdandı. “Lütfen düşündüğüm şey olmasın.”

“Bu kadar önemli mi?”

“Evet.”

“Ama yine de kabul edeceksin, değil mi?”

Bram, Georgie’nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Bana seçme şansı bırakmayacaksın, değil mi?”

“Bırakacağım. Ne de olsa bu işte beraberiz.”

Bram gülümsedi ve elini genç kadının poposuna koydu. “Hayallerindeki düğünü yaratmak için Poppy’nin sadece yirmi dört saati var. Balayını ben hallederim.”

“Yirmi dört saat mi? Ama asla...”

“Poppy ayarlar...”

Ve ayarladı. Gerçi hazırlıkları kırk sekiz saati buldu, düğüne davetli değildi ve bundan hiç mi hiç hoşlanmadı.

Kumluk bir koyda, gözlerden uzak bir kumsalda gün batar-ken evlendiler. Mutluluklarına sadece beş davetli şahitlik etti. Chaz ve Aaron, Paul, Laura ve yanında bir kavalye getirmesine izin vermedikleri için törene tek başına katılmak zorunda kalan Meg. Sasha ve April düğüne yetişemeyeceklerdi ve Bram’in onları beklemeye tahammülü yoktu. Georgie, Rory’yi de davet etmek istemişti, ama Bram, Rory’nin onu gerdiğini söyleyerek karşı çıkmıştı. Georgie bu tepkiyi kahkahayla karşılamış, ancak Bram’in nefesini kesen öpücüğüyle susabilmişti.

Paul’dan töreni yönetmesini rica ettiler. Georgie onu kendi

elleriyle gömdükten sonra, en azından bu kadarını yapmasını istedi. Paul'un papazlık ehliyeti olmadığı itirazını duymazdan geldiler. Yasal gereklilikler aylar önce yerine getirilmişti zaten. Bu tören, sadece kalpten gelen bir kutlama olacaktı.

O gece kumsal eksiksiz bir renk paletiyle süslüydü. İlk esintiyle uçuşan kurdelelerle süslü sac kovalara hezaren çiçekleri, zambak ve ıtrışahi çiçeklerinden oluşan rengârenk çiçek buketleri yerleştirilmişti. Georgie, Poppy'ye bir gelin çardağı kurulmasını ya da kuma kalpler çizilmesini şiddetle yasaklamıştı, ama kumdan kale ihtimali aklına bile gelmemişti. Bu yüzden, gelin ve damadın hemen yanında, kumdan yapılma, yaklaşık bir metre seksen santim yüksekliğinde, deniz kabuğu ve çiçeklerle süslü bir Scofield Malikânesi yükseliyordu.

Georgie sade, sarı bir keten elbise giymiş, koyu renk saçlarını çiçeklerle süslemişti. Bram çıplak ayaklıydı. Yazdıkları yeminler bildikleri, öğrendikleri ve birbirlerine verdikleri sözlerden oluşuyordu. Törenden sonra bir kamp ateşinin çevresinde, yengeç ve Chaz'ın içi krema kaplı çikolatalı kekleriyle kendilerine ziyafet çektiler. Paul ve Laura gözlerini birbirlerinden bir an bile ayıramıyorlardı. Bir ara Laura, Paul'un yanından ayrılp Georgie'ye sokuldu ve, "Babanla benim birlikte olmamızın senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Çok hızlı olduğunu biliyorum. Ayrıca..."

Georgie onu kucaklayarak, "Daha mutlu olamazdım," dedi. Chaz ve Aaron, birlikte deniz kıyısı boyunca uzaklaşmaktaydılar.

Bram, güzel karısının kamp ateşiyle ıslıl ıslıl parlayan yüzüne bakarken, uzunca bir süredir, en yakın dostu olan paniğin yavaş yavaş kaybolduğunu hissetti. Georgie gibi bilge bir kadın onu

bütün kusurları ve eksikleriyle kabul edebiliyorsa, kendi kendini kabul etmesinin zamanı da çoktan gelmiş demektir.

Bu sıra dışı, sevgi dolu ve zeki varlık onundu. Belki de onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkması gerekirdi, ama korkmuyordu. Akla gelebilecek her konuda, her zaman sevgili karısının yanında olacaktı.

Gece çökerken, Georgie açıkta demir atmış yattan kıyıya doğru süzülen küçük filikayı fark etti. "Bu da nedir?"

Bram saçlarının arasından, "Sürprizim," diye fısıldadı. "Düğün gecemizi teknede geçirmek istedim. İlk seferimizi telafi edebilmek için."

Georgie gülümsedi. "Bunu uzun zaman önce yaptın zaten."

Misafirleri onları Meg'in yanında getirdiği organik, kahverengi pirinçlerle uğurladılar. Filikayla yata doğru yol alırken, Bram karısına sımsıkı sarıldı. Düğün gecelerinin kusursuz olmasını istiyordu. Lance ona altı atın çektiği bir araba vermişti ve Bram'in gölgede kalma fikrine tahammülü yoktu.

Yata çıktıkları zaman, Georgie'yi kamaraların en büyüğüne götürdü. "Balayımıza hoş geldin, aşkım."

"Ah, Bram..."

Her şeyi düşünmüştü. Camların içine yerleştirilmiş beyaz mumların alevleri, kamaranın ahşap duvarlarında ve lüks halılarında dans ediyorlardı. "Çok güzel..." Georgie'nin hülyalı sesi, Bram'i onun arabayı ve atları unuttuğuna ikna etmişti. "Bayıldım. Seni seviyorum." Gözleri yatağa kayınca, gülmeye başladı. "Yatağın üzerindikiler, gül yaprakları mı gerçekten?"

Bram sırtı. "Abartılı mı olmuş?"

"Hem de nasıl!" Georgie kollarını kocasının boynuna doladı. "Bayıldım."

Bram onu ağır ağır soyarken, açığa çıkan her santimini -

omuzlarının kıvrımlarını, memelerinin kavislerini- öpücüklerle boğdu. Dizlerinin üstüne çöktü. Dünyanın en şanslı erkeği olduğunu düşünerek, karısının göbeğini, bacaklarını öptü. Georgie de onu aynı yavaşlıkla soydu. Bram buna daha fazla dayanamayacağını anlayınca, onu yatağa, gül yapraklarıyla kaplı çarşaflara çekti.

İyi bir fikir gibi görünmüş olabilirdi ama...

Ağzına giren bir gül yaprağını çekip çıkardı ve, "Bu lanet olası şeyler her yerdeler," diye söylendi.

"Bence de. Hatta burada bile..." Georgie bacaklarını araladı. "Bu konuda bir şey yapsan iyi olacak."

Belki de gül yaprakları o kadar da kötü bir fikir değildi, kim bilir?

Tekne usul usul sallanıyordu. Tekrar tekrar seviştiler. Sadece ikisine ait, mahrem bir dünyada, birkaç saat önce kelimelerle ettikleri yeminleri, bedenleriyle mühürlediler.

Ertesi sabah, ilk uyanan Bram oldu. Karısını kollarının arasından bir an bile bırakmadan, kokusunu içine çekerek ve Skip Scofield'ı düşünüp şükrederek öylece yattı. *Bana yardım etmen gerekecek, ahbap. Duyarlı bir erkek olmak konusunda senin kadar tecrübeli değilim.*

Skip cevap verdi: *Bence işe alayıcı tavrından kurtularak başlayabilirsin.*

O zaman Georgie beni tanıyamaz.

Bari doğru anları seç.

İşte bunu yapabiliyordu. Georgie iyice sokulunca, elini kalçasına yerleştirdi. *Sonunda senden bir basamak yukarıdayım, Skipper. Sen orada, küçük Scooter Brown'unla kısılp kaldın. Ve ben burada...* Karısının yumuşacık saçlarını öptü. *Georgie York'la birlikteyim.*

Georgie nihayet kıpırdanmıştı, ama dişlerini fırçalayana ka-

dar kocasının onu öpmesine izin vermedi. Çıplak halde banyodan döndüğü zaman, Bram meme ucuna yapışmış bir gül yaprağını çekti ve ona elini uzattı. "Yanıma gel, güzel karım," dedi yumuşak bir sesle. "Haydi seni hamile bırakalım."

Georgie, "Daha sonra," diyerek onu şaşırttı.

Bram yattığı yerde doğruldu ve Georgie'nin yata önceden getirttiği valizlerden birinden kamerasını çıkarmasını temkinli bakışlarla izledi. "Chaz beni bu konuda uyarmıştı," dedi.

Georgie gülümsedi ve karyolanın ayak ucuna oturdu. Kameranın yuvarlak pencerelerinden içeri süzülen sabah güneşi koyu renk saçlarında parlıyordu. Bram sırtını yastıklara dayadı ve Georgie'nin kamerasını kaldırmasını bekledi.

"En baştan başla. Bana karında sevdiğin her şeyi anlat."

Bram, Georgie'nin onunla uğraşmaya çalıştığını biliyordu, ama oyununa gelmeyecekti. Başını karyolanın başucuna yasladı ve sevgili karısının ayağını avuçlarının arasına alıp, isteğini yerine getirdi.

Sonsöz

Iris York Shepard dört yaşında bir çocuğun olabileceği kadar mutsuzdu. Arka bahçenin ortasında, kollarını dümdüz göğsünde kavuşturmuş halde duruyor ve küçük ayağını sinirli bir tavırla çimenlere vuruyordu. Güzeller güzeli yüzü asıktı. Iris, dikkatin onun üzerinden olmamasına –çok sevdiği büyükanne ve büyükbabası Trev amcayla konuşmaya dalmış olsalar bile– hiç ama hiç hoşlanmıyordu.

Bram kızının halini verandadan gördü ve gülümsedi. Bundan sonra olacaklar konusunda az buçuk fikri vardı. Tıpkı kızının isyankâr ifadesini bahçenin diğer ucunda, küçük oğullarının peşinde koştuğu yerden fark etmiş olan ve, “Bir şeyler yap,” diye seslenen Georgie gibi.

Bram bir an düşündü. Iris’i kollarının arasına alıp gıdıklayabilir, bayıldığı gibi ayaklarından tutup tepe taklak sallandırabilir ya da onunla küçük bir konuşma –ki bu konuda şaşırtıcı derecede ustalaşmaya başlamıştı– yapabilirdi, ama hiçbirini yapmadı. Olayları doğal gidişatına bırakmak çok daha eğlenceliydi.

Bram ve Georgie’nin yirmi beş yakın dostu, kumsaldaki düğünün beşinci yılına denk gelen geleneksel arka bahçe partisi için bir araya gelmişlerdi. Bu beş sene içinde çok şey yaşanmıştı. *Ağaç Evi*, izleyiciler açısından mütevazı, eleştirmenler açısından muazzam bir başarı sağlamıştı. Bram bu sayede yarım düzine kadar cazip rol kapmıştı. Ayrıca, Rory’nin de desteğiyle kendi senaryosunu kaleme almıştı. Seyirciler filme bayılmış ve kariyeri düzene girmişti.

Georgie'ye gelince... Dünyayı kamerasının objektifinden yorumlamaya devam ediyor ve çok iyi iş çıkarıyordu. Üç belgeselinin üçü de bir öncekini aşacak nitelikteydi ve Georgie önemli ödüller kazanmaya başlamıştı. Ancak her ikisi de işlerini çok seviyor olmalarına rağmen, film çekmek bile onlara ailelerinin verdiği mutluluğu ve hazzı veremiyordu.

Chaz kalabalığı yararak ona doğru yaklaşırken, Bram yardımcısının koyu renk parlak saçlarını, kiraz kırmızısı askılı elbisesini ve gümüş rengi sandaletlerini süzdü. Birkaç sene önce sokaklardan kurtardığı o çaresiz kızı hatırlamakta güçlük çekiyordu artık. Mutfağını idare eden o öfkeli kız yumuşamıştı. Gerçi sivri dilini henüz kaybetmiş değildi –o ve Georgie hâlâ birbirlerine girebiliyorlardı– ama artık büyük bir aileydiler: Bram, Georgie, çocuklar, Chaz ile Aaron ve tabii ki yine bu arka bahçede evlenmiş olan Paul ve Laura.

Düğünleri, Chaz'ın aşçılık okulundan çıktıktan sonraki ilk işi olmuştu. Chaz, hep planladığı gibi, birinci sınıf bir restoranda çalışmak yerine, kendi *catering* işini yapmayı istediğini açıklayarak herkesi şaşırtmıştı. Bu arzusunun nedenini, "İnsanların evlerinde olmayı seviyorum," diyerek izah etmişti.

Bram'in yanına gelince durdu. "İris kontrolden çıkmak üzere. Hemen bir şey yapsan iyi olacak."

"Ya da burada durup Georgie'yi delirtmesini izleyebilirim." Bram bir kaneppe aldı ve eliyle Georgie'nin April ve Jack Patriot'la derin bir sohbeta girmiş olan eski asistanını işaret etti. "Aşk çocuğunu bu mutsuz halinden kurtarıp onunla ne zaman evleneceksin?"

"İkinci milyon dolarını da kazansın, öyle."

"Bu haberi sana ben verdiğim için üzgünüm, ama sanırım kazandı bile." Aaron kendi video oyunu şirketini kurmuş ve *Force Alpha Zebra* adlı oyunla voleyi vurmuştu. Bakımlı fiziği, ken-

dinden emin duruşu ve şaşırtıcı moda merakıyla, Chaz'den bile çok değişmişti. Bram bir kanepede daha kaptı. "İkinizin aşkınızın farkına varmanız biraz sürdü."

"Benim önce büyümem gerekiyordu." Aaron'a bakarken, Chaz'in bakışları yumuşayıvermişti. "Bir gün onunla evleneceğim, ama şimdilik onu böyle uğraştırmak beni çok eğlendiriyor."

Paul nihayet mutsuz torununu fark etmiş ve karısının yanından ayrılmıştı, ama artık çok geçti. Iris çoktan gözüne bir masa kestirmiş –kalabalık arka bahçenin tam ortasında duran ferforje bir masa– ve üstüne tırmanmaya başlamıştı.

"Iris!" Georgie harekete geçmeye çalıştı, ama salıncak ve yerinde durmayan oğulları elini kolunu bağılıyordu. "Iris! Hemen in oradan!"

Iris onu duymamış gibi yaptı. Büyük bir dikkatle birinin masaya bıraktığı içki bardağının yanından geçti, kollarını açtı ve böyle minik bir bedenden beklenmeyecek kadar güçlü bir sesle kalabalığa seslendi. "Herkes beni dinlesin. Şarkı söyleyeceğim."

Aaron parmaklarını ağzına götürdü ve ısıklık çaldı. "Bastır, Iris!"

Bram kalabalığı yarararak Georgie'nin yanına gitti ve tam Iris şarkısına başlarken, oğullarını elinden aldı. Küçük kız, *Annie*'nin açılış parçasına ahenkli ve güçlü bir giriş yaparken, ne Bram'in ne Georgie'nin onu durdurmaya cesaretleri vardı.

Georgie iç geçirerek, "Biz bu kızla ne yapacağız?" dedi.

"Sanırım onu zaman içinde Büyükanne Laura'nın ellerine teslim etmemiz gerekecek." Bram küçük oğlunun terli kafasını öptü. "Laura ve Paul onun kulak testinde neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorlar, biliyorsun."

"Neler yapacağını hepimizi biliyoruz. Muhteşem olacak."

"Gerçekten iyi, değil mi?"

"Ağzından tek bir yanlış nota çıkmıyor. Gösteri sanatçısı ol-

mak için doğmuş sanki. Ailede ikinci bir çocuk yıldıza ihtiyacımız yok.”

Bram huzursuzlanan oğlunu yere bıraktı. “İyi haber şu. Hiçbir zaman birilerinin sevgisini kazanmak için iyi bir performans sergilemek zorunda olduğunu düşünmeyecek.”

“Doğru.”

“Etrafta yeterince sevgi var zaten.”

Birbirlerinin gözlerine, küçük oğullarının yere popo üstü oturduğunu ve ablasının şarkısına alkışla eşlik etmeye başladığını göremeyecek kadar dalmışlardı. Bram’ın sesi, sahip olduğu güzelliklere yoğun bir minnet duyduğu zamanlarda hep olduğu gibi, buğulanmıştı. “Benim gibi bir adamın böyle bir aileye sahip olacağına kim inanırdı?”

Georgie başını kocasının omzuna yasladı. “Skip daha iyisini yapamazdı.” Sonra yüzünü buruşturdu. “Ah, Tanrım. Şimdi de step dansı başlıyor.”

“En azından kıyafetlerini çıkarmıyor.”

Ama Bram bunu söylemek için biraz fazla acele etmişti. Çiçekli, küçük bir elbise güllere doğru uçuştu.

“Bu özelliğini annesinden almış,” diye fısıldadı Bram. “Soyunmaya bu kadar hevesli ikinci bir kadın daha görmedim.”

“Benim suçum yok. Çok ikna edicisin.”

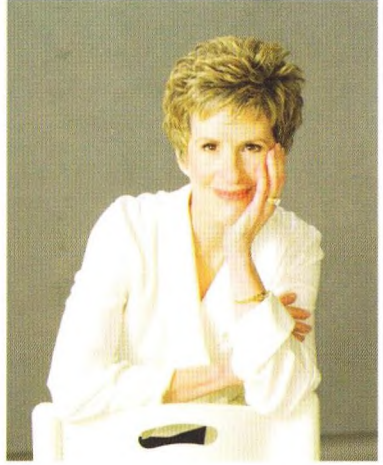
“Ve sen de dayanılmazsın.”

Skip Scofield, Bram’ın omzuna dokunmak için tam o anı seçmişti. *Kimin aklına gelirdi ki? Sonunda tam bir aile babası oldun.*

Bram çevresine bakınırken, hem de ne aile, diye düşündü.

Iris selam verdi ve bir sonraki numarasına başladı. Oğulları çimlerin üzerinde yuvarlanıyordu. Ve karısı, Bram’ın biricik karısı, parmak uçlarında yükselip kulağına, “Bu, bugüne kadar çekilmiş en iyi devam filmi,” diye fısıldadı.

Bram bu fikre kesinlikle katılıyordu.

New York Times'in ödüllü çok satan yazarı Susan Elizabeth Phillips'in olağanüstü mizahıyla olduğu kadar sıcaklığıyla da kalplere dokunan muhteşem aşk hikâyeleri, bütün dünyada milyonlarca hayran kazandı. Yazar kocasıyla birlikte Chicago'da yaşamakta olup iki yetişkin oğlu vardır.

www.susanelizabethphillips.com

Kapak Fotoğrafı: Natalie Fobes/Corbis
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

“Susan Elizabeth Philips sizi kalbinizden yakalayacak ve bir daha bırakmayacak bir roman yazmış.” —*Oakland Press (Michigan)*

“Her sayfasından aşk ateşi yükseliyor.” —*Richmond Times-Dispatch*

“Phillips sıra dışı ve ateşli bir romansa imza atmış.” —*Publishers Weekly*

“Arsız bir mizahla örülü kusursuz bir roman.” —*Chicago Tribune*

“Kimse Susan Elizabeth Phillips’le boy ölçüşemez.” —*Jayne Ann Krentz*

“Muhteşem bir roman.” —*Booklist*

“Son derece eğlenceli.” —*Milwaukee Journal Sentinel*

“Keyif veren bir aşk romanı.” —*Library Journal*

“Sürükleyici ve komik.” —*The State (South Carolina)*

“Hedefi on ikiden vuran karakterler ve mükemmel bir mizah anlayışı.”
—*Dallas Morning News*

“Susan Elizabeth Phillips romantik komedinin kraliçesi!”
—*McClatchy-Tribune News Service*

“Kusurları onları yalnızca daha çekici yapan ilginç karakterlerle dolu bu romans, Phillips tarzının en iyi örneklerinden biri.” —*Bookpage*

“Phillips’in yazdıklarının en iyisi!” —*Romantic Times (Top Pick)*

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4263-49-3

9 786054 263493